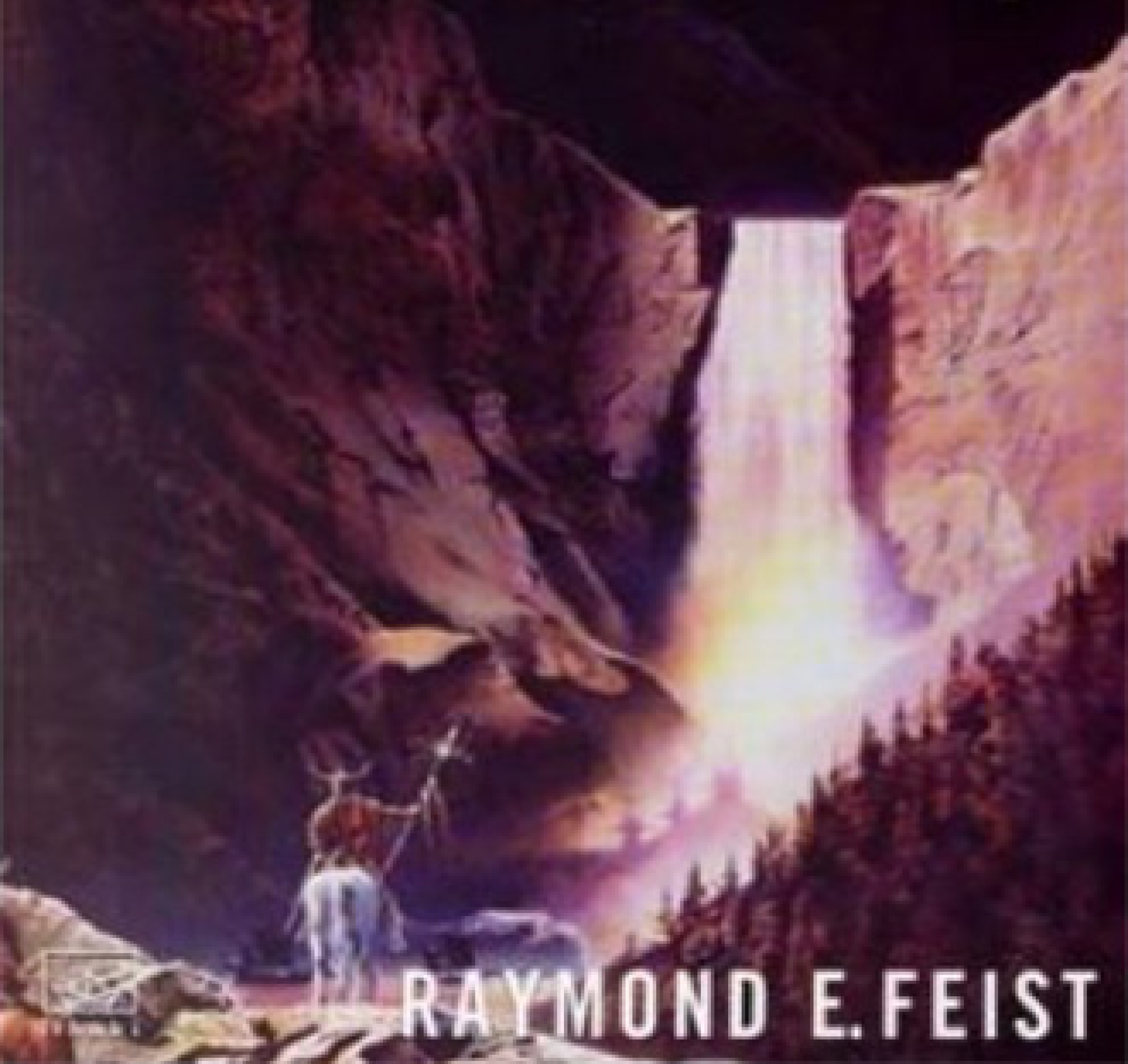
YILAN SAVAŞLARI EFSANESİ II

TÜCCAR PRENS'İN YÜKSELİŞİ

RAYMOND E. FEIST

Raymond E. Feist

Tüccar Prens'in Yükselişi (Yılan Savaşları Efsanesi 2.)

Özgün Adı: Rise Of A Merchant Prince

İngilizceden Çeviren: Gürkan Genç

Yayına Hazırlayan: Bora Öngürer

Düzelti: Belgin Sunal

İthaki Yayınları - 454 Edebiyat - 367 ISBN 975273-258-5

2. Baskı, Ekim 2007, İstanbul

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül

Kapak Uygulama: Cemile Öz

Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık

Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi No: 81 / 19

Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 674 66 78

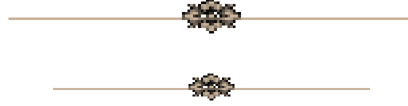
Cilt: Yıldız Mücellit
İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur

İthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr
Yılan Savaşları Efsanesi 2

2. KİTAP ROO'NUN HİKÂYESİ

İngiltere'de servet, her ne şekilde elde edilirse edilsin Teknik anlamda lordlar,
hovarda beyler yaratır; Eski zaman adamlığı ve soy gereksizdir burada; Bir asilzadeyi asilzade yapan, küstahlık ve paradır.

-Daniel Defoe - Doğma-Büyüme İngiliz, Bölüm 1-

-Giriş-
İBLİSYA

Ruh çığlık attı.

İblis döndü. Açık duran ağzı kalıcı bir sırıtmaya dönerken, artan hazzının tek belirtisi, gözlerinin, bir köpekbalığının gözlerine benzeyen yassı ve donuk siyah kürelerin, hafifçe açılmasıydı. Kısa bir süre tek varlığını, elindeki kavanozu inceledi.

Bu ruh son derece aktifti ve iblis bu ruhu bulduğu ve sakladığı için çok şanslıydı. Kavanozu çenesinin altına koyan iblis, gözlerini kapayıp kavanozdan içine akan enerjiyi hissetti. Yaratığın duygusal yaradılışı, korkunun ve öfkenin hafifletilmiş halleri dışında mutluluk denilen şey hakkında hiçbir şey bilmiyordu, yaratığın mutluluğa dair anlayabileceği en yakın şey, içindeki bu his kabarmasıydı. Kavanozun içindeki ruh her çırpındığında, ortaya çıkan enerji küçük iblisin zihnini yeni fikirlerle dolduruyordu.

İblis, oyuncağının daha güçlü kardeşlerinden biri tarafından alınmasından endişeleniyormuş gibi etrafına baktı. Bu salon, yok edilmiş Saaur ırkının başkenti Cibui'un büyük sarayındaki pek çok salondan biriydi.

Derken iblis şunu hatırladı: büyülü bir kapıdan geçerek kaçanlar hariç, yok edilmiş Saaur ırkını. Öfkesinin geri geldiğini hissetti ve ardından his çabucak uçup gitti. Küçük bir iblis olduğu için, zeki değildi, sadece kurnazdı ve neredeyse yok olmuş bu ırkın küçük bir kısmının kaçmasının neden bu kadar önemli olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Ama demek ki, önemliydi, çünkü İblis Lordları şu anda bile Cibul şehrinin doğusundaki ovalarda, hayatta kalan Saaurların içinden geçerek kaçtıktan sonra arkalarından kapattığı gediğin bulunduğu yeri incelemek üzere toplanmıştı.

Beşinci Çember'in Lordları geçidi bir kez açmaya çalışmış ama içinden ufak bir iblisin geçebilmesine yetecek kadar açık tutmayı başardıktan sonra gedik, iki diyarın arasını mühürleyip iblisi diğer

tarafta bırakarak kendi içine çökmüştü. O gediği tekrar açma ve yeni diyara giriş yapma konusunda büyük iblisler arasında çok fazla fikir alışverişi olmuştu.

İblis, çevresindeki yıkımın farkında olmadan salonu dolaştı. Dokuması bir nesil süren goblenler yırtılarak duvarlardan indirilmiş ve üstlerine basıldığı için toz ve kanla kirlenmişti. İblis yürürken bir Saaurun kaburga kemiğine bastı ve kemiği ayağıyla dalgın dalgın kenara itti. Sonunda, Beşinci Çember Ordusu bu soğuk gezegene yerleştiğinden beridir kendisinin olarak gördüğü gizli bölmesine vardı.

İblis diyarını terk etmek korkunç bir deneyim, diye düşündü genç iblis. Bu, iblisin bu diyara yaptığı ilk yolculuk olmuştu ve geçişin acısını çok fazla umursadığından emin değildi. Ziyafet muhteşem olmuştu; ziyafet çukurlarında beslenirken ordunun en güçlülerinin dışarıya attığı yemek artıkları sınırlı olmasına rağmen, hiç bu kadar bol yiyecek görmemişti. Ama yemek artığı ya da değil, iblis çok yemiş ve büyümüştü. Ve bu, birtakım sorunlar yaratıyordu.

Vücudu değiştiği için rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak olurdu. Ziyafet neredeyse bir yıl sürmüştü ve küçük iblislerin çoğu büyümüştü. Bu iblis, hâlâ kayda değer bir zekâ ya da cinsel bir kimlik geliştirmeye yetecek kadar olgunlaşmamış olsa da çoğundan daha hızlı büyümüştü. Oyuncağına bakan iblis, sessizce ağzını açıp havayı içine çekerek güldü. Ölümlü gözler kavanozun içindeki şeyi göremezdi.

Henüz bir adı olmayan iblis, bu ruhu yakaladığı için çok şanslıydı. Neredeyse bir lord olan büyük bir iblis yüzbaşısı, yüce Tugor'unki kadar kudretli bir büyüyle Saaur liderini parçalayıp yiyecekti. Saaur büyü kullanıcılarından biri, güçlü bir tanesi, iblis yüzbaşıyı yok etmişti, ama bu kendi hayatına mâl olmuştu. Küçük iblis zeki olmayabilirdi, ama hızlıydı ve ölü büyü kullanıcısının kaçan ruh gücünü duraksamadan yakalamıştı.

İblis, aygıtı -ruh kavanozunu- bir kez daha inceledi ve kavanoza hafifçe vurdu. Kavanozun içindeki büyülü ruh, çırpınmasıyla iblisi

ödüllendirdi; tabii, vücudu olmayan bir şey için çırpınıyor denilebilirse.

İblis ağırlığını diğer yöne verdi. Gittikçe güçlendiğini biliyordu, ama neredeyse sürekli beslenmenin de bir sonu vardı. Saaurların sonuncusu da ölmüş ve yenmişti ve iblis ordusu arlık onunki bir ruh gücüne sahip olmayan ikinci derecedeki hayvanlarla besleniyordu. Bazıları ziyafet çukurlarına gidecek olsa da, ırklarının devamını sağlamak için çocuklar yetiştirmeye gönüllü birtakım ırklar vardı, ama bu diyarda bu, yavaş büyüme anlamına geliyordu. Vücudu, bir sonraki diyara girilene kadar önemli ölçüde büyümeyecek olsa da, olgunlaşmaya devam edecekti.

Soğuk, diye düşündü iblis, özgün kullanımını umursamadan geniş odaya göz gezdirerek: Saaur liderlerinden birinin pek çok karısından birine ayrılmış bir yatak odası. Doğduğu diyar, Beşinci Çember'in iblislerinin kaçmak ve İblis Kral ile onun lordlarına ve yüzbaşılarına hizmet etmek için yeterince güçlenene kadar birbirlerini yiyen vahşi yaratıklar olarak büyüdüğü, vahşi enerjilerden ve dalga dalga yayılan ısıdan oluşan bir yerdi. Bu iblisin kendi varoluşuna dair belirsiz anıları vardı ve yalnızca öfkeyle korkuyu ve bir şey yerken ara sıra duyduğu zevki hatırlıyordu.

İblis iyice yerleşti. Değişen vücudundan dolayı rahat bir pozisyon bulamayacakmış gibi görünüyordu. Sırtı kaşınıyordu ve yakında orada, ilk başta küçük, sonra o güçlendikçe büyüyen kanatların çıkmaya başlayacağını biliyordu. Rütbe kazanmak için dövüşmesi gerekeceğini ve bu yüzden dinlenmesinin iyi olacağını bilecek kadar zekiydi. Büyüme evresindeki kritik dönemler bu dünyadaki savaşa denk geldiği ve ordunun çoğu bu dünyanın sakinlerini yemekten, rütbelerini korumaya ya da yükseltmeye fırsat bulamayacak kadar meşgul olduğu için şimdiye kadar şansı yaver gitmişti.

Diğerleri artık birbirleriyle dövüşmeye başlamıştı ve kaybedenler mideye indirilirken kazananların gücüne katkıda bulunuyorlardı; bir lord ya da yüzbaşı aksini istemediği sürece, yeterli rütbede olmayan her iblis bir başkası için iyi bir hedefti. Irkının izlediği yol buydu ve

mideye indirilenler hatırlanmaya değmeyecek kadar değersiz sayılıyordu. Bu iblis, daha çok güç kazanmanın, açıkça meydan okuyup saldırıya geçmekten daha iyi bir yolu olması gerektiğini düşünüyordu. Ama bunun ne olabileceğini düşünemiyordu.

Bir zamanlar görkemli ve şık bir biçimde düzenlenmiş odaya göz gezdiren iblis, ruh kavanozuna son bir kez baktıktan sonra gözlerini kapadı. Beslenme ve onunla birlikle gelen fiziksel büyüme bir süreliğine durabilirdi, ama savaş sırasında, etkileyici olmasına rağmen fiziksel büyümenin, bir şeyler bilmek kadar önemli olmadığını öğrenmişti. Ruh kavanozunun içindeki, bilgi bakımından zengin bir varlıktı ve bu küçük iblis bu bilgiyi öğrenmeye kararlıydı.

Kavanozu alnına dayayıp biraz daha çırpınması için ruhu zihinsel olarak dürttü ve ortaya çıkan enerji iblisin içine aktı. Bir ölümlünün uyuşturucu kullanmasına benzer bir etkisi olan his, iblis türünün bildiği en muhteşem hisler arasındaydı. İblis, deneyimlerinin arasında yeni bir şey hissetti: doyum. Yakında daha zeki olacaktı, bir şeyler bilecekti ve ardından rütbe kazanmak ve güçlü bir konuma gelmek için hayvansı kurnazlığından çok daha fazlasını kullanabilecek duruma gelecekti.

Ve sonunda İblis Lordları, kaçan Saaurların arkalarından mühürledikleri geçidi tamamen açmanın bir yolunu bulduktan sonra Beşinci Çember'in İblis Ordusu kapıdan geçecek ve orada, Saaurlarla ve Midkemia denilen dünyada yaşayan diğer her türlü zeki, ruh taşıyan yaratıkla beslenmek için bol bol fırsat olacaktı.

-1-
DÖNÜŞ

Limana bir gemi süzüldü.

Siyah ve tehlikeli görünen gemi, avının üzerine çullanan kara bir avcı gibi hareket ediyordu. Pupa yelken giderken görkemli gözüken üç uzun direk, diğer gemilerin yol verdiği savaş gemisini büyük bir şehrin limanına taşıdı. Günbatımı Adaları'ndan gelen büyük bir korsan gemisine benzemesine rağmen, baş direğinde Kraliyet Sancağı dalgalanıyordu ve gemiyi gören herkes Kral'ın kardeşinin evine döndüğünü anlıyordu.

Bu geminin yukarısında, genç bir adam üst mizana yelkeninin camadanını bağlayarak hızlı hızlı işini yapıyordu. Roo son camadanı da bağlarken bir an durdu ve limanın ardında uzanan Krondor Şehri'ne baktı.

Prens'in şehri, güneydeki tepelerin üstünde yükselip kuzeyde görüş alanının dışına çıkarak limanın etrafına yayılmıştı. Gemi limana iyice yaklaşırken manzara daha da etkileyici bir hal aldı. Bir sonraki Yaz Ortası festivalinde on sekiz yaşına girecek olan genç adam, geçirdiği bir yıldan uzun sürede sayısız kere, bu şehri bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü. Ama işte buradaydı ve Adalar Krallığı'nın Kralı'nın kardeşi ve Krondor Prensi'nin amcası Amiral Nicholas'ın kumandası altındaki Özgürliman Korucusu'nun mizana direğinin tepesinde vardiyasını tamamlıyordu.

Batı Toprakları'nın başkenti Krondor, Adalar Krallığı'nın en önemli ikinci şehriydi ve Adalar Krallığı'nın tahtının varisi olan Krondor Prensi için bir güç merkeziydi. Roo, limanı çevreleyen tepelere yayılmış sayısız küçük binayı görebiliyordu, ama manzaraya, denize bakan bir yarın doruğuna oturtulmuş Prens'in sarayı hakimdi. Sarayın görkemi, limanın yakınındaki ambarlar, mum dükkânları, yelken ve ip imalathaneleri, halıcılar ve denizci hanları gibi kaba binalarla tam bir karşıtlık oluşturuyordu. Serseriler ve hırsızlar için

Fakir Mahalle'den sonra ikinci bir barınak olan liman bölgesi, saraya yakınlığı yüzünden daha da köhne görünüyordu.

Yine de Roo, Krondor'u görmekten mutluydu, çünkü artık özgür bir adamdı. Düzgün bir biçimde bağlandığından emin olmak için yelkene son bir kez baktı ve neredeyse iki yıldır tehlikeli denizlerde yolculuk ederken edindiği kusursuz dengeyle, yelken altı halatında hızla ilerledi. Roo, hiç kış görmeden arka arkaya üçüncü baharı yaşayacak olmanın getirdiği garipliği düşündü. Dünyanın diğer tarafındaki kıtanın tepe taklak mevsimleri Roo ve çocukluk arkadaşı Erik'i öyle bir duruma sokmuştu ki, Roo bu durumu hem eğlenceli, hem de garip bir biçimde rahatsız edici buluyordu.

Mizana direği iskalaryasının tepesine ulaşmak için bir iskota halatından aşağı indi. Roo yukarıda çalışmaktan çok hoşlanmıyordu, ama mürettebattaki en küçük ve en çevik kişi olması sebebiyle, sık sık kontra babafingo direklerini ve babafingoları bağlamak ya da çözmek için yukarı çıkması gerekmişti. İskalaryadan aşağı atlayıp yumuşak bir şekilde güverteye indi.

Çocukluğundan beri Roo'nun tek yakın arkadaşı olan Erik von Darkmoor, seren halatını bir koçboynuzuna bağlama işini bitirdikten sonra, limandaki diğer gemilerin yanından hızla geçerlerken küpeşteye doğru seğirtti. Arkadaşından iki kafa daha uzun ve iki kat daha iri olan Erik, Roo ile birlikte herhangi iki çocuğun oluşturabileceğinden daha sıradışı bir çift oluşturuyordu. Erik, kasabaları Ravensburg'deki bütün çocuklardan daha güçlüyken, Roo en ufak tefekleri arasında yer alıyordu.

Erik asla yakışıklı olarak nitelendirilmemesine rağmen, diğer insanların sevimli bulduğu sıcak ve dost canlısı bir yüz ifadesine sahipti; Roo ise kendi görünüşüyle ilgili hayallere kapılmıyordu. Çiçek bozuğu bir surat, sanki sürekli tehdit arıyormuş gibi kısık ve etrafını kolaçan eden gözler ve neredeyse kalıcı ve yalnızca sinsi olarak adlandırılabilecek bir yüz ifadesiyle, haddinden fazla çirkindi. Ama gülümsediği ya da güldüğü nadir anlarda, yüzüne sevimsizlikten çok uzak bir sıcaklık yayılıyordu.

Çocukken Erik'i Roo'ya çeken, kurnaz nüktedanlığı ve sorunların üstüne gitmekteki cesareti olmuştu.

Erik ileriyi işaret edince Roo, sarayın altındaki Kraliyet Rıhtımı'na geçiş hakkı verilen Özgürliman Korucusu'nun yolundan kaçışan diğer gemilere bakıp başını salladı. Yaşlı gemicilerden biri gülünce, Roo dönüp, "Ne oldu?" diye sordu.

"Prens Nicky Liman Şefi'ni bir kez daha kızdıracak." Saçları güneş yüzünden neredeyse beyazlaşmış olan Erik, güneş yanığı teniyle keskin bir karşıtlık oluşturduğu için göze çarpan mavi gözlü denizciye baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Denizci ileriyi işaret etti. "Liman Şefi bu tarafa geliyor." Roo adamın gösterdiği yere baktı. "Ama Amiral kılavuz almak için yavaşlamıyor!"

Denizci güldü. "Amiral onun öğretmeninin öğrencisi. Yaşlı Amiral Trask da aynı şeyi yapardı, ama o, rıhtımlara yedekte çekilmesine karşı çıkarak kızdırmak için en azından kılavuz kaptanı gemiye alırdı. Amiral Nicky, Kral'ın kardeşi, bu yüzden o formaliteyle canını bile sıkmıyor." Roo ve Erik yukarı bakınca, tecrübeli denizcilerin, Amiral'in emriyle son yelkenleri bağlamak için beklediğini gördü. Ardından Roo kıç güvertesine baktı ve eski Krondor Prensi ve Kral'ın Batı Donanması'nın yeni Amirali Nicholas'ın işaret verdiğini gördü. Yaşlı eller anında kalın bezi çekip bağladı. Güvertede bulunan Roo ve diğer adamlar, Prens'in sarayının altındaki Kraliyet Rıhtımları'na yaklaşırlarken geminin hızının saniyeler içinde azalmaya başladığını hissetti.

Korucu'nun hızının azalmaya devam etmesine rağmen, Roo'ya sanki rıhtımlara doğru hâlâ çok hızlı gidiyorlarmış gibi geldi. Yaşlı denizci, sanki aklını okumuş gibi konuştu: "Rıhtıma çok fazla su ittiriyoruz, bu yüzden de rıhtımlara yanaştığımızda o su bizi geri itecek ve koçboynuzlarını bir parça inletmesine rağmen neredeyse duracak kadar yavaşlatacak." Rıhtımda bekleyenlere halat atmaya hazırlandı. "Yardım edin!"

Roo ve Erik birer halat alıp emri beklemeye başladı. Nicholas, "Fırlatın!" diye bağırdığı zaman, Roo elindeki halatı rıhtımda duran bir adama fırlattı ve adam halatı ustalıkla yakalayıp çabucak demir bir koçboynuzuna bağladı. Yaşlı denizcinin dediği gibi, halat gerildiği zaman demir koçboynuzları inledi, ama pruva rıhtımdan geri döndü ve devasa gemi sanki eve dönmenin mutluluğuyla rahatlayarak iç geçirmiş gibi tek bir salınımla yerine oturdu.

Erik Roo'ya döndü: "Liman Şefi'nin Amiral'e ne dediğini merak ediyorum doğrusu."

Amiral ana güverteye gelirken Roo arkasına göz atıp bunu düşündü. Roo'nun bu adamı ilk görüşü, Erik ile birlikte, Erik'in üvey kardeşi Stefan'ı öldürmekten yargılandıkları davadaydı. Onu ikinci görüşüyse, Roo ile Erik'in de dahil olduğu sözde paralı asker birliğinden sağ kalanların Maharta şehir limanının dışında, bir balıkçı teknesinden kurtarılmaları sırasında olmuştu. Eve dönüş yolculuğunda Amiral'in emri altında çalışan Roo, "Muhtemelen, evine git ve sarhoş ol dışında hiçbir şey söylemeyecektir," diye mırıldandı.

Erik güldü. Nicholas'ın, astlarını tek bir kelime etmeden sadece bakışlarıyla ağlatacak kadar utandırmayı başaran, sükûnetle sağlanan bir otoriteye sahip -Erik ile Roo'nun birliği Kızıl Kartallar'ın Yüzbaşısı Calis ile ortak özelliğiydi-bir adam olduğunu biliyordu. Sayıları yüze varan asıl birlikten, elli adamdan daha azı -Calis ile birlikte kaçan altı adam ve Özgürliman Korucusu Krondor'a doğru yola çıkmadan önce Yılan Nehri Şehri'ne gelmenin bir yolunu bulmuş, birlikten kopan bazı askerler- hayattaydı.

Nicholas'ın diğer gemisi Trenchard'ın İntikamı, Calis'in birliğinden birileri daha gelir umuduyla bir ay daha Yılan Nehri Şehri'nde kalmıştı. Gemi demir aldığında orada olmayanlar, ölmüş sayılacaktı. İskele tahtası sürüldü ve Roo ile Erik, gemiden karaya ilk çıkan Nicholas ile Calis'i izledi. Rıhtımda Krondor Prensi Patrick, amcası Prens Erland -sırasıyla Nicholas'ın yeğeni ve ağabeyi- ve Krondor kraliyet sarayının diğer üyeleri bekliyordu. Erik, "Pek gösterişli bir

karşılama sayılmaz, değil mi?" dedi. Roo yalnızca başıyla onaylayabildi. Nicholas'ın, yeğeni olan Prens'e taşıdığı bilginin buraya getirilebilmesi için çok fazla adam ölmüştü. Ve Roo'nun bildiği kadarıyla, bu bilgi en iyi olasılıkla yetersizdi. Dikkatini kraliyet ailesine çevirdi.

Yeğeni görevi üstlenmek için Adalar Krallığı'nın başkentinden gelene kadar Krondor Prensi olan Nicholas, ağabeyine hiç mi hiç benzemiyordu. Erland'ın saçları çoğunlukla beyazdı, ama asıl rengini gösterecek kadar kızıl kalmıştı, Aynı şekilde saçları grileşmiş olan Nicholas ise siyah saçlıydı ve keskin yüz hatlarına sahipti. Yeni Krondor Prensi Patrick, görünüş olarak iki amcasının arasında bir yerlerdeydi; ikisinden de daha koyu tenliydi, ama saçları kestane rengiydi. Biraz Erland'ın güçlü yapısına, biraz da Nicholas'ın sertliğine sahipti. "Evet," dedi Roo, "haklısın; tören namına pek bir şey yok." Erik başını salladı. "Üstelik bu işte şimdiye dek dişe dokunur bir başarı elde edilmediğini öğrenmişlerdir. Prens ve amcası muhtemelen Calis ile Nicholas'ın getirdiği haberleri duymaya can atıyordur." Roo başını sallayarak iç geçirdi.

"Haberler hiç de iyi değil. Uğursuz işler ve gittikçe daha da kötüleşiyor." Sırtlarına indirilen birer şaplak ikisinin de arkasını dönmesine yol açtı. İki genç adamın arkasında; ikisinin de son zamanlarda en kötüsünü beklemesine yol açan sırıtışıyla Robert de Loungville duruyordu, ama bu kez, sadece mizacının daha hoş yönünü göstermek için sırıttığını biliyorlardı. Seyrelen saçlarını çok kısa kesmeye devam ediyordu ve sakal tıraşına ihtiyacı vardı. "Nereye gençler?" Roo tuniğinin içine tıkıştırdığı altın dolu keseyi şıngırdattı. "Sanırım bir bardak sert biraya ve kötü bir kadının yumuşak dokunuşuna. Yarın için yarın endişeleneceğim." firik omuzlarını silkti. "Düşündüm de, teklifini kabul etmeye karar verdim Çavuş."

"Güzel," dedi Calis'in birliğinin çavuşu de Loungville. De Loungville, Erik'e orduda, Prens Nicholas'ın gizemli ve 'tam olarak insan olmayan' dostu Calis tarafından oluşturulacak özel bir birlik içinde bir

yer teklif etmişti. "Yarın öğlen, Lord James'in ofisine uğra. Saray kapısına içeri girmeye iznin olduğunu söylerim."

Roo rıhtımdaki adamları inceledi. "Prensimizin etkileyici bir görünüşü var."

Erik, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "O ve babası tehlikeli yerlerde bulunmuş tiplere benziyorlar."

De Loungville, "Rütbeleri sakın sizi yanıltmasın gençler," dedi. "Erland ile Kralımız ve onlardan sonra da çocukları, hayatlarını kuzey sınırlarında goblinlerle ve Kara Yol Kardeşliği ile savaşarak geçirdi." Dünyanın Dişleri olarak bilinen dağların öteki tarafında yaşayan kara elf moredheller için kullanılan yaygın adı kullanmıştı. "Kral'ın, bir keresinde Kesh'te bazı tehlikeli işlere giriştiğini duydum; köle tüccarlarıyla bir anlaşmazlık mı ne olmuş. Ama ne olursa olsun oradan, sıradan insanların aklında bir kralın bırakabileceği en iyi izlenimi bırakarak çıktı.

"Kral Lyam tahtı devraldıktan sonra, Kral Rodric'ten beri sarayda doğup büyümüş bir kralımız yok ve bu da ben doğmadan önceydi. Bunlar zamanlarının bir kısmını askerlik yaparak geçiren sert adamlar, bu yüzden de bu ailenin yumuşaması birkaç nesil sürecektir. Bu da Yüzbaşı sayesinde olacaktır." Sesinde, güçlü duygular olduğunu hissettiren bir şey vardı; Roo çavuşa göz attı ve bunun ne olabileceğini anlamaya çalıştı, ama de Loungville'in yüzünde geniş bir sırıtış belirmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Erik, çocukluktan beri en iyi arkadaşı olan Roo'ya.

Roo, "Sadece bir ailenin ne kadar garip olabileceğini," dedi, Nicholas'ı dikkatle dinleyen rıhtımdaki grubu göstererek.

Erik, "Yüzbaşı'ya bak," dedi.

Roo başını salladı. Erik'in Calis'i kastettiğini biliyordu. Elf görünümlü adam, diğerleriyle arasında yeterli mesafe bırakacak kadar uzakta,

ama gerektiğinde sorulara yanıt verebilecek kadar da yakında duruyordu.

Robert de Loungville, "Yirmi yıldır arkadaşız," dedi. "Beni Yüksekşato Lordu Daniel Troville'e hizmet ettiğim sırada buldu ve beni sınır savaşlarından çekip çıkararak bir insanın hayal edebileceği en garip yerlere götürdü.

Birliğindeki herhangi bir adamdan daha uzun bir süredir onunla birlikteyim, onunla soğuk azık yedim, yanında uyudum, kollarında adamların ölümünü izledim, hatta Hamsa'nın düşüşünden sonraki iki gün boyunca beni taşıdı, ama yine de bu adamı tanıdığımı söyleyemem."

Erik, "Yarı elf olduğu doğru mu?" diye sordu. De Loungville çenesini ovuşturdu. "Bu konuda gerçeği bildiğimi söyleyemem. Babasının aslen Crydeeli olduğunu ve orada yamaklık yaptığını iddia ediyor. Geçmişinden pek bahsetmez. Daha çok gelecek için planlar yapar ve sizin gibi kışla farelerini alıp onları asker yapar. Ama bu sıkıntıya girmeye değer. Beni bulduğu zaman benim de bir kışla faresinden pek farkım yoklu. Beni o günlerden bugünkü durumuma o getirdi." Son cümleyi, sanki sıradan bir çavuştan başka bir şey değilmiş de, bu söylediği şakaymış gibi daha da geniş bir sırıtmayla söylemişti, ama hem Erik, hem de Roo, askeri rütbesine ek olarak yüksek bir soyluluk unvanı taşıdığını duymuşlardı. "Bu yüzden çok fazla kişisel soru sormadım hiç. Tam 'görev adamı' diyeceğin tipte bir adamdır."

De Loungville, sanki Calis bir şekilde rıhtımdan onları duyabilirmiş gibi sesini alçalttı ve yüz ifadesi ciddi bir hal aldı. "Onda da şu sivri kulaklardan var. Böyle bir varlığın -yarı insan, yarı elf- olduğunu hiç duymadım ama tanıdığım başka hiçbir adamın yapamayacağı şeyler yapabiliyor." Bir kez daha sırıtarak, "Ama hepimizin postunu sayamayacağım kadar çok kurtardı, bu yüzden soyunun kime dayandığı kimin umurunda," dedi. "Hangi statüde doğduğunuzun hiçbir önemi yoktur. Kimse bunu değiştiremez. Önemli olan nasıl yaşadığımızdır." İki genç adamın omuzlarına da birer şaplak indirdi. "Sizi bulduğumda, yalnızca açlıktan ölmek üzere olan kargaların

tenezzül edeceği değersiz köpek leşleriydiniz, ama şimdi bir de şu halinize bakın!"

Erik ve Roo birbirlerine bakıp güldüler. İkisinin üstünde de Maharta'nın yok edilişinden kaçarken giydikleri, haddinden fazla yamalı, temizlenemeyecek kadar lekelenmiş ve her ikisinin de görünüşünü sıradan sokak haydutlarına çeviren kıyafetler vardı.

Roo, "İkimizin de yeni kıyafetlere ihtiyacı var," dedi. "Erik'in çizmeleri hariç, paçavracılar gibi görünüyoruz."

Erik çizmelerine bakıp, "Bunların da onarıma ihtiyacı var," dedi. Erik'in 'von Darkmoor' soyadını kullanma hakkını inkâr etmemesi dışında, babası Darkmoor Baronu'nun mirasından Erik'e kalan tek şey, babalığının gönülsüzce kabulü olan bu çizmelerdi. Çizmeler binici çizmeleriydi, ama Erik topukları neredeyse tamamen aşınana kadar onlarla yürümüştü ve derisi hava şartlarından dolayı yıpranmış ve çatlamıştı.

Yüce Kesh İmparatorluğu'ndan gelen Isalani Sho Pi, sırtında yolculuk çantasıyla güverteye çıktı. Arkasından yine bir Isalani olan ve Sho Pi'nin, 'ustası' olduğuna karar verdiği Nakor geliyordu.

Nakor yaşlı göstermesine karşın dinç adımlarla yürüyordu ve Erik ile Roo'nun iyi bildiği bir çevikliğe sahipti. Nakor onlara çıplak elle dövüşmeyi öğretmişti ve Roo ile Erik bu garip küçük adamın silahsızken, tıpkı Sho Pi gibi, silahlı çoğu adamdan daha tehlikeli olduğunu biliyordu. Roo, Nakor'un hiçbir zaman gerçek hızını göstermediğini düşünüyordu ve böyle bir şeyi kendi üstünde görmek istediğinden hiç de emin değildi. Roo, Kesh'in Isalani eyaletinde kullanılan çıplak elle dövüş tekniğinde yetenekli bir öğrenciydi. Sadece Calis'in birliğindeki Sho Pi ve Nakor ondan daha iyiydi ve Roo, ikisinin de hızlı, ölümcül bir vuruşla onu kolayca alt edebileceğini biliyordu.

"Arkamda kuyruk gibi dolaşmanı istemiyorum evlat!" diye üsteledi çarpık bacaklı Nakor, omzunun üstünden bağırarak. "Neredeyse

yirmi yıldır, yakıp kül edilmeyen ya da askerler tarafından istila edilmeyen ya da farklı bir şekilde bazı yönlerden hoş olmayan bir şehirde bulunmadım, bu yüzden de bir süre keyfime bakmak istiyorum. Ardından Efsuncu'nun Adası'na döneceğim."

Nakor'dan bir baş uzun ve simsiyah saçları olması dışında Sho Pi, ince yapılı küçük adamın çok daha genç bir uyarlamasına benziyordu. "Nasıl istersen Usta," dedi.

"Bana usta deme," dedi Nakor, yolculuk çantasını omzuna atarak. Küpeşteye doğru giderken, "Erik, Roo!" diye seslendi. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Sırasıyla, içki içmeye, bir fahişe tutmaya ve yeni kıyafetler almaya," dedi Roo. "Sonrasında annemi ve arkadaşlarımı görmek için eve gideceğim," dedi Erik.

"Ya sen?" diye sordu Roo.

"Sizinle geliyorum," dedi Nakor, çantasını düzelterek, "tabii 'eve gitme' kısmına kadar. Ardından beni Efsuncu'nun Adası'na götürecek bir tekne kiralayacağım." Kendisinden daha genç olan yurttaşının bir adım arkasında görmezden gelerek borda iskelesinden aşağı baktı.

Erik Sho Pi'ye göz atıp, "Aşağı inip çantalarımızı almamız gerekiyor," dedi. "Ardından rıhtımda size katılırız."

Aşağı inerlerken Roo arkadaşından bir adım öndeydi, arkadaş oldukları denizcilerle vedalaştılar ve eşyalarını toplamayı az önce bitiren 'çaresiz adamlar' birliğinden arkadaşları Jadow Shati'ye rastladılar.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Roo küçük çantasını çabucak alırken. "Biraz içki içmeyi düşünüyorum." "Bize katılsana," dedi Erik.

"Sanırım katılacağım, küçük domuz Bay Robert de Loungville'e, onbaşısı olma teklifini kabul ettiğimi söyler söylemez."

Erik gözlerini kırpıştırdı. "Onbaşısı mı? O görevi bana teklif etmişti."

İki adam tartışmaya başlamadan önce Roo, "Söylediklerinden anladığım kadarıyla, bir taneden fazlasına ihtiyacı olacak," dedi.

İki iri adam birbirlerine bakıp güldüler. Jadow'un yüzüne, siyah derisine karşın belirgin bir biçimde beyaz olan dişleriyle, Roo'yu daima gülümseten mutlu bir sırıtma yerleşti. Diğer çaresiz adamlar gibi, Jadow da bir katil ve azılı bir suçluydu, ama Calis'in birliğinin kardeşliğinde uğruna ölmek isteyeceği ve onun için ölecek adamlar bulmuştu.

Hayatı boyunca tamamen bencil biri olduğunu düşünen Roo, bunu itiraf etmekten nefret etmesine rağmen, bu birlikten hayatta kalanları Erik'i sevdiği kadar seviyordu. Hepsi de sert adamlardı, nereden bakarsan bak tehlikeliydiler, birlikte kanlı bir sınavdan geçmişlerdi ve hepsi de birbirlerine güvenebileceklerini biliyordu. Roo yaptıkları yolculukta kaybettikleri arkadaşlarını düşündü. Üzerinden garip bir dindarlık akan iri yarı, komik haydut Biggo; bir aktör gibi hikâye anlatabilen ve duvarda canlanan gölge oyunları yapan, can yakan bir öfkeye sahip insan azmanı Jerome Handy; hayata dair hiçbir şey anlamadan saçma sapan bir kazayla ölen, can yakan öfkesi dışımla kibar bir genç adam olan Billy Goodwin ve hem saray entrikalarını, hem de karanlık sokak kavgalarını bilen, hançeri kadar keskin bir zekâya sahip Rodezyalı katil Luis de Savona; garip sadakatleri olan öfkeli bir adam. Roo çıkınını bağladı ve döndüğünde Erik ile Jadow'un kendisine bakmakla olduğunu gördü. "Ne oldu?"

"Bir an daldın gittin," dedi Erik. "Biggo ile diğerlerini düşünüyordum..." Erik başını salladı.

"Anlıyorum."

"Belki bazıları Trenchard'ın İntikamı ile birlikte gelir," dedi dalgınca.

Roo, "Bu iyi olurdu," dedi ve çıkınını omzuna atarak, "ama Billy ve Biggo gelemez," diye ekledi. Erik başını salladı. Billy'nin atından

düşüp başını bir kayaya çarparak öldüğünü ve Roo ile birlikte Maharta'da Biggo'nun ölümünü görmüştü.

İkisi de de tek kelime etmeden güverteye çıkıp çabucak borda İskelesinden indiler ve Robert de Loungville'i, Nakor ve Sho Pi ile konuşurken buldular.

"Bana bak aşağılık bücür!" dedi Jadow teklifsiz bir şekilde, neredeyse üç yıldır hayatını kontrol eden adama.

De Loungville arkasına döndü. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun, seni Vadili pislik!" "Seninle, Bobby de Loungville, Çavuş efendim!" diye karşılık verdi Jadow, ama Erik her iki adamın da yüz ifadesindeki alaycılığı rahatça görebiliyordu. Savaş, yoldaşlarının bütün ruh hallerini anlamasına sebep olmuştu ve birbirleriyle dalga geçtiklerini biliyordu. "Hem sen kime 'pislik' diyorsun? Biz Vadi insanlarının bu dünyadaki en iyi dövüşen halk olduğunu ve çizmelerimizi temizlemek için genellikle sana benzer bir şeyler kullandığımızı bilmiyor musun?" Sanki kötü kokunun kaynağı de Loungville'miş gibi öne eğilerek gürültülü bir şekilde havayı kokladı. "Evet, tıpkı senin gibi..." De Loungville Jadow'un yanağını tutup bir annenin çocuğuna yaptığı gibi çimdikledi ve "O kadar tatlısın ki seni öpebilirim," dedi. Şaka yollu yüzüne vurarak, "Ama bugün değil," diye ekledi. Gruba dönüp, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. "İçmeye!" dedi Nakor sırıtarak.

De Loungville gözlerini yuvarladı. "İyi, ama kimseyi öldürmeyin." Jadow'a, "Geri gelecek misin?" diye sordu. Jadow sırıttı. "Sebebini bilmiyorum, ama geleceğim." Gülümsemesi yok olan de Loungville, "Sebebini tam olarak biliyorsun," dedi.

Bir anda hepsinin keyfi kaçtı. Hepsi de diğerlerinin gördüklerini görmüştü ve hepsi de denizin öteki tarafında korkunç bir düşmanın toplandığını biliyordu ve son aylarda ne kadar çok şey başarıldığının bir önemi yoktu; mücadele daha yeni başlamıştı. Zümrüt Kraliçe'nin sancağı altında toplanan ordularla karşılaşmadan önce on yıl ya da

daha fazla zaman geçebilirdi, ama eninde sonunda Krallık'ta yaşayan her insan ya karşı koyup savaşacak ya da ölecekti.

Bir anlık bir sessizlikten sonra de Loungville elini sallayarak sokağın aşağısını gösterdi. "Uzayın. Çok fazla eğlenmeyin." Adamlar giderken arkalarından, "Erik, sen ve Jadow yarın kâğıtlarınızı almaya gelin," diye seslendi. "Ondan sonraki gün asker kaçağı sayılacaksınız! Ve asker kaçaklarını astığımızı biliyorsunuz!"

"Bu adam," dedi Jadow, bir han bulmak için sokakta ilerlerlerken, "sürekli tehdit ediyor. Asmaya karşı tuhaf bir sevgisi var."

Roo güldü ve diğerleri de ona katıldı ve önlerindeki köşede büyüyle ortaya çıkmış gibi görünen bir han belirince keyifleri biraz da olsa yerine geldi.

Roo uyandı. Başı zonkluyordu ve ağzı kurumuştu. Sanki birisi gözkapaklarının altına kum doldurmuş gibiydi ve nefesi, sanki bir şey ağzına girmiş de orada ölmüş gibi kokuyordu. Dönünce, Erik bir inilti koyuverdi, bu yüzden diğer tarafa döndü, ama bu sefer de Jadow inleyip onu itti.

Başka seçeneği olmadığını gören Roo doğruldu ve uyandığına anında pişman oldu. Midesinde her ne vardıysa, yukarı gelmesini önlemek için kendini zorladı ve sonunda gözlerini odaklamayı başardı.

"Ah, harika," dedi ve konuştuğuna anında pişman oldu. Sesi, başının zonklamasının artmasına sebep olmuştu.

Bir hücredeydiler. Ve eğer Roo yanılmıyorsa, bu hücrenin ne hücresi olduğunu çok iyi biliyordu. Burası, bir tarafı koridora bakan, yerden tavana kadar parmaklıkları ve kalın demir kilitli bir kapısı olan uzun bir hücreydi. Parmaklıkların karşısındaki duvarda neredeyse bir baş yukarıda, yüksekliği otuz santimden biraz daha az, hücrenin bir ucundan diğerine kadar uzanan uzun bir pencere vardı. Hücrenin kısmen yer seviyesinin altında olduğunu biliyordu, çünkü pencere,

hücrenin içindekiler avlunun büyük bir kısmını kaplayan darağacını görebilsinler diye tuhaf bir açı sağlamak için yerden yaklaşık otuz santim yukarıdaydı.

Krondor Prensi'nin sarayının altındaki ölüm hücresindeydiler. Erik'i dürttü ve arkadaşı sanki işkence yapılıyormuş gibi inledi. Roo onu ısrarcı bir biçimde sallayınca sonunda uyandı. "Ne var?" dedi, dikkatini arkadaşının yüzünde toplamaya çalışarak. "Neredeyiz?"

"Ölüm hücresinde."

Erik anında ayıldı. Etrafına göz gezdirdi ve Nakor'un bir köşede kıvrılmış, horlayarak uyuduğunu gördü. Onun biraz ötesinde Sho Pi yatıyordu.

Sallayarak diğerlerini de uyandırıp üstlerini başlarını incelediler. İçlerinden birkaçı kurumuş kan tükürdü ve hepsinin vücudunda da tedavisi yapılmış çürüklerden, sıyrıklardan ve kesiklerden oluşan yaralar vardı. "Ne oldu?" diye sordu Roo. Sesi sanki kum yemiş gibi çıkmıştı.

Jadow, "Şu Quegli denizcileri hatırlıyor musun?" dedi. İçlerinde en az hırpalanmış görünen Sho Pi ile Nakor birbirlerine baktı ve Nakor, "İçlerinden biri kucağından genç bir kadını kaldırmaya çalıştı Roo," dedi.

Roo başını salladı ve ardından bunu yapmamış olmayı diledi. "Şimdi hatırladım."

Jadow, "Birisine sandalyeyle vurdum..." dedi. Nakor, "Belki de o Queglileri öldürdük," dedi.

Akşamdan kalma olduğu için dizleri titreyen Erik, duvara dayanarak ayakta durmaya çalışıyordu. "Yaşadığımız onca şeyden sonra tekrar darağacını boylamak için buraya geri gelmemiz, ancak tanrıların yaptığı bir eşek şakası olabilir."

Roo, akşamdan kalma olduğu zamanlarda sürekli hissettiği gibi belli belirsiz bir suçluluk duygusu hissediyordu. İnce yapılı bir adamdı, bu yüzden de Jadow ve Erik -kaldı ki Erik çok fazla içki içen bir insan da değildi- cüssesindeki adamlarla içki üstüne içki içmeye çalışmak aptalcaydı. "Birisini öldürüp öldürmediğimi hatırlamamı beklemeyin benden," dedi Roo.

"O zaman ölüm hücresinde ne işimiz var ahbap?" diye sordu Jadow oturduğu köşeden. İçinde bulundukları durumdan rahatsız olduğu belliydi. "Bobby de Loungville sonunda beni asabilsin diye dünyanın öteki tarafına yelken açmadım ben."

Olanları hatırlamaya çalışırlarken, koridorun kapısı hızla çekilerek hepsinin gözle görülür bir biçimde irkilmesine yol açan bir gürültüyle açıldı. Görüş alanına de Loungville girdi ve "Ayağa kalkın sizi domuzlar!" diye bağırdı. Nakor hariç, herkes düşünmeksizin ayağa kalktı ve hepsi de bir an sonra vücutlarının ağrısından inledi. Jadow Shati kafasını çevirerek lazımlığa tükürdü. Diğerleri bacakları titreyerek ayakta dururken, Erik dik durabilmek için hücrenin parmaklıklarına tutunmuştu.

De Loungville sırıtarak, "Ne kadar da sevimli bir grupsunuz," dedi Nakor, "Burada ne işimiz var Çavuş?" diye sordu.

De Loungville hücrenin kapısına doğru ilerledi ve kilitli olmadığını göstermek için kapıyı çekerek açıp, "Sizi koyacak daha uygun bir yer bulamadık," dedi. "Sizi tutuklamak için görevdeki selin muhafızlarının en iyi kısmının ve saray muhafızlarından oluşan bir manga askerin gerektiğini biliyor muydunuz?" Gururlanmış bir baba gibi gülümsedi. "Ne kavga ama! Ayrıca pek çok zarar vermenize karşın hiç kimseyi öldürmeyecek kadar da sağduyu sahibiymişsiniz."

De Loungville elini sallayarak onu takip etmelerini işaret etti. "Prens Patrick ve amcaları, gecenin kalanını yakınlarında geçirmenizin daha iyi olacağını düşündü," dedi onları hücreden çıkarırken. Roo etrafına göz attı ve doğup büyüdüğü yerden ayrılmadan önce onu asla hayal bile edemeyeceği bir işe bulaştıran sahte idamın yapıldığı yere

götürülürken bu koridorları son gördüğü zamanı hatırladı. O korku aklına tekrar düşene kadar buraya yaptığı ilk yolculuğu neredeyse hiç hatırlamamıştı. Dün gece haddinden fazla içtiği için de, şimdi güçlükle odaklanabiliyordu.

Erik'in Darkmoor Baronu olan üvey kardeşi Stefan'ı öldürdükten sonra, Erik ile birlikte hayatlarını geçirdikleri Ravensburg'den kaçmışlardı. Kalıp mahkemeye çıksalardı yargıcı, bunun bir nefsi müdafaa olduğuna ikna edebilirlerdi, ama kaçmaları aleyhlerine sayılmış ve ölüm cezasına çarptırılmışlardı.

Darağacının bulunduğu avluya giden merdivenlere vardılar, ama bu kez onları geçip gittiler. Dün gemiden inene kadar, darağacının sert tahta zeminine düştükleri andan itibaren hayatlarını elinde tutan de Loungville, "Leş gibisiniz, bu yüzden huzura kabul edilmeden önce bir parça temizlenmeniz gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Huzura mı?" dedi Erik, hâlâ dün gecenin izlerini taşıyarak. Roo'nun tanıdığı en güçlü insanlardan biri olan Erik -Ravensburg'de tartışmasız en güçlü çocuktu- bir muhafızı pencereden atmış, ama hemen ardından başka bir muhafız kafasında bir şarap testisini kırmıştı. Roo, Erik'in darbeden mi, yoksa kavga başlamadan önce çok fazla içtiği şaraptan mı daha fazla zarar gördüğünü söyleyemiyordu; Erik asla çok içki içen birisi olmamıştı.

"Bazı önemli adamlar sizinle bir iki çift laf etmek istiyor. Sizi bu halinizle oraya götüremem.

Şimdi," dedi bir kapıyı itip açarak, "soyunun!"

Sıcak sabunlu su dolu küvetler onları bekliyordu ve adamlar söylenileni yaptı. De Loungville'in emirlerini iki yıl boyunca sorgusuz sualsiz yerine getirmek karşı konulması güç bir alışkanlık yarattığı için, saray iç oğlanlarının onları süngerlerle yıkayabilmesi için beş adam hemen küvetlere girip oturdu.

Soğuk su maşrapaları getirildi ve hepsi de kana kana içti. Çok sıcak hamam ve çok miktarda içtiği soğuk su Roo'ya, bir kez daha hayatın yaşamaya değer olduğunu düşündürmeye başladı.

Temizlendikleri zaman, kıyafetlerinin yenileriyle değiştirilmiş olduğunu gördüler. De Loungville, göğüs kısmında tanıdık bir arma olan iki tane siyah tuniği işaret etti. Erik bir tanesini aldı ve "Kızıl Kartal," dedi.

De Loungville, "Nicholas uygun olacağını düşündü, Calis de itiraz etmedi," dedi. "Yeni ordumuzun sancağı bu Erik... Sen ve Jadow benim ilk onbaşılarımsınız, o yüzden giyin şunları üstünüze." Diğerlerine dönüp, "Şurada temiz kıyafetler var," dedi.

Nakor ve Sho Pi giymeye alışkın oldukları her zamanki cüppelerin yerine temiz tunik ve pantolonların içinde garip görünüyorlardı, ama Roo kendi görünüşünü çarpıcı bir biçimde iyileşmiş buldu. Tunik onun küçük bedenine biraz büyük gelmiş olabilirdi, takat şimdiye kadar giydiği en kaliteli dokuma olduğu şüphe götürmezdi ve pantolon üzerine tam oturmuştu. Hâlâ yalınayaktı, ama denizde geçirdiği aylar taban derisini öylesine sertleştirmişti ki, bunu umursamıyordu.

Erik yıpranmış çizmelerini giymişti, ama diğerleri gibi Jadow da yalınayaktı.

Giyindikten sonra, de Loungville tarafından tanıdık bir salona götürüldüler; Calis'in çaresiz adamlar birliği, Krondor Prensi'nin Nicholas'ın görevde olduğu zaman- önünde burada yargılanmıştı. Salon çok değişmemiş, diye düşündü Roo, ama burada bulunduğu son seferde beyni korkudan öylesine uyuşmuştu ki etrafa zar zor dikkat edebilmişti.

Bütün tavan kirişlerinden kadim sancaklar sarkıyordu ve kubbeli tavana kadar yükselen pencerelerden gelen ışığı keserek salona gölgeler düşürüyorlardı. Uzak duvardaki büyük pencerelere rağmen salon çok büyük olduğundan, ortalığı aydınlatmak için duvarlardaki

apliklerde meşaleler yanıyordu. Roo, Prens ben olsaydım sancakları kaldırtırdım, diye düşündü. Her iki duvar boyunca da, kralın söylediklerini anında yerine getirmeye hazır nedimeler ve iç oğlanları duruyordu ve Teşrifatçı demir altlı makam asasını yere vurup Robert de Loungville'i, Saray Baronu ve Prens'in Özel Ajanı olarak takdim etti.

De Loungville birliğin çavuşuydu ve onu bir saray baronu olarak düşünmek çok garip geldiği için, Roo keyifle başını hafifçe iki yana salladı. Saray üyeleri, tahtın önüne gelen küçük grubu izledi. Roo elinden geldiği kadarıyla, yakınındaki duvara dizili aplikleri süslemek için kullanılan altının değerini hesapladı ve Prens bunları son derece dekoratif ama çok ucuz olan pirinçle değiştirerek servetini daha iyi kullanabilirdi, diye düşündü. Ardından böyle bir konuda Prens ile konuşmasına izin verilip verilmeyeceğini düşündü.

Prens'i düşünmesi, dikkatini bir zamanlar kendisi hakkında ölüm cezası veren adama çevirmesine sebep oldu. Artık Batı Donanması'nın Amirali olan Nicholas tahtın bir tarafında, halefi Prens Patrick'in yanında duruyordu. Diğer tarafta Calis ve Roo'nun Krondor Dükü James olarak tanıdığı adam duruyordu ve rıhtımda gördükleri Patrick'in amcası Prens Erland ile konuşuyorlardı. Ve tahtta oturan onun ikiziydi. Roo, Kral'ın huzurunda olduklarını anlayınca, birden kıpkırmızı oldu! "Majesteleri, Ekselansları," dedi de Loungville kibar bir baş selamıyla, "size, cesaret ve onurla kendilerini temize çıkarmış beş adamı takdim etmekten şeref duyuyorum."

"Yalnızca beş kişi mi hayatta kaldı?" diye sordu Kral Borric. O ve kardeşi iri yarı adamlardı ama Kral'da, kardeşinin güçlü görünüşünün ötesinde belirgin bir sertlik vardı. Roo nedenini tam olarak anlayamıyordu, ama içgüdüsel olarak, Kral'ın Prens Erland'dan daha tehlikeli biri olduğu yargısına vardı.

"Başkaları da var," dedi de Loungville. "Çeşitli garnizonlarınızdan askerler. Bazıları bu öğleden sonra huzurunuza getirilecek. Ama bunlar, sadece idam mahkûmlarından hayatta kalanlar." Nakor, "Bilmediğimiz bir şey söyle," dedi.

De Loungville protokolün kesilmesine sinirlenerek dönüp öfkeyle Nakor'a baktı, ama Borric sadece gülümsedi. "Nakor, sen misin? Bu ne kılık böyle?"

Kral'ın gülümsemesine karşılık veren Nakor öne çıktı. "Benim Majesteleri. Gidenlerin arasında ben de vardım. Greylock ve hayatta kalıp da Yılan Nehri Şehri'ne ulaşabilmiş olan herkes diğer gemiyle gelecek."

De Loungville, Nakor'a herhangi bir şey söyleyecektiyse bile, dilini tuttu. Nakor'un ve Kral'ın birbirlerini tanıdığı belliydi. Nakor ufak tefek Isalani'ye gülümseyen Erland'a başıyla selam verdi. Kral dört mahkûma, "Hepiniz affedildiniz, suçlarınız ve hükümleriniz feshedilmiştir," dedi. Erik ile Jadow'a bakarak, "Görevi kabul ettiğinizi görüyoruz," dedi.

Erik yalnızca başını sallarken, Jadow, "E-evet Majesteleri," diye kekeledi.

Kral, Sho Pi ile Roo'ya bakarak, "Siz etmemişsiniz," dedi. Sho Pi başını eğerek selam verdi. "Ustamı takip edeceğim Majesteleri."

Nakor, "Bana usta demeyi kes!" dedi. Kral'a döndü. "Çocuk benim bir çeşit bilge olduğuma inanıyor ve peşimde dolaşmakta ısrar ediyor."

Prens Erland, "Neden acaba?" dedi. "Seni 'mistik bilge' numaranı yaparken görmüş olduğu için olamaz, değil mi Nakor?"

"Ya da 'gezgin rahip' numaranı?" diye sordu Kral.

Nakor çenesini ovuştururken sırıttı. "Aslında, bir süredir bunları denemiyordum." Ardından yüz ifadesi ciddileşti. "Ve Kesh'ten dönerken ikinize de bundan asla bahsetmemeliydim."

Kral, "Eh, o halde onu da yanında götür," dedi. "Yolda fazladan bir çift ele ihtiyacın olabilir."

Nakor, "Yolda mı?" diye sordu. "Efsuncu'nun Adası'na dönüyorum ben."

Kral, "Bir süreliğine dönmüyorsun," dedi. "Taç adına Akademi liderleriyle konuşmak için Yıldızlimanı'na gitmen gerekiyor."

Nakor'un suratı asıldı. "Yıldızlimanı ile olan bütün bağlarımı kopardığımı biliyorsun Borric ve nedenine dair iyi bir fikrin olduğuna da hiç şüphem yok."

Kral'ın, kendisiyle böylesine gayri resmi olarak konuşulmasına itirazı vardıysa bile, konuşurken bunu belli etmedi. "Biliyoruz, ama neyle karşı karşıya olduğumuzu kendi gözlerinle gördün ve iki kere Novindus'ta bulundun. Yıldızlimanı'ndaki büyücülerin neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamalarını sağlaman gerekiyor. Onların yardımına ihtiyacımız olacak."

"Pug'ı bulun. Onu dinleyeceklerdir," dedi Nakor. "Yapabilseydik bulurduk," dedi Kral. Arkasına yaslanıp iyice tahta gömülerek iç geçirdi. "Oraya buraya mesajlar bırakıp duruyor, ama karşımıza alıp konuşmak için onu yakalamayı başaramadık." "Denemeye devam edin," diye karşılık verdi Nakor. Borric gülümsedi. "Sen, dostum, elimizdeki en iyi seçeneksin. Bu yüzden, kart ve zar oyunlarını nasıl oynadığının Krallık'taki bütün kumar salonlarında bilinmesini istemiyorsan, arkadaşın için bu küçük iyiliği yaparsın." Nakor yüzünü buruşturup Kral'ın söylediklerini savmak istiyormuş gibi elini salladı. "Hah! Deli olduğun zamanlarda seni daha çok seviyordum." Borric ve Erland birbirlerine eğlenerek bakarlarken, Nakor kısa bir süre için öfkeyle bakmaya devam etti. Kral dikkatini Roo'ya çevirerek, "Peki ya sen, Rupert Avery?" diye sordu. "Senin yardımını da alamaz mıyız?"

Kral'ın doğrudan kendisiyle konuşması, Roo'nun bir an için nasıl konuşulduğunu unutmasına yol açtı; ardından güçlükle yutkunarak, "Üzgünüm Majesteleri," dedi. "Eğer yeterince uzun yaşarsam, geri gelip zengin olacağıma dair kendi kendime söz verdim. Niyetim bu. Ticaretle uğraşacağım ve bunu orduda gerçekleştiremem."

Kral başını salladı. "Ticaret ha? Ticaretin, yeğleyebileceğin pek çok şeyden daha iyi olduğuna inanıyoruz." Roo'nun geçmişi hakkında daha fazla konuşmaktan kaçındı. "Yine de, hizmetimizin dışında olan birkaç insanın gördüğü şeyi gördün. Sağduyuna güveniyoruz ama eğer bunun anlamı açık değilse, sağduyulu davranmanı bekliyoruz."

Roo gülümsedi. "Anlıyorum Majesteleri. Şu kadarına söz verebilirim ki, zamanı geldiğinde elimden gelen her türlü yardımı yaparım. Eğer o yılanlar buraya gelirse, dövüşürüm." Ardından, gözünde bir parıltı ve yüzünde bir gülümsemeyle, "Ayrıca, sizin için yalnızca bir başka kılıçtan daha fazla yararlı olabileceğim bir gün gelebilir," diye ekledi.

"Olabilir Rupert Avery," dedi Kral Borric. "Hırslı olduğun belli." Elini Lord James'e doğru sallayarak, "Eğer saygınlığımızı zedelemeyecekse, Bay Avery'nin kariyerini başlatmasında küçük bir yardımımız olup olamayacağına bir bak," dedi. "Belki bir tavsiye mektubu ya da onun gibi bir şeyler ayarlayabiliriz." Ardından eliyle işaret etti ve elinde beş heybeyle bir toprak beyi geldi ve heybeleri adamlara dağıttı. "Kralınızdan bir teşekkür..."

Roo heybeyi tarttı ve içinde altın olduğunu ve ağırlığından değerini bile tahmin edebileceğini anladı. Çabucak, zengin olmak için yaptığı programda şimdiden bir adım ileride olduğunu hesapladı. Diğerlerinin başlarıyla selam verip ayrıldığını fark edince, beceriksizce çabucak başıyla Kral'ı selamlayıp diğerlerinin peşinden seğirtti.

Salondan çıktıklarında de Loungville, "Pekâlâ, artık tekrar özgür insanlarsınız," dedi. Jadow ile Erik'e, "Beladan uzak durun ve önümüzdeki ayın ilk günü burada olun," dedi. Nakor ile Sho Pi'ye, "Kral'ın mesajı yarın hazır olacak," dedi. "Dük James'in sekreterine uğrayın, size yolculuk belgelerini ve parayı o verecek."

Roo'ya dönüp, "Bir kemirgensin Avery, ama o delik deşik küçük suratını sevmeye başladım," dedi.

"Fikrini değiştirirsen, bir tecrübeli asker daha işime yarar."

Roo kafasını iki yana salladı. "Teşekkürler Çavuş, ama çirkin bir kızı olan bir tüccar bulup servetimi yapmaya başlamalıyım."

De Loungville hepsine birden, "Eğer eve dönmeden önce bedensel zevkler yaşamak istiyorsanız, Tüccarlar Kapısı'nın oradaki Beyaz Kanat'a gidin," dedi. "Orası yüksek standartlarda bir genelevdir, o yüzden içeriye çamurlu ayaklarla girmeyin. Sizi karşılayan hanıma benim gönderdiğimi söyleyin. Beni asla affetmeyebilir, ama bana bir iyilik borçlu. Orada olay çıkarmayın, çünkü sizi üst üste iki kere kurtaramam." Hepsine tek tek bakarak, "Her şey göz önüne alınırsa, iyi iş başardınız gençler," dedi.

Erik, "Teşekkürler Çavuş," diyene kadar kimse konuşmadı. Jadow ile Erik'e, "Yolunuzun üstündeki Şövalye-Mareşal'in ofisine uğrayıp belgelerinizi alın," dedi. "Siz Prens'in adamlarısınız ve bugünden itibaren yalnızca Patrick'e, Calis'e ve bana hesap vereceksiniz." Erik, "Ofis nerede?" diye sordu. "Buradan aşağı gidip sağa dönün, soldan ikinci kapı. Şimdi, serseri grubu olduğunuz için fikrimi değiştirip sizi tekrar tutuklatmadan önce," dedi de Loungville, "defolun buradan." Roo'nun başının yanına şaka yollu bir şaplak indirdikten sonra döndü ve kendi işleriyle ilgilenmek üzere ayrıldı. Beş adam koridorda yürürken Nakor, "Açım," dedi.

"Sen her zaman açsın ahbap," dedi Jadow gülerek. "Başım bana hâlâ dün gece akıllıca davranmadığımı hatırlatıyor. Midem de beni affetmemiş." Ardından duraklayıp, "Ama biraz bir şeyler ziftlenmeye hayır demem," diye ekledi. Erik güldü. "Ben de açım."

"O zaman gidip bir han-" dedi Nakor.

"Sakin bir han," diye araya girdi Roo.

"-sakin bir han bulalım," diye devam etti Nakor, "ve yemek yiyelim." "Sonra ne yapacağız Usta?" diye sordu Sho Pi.

Nakor yüzünü buruşturdu, ama sadece, "Sonra Beyaz Kanat'a gideceğiz evlat," dedi. Kafasını iki yana salladı. Sho Pi'yi göstererek

diğerlerine, "Bu çocuğun öğrenecek çok şeyi var," dedi. Beyaz Kanat, Roo'nun beklentisinin çok dışında bir yer çıkmıştı. Aslında beklentisinin ne olduğunu gerçekten bilmediğini fark etti. Fahişelerle daha önce de işi olmuştu, ama bu, sefer sırasında, parasını alır almaz adamı arkadaşlarının yanına postalayıp sıradaki müşterisine geçen ve kampın peşinde gezen fahişelerle olmuştu.

Oysa burası farklı bir dünyaydı. Beş çakırkeyif adam, burayı bulabilmek için birkaç kere yol sormak zorunda kalmıştı. Birkaç başarısız girişimden sonra, sonunda Tüccarlar Mahallesi'nin bitimine yakın bir yerde bulunan gösterişsiz binayı bulmuşlardı. Daha bildik mekânları gösteren ve daha büyük harflerle yazılmış tabelaların aksine, beyaza boyanmış basit metal kanattan başka bir şey içermeyen bu tabelayı okumak neredeyse imkânsızdı.

Kapı açıldı, bir hizmetkâr beş adamı da tek kelime etmeden içeri kabul etti ve iki yan duvardan sarkan ne olduğu belirsiz duvar halıları hariç başka hiçbir eşya olmayan küçük bir bekleme odasını işaret etti. Girdikleri kapının karşısında bir kapı daha vardı. O kapı açıldığı zaman, dışarıya, hafif toplu sayılsa da iyi giyimli bir kadın çıktı.

"Evet?" diye sormuştu kadın.

Adamlar birbirlerine baktı ve sonunda yanıt veren kişi Nakor oldu. "Buraya gelmemiz söylendi."

"Kim söyledi?" diye sordu kadın, pek inanmamış gibi bakarak.

"Robert de Loungville," dedi Erik hafifçe, sanki sesini yükseltmeye korkuyormuş gibi.

Kadının şüpheli görünen yüz ifadesi neşeli bir hal aldı. "Bobby de Loungville! Tanrılar, eğer Bobby'nin arkadaşlarıysanız, hoş geldiniz."

Ellerini bir kez çırptı, çıktığı kapı ardına kadar açıldı ve karşılarına iri yarı ve silahlı iki muhafızın durduğu kısa bir koridor çıktı.

Muhafızlar kenara çekilince, Roo birden, adamların kadının güvenliğini sağlamak için orada dikildiklerini anladı. "Adım Jamila, ev sahibenizim ve işte," dedi kadın, başka bir kapıya uzanıp ardına kadar açarken, "Beyaz Kanat Evi'ne giriyoruz." Beş adamın da ağzı açık kaldı.

Yüce Kesh İmparatoriçesi'nin sarayında zenginlikler görmüş olan Nakor'un bile şaşkınlıktan nutku tutulmuştu. Oda çok zengin değildi, aksine odayı etkileyici yapan, zenginliğin gösterişli bir şekilde sergilenmemiş olmasıydı. Odadaki her şey ince ve zevkli olmasına rağmen, Roo odanın neden böyle göründüğünü anlamakta zorlanıyordu. Oturanların birbirlerini görebilmesine olanak sağlayacak şekilde odanın etrafına dizilmiş koltuklar ve divanlar, her alanın diğerlerinden ayrı olduğuna dair açık bir his uyandırıyordu.

İki tane genç ve çekici kadının, bir divanın üzerine yayılmış, şarabını yudumlayan zengin görünümlü bir adamla ilgilenmesi, bu durumu açıkça gösteriyordu. Kızlardan birisi adamın, omuzlarını ve boynunu okşamasına olanak sağlayacak şekilde yerde otururken, diğeri omzunun üstünden eğilerek yaldızlı bir tepsiden adama şekerlemeler yediriyordu.

Sanki bir büyü yapılmışçasına, perdelerin arkasından kızlar ortaya çıktı. Hepsi de, odada bulunan adamla ilgilenen iki kız gibi, ince kumaştan yapılmış sade ve bol gecelikler giyiyordu. Tepeden tırnağa kapalı giyinmeleri, konuklarını karşılamaya gelirken vücutlarının kıvrımlarını saklamaya engel oluşturmuyordu.

Her adam, kendisine koltuklara ya da divanlara eşlik edecek bir çift kız buldu ve oturarak mı, yoksa uzanarak mı rahatlamak istediklerini seçmek kendilerine bırakıldı. Roo ne olduğunu anlayamadan kendini bir divana götürülmüş, nazikçe yatırılmış, ayakları kaldırılıp divana konulmuş ve eline bir kadeh şarap verilmiş olarak buldu; konuşamadan kızlardan biri omuzlarındaki kasları sertçe yoğurmaya başladı.

Jamila adındaki kadın, "Hazır olduğunuzda, kızlar sizi odalarınıza götürecek," dedi.

Jadow, güçlü kollarından birini kızlardan birinin beline dolayarak kendine doğru çekip yanağına sesli bir öpücük kondurdu ve "İnsanlar ve tanrılar, öldüm ve cennete gittim!" dedi.

Bu bir dizi kahkahayı da beraberinde getirdi ve Roo, kızların yumuşak dokunuşlarının yıllardır tecrübe etmediği şekilde onu rahatlatmasını sağlamak için iyice yerleşti.

-2-
EVE DÖNÜŞ

Roo esnedi.

Yanında duran vücut beyaz çarşafların altında kıpırdanınca, Roo nerede olduğunu hatırladı. Geçirdiği geceyi düşünerek gülümsedi ve elini çarşafın altına sokup yanındaki genç kadının sırtında gezdirdi. Kadını bir fahişe gibi görmüyordu; bu sıfat kampın çevresinde askerleri takip eden kadınlara ya da Krondor'un Fakir Mahalle'sindeki balkonlardan sarkıp bağırarak aşağıdaki işçilere ve denizcilere açık saçık tekliflerde bulunan ve hakaretler eden kadınlara uygundu, ama bu hanımlar -öyle olduklarına karar vermişti- çocukken hayal ettiklerine hiç benzemiyordu. Tutkuluydular, iyi eğitim görmüşe benziyorlardı, görgüleri kusursuzdu ve -Roo bunu dün gece keşfetmişti- yaratıcı ve şevkliydiler. Yanında yatan genç kadın Roo'ya bir gecede, bir kadını memnun etme hakkında genç yaşamında beraber olduğu diğer kadınlardan daha çok şey öğretmişti. Ayrıca çiçekler ve baharlar gibi harika kokuyorlardı. Uyarılmaya başladığını fark etti ve sırıtarak yanındaki vücudu okşamaya devam etti.

Kız uyandı ve eğer böyle uyandırılmakla ilgili herhangi bir sorunu vardıysa bile, inanılmaz bir yetenekle gizlemeyi başardı; aslında yanında Roo'nun yattığını hatırlamış olmaktan dolayı memnun görünüyordu.

"Günaydın," dedi kız genişçe gülümseyerek. Parmaklarını Roo'nun göbeğinde dolaştırarak, "Ne güzel bir uyanma şekli," dedi.

Roo kızı kollarıyla sararken, ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Görünüşüyle ilgili kendini kandırmıyordu; şüphesiz Ravensburg'deki en çirkin çocuktu, ama Erik ile birlikte kaçmak zorunda kalmadan önce kasaba kızlarından ikisini yatağa atmayı başarmıştı. Nadiren uğraşmış olmasına rağmen, yeterli zaman verilirse çoğu kişiyi etkileyebilirdi. Ama hayatta kalmayı başarmıştı ve kemerinde altın ve

yanında kendisini yakışıklı hissetmesini sağlamaya istekli bir kadın vardı. Bu, harika bir günün başlangıcıydı.

Kıza veda ederken, adının Mary mi yoksa Marie mi olduğunu hatırlayamadığını fark etti. Erik'i, çoktan giyinmiş ve bekleme odasında çok güzel genç bir sarışınla konuşurken buldu.

Erik kalasını kaldırdı. "Hazır mısın?"

Roo başını salladı. "Diğerleri?"

"Onları Ravensburg'den döndüğümüzde görürüz, ya da en azından ben görürüm." Ayağa kalktığında bile kızın elini tutuyordu.

Erik'in davranışlarında Roo'ya garip gelen bir şeyler vardı ve genelevden çıktıklarında, "O güzel kıza vurulmuş gibi görünüyordun," dedi.

Erik kızardı. "Yok öyle bir şey. O..."

Bir anlık bir sessizliğin ardından Roo, "Bir fahişe mi?" diye sordu.

Şehir, sabahın bu saatinde hareketli olduğu için kalabalığın arasında ilerlemek zorunda kaldılar. Erik, "Sanırım," dedi. "Daha çok bir hanımefendi gibi bence."

Roo omuzlarını silkti. "İyi para aldıkları kesin." Hizmetle fiyatı karşılaştırınca kesesindeki azalmayı düşündü. Parasını biraz daha dikkatli kullanması gerektiğine karar verdi. Çok daha ucuza çalışan fahişeler vardı. "Şimdi nereye?" diye sordu Roo. "Sebastian Lender ile konuşmam gerekiyor." Roo'nun yüzü aydınlandı. Barret'in Kahve Evi, ziyaret etmek istediği yerlerden biriydi ve işini orada yürüten hukuk danışmanlarından biriyle görüşme yapmak için oraya gitmek son derece uygun bir nedendi. Şehrin, diğer yerlerden sadece biraz daha fazla iş yapılmasına rağmen Tüccarlar Mahallesi olarak bilinen bölgesine yöneldiler. Tüccarlar Mahallesi'nin en belirgin özelliği, çok sayıda pahalı ev içermesiydi. Soylu olmayan nüfuzlu insanların çok

yüksek yoğunlukta olduğu bu evlerin birçoğu, zenginliklerini borçlu oldukları dükkânların arkasında ya da üstünde yükseliyordu.

Zanaatkârdan loncaları -hırsızlarınki Şakacılar'dı- ve soyluların doğuştan gelen unvanları olmasına karşın, ticaret yaparak zengin olma peşinde koşanların yalnızca akılları vardı. Bu insanlardan birkaçı zaman zaman ticari bir ortaklık kurmak için bir araya geliyordu, ama çoğu, müttefiki olmayıp birçok rakibi olan bağımsız iş adamlarıydı. Bu yüzden ayakta kalıp da başarılı olanların, başarılarının gururunu paylaşacağı ve iyi talihi ve keskin zekâsıyla övünebileceği birkaç meslektaşı vardı.

Birkaç tanesi de -Roo'nun tanıştığı Helmut Grindle adındaki tüccar gibi- sanki dikkatleri üstlerine çekmek batmalarına sebep olabilirmiş gibi, gösteriş yapmaktan kaçınıyordu. Ama diğerleri, şehrin her tarafında devasa evler yaptırıp soylularla rekabet ederek dünyaya başarılarını duyurmayı tercih ediyordu. Bu yüzden de yıllar geçtikçe Tüccarlar Mahallesi'nin çehresi değişmişti.

Gittikçe daha çok zengin tüccar bölgede mülk satın alınca arsa fiyatları o kadar yükselmişti ki, artık Tüccarlar Mahallesi'nin içindeki birkaç iş yeri orada yaşayanlar tarafından kullanılıyordu; ev fiyatları çok pahalıydı. Babaları ya da büyükbabaları tarafından kurulup kendilerine kalmış insanların işlettiği ve bölgede yaşayanlara sıradan mallar ve hizmetler sağlayan -sokağın birinde bir fırın, bir başkasında bir ayakkabı tamircisi- birkaç tane dükkân da yerlerini burada yaşayan çok zengin tüccarlara lüks mallar sağlayan dükkânlara bırakmıştı. Kuyumcular, pahalı kıyafetler diken terziler ve nadir bulunan mallar satan tüccarlar... Ve Tüccarlar Mahallesi'nde oturanlar artık neredeyse yalnızca şehre ya da uzak şehirlere yayılmış parasal imparatorlukları olan çok varlıklı iş adamlarıydı. Zamanla, reddedilemeyecek kadar iyi teklifler aldığı için sıradan tüccarların sonuncusu da mülkünü satacak ve eski duvarın ötesinde, şehrin genişleyen kısmındaki daha uzak mahallelere yerleşecekti.

Barret'in Kahve Evi, adı Kral'ın babası merhum Krondor Prensi'nin onuruna Arutha'nın Yolu -ama çoğu kişi hâlâ Sarı Kumsal Yolu

diyordu- olarak değiştirilen bir sokağın ve artık var olmayan bir değirmenden uzun süre önce yıkılmış bir çiftlik kapısına giden Değirmenci Yolu'nun köşesindeydi.

Barret'in Kahve Evi, üç kaili, köşesinde her iki sokağa da bakan iki kapısı olan yüksek bir binaydı. İki kapıda da beyaz tunik, siyah pantolon ve siyah çizme giyen ve mavi-beyaz çizgili önlük takan birer garson dikiliyordu.

Kavşağın diğer üç köşesinde bir meyhane, bir gemi aracısı ve Barret'in çapraz karşısında kalan terk edilmiş bir ev vardı. Ev, bir zamanlar belki de Krondor'daki en muhteşem evmiş, ama talihsizlik evin sahibine pahalıya mâl olmuş gibi görünüyordu. Ev terk edilmeden çok önce ihmal edilmişti ve geçmişteki görkemi artık dökülen boyalar, tahta çakılarak kapatılmış pencereler, çatıdaki eksik kiremitler ve her yerindeki kir yüzünden sönüyordu.

Roo binaya göz gezdirdi. "Belki bir gün şu evi alıp tamir ettiririm."

Erik gülümsedi. "Buna şüphem yok."

Roo ve Erik Değirmenci Yolu'ndaki kapıda duran garsonu geçip içeri girdiler. Barret'in iki kapısı da, birkaç tane kaliteli kumaş kaplı koltuğun olduğu ve ahşap bir parmaklıkla kahve evinin giriş katından ayrılmış sade bir kabul alanına açılıyordu. Parmaklıkta, kapıdaki garsonlara benzer tarzda giyinmiş bir adamın önünde durduğu bir açıklık vardı. Tek fark, bunun önlüğünün siyah olmasıydı.

Uzun boylu adam Erik'e, ardından kafasını eğerek Roo'ya bakıp, "Buyurun?"- dedi.

Erik, "Sebastian Lender'ı görmeye geldik," dedi. Adam başını salladı. "Beni takip edin lütfen." Dönüp kahve evinin giriş katına doğru yürüdü.

Roo ve Erik adamı takip etti ve birkaç tanesinde oturmuş kahve içen adamların olduğu ve garsonların aralarında gidip geldiği küçük masalarla kaplı geniş bir alanı geçtiler. Giriş katının ortasında, zemin

katın ortasını yüksek kubbeli tavana kadar açık bırakan sol taraftaki asma kata çıkan geniş merdivenlere geldiler. Yukarı bakan Roo, üçüncü katın olmadığını gördü, ama ikinci kat balkonundan yukarı uzanan yüksek pencereler vardı. Sonuç olarak Barret'in Kahve Evi çok ferah ve iyi aydınlatılmış bir binaydı. Zemin katın üçte birlik arka kısmını ayıran bel seviyesindeki başka bir parmaklığa ulaştılar ve garson, "Lütfen burada bekleyin," dedi.

Garson parmaklıktaki küçük bir kapıyı itip içeri girdi ve bölümün uzak ucundaki bir masaya doğru yöneldi. Roo yukarıyı işaret edince, Erik arkadaşının gösterdiği yere baktı.

İkinci katın merdiven sahanlığındaki masalarda adamlar oturuyordu. Roo, "Aracılar," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Onlarla ilgili bir iki şey duymuştum," dedi Roo.

Erik gülüp kafasını iki yana salladı. Bunu büyük olasılıkla, Krondor'a gelirlerken bir süre birlikte yolculuk ettikleri tüccar Helmut Grindle'dan duymuştu. Roo ve Grindle ticaret hakkında pek çok şey konuşmuştu ve Erik genellikle onu uyutan bu muhabbetlerin bazısını eğlendirici bulmuştu. Bir süre sonra, pahalı ama sade bir tunik ve bir yelek giyen, kravatlı, ciddi bakışlı bir adam yaklaştı. Karşısındaki iki genci kısa bir süre inceledikten sonra, "Tanrılar!" dedi. "Yanılmıyorsam genç von Darkmoor ve Bay Avery."

Erik, "Evet Bay Lender. Affedildik," derken Roo başını salladı.

"Pek alışılmadık bir durum," dedi Lender. Dışarı çıkmak için garsona parmaklığı açmasını işaret etti. "Bu ikinci parmaklığın arkasına yalnızca üyeler geçebilir." Elini sallayarak Roo ile Erik'e birkaç metre ötedeki boş bir masaya oturmalarını işaret etti.

Garsona el edip, "Üç kahve," dedi. Roo ve Erik'e bakarak, "Kahvaltı ettiniz mi?" diye sordu.

Olumsuz yanıt alınca garsona, "biraz çörek, reçel, bal, peynir ve sosis tabağı," dedi.

Garson hızla uzaklaşırken Lender, "Affedildiğinize göre, bana hukuk danışmanı olarak ihtiyacınız olmadığı kesin, bu yüzden belki dava vekili olarak ihtiyacınız vardır," dedi. Erik, "Aslında değil," dedi. "Buraya ücretinizi ödemeye geldim."

Lender itiraz etmeye başladı ama Erik, "Daha önce ücret almak istemediğinizi biliyorum, ama davayı kaybetmenize rağmen hayattayız, bu yüzden de ücreti almaya hakkınız olduğunu düşünüyorum," dedi. Para kesesini çıkarıp masanın üstüne koydu. Kesenin içindeki altın sikkeler şıkırdadı.

Lender, "Zenginleşmişsiniz genç beyler," dedi.

"Prens hizmetlerimizin karşılığını ödedi," dedi Roo. Lender omuzlarını silkerek keseyi açtı, on beş altın saydı, keseyi kapattı ve Erik'e doğru itti. Ardından sikkeleri cebine koydu. "Bu yeterli mi?" diye sordu Erik. "Davayı kazanmış olsaydım, elli altın alacaktım," dedi Lender kahveler gelirken. Roo kahve sevmediği için, fincanı bir kenara koyup bir daha dokunmayacağını bilerek bir yudum aldı. Ama daha önce tattığı o acılığın yerine zengin aromalı bir tat alınca şaşırdı. "Kahve iyiymiş!" dedi düşünmeden.

Erik güldü ve kendi kahvesini deneyip, "Evet," dedi. "Kesh malı," dedi Lender. "Krallık'ta yetişenden kat kat daha üstün. Daha lezzetli, daha az acı." Eliyle etrafı gösterdi. "Barret'in yeri Krondor'da sadece kaliteli kahvede uzmanlaşan ilk kuruluştur ve zekâsının göstergesi olarak kurucusu, kahveyi soylulara satmaya çalışmak yerine ilk dükkânı burada, Tüccarlar Mahallesi'nin göbeğinde açmıştır."

Roo bir anda bütün dikkatini adama verdi; başarı hikâyeleri ilgisini çekiyordu. "Neden?" diye sordu.

"Çünkü aşırı indirim yapmadan soylulara ulaşmak zordur ve nadiren zamanında ödeme yaparlar."

Roo güldü. "Bunu bizim kasabadaki şarap tüccarlarından da duymuştum."

Lender devam etti. "Bay Barret şehirdeki iş adamlarının sık sık, hanların içki salonlarının dikkat dağıtıcılığı olmadan yemek yerken iş konuşabilecekleri, ofislerinden ya da evlerinden ayrı bir yere ihtiyaç duyduklarını biliyordu."

Çocukken hayatının önemli bir kısmını, çalıştığı hanın içki salonunda geçiren Erik başını salladı. "Barret'in Kahve Evi böyle kuruldu ve açıldığı ilk haftadan itibaren zenginleşti. Aslında yetmiş beş yıl önce ufak bir girişim olarak başlayan bu kahve evi, neredeyse altmış yıldır bu mahallede." "Peki ya aracılar, sendikalar ve... siz?" diye sordu Roo.

Masaya sıcak çörekler, sosis tabağı, peynir ve meyve dolu bir tepsiyle birlikte reçel, bal ve tereyağı kavanozları servis edilirken Lender gülümsedi.

Aniden acıkan Roo, Lender yanıt verirken aldığı bir ekmeğin üstüne bol bol tereyağı ve bal sürdü. "Ofisi olmayan bazı insanlar, işlerini yürütmek için bütün gün burayı kullanıyor ve Barret'i hoşnut tutmak için kahve, çay ve yiyecek sipariş ediyorlar. Bunun, yemek aralarında boş kalan masalar için iyi bir alternatif olduğunu gören Bay Barret, belli masaları bu iş adamlarına ayırdı. "O insanlar ilk sendikaları ve aracı şirketleri kurdu. Ve temsil edilmeleri gerekiyordu," elini göğsünün üstüne koyup hafifçe başını eğdi, "bu yüzden dava vekilleri ve hukuk danışmanları bu korkuluğun gediklileri oldu. İşler yoğunlaşınca, kurucunun oğlu bu hana taşındı, üçüncü katı yıktırıp ve yukarıda özel üyeler için bir ilan oluşturdu ve işler her zamanki gibi devam etti." İkinci korkuluğu gösterdi. "Bazı üyeler zemin katın sonundaki bu bölgeyi kullanmak zorunda kaldı, bu yüzden yeni korkuluklar yapıldı. Artık insanlar sendikaları ya da aracılık işleri için burada bir yer kiralamak zorunda, yoksa buraya geldiklerinde oturacak masa bulamama tehlikesiyle yüz yüze kalırlar."

Etrafına bakarak, "Şu anda Krallık'taki en önemli ticaret merkezlerinden birinin kalbindesiniz; Batı Topraklarındaki en önemli ticaret merkezi olduğu kesin ve burasıyla sadece Rillanon, Kesh ve Queg'tekiler rekabet edebilir," diye ekledi.

"Nasıl aracı olunuyor?" diye sordu Roo.

"Her şeyden önce paraya ihtiyaç var," diye yanıtladı dava vekili, bilgi almak isteyen delikanlıyı oyalamadan. "Çok fazla paraya. Bize buradan ya da dışarıdan gelen işlerin teminatları çok yüksek olduğu için bu kadar çok sendika var."

"Bu işe nasıl girilir?" diye sordu Roo. "Yani, biraz param var, ama buraya mı yatırayım, kendi başıma mı değerlendireyim emin olamıyorum."

"Hiçbir ortaklık, iyi bir sebep olmadan yatırımcı kabul etmez," dedi Lender. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra devam etti. "Yıllar geçtikçe birtakım karmaşık kurallar gelişti. Soylular, yatırım yapmak ya da borç almak için sık sık buraya gelir ve bunun sonucunda da sıradan vatandaşlar olan buradaki insanların çıkarlarının iyi korunması gerekir. Bu yüzden, bir sendikaya katılmak isteyen birisinin -bağımsız bir aracı kadar olmasa da- çok fazla paraya ve bir kefile ihtiyacı vardır." "Kefil ne?" diye sordu Roo.

"Barret'in üyesi olan ya da üyelerden birisiyle yakın bağlantıları bulunan sana kefil olabilecek biri. Sermayen varsa, tavsiye mektubuna ihtiyacın var."

"Bunu siz yapamaz mısınız?" diye sordu Roo, istekli bir şekilde. "Hayır," dedi Lender, buruk bir gülümsemeyle. "Bütün nüfuzuma ve konumuma rağmen, burada yalnızca bir konuğum. Ofisim neredeyse yirmi beş yıldır burada, ama sadece yaklaşık otuz farklı aracı ve sendika adına iş yaptığım için bu böyle. Hiçbir teklife paramın bir bakır sikkesini bile yatırmadım." "Teklif ne?" diye sordu Erik.

Lender elini kaldırdı. "Zamanım kısıtlı genç von Darkmoor." Sürekli etrafta olan garsonlardan birine işaret etti. "Sandığımın içinde uzun, mavi kadife bir çanta var. Lütfen onu buraya getir." Erik ile Roo'ya dönüp, "Sizi gördüğüme sevindim, ama zaman Barret'teki işlerle ilgili sohbet etmeye izin vermiyor," dedi.

Roo, "Komisyoncu olmayı planlıyorum" dedi.

"Öyle mi?" dedi Lender yüzü sevinçle aydınlanarak. Dalga geçiyormuş gibi bir ifadesi yoktu, ama söyleneni komik bulmuş gibiydi. "Hangi işe yatırım yapmak istiyorsun?"

Roo arkasına yaslandı. "Üzgünüm ama anlatması uzun sürer."

Lender gülerken, Erik arkadaşının toyluğundan kaynaklanan cesareti yüzünden kızardı. "İyi dedin," dedi Lender.

"Ayrıca," diye ekledi Roo, "sanırım gizlilik de gerekiyor."

"Bu tür durumlarda genellikle öyle olur," dedi Lender, garson istediği çantayla beraber dönerken.

Kadife çantayı alıp açtı ve bir hançer çıkardı. Küçük bir yakutla süslenmiş, tepesi ve ucu altın kaplı fildişi bir kını olan hançerin, bir ustanın elinden çıktığı belliydi. Adam hançeri Erik'e uzattı. "Babandan kalan mirasın diğer parçası."

Erik hançeri alıp kınından çıkardı. "Etkileyici," dedi. "Demircilikte silahlardan çok nallarla haşır neşirdim, ama bunun işçiliği çok iyiymiş." "Rodez'den sanırım," dedi Lender.

"Krallıktaki en iyi çelik," dedi Erik. Hançerin üstüne çok ince bir işçilikle von Darkmoor aile arması kabartma olarak işlenmişti, çok dengeliydi; hem gösterişli, hem de ölümcül.

Kemik -muhtemelen geyik boynuzundan- oyma kabza, kına uyması için altınla kaplanmıştı. Lender sandalyesini geriye itti. "İşime dönmeliyim beyler, ama lütfen biraz daha kalıp kahvaltının tadını

çıkarın. Eğer bir hukuk danışmanına ya da bir dava vekiline ihtiyacınız olursa, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz." Geldiği yere doğru belli belirsiz elini sallayıp ekledi; "Hoşçakalın. Sizi iyi gördüğüme sevindim."

Roo ve Erik ayağa kalktı ve Lender ile vedalaştıktan sonra birbirlerine baktılar. Uzun süreli arkadaşlıklarda olduğu gibi, birbirlerinin aklından geçeni okudular ve Roo, "Ev," dedi.

Barret'in yerinin, Roo'nun garip ve heyecan verici bulduğu ana salonundan geçip binadan çıktılar. Erik dönüp kapıdaki garsonlardan birine, "Nerede iyi bir at bulabiliriz?" diye sordu.

"Ucuzca!" diye araya sokuşturdu Roo.

Garson duraksamadı. "Tüccarlar Kapısı'nda," dedi, Arutha'nın Yolunun ilerisini göstererek, "birkaç tane satıcı var. Çoğu hırsızdır, ama aralarında Morgan adında güvenilir bir adam var. Sizi ona Barret'teki Jason'ın gönderdiğini söylerseniz, kazık atmaya çalışmayacaktır."

Roo genç adamın yüzünü inceledi. Kahverengi saçlar ve hafif çiller, garsonun en belirgin özellikleriydi ve Roo, "Kazıklanırsak, seni unutmam," dedi.

Genç adam hafifçe kaşlarını çattı, ama yalnızca, "Dürüst bir adamdır efendim," dedi.

"Peki ya yeni giysiler?" diye sordu Erik.

Jason, "Yeni Kapı Yolu ve Geniş Sokak'taki terzi kuzenimdir efendim," dedi. "Sizi benim gönderdiğimi söylerseniz, uygun bir fiyat verir."

Roo ikna olmuş görünmüyordu, ama Erik teşekkür edip arkadaşını uzaklaştırmaya başladı. Konuşmadan kalabalık şehir sokaklarında ilerlediler. Terzinin dükkânına ulaşmaları neredeyse bir saatlerini, yolculuğa uygun kıyafetler seçmeleri de bir diğer saatlerini aldı. Erik

özel birlik tuniğini saklamak için bir binici pelerini, Roo da ucuz birer tunik ve pantolon, bir pelerin ve geniş kenarlı bir fötr şapka aldı. Erik, babasının ona bıraktığı çizmeleri tamir ederken bir çift çizme veren bir ayakkabı tamircisi buldu. Roo gemide yalınayak dolaşmaya alışmıştı, ama yolculuk için bir çift çizme aldı.

Çok geçmeden Tüccarlar Kapısındaydılar ve bir çift at için pazarlık ederek bir saat daha geçirdiler. Garson onlara doğru söylemişti. Morgan dürüst bir tüccardı. Erik kendisi için doru, Roo için de gri, iki tane sağlıklı at seçti. Atları ip yularlarından çekerek götürürlerken, yarım blok ötede bir saraç buldular ve atların koşumlarını taktırıp yolculuğa hazır hale geldiler.

Roo eyere yerleşip, "Ne kadar çok yaptığım umurumda değil, ata binmekten asla hoşlanmayacağım," dedi.

Erik güldü. "Hoşlanmamana rağmen, ortalamanın üzerinde bir binici oldun Roo. Ayrıca bu kez, o yaratığın sırtındayken savaşmakla ilgili çok fazla endişelenmeden at sürebilirsin." Roo'nun yüz ifadesi karardı. Erik, "Ne oldu?" diye sordu. "Bu 'çok fazla' olayı da neyin nesi?"

Erik daha da yüksek sesle güldü. "Bu hayatta garanti diye bir şey yoktur dostum," diyerek topuklarını atın böğrüne vurdu ve hayvan Tüccarlar Kapısı ile doğuya giden yolda ilerlemeye başladı. "Ravensburg'e!" diye bağırdı.

Roo arkadaşının çocuksu neşesine güldü ve aynı hareketi tekrarlamak istedi, ama altındaki atın verilen her emre itiraz etmeye alışkın olduğunu fark etti. Dizginleri sıkıca tutan ve savaşın ne kadar erken yapılırsa, o kadar çabuk kazanılacağını bilen Roo, topuklarını hayvanın böğrüne geçirdi ve atını Erik'in bineğinin arkasından sürdü. Çok geçmeden şehir duvarlarının dışındaydılar ve eve dönüyorlardı.

Israrlı vuruşları fiziksel bir saldırıya dönüşen yağmur onları dövüyordu. Hızla karanlık basıyordu ve yoldaki tek trafik, aceleyle evlerine giden yörenin iş adamları ve çiftçileriydi. Yağmura boyun

eğmiş bir arabacı, çamurun içinde gönülsüzce ilerleyen atlarını dehlerken, yanından geçen Roo ile Erik'e şöyle bir göz attı. Kral'ın Yolu, bir sınırdan diğerine ticaretin yaşaması için gereken kanı taşıyan bir arter olabilirdi, ama Darkmoor Baronluğuna yağmur yağdığı zaman o kan akmıyor, sızıyordu. Erik, "Işıklar," diye bağırdı. Roo, bir zamanlar iyi görünen sırılsıklam olmuş fötr şapkasının kenarından arkadaşının gösterdiği yere baktı. "Wilhelmsburg mü?" "Galiba," dedi Erik. "Yarın öğleden sonra evde oluruz." "Seni bir yabancının ahırında uyumaya ikna edebileceğimi sanmıyorum, öyle değil mi?" dedi Roo. Bu yolculukta planladığından daha fazla para harcamıştı.

"Hayır," diye yanıt verdi Erik ciddi bir şekilde. "Kuru bir yatak ve sıcak bir yemek istiyorum." Bu iki şeyin düşüncesi bile Roo'nun para harcama isteksizliğine galip geldi ve arkadaşını kasabanın ışıklarına doğru takip etti. Rüzgârda sallanan saban kulağı şeklinde tabelası olan sade bir han buldular ve ahıra giden yan kapıdan geçtiler. Erik bağırınca atları almak için dışarıya, hava yüzünden sarıp sarmalanmış bir uşak çıktı.

Uşak kibarca Erik'in talimatlarını dinleyip başını salladı, ama Erik yemekten sonra çocuğun kendisine söylenildiği gibi atlarla ilgilenip ilgilenmediğini görmek için buraya gelmenin akıllıca olduğunu düşündü.

Aceleyle içki salonuna girdiler ve içeri girer girmez pelerinlerini silkelediler.

"İyi akşamlar beyler," dedi saçları ve gözleri kahverengi, hoş: görünümlü genç bir kız. "Gece için odaya ihtiyacınız olacak mı?

"Evet," dedi Roo, ödeyeceği paradan dolayı canı sıkılmış olduğu belli bir şekilde, ama artık kemiklerine geri gelmeye başlayan sıcaklıktan dolayı dışarıdaki havaya dönmek istemiyordu.

"Bir fırtınanın patlak vermesine çok uygun bir gece," dedi hancı, gelip pelerinlerini ve şapkalarını alırken. "Yemek yiyecek misiniz?"

Pelerinlerle şapkaları kıza verdi ve kız giysileri kurumaları için sıcak bir yere götürüp astı.

"Evet," dedi Erik. "Hangi şaraplarınız var?"

"Lordlara uygun olanları var," dedi adam gülümseyerek.

"Ravensburg şarabınız var mı?" diye sordu Erik, boş bir masaya giderken.

Handa, uzak köşede oturan kılıçlı bir adam ve şöminenin önünde rahatlarına bakan iki tüccardan başka kimse yoktu. Hancı arkalarından gelip, "Var efendim," dedi. "İki kasaba ötesi Ravensburg." "Demek ki Wilhelmsburg'deyiz," dedi Roo.

"Evet," diye karşılık verdi hancı. "Bu bölgeyi biliyor musunuz?"

"Ravensburglüyüz," diye yanıtladı Erik. "Bir süredir buralarda yoktuk ve karanlıkta buranın neresi olduğundan emin olamadık."

"Bize şarap getirin lütfen," dedi Roo, "ardından da yemek."

Yemek harika olmasa da doyurucuydu ve şarap beklediklerinden daha iyiydi; belirgin bir aroması ve Roo ile Erik'in aşina olduğu bir tadı vardı. Bu Ravensburg'ün sıradan şarabıydı, ama bir yıldan fazladır içtikleriyle karşılaştırılınca, onlara Kral'ın masasına uygun bir şişe gibi gelmişti. Ertesi gün evde olacakları için iki genç adam da sessizce oturuyordu.

Roo'nun eve dönmesinin geçmişiyle pek bir ilgisi yoktu; aile adına bir tek, Roo'ya sadece araba kullanmayı öğreten ve dayak atan alkolik arabacı babası Tom Avery vardı. Roo daha çok, tanıdığı birkaç küçük şarap tüccarıyla görüşmek ve bir servet edinmenin başlangıcı olacağını umduğu şeyleri ayarlamakla ilgileniyordu. Erik annesini görmek ve gençliğinin paramparça hayalleri için eve dönüyordu; bir demirci dükkânı ve bir aile. Ölümünden önce yaşlı demirci Tyndal'ın yanında çalışmış, ardından bir yıldan fazla, bir babaya dair bildiği en yakın şey olan Nathan'a hizmet etmişti. Ama hayat kendi yönünü

çiziyordu ve hiçbir şey, çocukken olacağını umduğu gibi gitmemişti. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Roo. "Uzun süredir sessizsin." "Sen de pek konuşkan değilsin," diye karşılık verdi Erik, yüzünde bir gülümsemeyle. "Yalnızca evi ve eskiden neye benzediğini düşünüyorum."

Eskinin ne olduğunu söylemesine gerek yoktu. Roo anlamıştı: Roo'nun hançerinin, Erik'in tuttuğu Stefan'ın göğsüne girmesiyle sonuçlanan, Erik'in üvey kardeşi Stefan ile olan boğuşmadan önce. Bu olaydan sonra Ravensburg'den kaçmış ve o zamandan beri de ne herhangi bir arkadaşlarını, ne de ailelerini görmüşlerdi.

Roo, "Acaba onlara hayatta olduğumuzu söyleyen biri olmuş mudur?" dedi.

Erik güldü. "Eğer kimse söylememişse, yarın oraya varmamız onlar için sürpriz olacak."

Kapı açıldı ve rüzgârın uğultusu iki genç adamın da dönmesine sebep oldu. Baronluk üniformaları içindeki dört asker, kötü havaya lanet ederek içeriye girdi.

"Hancı!" diye bağırdı onbaşı, sırılsıklam olmuş geniş pelerinini çıkarırken. "Sıcak yemek ve baharatlı sıcak şarap getir!" Salona göz gezdirdikten sonra bakışları Roo ile Erik'e geri döndü.

Gözleri büyüdü. "von Darkmoor!" dedi düşünmeden. Diğer üç asker hilal şeklinde dizildi. Onbaşılarının neden Baronlarının adını söylediğinden emin olamamalarına karşın, ses tonundan dolayı düpedüz bir sorun olduğunu düşünerek alarm durumuna geçmişlerdi.

Erik ve Roo ayağa kalkınca, iki tüccar şöminenin önündeki sandalyelerinden uzaklaşıp duvara sokuldu. Salondaki kılıçlı diğer adam ilgiyle baktı ama kımıldamadı.

Onbaşı kılıcını çekince Roo da kendininkini çekti, ama Erik arkadaşına kılıcını kınına sokmasını işaret etti. "Bela aramıyoruz onbaşı."

Onbaşı, "Asıldığınızı duyduk," dedi. "Senin ve çelimsiz arkadaşının nasıl kaçtığını bilmiyorum, ama yakında bunu düzeltiriz, yakalayın şunları." Roo, "Bir dakika-" dedi.

Adamlar hızla harekete geçti, ama Erik ve Roo daha hızlıydı ve Ellerini üstlerine koyan ilk iki asker kendilerini, yedikleri hızlı darbeler yüzünden kulakları çınlarken yerde buldu. İki tüccar beladan kaçabilecekleri bir yol aradı ve paltolarını ya da şapkalarını alıp, çabucak salonu terk ederek dışarı çıkıp yağmurun altında koşmaya başladı. Masadaki adam güldü. "Aferin!" diye bağırdı. Onbaşı kılıcını yatay konuma getirip ileri doğru hamle yaptı, ama Erik yana çekildi ve adam tepki gösteremeden bileğini yakaladı. Roo'nun gördüğü en güçlü adamlardan biri olan Erik, çıplak elle dövüş eğitimi almıştı ve güçlü bir tutuşla onbaşının bileğini çevirip adamın acıdan nefes nefese kalarak kılıcını düşürmesine sebep oldu.

Roo parmakları açık bir şekilde avucunun içiyle ayaktaki diğer askerin çenesine sert bir darbe indirdi ve adam sersemlemiş bir şekilde yere yığıldı.

"Bir dakika!" dedi Erik, Novindus'tan dönüşlerinde Robert de Loungville'in onbaşısı olarak geliştirdiği ses tonuyla. Yavaşça ayağa kalkan diğer iki asker duraksadı ve Erik bir kez daha bağırdı: "Durun, kahrolasılar!"

Erik, kolayca erişemesin diye kılıcını yana tekmelerken onbaşının bileğini bırakıp ellerinde silah olmadığını gösterdi. "Belgem var." Elini yavaşça tuniğinin içine soktu, Krondor Şövalye-Mareşali'nin ofisindeki bir memur tarafından önceki gün verilen belgeyi çıkardı ve onbaşıya uzattı. Adam kâğıdı alıp göz attı. "Altında Krondor'un mührü var," diye kabul etti istemeyerek, hâlâ yerde otururken. Ardından, "Okumam yok," derken gözlerini yere indirdi.

Masada oturan adam ayağa kalkıp rahat bir tavırla Erik'in yanına geldi. "Yardımcı olabilir miyim Onbaşı," dedi elini uzatarak. Onbaşı kâğıdı adama verdi ve adam yüksek sesle okumaya başladı: "Elimle

ve mührümle Erik von Darkmoor'un yemin ederek hizmetime girdiğini ve..." Belgenin aşağısına göz gezdirdi. "Bir sürü karmaşık ifade var Onbaşı. Kısaca, az önce tutuklamaya çalıştığınız adamın Prens Nicholas'ın kişisel korumalarından biri olduğunu söylüyor. Sizin gibi bir onbaşıymış."

"Gerçekten mi?" diye sordu onbaşı, gözleri ardına kadar açılmış bir şekilde.

"Evet, belge yalnızca Krondor Dükü'nün Şövalye-Mareşali tarafından değil, Prens'in kendisi tarafından da imzalanmış." "Bu doğru mu?" dedi onbaşı, yavaşça ayağa kalkarken. "Doğru," diye yanıtladı yabancı. "Ve kılıcınızı elinizden alma şekline bakılırsa, sanırım Prens'in kişisel hizmetinde bulunmasının bir nedeni var."

Onbaşı bileğini ovuşturdu. "Şey, galiba." Gözleri kısıldı. "Ama bununla ilgili hiçbir şey duymamıştık ve Erik'in adından son bahsedildiğinde, genç Baronu öldürdüğü için asılacaktı." Erik iç geçildi. "Prens bizi affetti."

"Sen öyle diyorsun," dedi onbaşı. "Ama ben ve çocuklar çabucak Darkmoor'a gidip Lord Manfred'in bu konuda ne diyeceğini göreceğiz."

Kılıcını aldı ve adamlarına handan ayrıldıklarını işaret etti. Adamlardan bir tanesi sıcak yemekten oldukları için nefretle kafasını iki yana sallarken, diğer bir tanesi de Roo'nun sersemlettiği adamın ayağa kalkmasına yardım ederken Erik ile Roo'ya uğursuz bir bakış attı.

Yerden kaldırılan adam hâlâ gözlerini odaklamaya çalışarak, "Gidiyor muyuz?" diye sordu.

"Yemek yedik mi? Sabah mı oldu?"

Diğeri, "Kapa çeneni Bluey," dedi. "Dışarıda deli gibi yağan şu yağmur seni kendine getirir, hem de en çabuk şekliyle."

Askerler handan çıkınca Erik yabancıya döndü. "Teşekkürler."

Adam omuzlarını silkti. "Ben okumasaydım, hancı ya da başka biri okurdu." Erik, "Adım Erik von Darkmoor," dedi.

Adam Erik'in elini sıktı. "Duncan Avery."

Roo'nun gözleri büyüdü. "Kuzen Duncan?"

Roo'yu incelerken, kendine Avery diyen adamın gözleri kısıldı. Adam uzunca bir süre sonra, "Rupert?" dedi.

Aniden gülmeye başladılar ve Roo'nun kuzen dediği adam ona sarıldı. "Bir iribaş olduğundan beridir seni görmüyordum delikanlı." Geri çekilip çarpık bir biçimde gülümsedi.

Erik kuzenlere baktı, ama uzaktan yakından bir benzerlik göremedi. Roo kısa boylu, sırım gibi ve dikkat çekecek derecede çirkinken, Duncan Avery uzun boylu, ince yapılı, geniş omuzlu ve yakışıklıydı. Dahası, iyi kullanılmış ve iyi bakılmış kılıcı hariç, bir züppe gibi giyinmişti. İnce bir bıyığı ve omuzlarına gelen düzgün kesilmiş ve uçlara doğru kıvrılan saçları vardı.

Duncan bir sandalye çekerek, servis yapan kıza tabağını ve maşrapasını getirmesini işaret edip oturdu.

Erik, "Bir kuzenin olduğunu bilmiyordum Roo," dedi. Roo'nun gözleri kısıldı. "Tabii ki biliyordun." Erik elini sallayarak düzeltti. "Yani, Salador'da ve doğuda bir yerlerde birkaç kuzenin olduğunu biliyordum, ama bana bu beyefendiden hiç söz etmemiştin."

Duncan kıza teşekkür edip göz kırptı ve kız kıkırdayarak giderken, "Yıkıldım Rupert," dedi. "Arkadaşın, benden hiç bahsetmediğini mi söylemeye çalışıyor?"

Roo kalasını iki yana sallayarak arkasına yaslandı. "Yakınmışız gibi davranma Duncan. Seni hayatımda kaç kere gördüm? Üç kere mi?"

Duncan güldü. "Onun gibi bir şey. Çocukken şansımı arabacılık işinde denedim," dedi Erik'e.

"Yaptığım da en fazla Roo'nun babasıyla Ravensburg'den Malac Geçidi'ne gitmekti; o da son oldu. O zamanlar Roo beş yaşında bile değildi." Yüzü sıkıntılı bir hal aldı. "Annesini bir tek o zaman gördüm." "En son ne zaman görüştük?" diye sordu Roo. Duncan çenesini ovuşturdu. "Hatırladığımı söyleyemem, ama çeşmedeki şu ince belli, koca kalçalı ve göğüslü, uysal davranıştı hoş kızın olduğu zamandı... adı neydi?"

"Gwen," dedi Roo. "Bu da dört ya da beş yıl önce demek oluyor." Roo elindeki çatalı Duncan'a doğru salladı. "Onunla ilk sen beraber oldun." Ardından sırıttı. "Kasabadaki çocuklardan birçoğu sana epey teşekkür borçlu; Gwen'de takdir ettiğimiz bir... şevk ortaya çıkardın."

Erik güldü. "Ben onlardan biri değilim."

Roo, "Belki de Ravensburg'deki tek çocuk," dedi.

"Akrabalığınız nereden?" diye sordu Erik Duncan'a.

Duncan, "Babam, Roo'nun babasının kuzeni Erik ve o değerli beyefendilerin ikisinin de bana bir faydası dokunmadı," dedi. Roo'ya dönüp, "Baban nasıl?" diye sordu.

Roo omuzlarını silkti. "Aslında onu görmeyeli birkaç yıl oldu. Ravensburg'e yeni dönüyoruz. Sen nereye gidiyorsun?"

"Her zamanki gibi şansımı denemeye doğuya gidiyorum. Şansımı Düşler Vadisi'nin güneyinde paralı askerlikte denedim, ama iş çok tehlikeli, kadınlar çok tehlikeli," Erik ve Roo kahkahayı patlattı, "ve parası çok az. Bu yüzden de doğudaki sarayları deneyeceğim, oralarda bir adam kılıcıyla olduğu kadar zekâsıyla da bir şeyler yapabilir."

Roo, "Bu zekâ için birkaç kullanım alanı bulabilirim," dedi.

"Planın nedir?" diye sordu Duncan, aniden ilgilenerek.

"Tehlikeli ya da yasadışı bir şey değil. Birtakım dürüst işler, ama kibar çevrelerde nasıl davranılacağını bilen birisi işime yarayabilir."

Duncan omuzlarını silkti. "Pekâlâ, seninle Ravensburg'e kadar at sürerim, böylece yolda bu konuyu konuşabiliriz. Ayrıca, merakımı uyandırdın." "Neden?" diye sordu Erik.

"İkinizin hareketlerinden... görülmeye değerdi. Rupert'i en son gördüğümde, işerken ancak kendini dik tutabilecek kadar sıska bir çocuktu, ama o askeri yere serdiği zaman artık düpedüz ölümcül görünüyordu. Bu şekilde dövüşmeyi nereden öğrendin?"

Roo ve Erik birbirlerine baktı. İkisine de, Zümrüt Kraliçe'nin adamları tarafından Krallık'ta çoktan bir casusluk ağı kurulmuş olduğunu hiç kimsenin hatırlatmasına gerek yoktu. Uzaktan kuzen ya da değil, Roo'nun insanların dürüstlüğüyle ilgili boş hayalleri yoktu. "Sağda solda," dedi Roo.

"Bu epeyce Isalani çıplak el dövüşüne benziyordu, ya da ben yeni doğmuş bir buzağıyım," dedi Duncan.

"Bunu daha önce nerede gördün?" diye sordu Erik. "Söylediğim gibi, Vadi'nin güneyinden geliyorum. Orada, bu numaraları bilen Kesh doğumlu birileri olduğu gibi, birkaç Isalani de var." Öne doğru eğilip sesini alçalttı. "Eğer nasıl yapılacağını biliyorsan, elinle bir adamın kafasını kırabileceğini duydum."

Erik, "Çok kolay," dedi. "Adama vurduğunda elinde sadece bir demirci çekici olduğundan emin ol."

Duncan bir an Erik'e baktıktan sonra kahkahaya boğuldu. "Bu iyiydi," dedi yemeğine yumulurken. "Sanınım seni seveceğim."

Yerken konuşmaya devam ettiler ve sonrasında Erik atları kontrol etmeye gitti. Döndüğü zaman, üç adam geceyi geçirmek için üst kattaki odalarına çıktı, böylece güne erken başlayabilirlerdi. Kasaba

eskisi gibi ama daha küçük görünüyordu. Roo, "Hiçbir değişiklik yok," dedi. Atlarını yavaşça, Ravensburg'ün görüş alanlarına girdiği dönemece doğru sürüyorlardı. Son bir saattir, tanıdık çiftlikleri, her iki yandaki üzüm bağlarını ve yulaf, buğday ve mısır tarlalarını geçiyorlardı.

Ama sonunda, artık uzaktan da olsa kasaba sınırındaki küçük binaları görmeye başlamışlardı. Erik sessiz kaldı, ama Duncan, "Bunca yıl geçmesine rağmen, bana hiçbir değişiklik yokmuş gibi geldi," dedi.

Tanıdık sınır işaretlerini geçerlerken, Roo Duncan'in yanıldığını düşündü. Her şey değişmişti, ya da en azından o değişmişti ve bu yüzden de her şeye bakışı değişmişti. Kılkuyruk Hanı'na ulaştıklarında Erik, "Ravensburg'de bugüne kadar çok az şey değişmiştir, ama asıl biz değiştik," dedi, biraz önce Roo'nun düşündüklerini dile getirerek.

Duncan, "Bu her zaman doğru galiba," dedi. Erik bu cana yakın adamdan hoşlanmıştı ve ona çok fazla güvenmese de -o bir Avery idi ve Roo bunun ne demek olduğunu biliyordu- Roo da kuzeninden hoşlanmıştı. Roo doğmadan uzun zaman önce ölen, uzaktan amcası olan John'un korsan olarak korkunç bir ünü vardı ve dahası amcalarının ve kuzenlerinin yarısından fazlası Roo'nun doğumundan önce ya asılarak ya da bir soygun girişimi sırasında öldürülmüştü. Yine de, dürüst işlere yönelen birkaç Avery vardı ve Roo cinayete ya da soyguna başvurmadan zengin olma fırsatı elde edeceğini düşünüyordu.

Atlarından inerlerken, ahırdan bir çocuk koşarak geldi ve "Atlarınızla ilgileneyim mi baylar?" diye sordu. Erik, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Gunther," dedi çocuk. "Demircinin çırağıyım efendim." Erik dizginleri çocuğa attı. "Ustan buralarda mı?" diye sordu. "Mutfakta öğle yemeğini yiyor efendim. Çağırayım mı?" Erik, "Boş ver, yolu kendim de bulabilirim," dedi. Çocuk atları alıp uzaklaştı. Roo, "Bu senin yerine gelen çırak mı acaba?" diye sordu.

"Öyle görünüyor," dedi Erik kafasını iki yana sallayarak. "On iki yaşından büyük olamaz." "Tyndal'a yardım etmeye başladığında sen daha küçüktün," diye hatırlattı Roo.

Roo, doğrudan mutfağa açılan arka kapıya giden Erik'i takip etti. Erik kapıyı açıp içeri girdi.

Erik'in annesi Freida mutfak masasında oturmuş Nathan ile konuşuyordu, İçeri girenin kim olduğunu görmek için başını kaldırıp baktı. Erik'i görünce gözleri büyüdü ve benzi attı. Hafifçe ayağa kalktı; ardından gözleri tavana doğru döndü ve bayıldı. Yere düşmeden önce demirci tarafından tutulmuştu. "Kahrolayım," dedi Nathan. "Erik! Gerçekten sensin!" Erik çabucak masanın etrafından dolaşıp annesinin elini tuttu. "Biraz su getir," dedi Roo'ya. Roo bir sürahi kapıp lavabodaki tulumbadan doldurdu, temiz bir mutfak bezi aldı ve ıslatıp Erik'in annesinin alnına yerleştirdi. Erik annesinin hareketsiz bedeninin üstünden, beraber yemek yediği adama baktı ve demircinin yaşlı gözlerle hayretler içerisinde kendisine baktığını gördü. "Yaşıyorsun," dedi adam. "Haberimiz yoktu."

Erik küfrü bastı. "Tam bir salağım."

Roo yolculuk pelerinini çıkarıp otururken Duncan'a da aynısını yapmasını işaret etti. "Rosalyn!" diye bağırdı. "Şaraba ihtiyacımız var!"

Nathan kafasını iki yana salladı. "Rosalyn burada değil. Ben getiririm." Kalkarken, "Konuşacak çok şeyimiz var anlaşılan," dedi.

Bir süre sonra döndüğünde, arkasında hanın sahibi Milo vardı. Hancı, "Tanrılar!" dedi. "Erik! Roo!

Yaşıyorsunuz!"

Erik ve Roo birbirlerine baktı, ardından Roo, "Eh, bu sırdı, öyle değil mi?" dedi.

Nathan, "Kaçak mısınız?" diye sordu.

Roo gülmeye başladı. "Hayır Demirci Ustası. Kral'ın kendisi tarafından affedilmiş özgür adamlarız. Ayrıca zengin insanlarız da." Anlamlı bir şekilde kesesini şıngırdattı.

Nathan getirdiği şarap şişesinin mantarını çıkarttı ve Freida kendine gelirken herkese içki doldurdu. Kadın gözlerini kırpıştırıp, "Erik?" dedi. "Buradayım anne."

Kadın kollarını oğlunun boynuna dolayıp ağlamaya başladı. "Bize yargılanıp idama mahkûm edildiğiniz söylendi."

"Öyleydi," dedi Erik hafifçe. "Ama affedildik ve serbest bırakıldık."

"Neden haber göndermedin?" diye sordu kadın, sesinde hafif bir sitemle. Sanki gerçekliğinden şüphe ediyormuş gibi oğlunun yüzüne dokundu.

"Gönderemedik," dedi Erik. "Prens'in hizmetindeydik ve," etrafa göz gezdirdi, "hiç kimseye söyleme iznimiz yoktu. Ama bütün bunlar geçmişte kaldı."

Kadın inanamayarak kafasını hafifçe iki yana salladı. Oğlunun yanağına dokunduktan sonra öptü. Başını Erik'in omzuna koyarak, "Dualarım kabul oldu," dedi.

Nathan, "Dua etti delikanlı," dedi. Gözünden akan bir damla yaşı sildi. "Sizin için hepimiz dua ettik."

Roo Erik'in duygulanmaya başladığını fark etti, ama duygularını asla açıkça göstermeyen Erik, onları bastırdı. Roo, aniden nemlenen gözleri yüzünden utandığını hissederek derin bir nefes aldı.

Erik, "Sizden n'aber?" diye sordu. "Nasılsınız?"

Freida arkasına yaslanıp Nathan'ın elini tuttu. "Bazı değişiklikler oldu."

Erik bir annesine, bir de demirciye baktı. "İkiniz mi?"

Nathan, "Geçen yaz evlendik," dedi gülümseyerek. Ardından yüzünün ifadesi değişti. "Bir itirazın yoktur umarım."

Erik bir sevinç çığlığı attı ve neredeyse şarabı devirerek masanın üstünden eğilip üvey babasını kucakladı; şarabı sadece Roo'nun hızlı refleksleri kurtarmıştı. "İtiraz mı! Sen tanıdığım en iyi insansın Nathan. Eğer babamı seçebilseydim, o sen olurdun." Oturup arkasına yaslandı ve yanağından süzülen bir damla gözyaşından utanmadan annesine baktı, ardından kalkıp annesini de kucakladı ve "Senin adına çok sevindim anne," dedi. Freida yeni gelin gibi kızardı. "Nathan benimle ilgilendi ve senin yokluğunda bana çok iyi davrandı. Acılarımı hafifletmek için elinden geleni yaptı Erik." Annesi Nathan'ın yanağına, Erik'in kendisi de dahil herhangi bir kimseye gösterdiğini hatırladığından daha büyük bir şefkatle dokundu. "Hayata yeniden bağlanmamı sağladı."

Erik masaya bir şaplak indirerek, "Bunu kutluyoruz!" dedi. Milo'ya dönüp, "Bu gece en iyi şarabını ve Kesh İmparatoriçesi'ni bile utandıracak bir yemek istiyorum!" dedi.

"Anlaştık!" dedi Milo. Duygulandığı gözlerinden belliydi. "Ben de senden sadece maliyetini alacağım."

Roo güldü. "Hiç değişmemişsin hancı efendi." "Rosalyn nerede?" diye sordu Erik.

Milo ve Nathan birbirlerine baktı ve Nathan, "Ailesiyle birlikte Erik," dedi.

Erik anlamayarak etrafına bakındı. "Ailesi mi? Onun babası sensin-"

Roo elini arkadaşının koluna koydu. "Kocasıyla beraber Erik." Milo'ya baktı. "Nathan'ın söylemeye çalıştığı şey bu muydu Milo?" Milo başını salladı. "Evet. Dede bile oldum."

Erik arkasına yaslandı. Hisleri karmakarışıktı. "Çocuğu mu oldu?" Milo Erik'e baktı. "Evet." Erik, "Babası kim?" diye sordu.

Milo ortalığa göz attıktan sonra, "Fırıncının çırağı Rudolph ile evlendi; onu tanıyor musun?" dedi.

Erik başını salladı. "Artık kalfa oldu ve yakında kendi fırınını açacak. Rosalyn onun ailesiyle birlikte yaşıyor, meydanın orada."

Erik ayağa kalktı. "Evi biliyorum. Rosalyn'i görmek istiyorum." Freida, "Dikkatli ol oğlum," dedi. "O da öldüğünü düşünüyor."

Erik annesini öpmek için tekrar eğilerek, "Biliyorum," dedi. "Korkudan ödünü patlatmamaya çalışırım. Bu gece bizle katılmasını istiyorum." Ardından, "Rudolph ile birlikte," diye ekledi. Roo, "Ben de seninle geliyorum," dedi.

Freida Erik'in elini sıktı. "Çok geç kalmayın, yoksa bunun bir rüya olduğunu düşüneceğim." Erik güldü. "Pek sanmıyorum. Roo'nun kuzeni Duncan harika ve inanılmaz hikâyeleriyle sizi büyüleyecektir."

Kuzenler gülümsedi. Nathan yakışıklı Duncan'a bakıp, "Anneni çok fazla etkileyeceğini sanmıyorum," dedi. Erik güldü. "Hemen döneriz."

Roo ve Erik hızla mutfağı ve hanın boş salonunu geçip ön kapıdan çıktı. Kasaba meydanına giden yolda hızla ilerledikleri için, Rupert Avery ile Erik von Darkmoor'u tanıyarak durup açık bir şaşkınlıkla bakan kasaba halkından birkaç kişiyi fark etmediler. Adamın biri, ölü olarak bilinen adamlar önünden geçince elindeki şarap testisini düşürdü. Bir ya da iki kişi bir şeyler söylemeye çalıştı, ama daha ağızlarını açamadan Roo ve Erik uzaklaşmıştı.

Kasaba meydanına geldiklerinde, Rudolph'un çalışıp yaşadığı fırına doğru yöneldiler. Roo, Erik'in kapıda duraksadığını gördü. Erik'in Rosalyn'e karşı olan hislerinin basit olmadığını biliyordu. Kız, Erik için bir kardeş gibiydi ama dahası da vardı. Erik bunu anlamak için çok kalın kafalı olsa da, Roo ve kasabadakiler, Rosalyn'in Erik'e âşık olduğunu biliyordu. Ama Erik, en azından Ravensburg'den

ayrılmalarından hemen önce, Rosalyn'in ona karşı olan hislerinin kardeşlikten öte olduğunu fark etmişti. Bunu Roo ile birden fazla kere konuşmuştu. Üstelik Roo, Erik'in hâlâ Rosalyn için ne hissettiğini gerçekten anlayamadığını biliyordu.

Duraksamasından utanan Erik fırına girdi. Rudolph tezgâhın arkasındaydı. Kafasını kaldırıp, "Yardımcı olabilir-" dedi. "Erik? Roo?" derken gözleri ardına kadar açıldı.

Erik dostça gülümsedi. "Merhaba Rudolph." Kapıyla tezgah arasındaki kısa mesafeyi geçip elini uzattı. Roo da aynısını yaptı. Ravensburg gibi küçük bir kasabada yaşayan benzer yaşlardaki bütün çocuklar birbirlerini tanıdığı halde, Rudolph ne Roo'ya, ne de Erik'e arkadaş gözüyle bakmıştı. Sanki birisinin duymasından korkuyormuş gibi, "Öldüğünüzü sanıyordum," dedi sesini hafifçe alçaltarak.

"Görünen o ki, genel kanı bu yönde," dedi Roo. "Ama Kral tarafından özgür bırakıldık."

"Kral tarafından mı?" dedi Rudolph açıkça etkilenmiş bir şekilde ve formalite icabı da olsa Erik'in elini sıktı. Ardından Roo ile tokalaştı.

"Evet," dedi Erik. "Ve geri döndüm." Rudolph'un ifadesinin değiştiğini görünce, çabucak, "Birkaç günlüğüne," diye ekledi. "Artık Krondor Prensi'nin emrindeyim." Tuniğindeki armayı gösterdi. "Ay bitmeden önce geri dönmeliyim."

Rudolph rahatladı. "O halde sizi gördüğüme sevindim." Erik'i baştan aşağı süzdü. "Sanırım Rosalyn'i görmeye geldin?" "Kardeşim gibiydi," dedi Erik.

Rudolph başını salladı. "Arka tarafta. Beni izleyin."

Erik ve Roo, Rudolph'un menteşeli bir parçasını kaldırdığı tezgâhın sonuna yürüyüp arkasına geçti. Büyük dükkânda Rudolph'u takip edip, şimdi soğumaya başlayan ama ustalar sabahın ilk ışıklarına sıcak ekmek yetiştirebilmek için bütün gece çalışırken tekrar

yakılacak olan fırınları geçtiler. Temizlenmiş büyük masalar ve akşam yemeğinden sonra hamurun yapılacağı boş hamur tekneleri fırıncıları bekliyordu. Temiz pişirme kapları doldurulmayı beklerken, köşedeki iki çırak önlerindeki gece işi için enerji toplamaya çalışarak uyuyordu.

Rudolph onları bir kapıya yönlendirdi ve dükkândan çıkıp küçük bir ara sokağı geçerek, Roo'nun Rudolph'un işverenine ait olduğunu bildiği binadaki bir odaya girdiler. Rudolph, "Burada bekleyin," deyip içeri girdi.

Bir süre sonra, Rosalyn kucağında bir bebekle kapıda belirdi. Rudolph ona destek olmaya hazır bir biçimde arkasında dururken, kız sıkıca kapı kasasına tutundu. "Erik?" dedi hafif kısık bir sesle. "Roo?"

Erik gülümsedi. Rosalyn bir adım atıp sağ kolunu Erik'in boynuna doladı ve onu hararetli bir şekilde kucakladı. Erik, kıpırdanan bebeğe dikkat ederek nazikçe sarıldı ve ardından kızın ağladığını fark etti.

"Hey, yapma," dedi kızı nazikçe uzaklaştırırken. "Ağlama. Ben iyiyim. Krondor Prensi'ne bir hizmette bulundum, o da suçumu affetti."

"Neden haber göndermedin?" diye fısıldadı kız sertçe.

Roo, kızın Erik'e karşı böyle öfkeyle konuşmasına şaşırmıştı, ama Erik Rudolph'a göz atınca, fırıncı başıyla onayladı.

"Gönderemedik," dedi Erik. Tuniğindeki armayı gösterip, "Arlık Prens için çalışıyorum, ona hizmet edeceğime yemin ettim ve" tecavüzden ve Krondor'daki davadan söz etmek istemeyerek, "ayrıldığımdan beri hayatta olduğumla ilgili konuşmama yeminim vardı," dedi. "Ama artık buradayım." Bebek kıpırdanıp huysuzlanmaya başlayınca, Rosalyn onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Sus Gerd." "Gerd mi?" dedi Erik. "Babamın adıydı," dedi Rudolph.

Erik başını sallayıp bebeğe baktı. Ardından gözleri büyüdü ve Roo arkadaşının dizlerinin bağının çözüldüğünü fark etti. Erik kapının kasasına tutunurken, Roo arkadaşının koluna girdi. Roo, "Ne oldu?" diye sorduktan sonra bebeğe bir kez daha baktı. Ne olduğunu anlayınca tokat yemiş gibi sersemledi. Rudolph tıknaz, kısa boylu ve kızıla çalan kahverengi saçlıydı. Bu çocukta ondan eser yoktu. Bebeğin yüzünde gördüğü ifadeden ve boyutlarından, Erik ile birlikte buradan ayrılırken olanları hatırladı. Roo hafifçe Erik'in soramadığı şeyi sordu: "Stefan'dan mı?" Rosalyn başını salladı. Gözlerini sütkardeşinin yüzünden ayırmadan, "Gerd senin yeğenin Erik," dedi.

-3-
PAZARLIKLAR

Bebek ağlıyordu.

Erik onu çabucak Rosalyn'e geri verince Roo güldü. Kucağına almayı o teklif etmişti, ama yerinde durmayan bebek bir dakika bile geçmeden Erik'i alt etmiş gibiydi.

Ortamda gergin bir hava vardı. Herkes Roo ve Erik'i sağ ve iyi gördüğüne memnundu, ama Kılkuyruk Hanı'nın içki salonunda oturan herkes, Erik'in dönüş haberinin çabucak üvey kardeşine ulaşacağını biliyordu. Krondor Prensi, Erik ve Roo'nun, Erik'in üvey kardeşi Stefan'a karşı işlediği suçu affetmiş olabilirdi, ama kardeşi Manfred affetmeyebilirdi. Stefan'ın annesiyse kesinlikle etmezdi. İşin içine kin güden soylular girdiği zaman, kâğıt üstündeki yasayla pratik uygulamaları arasında dağlar kadar fark olduğunu herkes biliyordu.

Milo ve Nathan, Roo'ya bir kenara çekti ve Nathan, "Uzun süre kalmayı planlıyor musunuz?" diye sordu.

Roo, önünde duran küçük candan büyülenmiş bir şekilde yeğenini inceleyen Erik'in oturduğu yere göz attı. "Erik daha çok annesini ve sizi görmek istiyordu. Benim bazı işlerim var. Aşağı yukarı bir haftaya gitmiş oluruz. "

Nathan, "Ne kadar erken ayrılırsanız, sizin için o kadar iyi olur Roo," dedi fısıldayarak. Roo başıyla onayladı. "Biliyorum, Mathilda von Darkmoor." Milo parmağını burnunun yanına koyup Roo'ya tahmininin doğru olduğunu göstermek için başını salladı.

Roo, "Ama Freida, Mathilda'nın oğlunun mirasını tehdit ediyordu," dedi.

"Herkese çocuğun Rudolph'tan olduğunu söylediniz, değil mi?" "Evet," dedi Nathan.

"Ama babasının kim olduğu senin burnun gibi aşikâr Roo," dedi Milo, torununa sevgiyle bakarak.

"Bu kasabada sır yoktur. Baron şimdiye dek çocuğun varlığını kesinlikle öğrenmiştir." Roo omuzlarını silkti. "Olabilir, ama Manfred'in Erik ile yaptığı konuşmayı duydum-"

"Ne zaman?" diye sordu Nathan, endişeli bir fısıltıyla. "Ölüm hücresinde. Asılmamızdan önceki gece. Gelip Erik'e, ona karşı kötü hisler beslemediğinden bahsetti; Stefan'ın domuzun teki olduğunu söyledi."

Nathan kafasını iki yana salladı. "Ertesi gün öleceğini bildiğin bir insana böyle şeyler söylemek başka, Baronluk unvanına rakip olmak başka."

Roo, "Bunun bir sorun olacağını zannetmiyorum," dedi. "Manfred sadece Erik'in olmadığını, başka piçlerin de olduğunu söyledi. Anlaşılan yaşlı Baron kadınları seviyormuş."

Milo başını salladı. "Bu doğru. Wolfsheim'de Erik'e çok benzeyen bir delikanlı olduğunu duydum."

"Pekâlâ," dedi Nathan, "Erik'i buradan mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırıp uzaklaştıramayacağına bak. Küçük Gerd'i korumak için elimizden geleni yapacağız, ama Erik'in varlığı çocuğa; gereksiz bir ilgi çekerse..."

"Ne yapabileceğime bakarım," dedi Roo. "İşlerim var ama onları çabucak halledeceğim ve çok yakında buradan ayrılacağız."

"Yardımcı olabileceğimiz herhangi bir şey var mı?" diye sordu demirci.

Roo'nun yüzünden kurnaz bir ifade geçti. "Eh, madem sordun, sağlam bir arabaya ihtiyacım var; ama çok pahalı olmayan bir taneye, anlarsınız ya."

Milo gözlerini yukarıya çevirince Nathan güldü. "Uygun bir araba bulabileceğin tek yer hala Gaston," dedi demirci.

Erik, arkadaşının demirci ve hancıyla konuştuğu yere göz attı, Nathan Roo'nun söylediği bir şeye gülerken diğer ikisi gülümsemeyi kesince, Erik gülümseyerek kafasını iki yana salladı. Roo hareketi gördü ve sanki, "Evet, evde olmak güzel," der gibi karşılık verdi. Roo, kasabanın dış mahallelerine gitmek için sabahın ilk ışıklarıyla dışarı çıktı.

"Gaston!" diye bağırdı gideceği yer görüş alanına girince. Bir tahıl deposundan bozma olan bina, ön tarafına eklenen küçük bir sundurma yüzünden köhne bir ahırdan biraz daha iyi görünüyordu. Sundurmanın üzerinde bir tabela asılıydı: kabaca boyanmış ve bir soylunun kılıçlarıymış gibi birbirlerine çaprazlanmış çekiçler.

Roo dükkânın kapısına ulaşınca yaşı belli olmayan ince, uzun yüzlü bir adam başını uzatıp dikkatle ona baktı. "Avery?" diye bağırdı adam yarı memnun, yarı sinirli bir şekilde. "Asıldığını sanıyordum."

Roo elini kaldırıp, "Asılmadım," diye karşılık verdi.

"Orası belli," diye karşılık verdi Gaston adındaki adam. Adam Roo'nun daha dünyaya gelmediği zamanlardan beri Darkmoor'da yaşamasına rağmen, Bas-Tyra eyaletindeki daha küçük kasabalarda yaşayanlar gibi hafif bir aksanla konuşuyordu. Roo'nun elini sıktı ve "Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

Roo, "Araban var mı?" diye sordu.

"Arka tarafta satılık bir tane var. Görünüşü pek iyi değil; biraz onarıma ihtiyacı var, ama sağlamdır."

Marangoz atölyesi, tabakhane ve tenekeci dükkânının bir bileşimi olan binanın arkasına dolaştılar. Gaston hiçbir şeyin ustası değildi, ama her tür eşyayı tamir etmeyi öğrenmişti ve yörenin demircilerine ve marangozlarına ödeyecek parası olmayanlar için tek tamir kaynağıydı. Fakir bir çiftçinin, tırpanıyla son bir hasat daha yapmaya

ihtiyacı varsa, onu, Erik'in eskiden yaşlı Tyndal'a, ardından da Nathan'a çıraklık yaptığı demirhaneye değil de, Gaston'a götürürdü, Roo, Erik'ten, Gaston'un iyi bir demirci olmasa da, basit işlerde iyi olduğunu duymuştu.

Ayrıca Roo'nun babası arabalarını tamir ettirmek için daima Gaston'a getirirdi. Çoğunluğu Gaston'un oradan buradan bulduğu tahta parçalarıyla yapılmış alçak bir çite ilerlediler ve Gaston sarsak kapıyı açtı. Kapı paslı, çok ses çıkaran menteşeler üzerinde gıcırdayarak ardına kadar açıldı ve Roo, Gaston'un çoğu malını koyduğu avluya girdi. Bir an durup kafasını iki yana salladı. Bu avluda sayısız kere bulunmuştu; yine de Gaston'un sahip çıkmayı reddettiği devasa koleksiyonu her gördüğünde hayrete düşüyordu: hepsi de sadece Gaston tarafından bilinen bir tarzda düzenlenmiş metal hurdalar, ağzına kadar kumaş dolu bir baraka ve üstü kapalı devasa bir odun yığını. Eğer ihtiyacınız olan şey Gaston'da varsa, nerede olduğunu bilir ve çok kısa bir sürede onu bulabilirdi.

"Babanı gördüm."

"Şu anda nerede?" diye sordu Roo, çok da ilgilenmeyerek.

"Sızıp kaldı. Salador'dan yeni geldi. Altı ya da yedi araba, hatırlamıyorum, ama iyi siparişi olan üç tane arabası vardı ve ikramiye aldı, sonra da bir kargo alıp buraya dolu döndü, bu yüzden de dün gece ipin ucunu biraz kaçırdı."

Gaston başparmağıyla arkasındaki ahırın rüzgâr altı tarafına yerleştirilmiş iki arabadan birinin altındaki paçavra yığınını gösterdi. Roo oraya gidince yığının horladığını fark etti. İki arabadan birisinin babasının arabası olduğunu fark etti. Roo o arabayı, evindeki ot şiltesi kadar iyi tanıyordu.

Ve doğrusunu söylemek gerekirse, o arabada yatağında uyuduğundan daha fazla uyumuştu. Babasının içip içip öfkelendiği zamanlarda, boş yere dayak yeme riskine girmemek için, bağlı duran brandanın altına saklanır ve geceyi orada uyuyarak geçirirdi.

"Üç sokak ötedeki eve gidemeyecek kadar sarhoş muydu?" diye sordu Roo, diz çöküp en üstteki paçavrayı çekerek. Yüzüne leş gibi bir koku vurunca, bezi hiç çekmemiş olmayı diledi. Bir süredir yıkanmamış olması bir yana, horlarken yüzüne babasının leş gibi içki kokan nefesi çarpmıştı.

"Gak!" Roo birkaç adım geriledi.

Gaston çenesini kaşıyıp, "Doğrusunu istersen biraz içtik," dedi. "İçkileri Tom ısmarlıyordu, bu yüzden ben de onu öylece sokakta yatarken bırakamadım. Onu eve kadar taşıyamayacağım için buraya getirdim."

Roo kafasını iki yana salladı. "Zannetmem." Horlayan babasının suratını inceledi. Yaşlı adam her nasılsa daha küçük görünüyordu. Roo böyle düşünmesine şaşırdı, ama uyandırılırsa, yeterince büyük görüneceğini de biliyordu.

Güldü. Artık çocuk değildi ve babası yıllardır ona hükmetmiyordu. Roo, eğer babası ona tekrar vurmaya kalkarsa, bir çocuk gibi siner miydi, yoksa hiç düşünmeden harekete geçip babasının çenesini mi kırardı, merak etti.

Bunu test etmek istemeyen Roo, "Bırakalım uyusun," dedi. "Gittiğimden beri muhtemelen beni özlememiştir, o yüzden beni gördüğüne sevineceğini de sanmam."

Gaston, "Böyle konuşmamalısın Roo," dedi. "Asılacağını duyunca oldukça sarsıldı. Bundan birden fazla bahsetti. Otuz yıl ağır iş cezasının yeterli olacağını düşündüğünü söyledi." Roo kafasını iki yana sallayıp konuyu değiştirdi. "Araba?" "Şurada," dedi Gaston, Roo'nun babasınınkinin yanında duranı göstererek. Biraz tamire ve bir sürü boyaya ihtiyacı olmasına rağmen, kullanışlı bir arabaydı.

Roo, dingillerin ve tekerleklerin sağlam olduğundan emin olmak için arabayı çabucak gözden geçirdi. "Araba okundaki parçalardan bazılarını değiştirmemiz gerekiyor, ama işimi görür," dedi.

"Ne kadar?"

Gaston ve Roo pazarlık etmeye başladı ve bir dakika sonra anlaşmaya vardılar. Fiyat Roo'nun ödemek istediğinden biraz fazlaydı, ama adil bir fiyattı ve araba tam olarak aradığı şeydi. Parayı ödedikten sonra, "Atlar?" dedi.

"Sağlıklı hayvanlar için en ucuz kişi hâlâ Martin," diye karşılık verdi Gaston. "Babanın bu günlerde fazladan bir takımı var. Geçen ay barbuttan kazandı."

Roo'nun yüzünden hesap yapar bir ifade geçti ve "Teşekkürler," dedi. "Bunu bilmek güzel." Horlayan babasına bakarak, "Ben dönmeden uyanırsa, bir yere gitmesine izin verme," dedi.

"Kasabadan ayrılmadan önce onunla konuşmam gerekiyor."

Roo kapıya doğru ilerlemeye başlayınca Gaston, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Şarap Üreticilerinin ve Tüccarlarının Salonu'na. Biraz şarap almam gerekiyor."

Avludan çıktı ve kasaba yeni gün için canlanmaya başlarken yola koyuldu. Çalışanlar çoktan dükkânlarını açmıştı ve aileleri için meyve ve yiyecek almaya giden kadınlar dükkânlara gidiyordu. Roo bir kaç tanıdık simaya başıyla selam verdi, ama daha çok, zengin olma planının bir sonraki adımıyla ilgili düşüncelere dalmıştı.

Şarap Üreticilerinin ve Tüccarlarının Salonu'nun karşısındaki kasaba meydanına ulaştığında, nal sesleri atlıların yaklaştığını haber verdi ve seslerden, hızlı geldiklerini anladı. Bir süre sonra, beş atlıdan oluşan grup, Roo'nun tam da gitmek üzere olduğu binanın köşesini döndü. Darkmoor Baronu'nun renkleri içindeki beş adam hızla ilerlerken, yayalar önlerinden kaçıştı. Roo lidere dikkat edince Wilhelmsburg'de karşılaştıkları onbaşı olduğunu fark etti ve o an atlıların son duraklarının neresi olduğunu anladı: Milo'nun hanı. Roo

duraksadı ve doğruca oraya gitmemeye karar Verdi. Yapması gereken bir işi vardı ve ayrıca, bunun Erik ile üvey kardeşi Manfred arasında bir mesele olduğundan oldukça emindi Eğer Baron'un, Roo Avery ile konuşması gerekiyorsa, onu aramaya, Erik'i bulduktan sonra da başlayabilirdi. Roo salona girdi.

Erik hayranlıkla demirhaneyi inceledi. Nathan ve çırağı Gunther, Erik ayrıldığından beridir yaptıkları değişiklikleri gösteriyordu Küçük değişiklikler yapılmıştı, ama Erik çocuğun yaptığı işe hayran olmuştu. Çocuğun Nathan'a düşkün olduğu belliydi ve Erik'in demirciye karşı hissettiği aynı duyguları o da hissediyordu. Çocukları neredeyse unutulmuş bir savaşta öldürüldüğü için, Nathan çıraklarının üstüne titriyordu.

"Zinde görünüyorsun," dedi Nathan. "Orduyu sevdin mi?"

Erik, "Hoşlanmadığım çok şey var, ama... evet, sanırım düzeni, benden beklenilenin ne olduğunu bilme hissini seviyorum," dedi.

Nathan onları yalnız bırakması için başıyla Gunther'e, kendini uğraşacak bir iş bulmasını işaret etti.

"Peki ya öldürmeyi?"

Erik omuzlarını silkti. "Çok değil. Öldürmenin yakacak odun kesmek gibi sıradan olduğu zamanlar vardı. Yapmak zorunda olduğun bir şey. Diğer zamanlarda, düşünmek için çok korkmuştum. Ama çoğunlukla... bilemiyorum... iğrenç."

Nathan başını salladı. "Zamanında pek çok askerle çalıştım Erik. Öldürmekten zevk alanlara dikkat et. Savaş acımasız olduğunda hizmet ederler, ama bekçi köpekleri gibidirler; çoğu zaman onları kısa ipte tutmak daha iyidir."

Erik Nathan'a baktı ve göz göze geldiler. Ardından Erik gülümsedi. "Öldürmekten asla hoşlanmayacağıma söz veriyorum."

"Tamam o zaman," dedi Nathan, onun gülümsemesine karşılık vererek. "İyi bir demirci olacağına hiç kuşku yoktu aslında."

"Demircilik hâlâ sevdiğim bir şey. Belki bazı işleri benim yapmama izin-"

Roo geliyordu. "Nathan! Erik!" Erik, "Şu gizemli iş anlaşman nasıl gitti?" diye sordu. "Bitti sayılır," diye yanıtladı Roo sırıtarak. "Birkaç şeyi daha hallettikten sonra gitmeye hazır olacağım."

Suratını buruşturdu. "Ayrıca, kasabada dolaşıp seni arayan askerler var,"

Hanın avlusuna giren atlıların sesleri Erik'in yanıt vermesini imkânsız hale getirdi. Demirhaneden çıkıp ahırın etrafından dolaştılar ve Baron'un beş adamı atlarından inerken avluya girdiler. Erik lideri tanıdı. Bu, iki gün önce karşılaştıkları onbaşıydı. "Siz," dedi onbaşı, Roo ile Erik'i göstererek.

"Baron ikinizle de konuşmak istiyor."

Roo gözlerini yuvarladı ve kraliyet affını hâlâ üstünde taşıdığından emin olmak için tuniğinin cebini yokladı. "Bekleyemez mi?"

"Hayır! Ama size bir seçenek sunuyorum: ya kendi atlarınızla gelirsiniz, ya da sizi memnuniyetle onların arkasında sürüklerim." Roo, "Atımı getireyim," dedi.

Birkaç dakika sonra Roo ve Erik atlarına binmiş, askerlerin yanından geçiyordu. Onbaşı, "Bir dakika!" dedi. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

Onbaşının yetişmesi için yavaşladılar, ardından Erik, "Eşkinde gelmene rağmen atların soluğu kesilmemiş ve hiçbiri terlememiş," dedi. "Demek ki buraya gelmek için aşağı yukarı bir kilometre yol kat etmişsin. Manfred kasabanın sınırındaki eski koyun otlağında kamp kurmuş." Onbaşı şaşkın gözüküyordu, ama ağzını açamadan Erik topuklarını atının karnına geçirip hayvanı eşkine kaldırdı. Roo hemen

arkasındaydı. Küçük grup da aynısını yaptı ve çok geçmeden yedi atlı kasabada ilerlemeye başladı.

Birkaç dakika sonra kasabanın doğu ucundaki binaların arasından geçiyorlardı ve Manfred'in çadırını, Erik'in öngördüğü gibi Kralın Yolu'nun güney yolunu kestiği eski koyun otlağında buldular.

Erik atından inip dizginleri çadırın girişinin yakınında duran bir muhafıza attı. Beş atlı yanlarına gelince, Erik onbaşıyı inceledi "Adın ne?" diye sordu Erik.

"Alfred," dedi onbaşı. "Neden sordun?"

Erik gülümsedi. "Sadece bilmek istedim. Atıma göz kulak ol." Roo ve Erik çadıra ilerledi ve orada bulunan askerlerden biri çadırın kapısını yana çekti.

İçeride Erik'in üvey kardeşi Manfred oturuyordu. "Son görüşmemizdeki koşullar göz önüne alınınca," dedi Baron, oturmalarını işaret ederek, "itiraf etmeliyim ki, ikinizi bir daha göreceğim aklıma gelmezdi."

"O zaman ben de aynısını düşünmüştüm," diye karşılık verdi Erik.

Roo üvey kardeşleri inceledi. Manfred Erik'e hiç benzemiyordu. Erik alay edercesine babalarına benziyordu ve bu benzerlik Manfred'in annesinin, büyük oğlu Stefan'ı öldürdüğü için saplantı derecesinde Erik'in ölmesini istemesine yol açmıştı. Manfred ise tam annesinin oğluydu. Esmer, ciddi ve sinir bozucu bir şekilde yakışıklıydı. Yeni moda, düzgünce kesilmiş bir sakalı vardı. Roo bunun biraz aptalca olduğunu düşündü, ama fikrini kendine sakladı. "Lordum Salador Dükü, ki senin de bildiğin gibi kendisi Kral'ın kuzeni olur, özel bir görev için Krondor'a küçük bir grup göndermemi emretti. Nedeni ya da ne kadar süreliğine olduğuyla ilgili herhangi bir ayrıntı vermedi. Bu konuda bir şeyler biliyor musun?" Erik başını salladı. "Bir şeyler biliyorum." "Bana söyleyecek misin?" "Söyleyemem."

"Söyleyemez misin, söylemez misin?"

"İkisi de," dedi Erik. "Prens'in hizmetindeyim ve bana aksi söylenmediği takdirde konuşma yasağıyla ilgili olan emirlerine uyarım."

"Pekâlâ, eğer bir itirazın yoksa, onları sen ve arkadaşınla birlikte Krondor'a yollamak istiyorum." Erik arkasına yaslandı. "Refakatçi olarak mı?" Manfred gülümsedi ve bu ifadede, ikisinin de babalarının aynı insan olduğuna dair bir iz vardı. "Bir anlamda Prens'in emrinde olduğuna göre, onları senin komutan altına verebilirim. Sorumluluğunu bilen bir asker olduğun için, onları soyluların soylusu Prensimize mümkün olan en kısa zamanda ve güven içinde götüreceğine şüphem yok."

Erik öne doğru eğildi. "Eğer sana söyleyebilseydim Manfred, söylerdim. Hapishanedeyken beni görmeye gelmenin, benim için ne demek olduğunu asla anlayamazsın; çok kibarca bir hareketti. Bir fark yarattı. Ama sonunda Prens'in bu zorla asker toplama emrinin sebebini gerçekten anladığın zaman, bunu seninle şu anda neden konuşmadığımı da anlayacaksın, çünkü bu konu son derece önemli."

Manfred iç geçirdi. "Pekâlâ, tamam. İkinizin de Ravensburg'de çok oyalanmayacağına güvenebilir miyim?"

Erik bir kaşını kaldırdı. "Ben bu ay içinde Krondor'a dönmek zorundayım, ama Roo özgür bir adamdır ve kalmayı tercih edebilir."

Manfred gülümsedi. "Neyi tercih ediyorsa onu yapabilir, ama eğer arkadaşın akıllıysa, buradan çabucak ayrılacaktır." Roo'ya baktı. "Annem ikinizi de affetmedi ve ben ikinizin de zarar görmesini istemediğim halde, sizi onun adamlarından koruyamam. Eğer uzun yaşamak istiyorsanız, bunu başka bir yerde yapsanız iyi olur." Erik'e doğru eğilip sesini alçalttı ve gülümsemesi kayboldu. "Bu yeni tuniği giyerek önemli bir koruma kazandın Erik. Birçok sakin Darkmoor'da bile Krondor Kartalı'ndan haberimiz vardı; sen Prens'in Adamı'nın adamısın. Ama arkadaşın Roo'nun ve bir kaç arkadaşının böyle bir koruması yok. Eğer onu yanında götürürsen, bu herkes için daha iyi

olur." "Bir kargo toparlamaya çalışıyorum," dedi Roo. "Kuzenimle birlikte birkaç gün içinde buradan ayrılacağız."

Manfred ayağa kalktı. "Göreceğiz. Annem hayatta ve ulaşabileceği bir yerde olduğunuzu öğrendiği zaman kasabada olmamanız ikiniz içinde iyi olur." İkisine de göz atarak, "Krondor'da bile arkanızı kollayın," dedi.

"Peki ya çocuk?" diye sordu Erik.

Manfred, "Annem hâlâ onun varlığını bilmiyor ve mümkün olduğunca bunun böyle kalmasını sağlayacağım," dedi. Sıkıntılı görünüyordu. "Bu seninkinden biraz daha farklı bir hikâye Erik. O çocuk Stefan'ın çocuğu, zampara kocasının değil; annemin öz torunu. Ama bir piç ve ben de henüz evlenmediğime göre... " "Anlaşıldı."

"Ravensburg'deki varlığının, annemi çocuğun aleyhine bir tavır almaya zorlayabileceğini düşünmüş müydün?"

Erik omuzlarını silkti. "Bu anlamda hayır. Doğrusunu istersen Manfred, son iki yıldır çok düşünen bir insan olmadım. Yapacak çok işim vardı. Düşünüp taşınmak için zamanım yoktu."

Manfred kafasını iki yana sallayıp, "Değişmişsin," dedi. "Karşılaştığımızda bir kasaba çocuğuydun, şimdiyse... sert bir adam olmuşsun Erik."

Erik kardeşinin yüzünü inceledi. "Sanırım ikimiz de değişmişiz." Manfred kalkıp, "Avlanmak için dışarı çıktım, bu yüzden de bu akşam şatoya döndüğümde anneme gösterecek bir şeylerim olsa iyi olur," dedi. "Kendi işine bak ve askerlerin yarın ev dediğin o hana gelmelerini bekle."

Erik Baron'un arkasından dışarıya çıktı. "İleride umarım daha uygun şartlar altında karşılaşabiliriz." Manfred gülünce benzerlik kendini bir kez daha gösterdi. "Bundan kuşkuluyum. Kaderlerimiz çok farklı birader. Sen yaşadığın ve benim çocuğum olmadığı sürece, annem seni soyu için bir tehdit olarak görecek. Bu kadar basit."

Roo duygusuz bir şekilde, "O halde evlen ve birkaç çocuk yap," dedi.

Manfred, "Keşke bu kadar basit olsaydı," dedi. "Kral'ın isteklerine ve Salador Dükü'nün kaprislerine hizmet ediyorum. Bana henüz hangi soylu kızın uygun bir eş olacağını göstermediler."

Erik, Manfred'in hafifçe iç geçirdiğini fark etti. "Ve doğrusunu söylemek gerekirse, karar vermeleri için onlara baskı yapmıyorum. Kadınlarla arkadaşlık etmeyi, zor buluyorum."

"Başka biri mi var?" diye sordu Erik, kendisine çoğunlukla yabancı olan üvey kardeşinin, üzüntüsünü güçlükle kontrol altında tuttuğunu sezerek.

Manfred'in tavrı normale döndü. "Konuşmak isteyeceğim herhangi biri yok."

Erik söyleyecek başka bir şey bulamadı, kardeşi de elini uzatmadı. Erik selam verip atına doğru yürümeye başladı. Roo da onu takip etti. Erik aniden kardeşine doğru döndü. "Şu onbaşı, Alfred." "Ne olmuş ona?"

"Onu da askerlerle birlikte yolla."

Manfred kafasını iki yana sallayıp hafifçe gülümsedi. "Onunla görülecek bir hesabın mı var?" "Sayılır," dedi Erik.

Manfred omuzlarını silkti. "Önerilecek bir adam değildir. Kavgacıdır. Bu yüzden asla çavuş olamayacak."

"Kavgacılara ihtiyacımız var," dedi Erik. "Kavga etmeyi bıraktıkları zaman, ihtiyacımız olan adamlara dönüşüyorlar."

"Alabilirsin." Manfred çadırına dönerek gözden kayboldu.

Roo ve Erik atlarına bindi. Erik Alfred'e bakıp, "Hoşçakal Onbaşı," dedi.

"Tekrar karşılaşacağız piç," dedi Alfred uğursuz bir bakışla. Ah, bundan emin olabilirsin." Erik uğursuz katı bakışlara karşılık verdi.

Roo kötücül bir gülümsemeyle, "Düşündüğünden daha erken," diye ekledi.

Topuklarıyla bineklerini dürten Roo ve Erik askerleri geride bırakarak Ravensburg'e döndü.

"Eğer o arabaya biraz daha yük koyarsan, dingillerden birini kıracaksın diyorum sana!" diye bağırdı Tom Avery.

Roo bir süre, kendinden yalnızca biraz daha uzun olan babasıyla burun buruna durduktan sonra, "Haklısın," dedi.

Tom gözlerini kırpıştırdı, ardından başını sallayarak, "Elbette haklıyım," dedi.

Küçük şarap fıçılarıyla dolu iki araba, Gaston'un dükkânının arkasındaki avluda duruyordu. Duncan her bağlantı parçasını, üçüncü ya da dördüncü kez dikkatle gözden geçiriyordu, ama bu kadar çok şarap fıçısının güvenle taşınacağına dair kuşkuları vardı.

Roo bütün gününü iş peşinde koşarak geçirmiş ve Krondor'a ulaştırdığında önemli bir kâr bırakacağını düşündüğü orta kalite şarap almak için kendi parasının ve Erik'in ona verdiği paranın her sikkesini harcamıştı.

Şarap konusunda bir uzman olmamasına rağmen, Roo Ravens-burglüydü ve bu konuda Krondor'daki çoğu tüccardan daha fazla şey biliyordu. Prens'in şehrindeki şarapların çok pahalı olmasının sebebinin, şişelerin gemilerle getirilmesine bağlı olduğunu biliyordu. Yalnızca en adi şaraplar gemilerle büyük fıçılarda toptan şekilde getiriliyordu. Ama bu bölgedeki içki salonlarında kullanılan daha küçük fıçılardaki orta kalite şaraplar, gemiyle sadece yakındaki kasabalara gönderiliyordu, çünkü bu şaraplar yüksek kalite şarapların istendiği bölgelerde az kâr bırakıyordu. Soylular verilen çok kaliteli şaraplar kadar iyi olmasa da, bu şarap Krondor'un

sıradan hanlarında tutulurdu. Roo akıllı davranarak Prens'in şehrinde içtiği kalitedeki şarapların bir ya da iki gömlek yukarısında şarap almıştı. Bu şarabı iş adamlarının sıklıkla uğradığı Tüccarlar Mahallesi'ndeki hanlara ya da meyhanelere satabilirse, bu partiden, arabaların ve atların parası da dahil, üç katı kadar kâr edebileceğini hesaplamıştı.

Duncan, "Bu şeyin nasıl kullanıldığını bildiğine emin misin?" diye sordu.

Tom yeğenine dönerek, "Eğer o kızın peşinden gitmemiş olsaydın bir zamanlar senin de olacağın gibi, Roo birinci sınıf bir arabacıdır," dedi.

Duncan gülümsedi. "Alice," dedi. "Çok uzun sürmemişti. Ayrıca," elini kılıcının kabzasının topuzuna koyarak, "son on beş yıldır hayatımı bu şekilde kazanıyorum."

"İyi, ihtiyacımız olacak," dedi Tom, çenesini ovuşturarak. Ovduğu yer, yaşlı adam uyanıp oğluna kabadayılık yapmaya başladığı zaman Roo'nun vurduğu yerdi. Elini, üç kere oğlunun üstüne koymayı denemiş ve üçünde de kendini yerde bulmuştu. Son seferinde Roo yaşlı adamın yüzüne attığı sert bir yumrukla bu duruma noktayı koymuştu. Bu olaydan sonra, Tom Avery oğluna yeni bir saygıyla bakmıştı. Roo'ya dönerek, "Bana bahsettiğin yolu bulabileceğinden emin misin?" diye sordu.

Roo başını salladı. Yol, bazı yerlerde patika bile sayılmazdı, Erik ile beraber kaçarlarken Krondorlu bir tüccar olan Helmut Grindle ile karşılaştıkları bir taşra yoluydu. Roo, Ravensburg'den Krondor'a, Kral'ın Yolu'na ücret ödemeden gidilebilen bir yol olduğunu öğrenmişti. Ravensburg'e gelirlerken Erik'in onları yol ücreti ödemekten kurtaran, Prens tarafından verilmiş belgesi vardı ve Erik yanındaki askerlerle, bu sabah Krondor'a gitmek üzere Darkmoor'dan ayrılmıştı ve onlar Prens'in şehrine, yavaş giden arabalardan bir hafta önce varmış olacaklardı.

Roo arabaların ağzına kadar dolu olduğunu ve herhangi bir sorun çıktığında, kargosunun yarısını sahille Darkmoor arasındaki ormanlık bölgede bırakacağını biliyordu. Ama eğer planı işe yararsa, daha cüretkar bir şeyler yapmak için yeterince parası olacaktı ve kariyerini başlatmak için bu tek yolculukta yeterince para kazanabileceğinden emindi.

"Pekâlâ," dedi Roo, "oyalanmak için sebep yok. Ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk bitiririz."

Manfred'in, annesinin kini hakkında yaptığı uyarıya dair hiçbir şey söylemedi. Bir soylunun Roo'nun peşinden adamlarını gönderebileceğini öğrenirse, Duncan'ın yanında kalacağına yeterince güvenmiyordu. Babasının araba kullanışına güvenebileceğini biliyordu: Tom Avery hakkında ne denirse densin, ayık olduğu zaman işine sadıktı. Ama, sarhoş olduğunda her ne kadar kabadayılık taslayıp övünse de, bir dövüşte işe yaramazdı. "Benim yanıma otur," dedi Roo Duncan'a. "Bir takımın nasıl idare edildiğini hatırlamana yardımcı olurum."

Duncan gözlerini yuvarladı ama arabaya çıktı. Az bir paraya atını satıp, Roo'nun yatırımında ufak bir pay edinmişti ve artık bir arabanın, dört atın ve epey yüklüce şarabın ufak bir kısmının sahibiydi. Roo'nun babası, ne bir sikke eksik, ne bir sikke fazla, sadece normal ücretini alacağı konusunda ısrar etmişti ve bu tavrı Roo'yu memnun etmişti. Babasının ona herhangi bir tüccarmış gibi davranması hoşuna gitmişti. Dükkânının avlu kapısından çıkıp Ravensburg sokaklarına dönerlerken Gaston arkalarından el salladı. Arabalar yüklerin ağırlığı altında gıcırdayıp inlemiş, ilerlemeleri istendiğinde atlar da homurdanmıştı, ama yola koyulmuşlardı ve Roo içinde güçlü bir umut hissediyordu.

"Kendinizi öldürtmemeye çalışın," diye bağırdı Gaston kapıyı kapatırken.

Az önce durduğu yerden bir ok daha geçince Roo arabanın arkasına sindi; oklardan ilki başının birkaç santim ötesine saplanmıştı. Çabucak arabanın altına girerken bağırarak babasıyla Duncan'ı uyardı ve kılıcını çekip okun nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Akşam karanlığından üçüncü bir ok çıkınca, geldiği yeri aşağı yukarı tahmin etti. Duncan'a, tekrar arabaların arasına gireceğini ve pusuculara doğru bir daire çizeceğini işaret etti. Duncan anladığını işaret etti ve diğer saldırganlara dikkat etmesi gerektiğini göstermek için kamp kurdukları yerin etrafını gösterdi.

Neredeyse bir haftadır yoldaydılar. Ravensburg'ün biraz batısında Kral'ın Yolu'ndan ayrılmışlar ve iki yıl önce Erik ile yöreden kaçarlarken kullandıkları küçük batı yoluna giden açık araziden geçiyorlardı.

Yolculuk olaysız geçmişti ve arabalar dayanıklı, atlar da sağlam çıkmıştı ve bu da, Roo'nun iyimserliğinin günbegün artmasına katkıda bulunmuştu. Babası büyük, hantal bir kargo taşıdığı için aklını kaçırmış olduğuna karar vermişse bile, fikrini kendine saklamıştı. Adam deneyimli bir arabacıydı ve daha önce düzinelerce küçük şarap fıçısından daha garip kargolar da taşımıştı. Atları otlatmak için, her günbatımında kamp yapıyorlardı ve zinde ve güçlü olmasını sağlamak amacıyla ota az miktarda balla karıştırılmış tahıl katıyorlardı.

Roo her gün atlar hakkındaki sınırlı bilgisiyle sağlık durumlarını kontrol ediyordu ve dikkatinden kaçan herhangi bir şeyi o bulabileceği için, pek çok defa, Erik'in orada bulunmasını sessizce dilemişti. Ama Roo babasının, en azından arabaya koşulan atlar konusunda, Erik kadar bilgisi olduğunu fark edince şaşırmıştı ve yaşlı adam her gün oğluyla birlikte atları inceliyor ve her seferinde de hayvanların yolculuğa devam etmeye uygun oldukları hükmüne varıyordu. Roo dirsekleri ve dizleri üstünde yengeç yürüyüşü yaparak arabaların arasında ilerledi ve arabaları kendisiyle okun kaynağı arasına alınca, ayağa kalkıp ağaçların arasına doğru koştu.

Roo'nun hayatını sadece, dövüşerek geçirdiği iki yıl ve aldığı yoğun eğitim kurtarmıştı, çünkü bu kez başka bir haydut karşı yöne geçmiş ve kılıcını Roo'ya saplamaya çalışmıştı. Haydudun becerikli olduğu tek şey sessizce ölmekti; Roo kılıcını adama saplarken güçlükle durabilmiş ve yakınlarda başka bir haydut olabilir düşüncesiyle yan taraftaki karanlık ağaçların arasına dalmıştı.

Bir sonraki hareketini düşünmek için durunca, sessizlikle karşılaştı. Nefes alışverişini yavaşlatıp etrafa göz gezdirdi. Güneş batalı daha bir saat bile olmadığı için gökyüzünün batısında hâlâ hafif bir parlaklık vardı, ama sık ağaçların arasında ortalık sanki gece yarısı gibiydi. Kulak kabarttı. Bir süre sonra bir okun daha atıldığını duydu ve harekete geçti.

Etrafını saran karanlığın içinde elinden geldiği kadar sessizce okçunun saklanmış olabileceğini düşündüğü yere doğru koştu. O anda etraflarının, iki muhafızı etkisiz hale getirerek, Kral'ın adaletinden oldukça uzaktaki bu küçük yolda karşılarına çıkan kargoyu yağmalama riskine giren bir çift zavallı haydut tarafından sarılmış olduğuna karar verdi.

Bekledi. Kısa bir sessizliğin ardından, önündeki çalıların hışırdadığını duydu ve harekete geçti. Bir farenin üstüne atlayan bir kedi kadar seri bir şekilde çalının arasına dalıp diğer haydudun üstüne çullandı. Mücadele çabucak sona erdi. Adam Roo'nun arkadan yaklaştığını sezdiği zaman yayını bırakıp bıçağını çekmeye çalışmıştı.

Bıçağı kemerinden çıkaramadan ölmüştü. "Bitti," dedi Roo. Bir süre sonra ortaya, karanlıkta hayalete benzeyen Duncan ve Tom çıktı. "Sadece bu ikisi miymiş?" diye sordu Duncan.

"Bir başkası vardıysa bile, Krondor yolunu yarılamıştır," dedi. Kötü bir şekilde düştüğü belliydi. Çizmelerinden başının sol tarafına kadar pisliğe bulanmıştı ve sol yanağında bir çürük vardı. Sol kolunun pazısını sıkıyor ve parmaklarını açıp kapatıyordu.

"Neyin var?" diye sordu Roo.

"Sol kolumun üstüne kötü düştüm galiba," diye yanıtladı babası, "Baştan aşağı karıncalanıp uyuştu." Konuşurken kesik kesik nefes alıyor gibiydi. Uzun bir nefes koyuvererek, "Bir iki güne kalmaz geçer," diye ekledi. "Biraz korktuğumu itiraf etmekten utanmıyorum."

Duncan diz çöküp haydudu çevirdi. "Bu herif tam bir paçavraymış gibi gözüküyor," dedi.

"Birkaç tane dürüst, birkaç tane de dürüst olmayan tüccar bu yoldan gitmeye cesaret eder," dedi Tom. "Hiç zengin bir haydut duymadım, özellikle de bu çevrede." Uyuyan bir uzvunu uyandırmak istermiş gibi elini salladı.

Duncan elinde bir para kesesiyle çıkageldi. "Zengin olmayabilir, ama meteliksiz de değilmiş." Kesenin içinde birkaç bakır sikke ve bir taş buldu. Kamp ateşinin yanına giderek, mücevheri incelemek için diz çöktü. "Çok iyi bir şey değil, ama bir iki sikke eder." Roo, "Diğerinin ölüp ölmediğine baksam iyi olur," dedi.

Karşılaştığı ilk adamın çamurun içinde yüzüstü yattığını gördü. Haydudu çevirdiği zaman, bir çocuğun yüzüyle karşılaştı. Tiksintiyle kafasını iki yana sallayan Roo, çok geçmeden çocuğun diğer haydudun sahip olduğu kaba deri keseye bile sahip olmadığını keşfetti. Arabaların yanına döndüğünde, Duncan'ın ilk hayduttan aldığı yayı yere bıraktığını gördü. "Oldukça kalitesiz," dedi Duncan, yayı kenara iterek. "Okları da bitmiş." Roo duyulabilir bir iç çekişle oturdu.

"Bu kadar şarapla ne yaparlardı sence?" diye sordu Duncan. "Muhtemelen bir kısmını içerlerdi," dedi Tom. "Ama üstümüzdeki paraları alıp atları, kılıçlarımızı ve satabilecekleri her şeyi satarlardı." Duncan, "Onları gömelim mi?" diye sordu. Roo kafasını iki yana salladı. "Onlar bizi gömmezdi. Ayrıca küreğimiz yok. Mezarlarını da kendi ellerimle kazacak değilim." İç geçirdi. "Eğer doğru düzgün haydut olsalardı, kargalar yarın onlar yerine bizi yiyor olurdu. Tetikte olsak iyi olur." Duncan, "O zaman ben yatıyorum," dedi. Tom ve Roo

ateşin başına oturdu. Yaşından dolayı Roo ve Duncan ilk nöbeti onun almasına izin veriyordu. İkinci adam olmak en zoruydu, çünkü karanlıkta birkaç saat için uyanmak zorunda kalıp ardından tekrar yatmak gerekiyordu. Ayrıca Roo, muhafızların en uykulu ve en az tetikte olduğu şafak vaktinin, en tehlikeli zaman olduğunu ve ciddi bir saldırı yapmayı düşünen herkesin gündoğumundan hemen öncesini bekleyeceğini biliyordu. Sabah nöbetini Tom tutarsa, uykularında ölme olasılıkları çok yüksekti.

Tom, "Bir zamanlar Duncan'ın bulduğuna benzer bir taş vardı," dedi.

Roo hiçbir şey söylemedi. Küçüklüğünden beri, babası onunla nadiren konuşurdu. Rupert arabacılık mesleğini öğrenmek için çocukken babasıyla birçok kez yolculuğa çıkmıştı, ama babası bu yolculukların en uzunu olan Ravensburg'den Salador'a gidiş-gelişte Roo ile nadiren on kelimeden fazla konuşmuştu. Evdeyken Tom aşırı derecede içer, işteyken de ayık ama mesafeli olurdu.

"Onu annene almıştım," dedi Tom sessizce.

Roo donup kaldı. Tom ayıkken sessiz bir adam olmasına rağmen, Roo'nun annesi hakkında her zaman sessizdi; ayık ya da sarhoş olması fark etmiyordu. Onu doğururken öldüğü için, Roo annesi hakkında bildiği her şeyi kasabadaki diğer insanlardan öğrenmişti.

"Annen ufacık bir şeydi," dedi Tom. Roo ufak tefek yapısını annesinden aldığını biliyordu. Erik'in annesi bundan birkaç kere bahsetmişti. "Ama güçlüydü."

Roo bunu şaşırtıcı buldu. "Çok cesur bir kadındı," diye devam etti Tom, ateşin ışığında gözleri parlarken. "Ona benziyorsun, biliyorsun." Sol kolunu tutup, dalgın dalgın ovaladı. Sanki oynayan alevlerde bir şey arıyormuş gibi ateşe baktı.

Roo konuşmaya korkarak başını salladı. Babasına vurup onu yere devirdiğinden beri, yaşlı adam Roo'ya daha önce hiç tecrübe etmediği bir şekilde davranıyordu. Tom iç geçirdi. "Seni doğurmak

istedi evlat. Şifacı rahip ona, ufak tefek olduğu için bunun tehlikeli olabileceğini söylemişti." Sağ elini yüzünde gezdirdikten sonra büyük, yara bere içindeki nasırlı ellerine baktı. "O çok küçük olduğu, bende incelikten yoksun olduğum için, ona dokunmaya korkuyordum, bilirsin. Bir tarafını kıracağımdan korkuyordum. Ama göründüğünden daha dayanıklıydı."

Roo aniden konuşmayı çok güç bularak yutkundu. Sonunda fısıldayarak, "Ondan hiç bahsetmemiştin," dedi.

Tom başını salladı. "Bu hayatta keyif aldığım çok az şey vardı Roo ve annen onun tamamını oluşturuyordu. Onunla bir Yaz Ortası Festivali'nde karşılaşmıştım, ürkek bir kuş gibi festival kalabalığının kenarında duruyordu. Salador'dan yeni gelmiştim. Duncan'ın büyükbabası olan amcam için bir kargo getirmiştim. Yarı sarhoştum, tek başınaydım ve birden parlak pirinç kadar sarı saçlarıyla önümde belirerek, 'Benimle dans et' dedi." İç geçirdi. "Ben de ettim."

Bir süre sessiz kaldı. Kollarımı vücuduna doladı. Nefes alırken zorlanıyor gibiydi ve konuşabilmek için güçlükle yutkunmak zorunda kalıyordu. "Seninle aynı bakışlara sahipti, ince suratı ve çarpık dişleriyle çekici değildi, ta ki gülümseyene kadar; sonrasında yüzü aydınlandı. Çok güzeldi. Nikâhımız için az önce bahsettiğim taşı aldım ona. O taşla ona bir yüzük yaptırdım."

"Bir soylu gibi," dedi Roo, duygulandığını belli etmemeye çalışarak. "Kraliçe gibiydi," dedi Tom sığ bir kahkaha atarak. Güçlükle yutkundu. "Deli olduğumu ve yeni bir araba almak için yüzüğü satmamı söyledi, ama ben onda kalması için ısrar ettim." "Bana bunu hiç anlatmamıştın," dedi Roo hafifçe. Tom omuzlarını silkti ve sessiz kaldı. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Artık adam oldun," dedi. "Büyüdüğünü, uyanıp seni Gaston'un dükkânında tepemde dikilirken bulduğumda gösterdin bana. Bu kadarını hiç tahmin etmemiştim, ama kurnaz birisin ve eğer Kral'ın celladını alt edebildiysen ve sana kabadayılık yapamayacağım kadar kendini taşımayı öğrenmişsen, bu yolu tamamlayabileceğini düşünüyorum." Tom hafifçe

gülümseyip, "Bu anlamda annene benziyorsun; göründüğünden daha güçlüsün," dedi.

Roo ne söyleyeceğini bilemeyerek bir dakika öylece oturdu, ardından, "Neden yatmıyorsun baba," dedi. "Düşünecek çok şeyim var."

Tom başını salladı. "Sanırım yatacağım. Boynum ağrıyor." Gerilmiş kaslarını gevşetmek istermiş gibi sol omzunu oynattı. "O delikanlılar bize ok atmaya başlayınca yere düştüğümde kötü incinmiş olmalı. Bileğimden çeneme kadar ağrıyor." Alnındaki teri sildi. "Terlemeye de başladım." Dik durması çaba gerektiriyormuş gibi derin bir nefes alıp koyuverdi. "Bu tür şeyler için çok yaşlandım, zengin olduğun zaman, yaşlı babanı unutmazsın değil mi Roo?"

Roo gülümsemeye başladı. Tam bir şey söyleyecekti ki babasının gözleri yukarı kaydı ve yüzükoyun ateşe düştü. Roo, "Duncan!" diye bağırdı ve tek bir hareketle babasını alevlerin arasından çekti.

Bir saniye sonra Duncan yanlarındaydı ve Tom'un terli yüzündeki solgunluğu, beyaz gözlerini ve yanağından ve boynundan çıkan dumanı gördü. Roo'nun yanına diz çökerek, "Ölmüş," dedi. Roo sessizce babasına, onun için hâlâ bir yabancı olan adama bakarak kıpırdamadan durdu.

4
AKSAKLIK

Roo işaret verdi.

Duncan arabayı Roo'nun kullandığı arabanın arkasında durdurdu. Roo döndü, ayağa kalktı ve "Krondor!" diye bağırdı.

Tom'u, Roo'nun elleriyle kazdığı ve leş yiyicileri uzak tutmak için üstünü taşlarla örttükleri bir mezara gömdüklerinden beridir, bu yoldan ilerliyorlardı. Duncan ortalama bir arabacı olmuştu. Çocukken Tom'un ona öğrettiği birkaç şeyi hatırlamış, Roo da sürekli olarak ikinci araba ve yükü hakkında endişelenmek zorunda kalmayana kadar onun becerisini arttırmıştı.

Babasının ölümüne hâlâ canı sıkılıyordu. Roo'nun annesinden bahsederken babasının gözlerinin içinde bir şeyler gördüğü hissinden kurtulamıyordu. Roo, kendi geçmişiyle ilgili anlamadığı çok şey olduğunu biliyordu. Babası ayıkken soğuk, sarhoşken de ağzı bozuk bir insandı ve Roo sebebini şimdi kısmen anlıyordu. Tom oğluna her baktığında, Roo'yu doğururken ondan alınan çok sevdiği karısını hatırlıyordu.

Ama dahası ve artık Roo'nun aklında babasının hiçbirisini yanıtlayamamayacağı düzinelerce soru vardı. Ravensburg'e döndüğünde bu soruları sormak için Tom'un arkadaş dediği birkaç kişiyi bulmaya yemin etti. Belki Salador'a gidip Duncan'ın aile tarafını ziyaret edebilirdi. Ama o sorularına yanıt istiyordu. Roo aniden kim olduğunu gerçekten bilmediğini fark etmişti. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırarak, birisinin kim olduğunun ne olduğundan daha önemli olmadığını hatırlattı kendine. Zengin, saygıdeğer bir adam olmaya kararlıydı.

Duncan dizginleri bağlayıp arabadan inerek Roo'nun yanına gitti. Tavırlarında hâlâ serserilik olmasına rağmen, Roo Duncan'dan hoşlanmıştı, ama onda, Calis'e hizmet etmiş diğer adamlara ya da

Erik'e duyduğu gibi güçlü bir güven hissi uyandırmamıştı. Ama kuzenini seviyordu ve soylular sınıfıyla görgü ve giyim kuşam konusunda ona hocalık yapacak kadar deneyimi olduğu için yararlı olabileceğini düşünüyordu.

Duncan Roo'nun yanına çıkıp ilerideki şehre baktı. "Bu gece mi gireceğiz?" diye sordu. Roo batan güneşe bakıp, "Zannetmiyorum," dedi. "Sabah yola çıkana kadar bu şarabı koyabileceğimiz bir yer bulmak zorundayız. Kapıya varmak için hâlâ bir saatten fazla yolumuz var. Kamp yapıp yarın günün ilk ışıklarıyla yola koyulalım ve hanlar çok fazla dolmadan kargonun bir kısmını satmaya çalışalım."

Kamp yaptılar ve uzun bir kazığa bağladıkları atlar yol kenarında otlarken, yaktıkları küçük ateşin önünde soğuk yemeklerini yediler. Roo atlara ballı tahılın sonunu vermişti. Atlar tatmin olmuş sesler çıkarıyordu. "Arabaları ne yapacağız?" diye sordu Duncan.

"Satacağız sanırım." Roo diğer nakliyecilere bel bağlamak isteyip istemediğinden emin değildi, ama zamanını Ravensburg ile Krondor arasında mekik dokuyarak harcamasının iyi olmayacağını düşünüyordu. "Ya da belki bu partiyi sattıktan sonra bir araba tutup ikinci parti mal için seni geri gönderirim."

Duncan omuzlarını silkti. "Çok heyecan verici değil, tabii iki talihsiz çocuk haydudu saymazsan."

Roo, "Hatırlarsan, o çocuk haydutlardan biri beni neredeyse başımdan," hafifçe kafasının yanına vurdu, "vuruyordu," dedi.

"O da doğru." Duncan iç geçirdi. "Ama ben kadınları ve içkiyi kastediyordum."

"Yarın gece ikisine de doyacağız." Roo etrafa göz gezdirdi "Yat. İlk nöbeti ben tutarım." Duncan esnedi. "Tartışmayacağım."

Kuzeni bir battaniye kapıp gece boyunca oluşabilecek çiğden korunmak için arabalardan birinin altına girerken, Roo ateşin başında oturuyordu. Okyanusa bu kadar yakınken aslında bu bir olasılık

değil, kesin bir şeydi ve ıslak uyanmak hiç kimsenin güne başlamak için hoş bir yol olarak görmediği bir fikirdi.

Roo sabah ilk olarak ne yapacağını düşünüp birkaç konuşma hazırladı ve her birini prova ederek şu ya da bu cümleyi çıkardı ve satışa nereden başlaması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Gençliğinde asla çok düşünen birisi olmamıştı, ama başarılı olması birçok şeye bağlı olduğu için düşüncelere daldı ve ateşin geçtiğini fark edene dek ne kadar zaman geçtiğine dikkat etmemişti. Duncan'ı uyandırmayı düşündü, ama satış yapacağı yerlerin birkaçını yeniden düşünmek için tersini yapmaya karar verdi ve ateşe biraz daha odun attı.

Dikkati, sonunda yerini kırmızı korlara bırakmış ateşten, aydınlanan gökyüzüne çekilirken hâlâ satış yapacağı yerleri düşünüyordu ve yarı uykulu halinden kurtulmak için silkinirken, bütün gece doğru düzgün uyumadığını fark etti. Ama içi heyecanla doluydu, yeni hayatına atılmaya hazırdı ve Duncan'ın fazla uyumaya itiraz etmeyeceğini düşündü. Ayağa kalkınca, nemli ve serin gece havasında saatlerdir hareketsiz oturmaktan dizlerinin tutulduğunu fark etti. Saçları nemlenmişti ve silkelenirken pelerininin üstünde parıldayan çiyleri gördü.

"Duncan!" diye bağırdı kuzenini kaldırmak için. "Satmamız gereken şaraplarımız var!"

Arabalar parke taşı döşeli Krondor sokaklarında gürültüyle ikiliyordu. Roo, dar sokaktaki trafiği engellememek için arabayı kenara çekerken Duncan'a arkasında durmasını işaret etti. İlk Duncan, Tüccarlar Mahallesi'nin sınırına yakın bir yerde bulunan Mutlu Atlayıcı adındaki sade bir han olarak belirledi. Tabelada ip çeviren iki çocuk ve ipin ortasında havada asılı duran üçüncü bir çocuk vardı.

Roo iterek kapıyı açınca, barın arkasında bardakları temizleyen iri yarı bir adamın olduğu sessiz bir salonla karşılaştı. "Bayım?" dedi barmen.

"Buranın sahibi siz misiniz?" diye sordu Roo.

"Alistair Rivers hizmetinizdedir. Nasıl yardımcı olabilirim?" Şişman bir adamdı, ama Roo yağların altında güçlü kaslar -düzeni sağlamak için çoğu hancıda olan bir şeydi bu- olduğunu sezdi, Kibar, ama mesafeliydi; tabii Roo'nun ne iş yaptığını öğrenene kadar. "Rupert Avery," dedi Roo, elini uzatarak. "Ravensburglü şarap tüccarı." Adam formalite icabı elini sıkıp, "Odaya mı ihtiyacınız var?" diye sordu. "Hayır, şarap satıyorum."

Adamın suratında açık bir ilgisizlik ifadesi belirdi. "İhtiyacım olan bütün şarabı aldım, teşekkür ederim."

Roo, "Ama hangi nitelik ve kalitede?" diye sordu. Adam burnunun üstünden Roo'ya bakarak, "Konuş," dedi.

"Ben Ravensburg'de doğdum bayım," diye başladı Roo. Ve ardından o küçük kasabada üretilen şaraplarla, Krondor'daki daha sade işletmelerde yaygın olarak içilen şarabın kısa bir karşılaştırmasına girişti.

Roo konuşmasının sonunda, "Krondor'a getirilen şarap ya sıradan insanlar için getirilen toptan şarap, ya da soylular için muazzam fiyatlara satılan şaraptı, ama bugüne kadar kimse kaliteli müşterilere şarap sağlamamıştı," dedi. "Size toptan fiyatına üstün kalite şarap verebilirim, çünkü ben şarabı şişede getirmiyorum!" Adam bir dakika hiçbir şey söylemedi. "Elinizde örnek var mı?" diye sordu sonunda.

"Dışarıda," dedi Roo ve Ravensburg'den ayrılmadan önce doldurduğu örnek fıçısını getirmek için hızla dışarı çıktı. İçeri döndüğünde barın üstüne iki bardak konulmuş olduğunu gördü. Fıçının mantarını çıkartıp bardakları tadımlık doldururken, "Bu sabah yoldan geldiği için biraz çalkalanmış, ama servis yapmadan bir ya da iki hafta dinlendirirseniz, bölgedeki diğer hanlardan daha fazla iş yaparsınız," dedi.

Adam ikna olmamış gibi baktı, ama şarabı da tattı. Şarabı ağzında çevirdikten sonra bir kovaya tükürdü. Roo da aynısını yapmıştı. Alistair tekrar sessizleşti, ardından, "Fena değil," dedi. "Sizin de söylediğiniz gibi yoldan dolayı biraz çalkalanmış, ama karışım iyi ve meyvesi bol. Müşterilerimin çoğu bu şarabın her zamanki ucuz şaraplardan farkını anlamayacaktır, ama elimde, buraya sık sık uğrayan ve bu şarapla ilgilenebilecek birkaç iş adamı var. Yarım düzine fıçı almakla ilgilenebilirim.

Fiyatı nedir?"

Roo durdu ve adamın kabul edebileceğinin üç katı bir fiyat söyledi, ki bu da, Ravensburg'den alınabilecek en iyi soylu şarabının sadece yüzde on beş aşağısındaydı. Alistair gözlerini kırpıştırdıktan sonra, "Hanı da yak tam olsun bari!" dedi. "Bu şekilde beni daha çabuk batırırsın." Adam fıçı başına, Roo'nun Ravensburg'de ödediğinin birkaç bakır altında bir fiyat teklif etti. Ardından sıkı bir pazarlığa giriştiler.

Öğleyi bir saat geçe üçüncü handan dışarı çıktığında Roo'yu bekliyorlardı. İlk iki anlaşması kârlı olmuş ve ona umduğundan daha fazlasını kazandırmıştı. Alistair Rivers'a, düşündüğü fiyatın yüzde on fazlasını kabul ettirmişti ve bu da, Bol Yıldız Hanı'nda daha sıkı pazarlık etmesine yol açmıştı.

Alış fiyatı şarabı Alistair'a sattığı fiyattan sadece birkaç bakır azdı, bu yüzden de Köpek ve Tilki Meyhanesi'nde başına gelecekleri anlamıştı. Pazarlıklarını çabuk bir biçimde sonuçlandırmıştı ve Köpek ve Tilki'den dışarı çıkarken, "Duncan!" demişti. "Beş fıçı indirmemiz gerekiyor!" Ardından durmuştu. Duncan, arabada dibinde oturup kaburgalarına bir hançer dayamış adamı göstermek için kafasını hafifçe oynattı. Hançeri fark etmek için dikkatlice bakmak gerekiyordu.

Yoldan geçenlere bu olay, yalnızca arabacıyla sessizce konuşan birisi olarak görünürdü.

Ortaya başka bir adam çıkıp, "Bu arabaların sahibi sen misin?" diye sordu.

Roo adamı incelerken başıyla onayladı. Çırpı sayılacak kadar uzun bacakları olmasına rağmen, hareketlerinde bir serilik ve tehlike hissi vardı. Roo adamın ellerinde silah göremedi, ama üstünde, kolayca ulaşabileceği bir yerlerde birden fazla silahın gizli olduğunu tahmin ediyordu. Adamın ince yüzünde iki ya da üç günlük sakal vardı ve gri çizgileri olan düzensiz kesilmiş saçları alnının üstünde ve ensesinde gevşekçe sallanıyordu.

"Etrafta gezinip mal sattığına dikkat ettik. Krondor'da yeni olup olmadığınızı merak ettik."

Roo bir adama, bir de- Duncan'ın yanındaki adama baktıktan sonra adamların yalnız olup olmadığını anlamak için etrafa göz gezdirdi. Arabaların çok yakınında, kendilerine ihtiyaç duyulana kadar üzerlerine dikkat çekmeden oyalanan, ama saniyeler içinde arkadaşlarının yardımına koşacak iki adam daha vardı. Roo, "Burada daha önce de bulundum, ama şehre bu sabah geldik," dedi.

"Ah!" dedi adam. Bu kadar ince birisi için sesi şaşırtıcı derecede kalın çıkmıştı. "O halde yerel izinler ve vergiler hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz, öyle değil mi?"

Roo'nun gözleri kısıldı. "Kapıda Prens'in gümrük memuruna kargomuzu bildirdik ve bize izinler ve vergiler hakkında hiçbir şey söylenmedi."

"Benim bahsettiğim Prens'in izinleri ve vergileri değil." Adam çevredekilerin duymaması için sesini alçalttı. "Bu şehirde iş yapmanın yolları ve diğer yolları vardır, anlarsın ya. Biz, Krondor'da zorluklarla karşılaşmana engel olmayı amaçlayan çıkarları temsil ediyoruz." Roo, gerekirse bu adamı ne kadar hızlı öldürebileceğini ve Duncan'ın, yanındaki adamı silahsız bırakma şansının ne olduğunu kestirmeye çalışırken, ilgisiz görünmeye çalışarak arabanın arkasına yaslandı.

İlkinden emindi; arkadaşları yardım etmek için iki adım atamadan bu adamı öldürebilirdi, ama Duncan Roo'nun aldığı dövüş eğitiminden yoksundu ve kılıç kullanmada becerikli olmasına rağmen muhtemelen ölürdü. Roo, "Bugün çok aptalım," dedi. "Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davran ve beni bilgilendir." Adam, "Pekâlâ," dedi. "Krondor'da, şehirdeki günlük ticaretin rahat sürdürüldüğünden emin olmaktan hoşlananlarımız var, ne demek istediğimi anlıyorsundur.

Çirkin fiyat savaşları ve arz-talep arasındaki büyük dalgalanmaları çok hoş karşılamayız. Bu yüzden de, hiç kimsenin çok fazla üstünlüğü olmasın diye, şehre giren her ürünün uygun bir kâr getirdiğinden emin oluruz, anlıyor musun? İşlerin medeni bir şekilde yürümesini sağlıyoruz. Aynı zamanda, haydutların tüccarları hırpalamasını ve mallarını yok etmesine engel oluyoruz. Tıpkı bir adamın boğazının kesilme korkusu olmadan geceleri uyuyabilmesini sağladığımız gibi, anlıyor musun? Bunun sonucunda da, bu yaptıklarımızın bir karşılığı olmasını bekleriz."

Roo, "Anlıyorum," dedi. "Ne kadar?"

"Sizin kargonuz için, araba başına yirmi altın."

Roo'nun gözleri büyüdü. Bu, bu kargodan elde etmeyi umduğu kârın neredeyse bir buçuk katına yakındı. Öfkesini daha fazla dizginleyemedi. "Delirdin mi be adam? Yirmi altın mı?" Çabucak bir şekilde gerileyip, "Hiç sanmıyorum!" dedi.

Adam, Roo'nun da beklediği gibi, ona doğru bir adım attı, "Eğer iri arkadaşının sağ kalmasını istiyorsan" Roo'nun kılıcı aniden kınından çıkmış ve hareket edemeden adamın gırtlağına dayanmıştı. Adam çevikti ve geriye doğru ilerlemeye çalıştı, ama Roo adamı takip etti ve kılıcının ucunun adamın gırtlağında kalmasını sağladı. "Ah!" dedi Roo. "Çok hızlı hareket etme; ölçüyü kaçınırsam her yere kan sıçratırsın. Eğer arkadaşın hançerini kuzenimin kaburgalarından çekmez ya da sokağın karşısındaki şu iki adamdan biri yanlış bir hareket yaparsa, yeni bir delikten nefes alırsın."

"Durun!" diye bağırdı adam. Ardından, başını hareket ettirmeden yan tarafına bakıp, "Bert! İndir şunu!" diye bağırdı. Duncan'ın yanındaki adam hançerini sorgusuz sualsiz indirirken, Roo'nun gırtlağına kılıcını dayadığı adam, "Büyük bir hata yapıyorsun," dedi.

"Öyleyse bile, bu ilk değil," dedi Roo.

"Akıllı Adam ile zıtlaşırsan, bu ilk ve son olur," dedi haraççı bozuntusu.

"Akıllı Adam mı?" dedi Roo, "O da kim?" "Bu şehirde önemli bir kişi," diye yanıtladı çelimsiz adam. "Bunu bir yanlış anlama sayacağız. Sen de bunu etrafta biraz soruşturacaksın. Ama yarın tekrar geldiğimizde, senden daha iyi bir tavır sergilemeni bekliyorum."

Sokağın karşısındaki iki arkadaşına işaret verince adamlar çabucak öğle kalabalığının arasına karıştı. Kalabalıktakilerden birkaçı, bir adamın başka bir adamın gırtlağına kılıç dayadığı sahneyi izlemek için durmuştu ve çelimsiz adamın bundan pek hoşlanmadığı belliydi. Bir tüccar dükkânının önüne çıkıp bağırarak şehir muhafızlarını çağırmaya başladı.

Adam Roo'ya bakarak, "Eğer seni şehir muhafızlarına teslim edersem, başın zaten olabileceğinden çok daha büyük bir belaya girer," dedi. Gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. Bir blok öteden tiz bir düdük sesi duyulunca, Roo kılıcını indirdi, adam da uzaklaşarak kalabalığın arasında gözden kayboldu. "Bu da neydi?" diye sordu Duncan. "Para sızdırma." Duncan, "Şakacılar," dedi. "Şakacılar mı?"

"Hırsızlar Loncası," dedi Duncan, hâlâ sağlam olduklarından emin olmak için kaburgalarını yoklarken.

"Olabilir. O serseri Akıllı Adam adında birisinden bahsetti." "Bunlar Şakacılar, buna şüphe yok.

Krondor gibi şehirlerde birilerine haraç vermeden iş yapamazsın."

Roo kendi sürdüğü arabaya çıkıp, "Verirsem tanrılar beni kahretsin," dedi.

Duncan bir yanıt verdiyse bile, Roo fıçıları tutan ipi çözüp arka kapıya indirdiği için duymadı bir bağırış ve koşarak onlara doğru gelen adamlar, Roo'nun etrafa göz atmasına sebep oldu ve Roo'yu gösteren tüccara bakmak için duran, mavi tunik giymiş ve ellerinde sopa taşıyan Şehir Muhafızları'nı gördü.

Roo sessizce küfür etti. Muhafız yaklaşıp, "Şu beyefendi sokakta düello yaptığınızı söylüyor," dedi. Roo Duncan'a bir ip attı. "Düello mu? Ben mi? Üzgünüm, ama beyefendinin yanlışı var. Ben sadece şu hana şarap taşıyorum." Duncan aşağı inip arabanın tepesindeki fıçıları indirmek üzere ona yardım ederken, Roo çenesiyle hanı gösterdi.

"O halde," dedi muhafız, Krondor'da fazlasıyla bela varken, bir yenisine bulaşmak istemediği açık bir şekilde, "işlerin aynı şekilde kalmasına dikkat et." Arkadaşına işaret etti ve geldikleri yoldan gittiler.

Duncan, "Bazı şeyler hiç değişmiyor," dedi. "Eğer yanılmıyorsam, düdük çaldığında şu ikisi her ne yapmaya girdiyse, o pastaneden geri gelecek."

Roo güldü. Arabadan beş fıçı indirdiler ve Roo hancıyı Duncan'ın fıçıları içeriye taşımasına yardım edecek bir çalışanını göndermeye ikna etti, böylece şarap taşınırken Roo arabaları koruyabilecekti. Geri kalan kargo sıkıca bağlandıktan sonra, arabalara binip bir sonraki meyhaneye doğru ilerlediler.

Günbatımında, Roo'nun Ravensburg'den aldığı şarabın üçte birine yakın bir kısmını satmışlardı.

Dahası, Roo'nun harcadığı paranın neredeyse tamamını geri kazanmışlardı. Roo, eğer iş diğer şehirlerde de şu ana kadar gittiği gibi giderse, parasını üçe katlayacağını hesapladı. "Geceyi nerede

geçireceğiz?" diye sordu Duncan. "Ve ne zaman yemek yiyeceğiz? Açlıktan ölüyorum."

Roo, "Şarapları arkadaşlarımızdan koruyabileceğimiz, büyükçe bir avlusu olan bir han bulalım," dedi.

Duncan Roo'nun ne demek istediğini çok iyi anlayarak başını salladı. Şehrin, daha niceleri defalarca Krondor'da bulunmuş olan Duncan'ın bilmediği bir bölgesindeydiler ve geçtikleri dükkânların vitrinlerinde sergilenen mallardan, şehrin çok da iyi bir kısmında olmadıkları anlaşılıyordu. Roo, "Bloğun etrafından dolaşıp geldiğimiz yöne dönelim," dedi. "Bu tarafa doğru ilerlemeye devam edersek refahı arkamızda bırakacağız."

Duncan başını salladı ve Roo takımını yoldaki trafikten çıkartırken onu izledi. Sokak, işlerini bitirmiş evlerine dönen ya da bir meyhaneye veya alışveriş yapmaya giden insanlarla kaynıyordu. Bazı dükkânların kepenkleri kapalıyken, diğer dükkânlarda yalnızca akşamları alışveriş yapabilen müşterileri için karanlık bastıktan sonra da açık olduklarını gösteren fenerler yanıyordu.

Kalabalığın arasında yavaş yavaş ilerlediler ve Roo sağa dönüp başka bir sokağa girdi, Duncan da onu takip etti. Arabalarını kilitli kapılar ardına yerleştirebilecekleri kadar büyük bir ahırı olan bir han bulmaları yaklaşık bir saatlerini aldı. Roo ahırlarla ilgilenen çocukla birtakım düzenlemeler yaptı, örnek fıçısını aldı ve Duncan'ı içeri doğru yönlendirdi.

Han, Yedi Çiçek olarak biliniyordu ve tüccarlara ve işçilere hizmet eden sade bir işletmeydi. Roo barın yanında bir masa buldu ve Duncan'a oturmasını işaret etti. Yüzü biraz uzun ama oldukça geniş göğüslü ve kalçalı, çekici bakışları olan bir garson gördü ve "Boş zamanın olduğunda, bize birer maşrapa bira ve yemek getirirsin," dedi. Duncan'ın oturduğu masayı gösterdi. Kadın yakışıklı Duncan'a baktı ve gülümseyerek ilgisini belli etti.

Roo gözlerini kadının elbisesini geren kalçalardan alamadığı fark etti ve "Ve eğer gecenin sonunda boşsan bize katılabilirsin, dedi. Çekici görünmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı, ama karşılığı nötr bir ifade ve belirsiz bir ses oldu. "Mal sahibi nerede?" diye sordu Roo.

Kadın barın uzak ucundaki tıknaz bir adamı gösterdi. Roo yarım düzine müşterinin arasından geçip malını tanıtmaya başladı. Şarabından bir örnek gösterip fiyat üzerinde pazarlık ettikten sonra, bir gecelik kalma ve yemek ücreti de dahil, hanın sahibiyle bir anlaşmaya vardı ve masaya döndü. Yemek sıradan ama boldu ve yolda geçirdikleri haftalardan sonra harika gelmişti. Bira da sıradan, ama soğuk ve boldu. Yemekten sonra, iş yoğunluğu seyrekleşince, Duncan çekiciliğini, Jean adında orta yaşlarda bir kadın olan garsonun üstünde kullanmaya başladı. Betsy adında ince, genç bir kadın olan başka bir garson da onlara katıldı ve her nasılsa kendini Roo'nun kucağında otururken buldu. Ya Duncan çok komik hikâye anlatıyordu ya da bira herkese daha hoşgörülü bir mizah anlayışı sağlıyordu. Hancı birkaç kere gelip garsonlarına işlerine dönmelerini söylemiş, ama gece ilerledikçe iki kadın da sık sık Roo ile Duncan'ın yanına uğrar olmuştu.

Eşleşme belliydi: Duncan iki kadının da ilgisini çekmişti, ama Jean -daha çekici olanı- Duncan'ı daha önce sahiplenmişti ve Betsy de Roo'nun onu okşayan eliyle vakit geçirmekten memnundu. Roo kızın ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını ya da bir ücret bekleyip beklemediğini bilmiyordu, ama umurunda da değildi. Kumaşın altındaki bedenin tatlı sıcaklığı onu tahrik etmişti.

Kısa bir süre sonra Roo, "Yukarı çıkalım," dedi.

Kız hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve Roo'nun elini tutup onu merdivenlere doğru götürmeye başladı. Sarhoş olduğu için Duncan ve Jean'in onlarla birlikte odaya girdiğini duyduğunu hatırlamıyordu, ama çok geçmeden bir kadınla olmanın verdiği his, koku, tat ve sıcaklıkla kendinden geçti.

Duncan ile Jean'in, Betsy ile paylaştığı şiltenin yanındaki şiltede olduklarının hayal meyal farkındaydı, ama aldırış etmedi. Novindus'taki kamptayken diğer askerlerden bir karıştan daha az biri mesafede fahişelerle birlikte olmuştu, bu yüzden de bunu normal karşıladı.

O ve Betsy çabucak üstündekileri çıkarmıştı. Dışarıdan bir bağırışı takiben tahta kırılma sesi geldiğinde ihtirasla kendilerinden geçmişlerdi. Roo ilk başta bunu pek önemsemedi, ama bir kırılma sesi daha gelince, aniden kendini kılıcı elinde ve ayağa kalmış bir halde buldu ve "Duncan!" diye bağırdı.

Roo çırılçıplak bir şekilde hanın salonuna indi. Karanlık salon engellerle doluydu ve Roo bir sandalyeye ya da masaya çarpmadan hanın avluya açılan kapısına ulaşmaya çalışıyordu.

Arkasından gelen Duncan'ın küfürleri, Roo'ya sarhoşluğun getirdiği zorluklarda yalnız olmadığını söylüyordu.

Roo kapıyı buldu, çekip açtı ve atlarıyla arabalarının olduğu ahıra doğru seğirtmeye başladı.

Ayakları bir ıslaklıkla karşılaşırken, burnuna tanıdık bir koku gelmeye başladı-, şarap kokusu. Dikkatle karanlık ahıra girdi. Dövüşe hazır olma telaşıyla ayılmıştı. Duncan ona yetişince, Roo, karanlıkta ahır koridorun yan tarafına ilerleyeceğini anlatmak için kuzeninin kolunu sıktı. Ters giden bir şeyler vardı ve Roo ne olduğunu kestiremiyordu; ta ki ilk atı görene kadar. Yerde yatan hayvanın boynundan akan kan yerde bir gölcük oluşturmuştu. Çabucak etrafa göz atınca dört atının da öldürülmüş olduğunu gördü. Boyunları mümkün olduğunca çabuk kan kaybetmeleri için tam olarak doğru yerlerinden kesilmişti Duncan, "Ah, kahretsin!" deyince, Roo kuzeninin yanına seğirtti ve seyis yamağını kendi kanının içinde yatarken buldu.

Arabalara doğru koştu ve her fıçının ya kırılıp delinmiş, ya da lapasının çekilmiş olduğunu gördü. Roo'nun duyduğu tahta kırılma sesi, büyük bir çekiçle kırılan tekerlek parmaklarının sesiydi.

Böylece arabalar, pahalıya patlayacak bir onarım yapılmaksızın kullanılamaz duruma getirilmişti. Hancı koşarak ahıra girdi ve ellerinde kılıç olan iki çıplak adamı gördü.

"Neler oluyor?" dedi adam, bu garip görünen ikiliye daha fazla yaklaşmaya korkuyormuş gibi durarak. Üstündeki gecelikten, yataktan kalktığı belliydi. "Birisi senin seyis yamağını ve benim atlarımı öldürüp arabalarımla kargomu da mahvetmiş," dedi Roo. Aniden geceyi bir çığlık yırttı ve Duncan tepki gösteremeden hancının yanından geçmiş koşuyordu. Roo hanın kapısından neredeyse uçarak girince bir masaya çarptı, ardından merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. Duncan ile paylaştıkları odaya varınca kılıcını yere paralel tutup yarım adım atarak içeri girdi. Duncan koşarak merdivenleri çıkarken Roo duraksadı. Duncan kendisinden daha kısa boylu olan kuzeninin omzunun üstünden içeriye baktı ve bir kez daha, "Kahretsin," dedi.

Jean ve Betsy şiltelerin üzerinde çıplak bir şekilde yatıyordu. Boş bakışları iki adama da, boğazlarının kesildiği yerden yayılan kara lekeleri görmeseler de kadınların öldüğünü söylüyordu. Pencereden her kim girdiyse, kadınları arkaları dönük yakalamıştı ve onları çabucak öldürüp şiltelerin üzerine yatırmıştı Roo aniden yapışkan ve ılık bir şeyin üstünde durduğunu ve kadınların, onlar dışarı fırladıktan sonra muhtemelen kapıya gelmiş olduklarını fark etti. Birisinin pencereden odaya girdiğini fark etmeden ölmüşlerdi.

Ardından kıyafetlerinin etrafa saçılmış olduğunu fark etti. Çabucak giysilerini araştırdı ve hancı geldiğinde, Duncan'a bakıp, "Altınları almışlar," dedi.

Duncan, kapı kasasına tutunurken neredeyse bayılacak gibi duruyordu. "Kahretsin," dedi üçüncü kez.

Şehir Muhafızı'nın, soruşturmasını tamamlamaya can attığı belliydi. Ölmüş atlara ve seyis yamağına baktıktan sonra garson kızları incelemek için hana girdi. Ardından Roo ile Duncan'a birkaç soru

sordu. İşin içinde Şakacılar'ın olduğunu bildiği de belliydi ve bu "faili meçhul" bir suç olarak rapor edilecekti. Tabii birisi suçüstü yakalanmadıkça… Suçluları bulmak ve suçlu olduklarını kanıtlamak, Batı Toprakları'nın başkenti büyüklüğünde bir şehirde nadiren gerçekleşen bir olaydı. Muhafız ayrılırken, olayı çözmeye yardımcı olabilecek herhangi bir şey buldukları takdirde saraydaki Şehir Muhafızları ofisine bildirmeleri talimatını verdi.

Hancı, üç çalışanının öldürülmesiyle yıkılmış ve bir şekilde çalışanlarına katılma konusundaki korkusunu açıkça dile getirmişti, Roo ve Duncan'a, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte hanını terk etmelerini söylemiş, ardından kendini odasına kapatmıştı.

Şafak sökerken, Roo ve Duncan Yedi Çiçek Hanı'nın avlusundan yürüyerek çıktı. Sabah kalabalığı başlamamış olmasına rağmen, işçiler çoktan işlerine gitmeye başlamıştı. Sokağa çıktıkların da Duncan, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Roo, "Bilmiyorum," dedi. Sokağın karşısında duran tanıdık şahsı görünce, iç geçirdi. Dünkü çelimsiz adam, tam karşılarındaki binanın duvarına yaslanmıştı. Roo, neredeyse birisini yere devirerek karşıya geçti ve yanına vardığında adamın, "Ağır ol bakalım yabancı, yoksa arkadaşlarım seni vurmak zorunda kalır," dediğini duydu.

Duncan söylenenleri duymak için Roo'ya tam zamanında yetişmişti ve etraflarında okçular olup olmadığına baktı. Tepelerindeki çatının üstünde, bir okçu yanağına sertçe dayadığı bir okla, onlara nişan almış duruyordu. Çelimsiz adam, "Artık seni ne tür belalardan koruyabileceğimizi anladığını ümit ediyorum, öyle değil mi?" dedi.

"Eğer kuzenimi vurdurtmama şansım olduğunu düşünseydim," dedi Roo, öfkesini güçlükle kontrol altında tutarak, "anında ciğerini sökerdim."

"Denediğini görmek isterdim," dedi ince adam. "Dün beni hazırlıksız yakaladın, ama bu bir daha asla olmayacak." Ardından erik gibi bir ifadeyle gülümsedi. "Ayrıca, bu iş kişisel bir şey değil delikanlı.

Sadece iş. Krondor'da bir kere daha iş yapmayı düşünebilirsen, bırak da sana yardım edelim."

"Neden çocukla kızları öldürdün?" diye sordu Roo. "Öldürmek mi? Ben mi? Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi adam. "Kime sorarsan sor, sana Sam Tannerson'ın bütün gece Farklı Mahalle'deki Jamila Ana'da poker oynadığını söyleyecektir. Birileri kendini mi öldürtmüş?"

Bir işaret yaptı ve "Tekrar iş yapmaya hazır olduğunda, etrafa beni sor," dedi. "Sam Tannerson bulunması zor bir insan değildir. Ve her zaman yardım etmeye isteklidir." Çabucak kalabalığın arasına karışıp gözden kayboldu.

Bir süre sonra Roo tekrar, "Kızları ve seyis yamağını neden öldürdüler?" diye sordu. Duncan, "Benim tahminim, onlara ödeme yapmamak konusunda çok inat edersen, insanların, seninle iş yapmanın bedelini anlamasını sağlamak için olduğu yönünde," dedi.

Roo, "Hayatımda, bir kere kendimi bundan daha çaresiz hissetmiştim, o da beni asmak üzere olduklarındaydı," dedi.

Duncan, sahte bir asmanın ardından Roo ve arkadaşı Erik'in i cezalarının nasıl ertelendiğinin hikâyesini dinlemişti. "Pekâlâ, dedikleri gibi, ölmemiş olabiliriz, ama şimdi ne yapacağız?" Roo, "Baştan başlayacağız," dedi. "Yapılacak başka bir şey var mı ki?" Ardından, "Ama önce saraya, Şehir Muhafızları'nın ofisine i gideceğiz," diye ekledi.

"Ne için?"

"Onlara bu işin arkasındaki adamın adının Sam Tannerson olduğunu öğrendiğimizi söylemek için."

"Sence bu onun gerçek adı mı?"

"Muhtemelen değil," dedi Roo saray yönüne dönerek. "Ama kullandığı bu."

Duncan omuzlarını silkti. "Bunun ne yararı olacağını bilmiyorum, ama daha iyi bir fikrim olmadığına göre neden olmasın?" Kuzeninin yanına geçti ve Krondor Prensi'nin sarayına doğru yürümeye başladılar.

Erik askerlerin eğitim yaptığı avluya göz attı. Prens'in yeni ordusunda er rütbesine indirildiği söylendiğinde Alfred'in nasıl da küplere bindiğini hatırladı. Ancak Erik onu üçüncü kez kulağının üstüne düşürdükten sonra çenesini kapamaya ve kendine söylenenleri yapmaya ikna olmuştu. Öfkesini kontrol etmeyi öğrenirse, Alfred'in ortalamanın üstünde bir asker olacağını tahmin ediyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Robert de Loungville arkasından. Erik dönüp bakmadan, "Senin, Dük'ün, Prens'in ve her akşam bir araya geldiğin diğer herkesin aklında tam olarak ne olduğunu bilseydim, ne düşüneceğimi daha iyi bilirdim," dedi. "Sen de oradaydın. Neyin gelmekte olduğunu biliyorsun," dedi de Loungville duygusuzca.

"Burada yeterince iyi olabilecek birkaç adam olduğunu düşünüyorum," diye karşılık verdi Erik.

"Hepsi tecrübeli askerler, ama içlerinden bazıları işe yaramaz." Neden?" diye sordu Robert. Erik dönüp çavuşa baktı. "Bazıları, hafif garnizon görevi yapmış ve günde üç öğün yemek yemekten başka bir işe yaramayan kışla fareleri. Sanırım lordları onları bizim beslememize vermenin daha ucuz olacağına karar vermiş. Diğerleri çok..." Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, bu tıpkı bir şey yapmak için eğitilmiş ata, başka bir şey öğretmeye benziyor. İlk önce eski alışkınlıklarından vazgeçirmelisin." Robert başını salladı. "Devam et."

"Bu adamlardan bazıları kendi başlarına düşünemiyor bile. Bir görevin ortasındaysanız ve emirler veriyorsanız, hiçbir sorun çıkartmayacaklardır, ama kendi başlarına kaldıklarında... " Omuzlarını silkti.

Robert, "Öğle yemeğinden sonra, bütün şato farelerini ve alışkanlıklarını değiştirmek istemeyenleri topla," dedi. "Onları

lordlarına ve komutanlarına geri yollayacağız. İlk grup saraydan ayrıldıktan bir saat sonra, kendi başlarına düşünebilen adamların toplanmasını istiyorum. Önemli alımlara başlamadan önce o adamların eğitilmiş olmasını istiyorum."

"Önemli alımlar mı?"

"Boş ver. Zamanı gelince anlatırım."

Erik selam verdi ve tam ayrılmak üzereyken şatodan aceleyle bir muhafız çıkıp yanlarına geldi, selam verdi ve "Çavuş, Şövalye-Mareşali sizi ve onbaşıyı hemen Şehir Muhafızları'nın ofisine bekliyor," dedi.

De Loungville sırıttı. "Ne dersin? Bizden biri olduğuna bahse girmek ister misin?"

Erik omuzlarını silkti. "Hayır."

Erik Prens'in sarayının labirent gibi koridorlarında çavuşu takip etti. Aşağıdaki limanı Quegli akıncılara ve korsanlara karşı korumak için yüzyıllar önce yapılmış olan özgün kaleye, yıllar geçtikçe liman tarafına dayanan dış duvarlarla çevrili, birbirine bağlı bir binalar serisi ve zirvedeki eski kaleyi merkez alarak bütün tepeyi kaplayan eklemeler yapılmıştı.

Erik yolları ezberlemeye başladığı için kendini biraz daha rahat hissediyordu, ama hâlâ Krondor'da anlayamadığı şeyler vardı. Şehre döndüğünden beri Bobby'yi nadiren görmüştü. Ona ve Jadow'a denetlemeleri için yüz adamdan fazlası verilmişti ve Bobby'nin emirleri basitti: Onları sınayın ve gözünüzü üstlerinden ayırmayın. Erik bunun ne anlama geldiğinden emin değildi, ama o ve diğer onbaşı, de Loungville'in emrine girdikleri ilk andan itibaren kendilerinin de katlandığı birtakım etkin eğitimleri temel almıştı. Bundan bir hafta sonra, Calis'in kurduğu orduya kimin uygun olup olmayacağına dair oldukça iyi bir fikir edinmişti.

Erik Krondor'a döndüğünden beri Calis'i görmemişti ve Yüzbaşılarının nerede olduğunu sorduğunda, de Loungville omuzlarını silkiniş ve birtakım ayak işleri için gittiğini söylemişti. Tasarıdaki yerinin belirsiz olması Erik'i huzursuz ediyordu. Saraydaki normal muhafızlar ya ondan kaçınıyor, ya da bir onbaşı için alışılmadık bir saygı gösteriyordu. Muhafız çavuşları ona "efendim" diyordu ama soru sorduğu zaman, ters, hatta kaba yanıtlar alıyordu. Hâlihazırda var olan garnizonun bir bölümünün, Calis'in yeni ordusunun oluşturulması konusunda birtakım sıkıntıları olduğu açıktı.

Muhafız Komutanı'nın ofisine vardıklarında, Erik Roo'yu ofisten elinde kılıcıyla geri geri çıkarken görünce, hiç düşünmeden elini kılıcına uzattığını fark etti.

İçeriden bir bağırış duyuldu: "Bir şey yapmaz! Kılıcını yerine koy!" Sesin Krondor Şövalye-Mareşali William'a ait olduğunu fark etti.

Roo tam olarak ikna olmamış gibi görünüyor, Erik de arkadaşını böylesine tedirgin eden şeyin ne olduğunu hâlâ göremiyordu. Roo gördüğü şey karşısında o kadar korkmuştu ki, neredeyse düşüyordu. Muhafız Komutanı'nın ofisinden çıkan şey uzun, kavisli bir boynun üstünde bir timsahınkini andıran bir kafada, büyük iri gözleri olan yeşil pullu bir yılandı. Ardından Erik, yaratığı vücudunu ve kanatlarını gördü. Bu, küçük bir ejderhaydı!

Erik henüz bir şey yapamadan, Robert, "Rahatla," dedi. Ejderhanın yanına gidip, "Fantus! Seni yaşlı hırsız!" dedi. Yaratığın yanında diz çöktü ve kollarını boynuna dolayıp, gözde bir av köpeğiymiş gibi sarıldı. Bobby, Erik ile Roo'ya, "Bu yaratık Lord William'ın evcil hayvanı gibi bir şey, bu yüzden onu öldürmeye çalışarak Kral'ın kuzenini kızdırmayın, olur mu?" dedi. Erik aniden William'ın kahkahasını ve sesini duydu: "Bunu deneyenleri görmenin hoşuna gideceğini söylüyor."

Bobby yaratığın göz çıkıntılarının arkasını kaşırken Fantus, onları tepeden tırnağa süzüyordu. Erik aniden o gözlerin ardında zekâ olduğunu fark etti.

Erik, iyice duvara yaslanmış duran Roo'nun yanına gitti ve kafasını uzatıp ofise baktı. Muhafız Komutanı ile Şövalye-Mareşal William'ın ayakta olduğunu gördü. Lord William -Bobby'den biraz uzun olmasına rağmen- kısa boylu bir adamdı, ama ellilerinde olmasına karşın zinde görünüyordu. Krallık'taki askeri zekâlar arasında en keskini onunki sayılıyordu. Prens Arutha'nın görevde bulunduğu son yıllarda, öğrenebildiği her şeyi öğrenmek için neredeyse her gününü yaşlı Prens ile konuşarak geçirdiği söyleniyordu. Arutha'nın yaptığı işlerin bir kısmı tarih, bir kısmı da efsane olmuştu, ama Krallık tarihindeki en iyi generallerden biri olarak kabul ediliyordu.

William, Robert'e, "Lord James bir dakika içinde burada olacak," dedi ve Roo ile Erik'e dönerek, "Biriniz biraz su getirebilir mi lütfen. Arkadaşınız bayıldı da," diye ekledi.

Erik yere bakınca, Duncan'ın ayaklarının kapı eşiğinde hareketsiz durduğunu gördü ve ofise ilk girenin ve küçük ejderhayla ilk karşılaşanın o olduğunu anladı.

Erik, "Ben getiririm," diyerek ofisten çıktı. Kendi kendine, "Tam da işlerin daha da tuhaflaşamayacağını düşünüyordum," dedi.

5
YENİ GELEN

Roo esnedi.

Görüşme saatlerdir devam ediyordu. Dalıp gitmişti, bu yüzden bir soru soruldduğu zaman, "Affedersiniz lordum? Üzgünüm, dediğinizi duymadım," demek zorunda kalıyordu.

Krondor Dükü Lord James, "Robert, sanırım genç arkadaşımızın bir şeyler yiyip içmeye ihtiyacı var," dedi. "Biz William ile konuşurken onu ve kuzenini yemekhaneye götür."

Roo geldiğinden beri Muhafız Komutanı'nın ofisinde konuşmaya dalmışlardı ve Lord James yemekten ve yemekhaneden bahsedene kadar, kahvaltı etmedikleri Roo'nun aklına gelmemişti. De Loungville, Roo ile Duncan'a kendisini takip etmelerini işaret etti.

Ofisten çıkıp koridorda ilerlerlerken Roo, "Neler oluyor Çavuş?" diye sordu. "Paramı bir daha göreceğime dair neredeyse umudum kalmamış olsa da, yaptıklarından dolayı o Sam Tannerson piçinin bağırsaklarını bir kazığın üstünde görmek istiyorum."

Robert omzunun üstünden arkaya bakıp sırıttı. "Hâlâ kinci, küçük bir kemirgensin, değil mi Avery? Böyle adamları takdir ederim." Şatonun içinde ilerlerlerken Robert, "Muhafızları toplayıp Tannerson'ı yakalamak ve onu asmak o kadar basit değil," dedi. "Tanık yok," dedi Duncan. "Doğru. Ayrıca o çalışanları neden öldürdükleri konusu da var."

"Evet neden?" dedi Roo. "Şarabımı yok etmeleri yeterince açık bir uyarı olurdu."

Robert, yemekhaneye açılan kapıdan girmelerini işaret edip "Bahse girerim, Dük ile Şövalye-Mareşal de şu an kendilerine bu soruyu soruyordur," dedi.

Roo, üstlerinde gri tunik ve pantolon olan bir grup asker oturmuş yemek yerken, Erik ile Jadow'un yemekhanenin bir kenarında dikildiğini gördü. De Loungville elini sallayınca Erik yanlarına geldi. "Çavuş?" dedi, herhangi bir emri olup olmadığını anlamak için. "Jadow'a bu adamlara göz kulak olmasını söyle ve bize katıl. Erik denileni yapıp onlarla birlikte oturdu. Şatonun hizmetli çocukları çabucak yemek ve bira getirdi. Robert büyük bir iştahla yemeye başlayıp, "Sanırım bu gece biraz eğleneceğiz," dedi. Roo, "Eğlenecek miyiz?" diye sordu. "Dükü tanıyorsam," dedi de Loungville, "son zamanlarda çok fazla cinayet işlendiği ve bununla ilgili bir şeyler yapmanın zamanının geldiği sonucuna varacaktır bence."

"Ne yapmanın?" diye sordu Duncan. "Şu kadarını biliyorum ki Şakacılar ben... ben doğmadan çok önceden beridir bu şehrin belli kısımlarını kontrol altında tutuyor."

Robert, "Doğru, ama şöyle de bir gerçek var ki, o zamanlar Lord James gibi bir Krondor Dükü yoktu," dedi. Gülümseyip soğuk koyun pirzolasından bir ısırık aldı. Lokmayı ağzında çevirirken, "Karnınızı doyursanız iyi olur gençler," dedi. "Sanırım uzun bir gece bizi bekliyor." Roo, "Bizi mi?" dedi.

Robert, "Bizimle gelmek isteyeceksin Avery," dedi. "Senden alınanı geri almaya çalışıyoruz, öyle değil mi? Ayrıca, yapacak daha iyi ne gibi bir işin olabilir ki?" Roo iç geçirdi. "Şu an için hiçbir şey."

"Belli ki uykunuzu alabilmeniz için size bir ranza vereceğiz," dedi de Loungville. "Sanırım gecenin çoğunu ayakta geçireceğiz."

Roo omuzlarını silkti. "Altınlarımı geri almak için çok küçük bir şans varsa bile, bunu değerlendirmek istiyorum. Kaybettiğim ürünü saymazsak, başladığım noktaya dönmüş olacağım. O paraya, bana verdiğin altınlar da dahildi."

Erik omuzlarını silkti. "Bir yatırımı her zaman kâr getireceğini düşünerek yapmazsın. Bunu baştan kabul etmiştim."

"Ama bir şekilde sana ödeyeceğim," dedi Roo. Salonun uzak solundaki adamlara baktı. "Bunlar yeni 'çaresiz adamların' mı?"

De Loungville gülümsedi. "O kadar çaresiz değiller, ama zaten fiilen işimiz henüz başlamadı. Şu anda sadece yeterli olmayanı ayıklıyoruz, doğru değil mi Erik?" "Doğru Çavuş," diye onayladı Erik. "Ama hâlâ üçümüzün yeterli olup olmadığından tam emin değilim."

"Hallederiz," dedi Robert belirsiz bir ses tonuyla. "Şansın da lütfuyla, Trenchard'ın İntikamı her an limana gelebilir. Belki bizim çocuklardan birkaçı daha gemiye binmeyi başarmıştır." Duncan soru sorar gibi bir kaşını kaldırdı, ama hiç kimse ona olanları açıklamaya istekli değildi. Roo, "Yüzbaşı nerede?" diye sordu. Robert omuzlarını silkti. "Nakor ile Yıldızlimanı'na gitti. Birkaç gün sonra dönmesi gerekiyor." Neyin peşinde olduğunu merak ediyorum," dedi Roo dalgın.

Robert de Loungville'in yüz ifadesi çok iyi bildiği bir şekle bürününce, Roo konuştuğuna anında pişman oldu. Duncan hariç, masadaki herkes, sadece birkaç kişinin bildiği sırlara ortaktı ve bir daha düşünmeden konuşmak gibi hatalar yapması, Roo'nun başını istemediği kadar belaya sokabilirdi.

Erik Roo'ya göz attı Ve yılların dostluk bağı, Erik'in de, Roo'nun sessiz kalmasını istediğini anlamasına yetti.

Roo boğazını temizledi. "Bu gece dışarı çıkacaksak, sanırım bize vereceğiniz şu ranzayı kullanabilirim sanırım."

Robert başını salladı, Erik ise gülümsedi. Duncan bakışmalardan hiçbirisini fark etmemiş gibiydi ve sonra masada sıradan konular konuşulmaya başlandı.

Küpeşteden ufka bakan Calis, "Şunu görüyor musun?" diye sordu.

Nakor gözlerini kısarak ikindi güneşinin olduğu tarafa baktı. "Kesh devriyesi."

Calis ve arkadaşları, Shamata Limanı'ndan birkaç kilometre uzakta, bir nehir sandalında, Düşler Denizi'nde kıyıya yakın seyrediyordu. Calis, "Onlara burada rastladığımıza göre, sınırın yanlış tarafında epey bir yol almışlar demektir." dedi.

Nakor omuzlarını silkti. "Krallık, Kesh'le, her zaman bu bölge için savaşır. İyi tarım alanları, zengin ticaret yolları ama sınırdaki akıncılar yüzünden hiç kimse ekinlerini içeri sokamıyor ve hiç kimse Düşler Vadisi'nden kervan geçiremiyor. Bu yüzden de bölge ölmeye hazır olmayıp, hayata sıkı sıkıya tutunan bir adam gibi gibi can çekişiyor." Arkadaşına baktı. "Shamata'da bulunan garnizon komutanına söylersen, Keshlilerin güneye geri dönmesine refakat edecek bir devriye gönderecektir!" diye ekledi sırıtarak.

Calis kafasını iki yana salladı. "Birisinin eninde sonunda ona söyleyeceğinden eminim." Buruk bir biçimde gülümsedi. "Ona bir şey söylememe gerek kalacağını sanmıyorum. Eğer söylersem, Krondor Prensi'nin özel temsilcisini etkileme ihtiyacı hissedip bir savaş çıkarabilir."

Kesh devriyesi görüş alanından çıktıktan sonra bile Calis uzun bir süre ufka bakmaya devam etti. Shamata Limanı, uzakta, Güneydoğuda görülebiliyordu, ama hafif öğle rüzgârına bakılırsa oraya varmaları bir saat sürecekti.

"Ne görüyorsun Calis?" diye sordu Nakor, üstü kapalı bir merakla. "Döndüğümüzden beri durgunsun."

Calis'in, Pantathialı yılan rahipler ve kötücül büyüleri hakkında yaşayan herhangi bir insandan daha fazla şey anlayan Nakor'a bir şey açıklaması gerekmiyordu. Kötücül büyülerin en kötülerinin bir kısmını görmüştü. Ama Calis, Nakor'un şu anda Krallık'a uzak bir mesafeden gelişen tehditle ilgili endişelerine dair bir şey içermediğini biliyordu. Calis'in zihnini meşgul eden daha kişisel bir konuydu.

"Yalnızca birisini düşünüyorum."

Nakor sırıtıp omzunun üstünden, onun ısrarıyla bir pamuk balyasının üstünde uyuyan eski Dala keşişi Sho Pi'ye baktı. "Kim? Bir kadın mı?"

"Ondan bahsettiğimi duymuştun. Miranda." "Miranda mı?" dedi Nakor. "Onu birkaç adamdan daha duymuştum. Söylenenlere göre gizemli bir kadınmış." Calis başını salladı. "Garip bir kadın…"

"Ama yine söylenenlere göre," diye ekledi Nakor, "çekiciymiş."

"O da var. Onun hakkında bilmediğim çok şey var, ama yine de ona güveniyorum." "Ve onu özlüyorsun."

Calis omuzlarını silkti. "Yaradılışım sıradan değil,-" "Eşsiz," diye düzeltti Nakor.

"-bu yüzden birliktelik olayları kafamı karıştırıyor," diye tamamladı Calis.

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedi Nakor. "İki kere evlendim. İlki gençkendi... kim olduğunu biliyorsun."

Calis başını salladı. Nakor'un Jorna olarak tanıdığı kadın, Nakor ile Calis'in yaklaşık yirmi yıl önce Novindus'un güneyine gitmeyi göze aldıkları ilk seferinde karşılaştıkları, Pantathialılar adına çalışan Leydi Clovis'e dönüşmüştü. Aynı kadın artık Pantathialıları yaratan Valheru Alma-Lodaka'nın yaşayan simgesi Zümrüt Kraliçe ve bir gün denizi geçerek Krallık'ı işgal edecek olan orduların göstermelik kumandanı olmuştu.

"İkinci karım iyiydi. Adı Sharmia idi. Yaşlanıp öldü. Çekici bulduğum kadınlarla konuşurken hâlâ aklım karışıyor ve senden altı kat daha yaşlıyım." Omuzlarını silkti. "Aşık olacaksan Calis uzun süre yaşayacak birisine aşık olmalısın."

"Aşkın ne olduğundan emin değilim Nakor," dedi Calis daha da buruk bir biçimde gülümseyerek. "Annemle babam, bu dünya tarihindeki en eşsiz varlıklar ve evliliklerinde hiç de küçük sayılamayacak bir büyü var."

Nakor başını salladı. Calis'in, bir zamanlar insan olan baba Tomas, kadim büyüyle ne tam insan, ne de tam Ejderha Lordu -insanların Valherulara verdiği ad- olan bir şeye dönüşmüştü ve kadim bir miras Calis'in annesi, Elvandar Elf Kraliçesi Aglaranna'nın Tomas ile evlenmesine yol açan şeyin bir kısmını oluşturmuştu.

Calis devam etti. "Yeteri kadar flört etmeme rağmen, hiçbir kadın gerçekten ilgimi çekmemişti." "Miranda'ya kadar," dedi Nakor. Calis başını salladı. Nakor, "Belki seni ona çeken şey gizemdir," dedi. "Ya da onu çok fazla görmüyor olduğun gerçeğidir." Parmağını Calis'e doğru uzattı. "Sen ve o..."

Calis güldü. "Elbette. Bu, onu çekici bulmam için hiç de az bir sebep oluşturmuyor."

Nakor irkildi. "Yorganın altındayken en azından bir kere bile aşık olduğunu düşünmeyen bir erkek olup olmadığını merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Calis.

Nakor, "Elli yaşını geçmene rağmen, annenin ırkının kıstaslarına göre hâlâ genç biri sayıldığını unutuyorum," dedi.

"Daha çocuk sayılırım," dedi Calis. "Hâlâ, nasıl normal bir Eledhel gibi davranmam gerektiğini öğreniyorum." İnsanların elf dediği ırkın, annesinin halkının, kendileri için kullandığı adı kul-ı inmişti.

Nakor kafasını iki yana salladı. "Karşı cinsten uzak durma yemini eden şu rahiplerin, kiminle yatacaklarıyla ilgili sürekli düşünmenin ne kadar yorucu olduğunu anlayan insanlar olduklarını düşünüyorum bazen." Annemin halkı hiç de böyle değil," dedi Calis. "İçlerinden birisiyle arasında giderek büyüyen bir şeyler olduğunu hissedip eşlerini belirliyorlar. Bir noktada sadece... biliyorlar."

Sandal Shamata Limanı'na giden koya doğru yönelmeye başlarken, Calis tekrar kıyıya baktı. "Sanırım bu yüzden insan tarafım ağır basıyor Nakor. Elvandar'daki mevsimlerin görkemli akışı, sadece bir parça güven verici bulduğum bir tekdüzeliğe sahip. Oysa insan toplumundaki kargaşa... bana yurdumun büyülü ormanlarından daha çekici geliyor."

Nakor omuzlarını silkti. "Neyin doğru olduğunu kim söyleyebilir ki? Herkesten farklısın, ama bu dünyada doğmuş diğer her erkek ya da kadın gibisin, doğumda aldığın mirasın bir önemi yok, kim olmak istediğine kendin karar vermelisin. Şu 'çocukluğunu' bitirdiğin zaman, bir süreliğine de olsa, annenin halkıyla yaşama zamanının geldiğine karar verebilirsin. Başkalarından bir şeyler öğrenme konusunda gerçekten çok iyi olmayan yaşlı bir adamın söylediklerinden şu kadarını hatırla sadece: karşılaştığın her insan, etkileşime girdiğin herkes, sana bir şeyler öğretir. Bazen birinin sana gösterdiği şeyi anlaman yıllar sürebilir." Omuzlarını silkti ve dikkatini önündeki manzaraya çevirdi.

Kayık kamış kaplı sahile yaklaştıkça, ördek ve diğer su kuşlarını avlayan avcıların ve ağlarını toplayan balıkçıların kıyı şeridinde hareket halinde olan daha küçük sandalları görülebilir hale geliyordu. Nehir sandalı yavaşça ilerlerken, Nakor ve Calis yolculuğun devamında sesiz kaldı. Kasabadan gelen sesler gittikçe artarken Sho Pi uyandı ve sandal rıhtıma yanaşana kadar
'ustası'nın ve Calis'in yanındaki yerini aldı. Prens'in temsilcisi olarak Calis'in kıyıya ilk çıkan kişi önceliği vardı, ama borda iskelesinin önünden çekilip diğer yolcuların inmesine izin verdi.

Yolcular sonunda tekneden indiklerinde, Calis kıyı şeridini ve Shamata Liman kasabasını inceledi. Shamata şehri limandan yaklaşık yüz otuz kilometre uzunluğundaki tarım alanları ve meyve bahçeleri ile ayrılmıştı. Aslında Krallık'ın güney sınırını Yüce Kesh'e karşı korumak için yapılmış bir garnizon olan Shamata, Krallık'ın güneydeki en büyük şehrine dönüşmüştü. Rıhtımda bir asker grubu Calis'i bekliyordu. Shamata şehrine yönelmek yerine, Büyük Yıldız

Gölü'ne dökülen nehre varana kadar Düşler Denizi'nin kıyısını takip ettiler. Nehri göle, ardından da Yıldızlimanı adasındaki büyücüler topluluğunun karşısına denk gelen ve gölün güney kıyısında bulunan Yıldızlimanı kasabasına kadar takip ettiler.

Sahilden gelen bir sandal yasal olsun olmasın fırsat anlamına geldiği için, rıhtımların her tarafında her zamanki gibi türlü türlü dilenciler, dolandırıcılar, işçiler ve gezgin satıcılar dolaşıyordu. Nakor, Sho Pi'ye, "Para kesene dikkat et," derken sırıttı.

"Para kesem yok Usta."

Nakor sonunda genç adamın kendisine usta demekten vazgeçeceğinden umudunu kestiği için, artık sadece duymazdan geliyordu. Calis gülüp, "Ben laf diye buna derim," dedi.

Tekneden indiler ve borda iskelesinin dibinde Shamata garnizonunun renklerinde giyinmiş bir çavuş tarafından karşılandılar. Kuzeydeki sınır baronları gibi, Shamata'daki garnizon komutanı da Krallık'a doğrudan hesap verdiği için, Düşler Vadisi'nde saray formalitelerinin çok azı gözlemleniyordu. Yerel soylulara nezaket merasimi yapmak zorunda kalmamasına memnun olan Calis, adamın selamına karşılık verdi ve "Adın?" dedi.

"Çavuş Aziz, lordum."

"Rütbem yüzbaşı," dedi Calis. "Üç ata ve Büyük Yıldız Gölü'ne kadar bize eşlik edecek bir muhafız takımına ihtiyacımız var."

"Güvercinler günler önce geldi Yüzbaşı," dedi çavuş. "Burada, ihtiyaçlarınızı karşılamak için fazla fazla atımızın ve yeterince rahat edeceğiniz bir alt garnizonumuz var. Yüzbaşım sizi bu akşam onunla birlikte yemek yemeye davet ediyor Yüzbaşı." Calis gökyüzüne baktı. "Sanmıyorum. En azından dört saat at sürebiliriz ve görevim acil. Binekleri ve azıkları getirtmek için birilerini gönderdiğinde Yüzbaşına üzüntülerimi ilet." Etrafa göz attı ve sokağın karşısındaki kötü görünüşlü bir hanı gösterdi. "Orada olacağız."

"Emredersiniz," dedi çavuş. Yakındaki bir askere emirler verdi ve asker selam verdikten sonra atını mahmuzlayarak uzaklaştı. "Bir saatten fazla sürmez Yüzbaşı. Muhafız takımınız, atlarınız ve azıklarınız çok yakında burada olur."

"Güzel," dedi Calis, Sho Pi ile Nakor'a rıhtımın yanındaki hana gittiklerini işaret ederek.

Ölçülü bir ortamı olan han, ne gördüklerinin en kötüsü ne de en iyisiydi. Limana bu kadar yakın olan bir handan beklenen türden bir handı-, sakince beklemek için uygun, ama daha iyi konaklama yerleri ya da para varken sık sık gidilmeyecek bir yer. Calis üç tane bira söyledi ve muhafız takımının gelmesini beklemeye başladılar.

İkinci içkilerinin ortalarındayken, dışarıdan gelen bir ses Nakor'un dikkatini çekti. Anlaşılmaz bir ağlama ve maymunsu bağırışlar dizisinin hemen ardından kalabalığın gülüşleri ve alayları geliyordu. Ayağa kalkıp en yakındaki pencereden dışarı baktı. "Hiçbir şey göremiyorum. Dışarı çıkalım."

"Çıkmayalım," dedi Calis, ama Nakor çoktan kapıdan çıkmıştı bile. Sho Pi omuzlarını silkip ustasının arkasından handan çıktı.

Boğazına kadar batmadan önce Nakor'un ne gibi bir belaya bulaştığını görmenin daha iyi olacağına karar veren Calis, ayağa kalkıp dışarı çıktı.

Çömelmiş, bir kuzu kemiğini kemiren bir adamın etrafına bir kalabalık toplanmıştı. Kuşkusuz Calis'in hayatında gördüğü en pis adamdı. Sanki yıllardır yıkanmamış gibi görünüyor ve kokuyordu.

Zamanının çoğunu dışarıda geçirmek, kişiyi Prens'in sarayında gereken titizliğe karşı kayıtsız yapıyordu, ama bu adam sıradan liman işçilerinin ve fakir yolcuların arasında bile yürüyen bir lağım çukuru gibi kalıyordu.

Yağdan ve kirden topak topak olmuş, gri çizgileri olan siyah saçları vardı. Omzuna gelen saçları, çerçöp ve yiyecek kırıntılarıyla

keçeleşmişti. Yüzü, kirli sakalına denk bir şekilde neredeyse siyahtı ve açıkta olan yerleri güneşten yanmıştı. Kumaştan çok delik, varmış gibi görünen son derece yıpranmış bir cüppe giyiyordu, cüppenin rengi her neydiyse artık anılarda kalmıştı ve lime lime olmuş kumaş parçaları kirli ve lekeliydi.

Yıllardır kötü beslenmesi, adamı bir deri bir kemik bırakmıştı, kollarında ve bacaklarında yaralar vardı. "Dans et!" diye bağırdı işçilerden biri.

Çömelmiş adam vahşi bir hayvan gibi hırladı, ama çağrı birkaç kere daha yinelenince, neredeyse hiç et kalmamış kuzu kemiğini yere koyup ellerini uzattı. "Lütfen," dedi, şaşırtıcı derecede acıklı bir ses tonuyla. Sanki bir çocuk yalvarıyormuş gibiydi. Kelime ağzından, "Lüfffen," şeklinde çıkmıştı. Kalabalıktan biri, "Önce dans et!" diye bağırdı. Perişan haldeki dilenci ayağa kalkıp aniden çılgınca dönmeye başladı. Calis dilenciyi dikkatle izleyen Nakor'un arkasında duruyordu. Hareketlerindeki bir şey, sanki çılgınca dönmek Calis'e belli belirsiz tanıdık gelmişti. "Bu da ne böyle?" diye sordu. Nakor arkasına bakmadan konuştu. "Çok ilginç bir şey..." Adam dansını bitirip durdu. Zayıflıktan sallanıyordu ama elini uzattı. Kalabalıktaki biri dilenciye yarısı yenmiş bir ekmek parçası attı ve parça dilencinin ayaklarının dibine düştü. Adam hemen çömelip ekmeği kaptı.

Bir şef, "İşinizin başına dönün bakayım," diye bağırınca, liman işçilerinden çoğu dağıldı. Birkaç tanesi dilenciyi izlemek için bir an durdu; ama ardından onlar da uzaklaşmaya başladı. Calis oralı olduğunu tahmin ettiği birisine dönüp, "Kim bu adam?" diye sordu.

"Delinin teki," dedi adam. "Birkaç ay önce ortaya çıktı ve nerede barınabiliyorsa orada yaşıyor. Yiyecek için dans ediyor." "Nereden geldi?" diye sordu Nakor. "Kimse bilmiyor," dedi kasabalı uzaklaşırken. Nakor perişan haldeki adamın yanına gidip, yüzüne bakabilmek için diz çöktü. Adam vahşi bir hayvan gibi hırladı ve etsiz kemiğini ve kuru ekmek kabuğunu korumaya çalışarak hafifçe arkasını döndü. Nakor elini çantasına daldırıp bir portakal çıkardı. Başparmağını meyveye soktu ve kabuğunu soyup portakalın bir

kısmını dilenciye uzattı. Dilenci bir an baktıktan sonra meyveyi Nakor'un elinden kaptı. Bütün parçayı ağzına sokmaya çalışınca, sakalından aşağı portakal suları akmaya başladı.

Sho Pi ve Calis Nakor'un yanına gitti ve Calis, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Nakor. Ayağa kalktı. "Ama bu adamı yanımıza almamız gerekiyor." "Neden?" diye sordu Calis.

Nakor hırlayan dilenciye baktı. "Bilmiyorum. Onunla ilgili tanıdık bir şeyler var."

"Ne? Onu tanıyor musun?" diye sordu Calis. Nakor çenesini kaşıdı. "Tanıdık gelmiyor, ama bütün bu pisliği göz önüne alırsan, kim bilebilir? Hayır, onu tanıdığımı sanmıyorum. Ama önemli olabilir."

"Nasıl?"

Nakor sırıttı. "Bilmiyorum. İstersen önsezi de." Calis kuşkulu görünüyordu, ama yıllar, Nakor'un önsezilerinin önemli, sık sık da hayati olduğunu kanıtladığı için sadece başını salladı. Yaklaşan atlıların sesi, bineklerinin ve muhafız takımının geldiği haberini veriyordu. Calis, "Onu ata binmeye nasıl ikna edeceğini senin çözmen gerekecek ama," dedi.

Nakor kafasını kaşıdı. "Bak, işte bu iyi bir numara olacak." Calis, "Ve her şeyden önce, onu yıkamak zorundayız," dedi. Nakor'un sırıtışı genişledi. "Bu daha da iyi bir numara olacak." Calis de sırıttı. "O zaman bunu nasıl yapacağını düşün. Mecbur kalırsam, muhafızlara onu denize atmalarını söylerim."

Atlılar Calis'in yanına gelince, Nakor döndü ve önündeki seçenekleri gözden geçirmeye başladı.

Krondor'un Fakir Mahallesi'nden birkaç sokak yukarıda bulunan Tüccarlar Mahallesi'ndeki sade bir handa toplanmışlardı. Han

Krondor Prensi'nin kontrolü altındaydı, ama bu gerçeği sadece birkaç kişi biliyordu. Robert de Loungville tarafından yönetilen toplantıyı, hanın arka odalarından birinde yapıyorlardı.

"Duncan, sen ve William," Roo'nun hayatında hiç görmediği bir adamı göstermişti, "Mumcular Caddesi ve Dulanic Sokağı'nın köşesinin oralarda küçük bir tezgâh bulacaksınız. O tezgâhta atkı ve şapka satan adam, Şakacılar için muhbirlik yapıyor. Hiç kimseye hiçbir şey söylemediğinden emin olun. Gerekirse bayıltın."

Roo omuzlarını silken Erik'e göz attı. De Loungville ve bugün öğle yemeyi yediği adamların yanı sıra, bu küçük odada Roo'nun tanımadığı yirmi tane adam daha vardı. Akşam yemeğinin üstünden bir saat geçmişti ve dükkânların çoğu kapalıydı ve kalanlarsa son işlerini yapıyordu. Erik ve Roo, Jadow ve de Loungville ile beraber bir dükkânın bulunduğu sokağın karşısında bekleyecekti. Robert, işaret verdiği zaman, olabildiğince hızlı bir şekilde o dükkâna gireceklerini üstüne basa basa vurgulamıştı. Bunu iki kere söylemişti, bu yüzden de Roo bunun gece görevi için hayati bir rolü olduğunu biliyordu.

"Siz, siz ve siz," dedi Robert, Şakacılar'ın gözcülerini etkisiz hale getirmekle görevlendirilen üç ekibi göstererek. "Arka kapıdan çıkın."

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra William adındaki adamla Duncan'ı gösterdi. "Siz, önden çıkın."

Adamlar söyleneni yaptı ve bir sonraki on dakika boyunca adamların geri kalanları da gönderildi.

Dört adam yalnız kaldıklarında Roo, "Bu adamlar da kim?" diye sordu.

"Prens'in, şehrinde bir sürü göze ve kulağa ihtiyacı var diyelim," dedi de Loungville.

"Gizli polis," dedi Jadow.

"Onun gibi bir şey," dedi de Loungville. "Avery, buradaki en hızlı adam sensin; bana yakın dur. Erik, sen ve Jadow uzun süre dikkat çekmeden kalmak için çok irisiniz, bu yüzden sizi bıraktığım yerde kalın ve sakın kımıldamayın. Buradan çıktığımız zaman konuşmak yok. Sorusu olan?" Kimse soru sormayınca, de Loungville onları hanın arka kapısından dışarı çıkardı. Önemsiz bir iş için bir yere giden dört sıradan vatandaşmış gibi görünmeye çalışarak, hızla İlerlemeye başladılar. Fakir Mahalle'nin başladığı köşede kurulu bir tezgâhın yanından geçerlerken, Duncan ile William denilen adamın satıcıyla koyu bir pazarlığa girişmiş olduğunu gördüler. Roo Duncan'ın, kılıcını fark edilmesi güç bir şekilde adamın kaburgalarına doğru tuttuğunu. William'ın ise tezgâha çok yaklaşacak olan birisinin yolunu kesmeye hazır bir şekilde durduğunu fark etti.

İlkine paralel olan başka bir caddeye çıkan kısa bir sokaktan geçip köşeyi döndüler. De Loungville bir el hareketiyle Erik ile Jadow'a derin ve nispeten karanlık bir kapı girişine gizlenmelerini işaret ederken, kendisi Roo ile birlikte çabucak sokağın karşısına geçti. El işaretlerini kullanarak, Roo'ya kapı girişiyle pencere arasındaki duvara dayanmasını söyledi. De Loungville binanın, kapıyla yandaki binaya giden ara sokağa denk gelen köşesine yerleşti. Roo binanın içinden, bir tüccarın mallarını yerleştirmekte olduğu kanısını uyandıran birtakım sesler duydu. Pencereden içeri bakma dürtüsüne direnerek herhangi bir aksiliğe karşı etrafı kolaçan ederken, bir dakikalığına soluklanan sıradan bir adammış gibi görünmeye çalıştı.

Karanlıktan görkemli bir şekilde, kocaman bir pelerine sarınmış birisi çıktı. Roo adamın arkasında, karanlıkta belli belirsiz birilerinin kaybolduğunu gördü ve yakınlarda, gördüğünden daha fazla adamın konuşlandığını sezdi.

Cüppeli adam kararlı adımlarla Roo'nun yanından geçip binanın kapısına giden üç basamağı çıktı. Roo yanından geçerken adama göz atınca, şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Adam dükkâna girerek kapıyı arkasından kapadı. Roo birisinin, "Yardımcı olabilir-" dediğini duydu.

"Merhaba," diye sözünü kesti tanıdık bir ses. Uzun bir sessizlikten sonra ilk konuşan adam, "James?" dedi. "Uzun zaman oldu," dedi Krondor Dükü Lord James. "Ne kadar? Kırk yıl mı?" "Daha fazla." Uzun bir sessizliğin ardındın adam, "Sanırım adamların dışarıda," dedi.

"Bu konuşmanın bölünmeyeceğinden ve ben bitti dediğim zaman biteceğinden emin olacak kadar." Tekrar bir sessizliğin ardından iki adamın kısık sesleri duyuldu. Sandalyelerin çekilme sesine benzer bir sesten sonra James, "Teşekkür ederim," dedi.

"Uzun süredir namuslu olduğumu ve Sıradan bir tüccardan başka bir şey olmadığımı söylememin bir yararı olmaz sanırım."

"İstediğin her şeyi söyleyebilirsin Brian," dedi James. "Otuz yıl önce, Krondor'da Lysle Rigger adında bir tüccarın ortaya çıktığını duyduğum zaman, Prens Arutha'dan, peşine, seni tazı gibi takip edecek adamlar takmasını istedim. Son yirmi yıldır Rillanon'da görev yaptığım sırada bile, senin hakkında düzenli raporlar alıyordum."

"Rigger. Bu ismi yıllardır kullanmıyorum. Bu ismi şeyden beri kullanmıyorum, nerede karşılaşmıştık?" "Lyton'da," dedi James.

"Evet, şimdi hatırladım," dedi adam. "O zamandan beri bu ismi sadece birkaç kere kullandım." "Önemli değil." James yüksek sesle iç geçirdi. "Bütün kaçış yollarını bulduklarından ve bütün ulaklarının kimliğini saptadıklarından emin olmaları, Prens'in adamlarının birkaç yılını aldı, ama bu bir kere gerçekleştikten sonra, senin izini sürmek benim için oldukça kolay oldu."

"Düşündüğümüzden daha iyi adamların varmış. Taç'ın casuslarından her zaman sakınırız." James, "Bu geceye kadar sadece izlemek istediğimiz için sakındığınızı zannediyordunuz," dedi.

"Unuttun mu, eskiden ben de Şakacıydım. Etrafta hâlâ Eliuzun Jimmy'yi hatırlayan birkaç kişi var."

"Şimdi ne olacak?"

"Adını bir kere daha değiştirmek ve görünüşünle ilgili bir şeyler yapmak zorunda kalacaksın. Eğer yapmazsan, dilenciler ve hırsızlar yeni bir lider seçmenin zamanının geldiğine karar verecek." Bir kıkırdama oldu ve Roo söylenen her sözü duyabilmek için kulak kesildi. "Her şey Sürüngen ile olan o meseleye dayanıyor. Eğer en başta loncayı ele geçirmeye çalışmamış olsaydı, Dürüst Adam başa geçtiğinde yaşadığımızdan daha düzenli bir değişim yaşardık. Bu tam bir karmaşaydı."

"Ben de öyle duydum," dedi James. "Ama bunun konumuzla bir ilgisi yok. Bu gece beni sana getiren şey Lysle, ya da Brian, şu: son zamanlarda lonca üstündeki kontrolünü kaybettin. Şehrimde yasalara saygılı ve vergilerini ödeyen vatandaşlarımın gırtlaklarını kesen çok fazla katil dolaşmaya başladı. Küçük hırsızlıklar ve soygunlar, Krondor gibi bir şehir için normaldir, ama geçen gece kasaplarından biri, koruma için zorla ödeme yapmasını istediği genç bir şarap tüccarına bir 'uyarı' olarak bir seyis yamağını, iki garson kızı ve dört atı öldürdü."

"Bu çok fazla," diye kabul etti Brian denilen adam. "Koruma için istenen ücret de öyle," dedi James. "Adam kim? İcabına bakarım."

"Hayır, onun icabına ben bakarım. Kelleni ipten uzak tutmak istiyorsan, ya da daha önemlisi, kendi adamlarının vücudun soğumadan senin yerine başka birisini seçmesini istemiyorsan, dikkatle dinle. "Önümüzdeki birkaç yıl boyunca, Krondor'un özellikle sakin ve beladan arınmış olmasına ihtiyacım olacak. Aslında, Krondor'a çok gönenç ve zengin bir şehir olarak ihtiyacım olacak. İşlerin neden bu şekilde yürümesine ihtiyaç duyduğum seni ilgilendirmez, ama inan bana bu, uzun vadede şehirdeki diğer herkes gibi, senin ve kanun kaçağı çapulcu adamlarının da yararına olacaktır.

Sonuç olarak, Sam Tannerson'ı ve arkadaşlarını bulup, onları halkın huzurunda asacağım. Bana, onu Yedi Çiçek Hanı'ndan elinde kanlı bir bıçakla çıkarken gören güvenilir tanıklar bulacaksın. Sıcak yüzlü,

küçük sokak afacanları bulacaksın. Bir kız daha iyi olur. Yargıcı, Tannerson ve arkadaşlarının, onları asmak için kullanılacak iplere ancak değdiğine ikna edecek birisi.

"Ardından neşeli hırsızlar takımına, işlerin bu şekilde yürümesinin çok fazla sorun çıkartmaya başladığını ve bu gibi örnekler oluşturacak yaratıcı fikirlere kapılacak bir sonraki parlak adamının asılmaya yetecek kadar uzun yaşamayacağını söyleyeceksin. Bu konuda çok ciddiyim Brian: katillerinden biri çizgiyi aşarsa, ben asmadan önce onu sen asarsan iyi edersin, aksi takdirde kökünüzü kazırım."

"Bu daha önce de denendi," dedi adam. "Ama gördüğün gibi Şakacılar hâlâ iş başında." James konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Ana'nın yerine açılan bütün giriş çıkışları hâlâ hatırlıyorum. Çizmene sakladığın o hançere uzanamadan önce bağırırsam, ölürsün ve bir saat içinde Geceustan tutuklanır ve Günustan da yatağından kaldırılıp gözaltına alınır. Gün doğmadan Ana'nın yerinin etrafını sardırıp kapattırırım. Ajanlarımın tanıdığı her hırsızı yakalattırırım ve hepsini, ya da yarısını, ele geçiremesem bile, elimde yeteri kadar hırsız olur. Krondor'da hâlâ hırsızlar ve dilenciler olacak Brian, ama artık Şakacılar olmayacak." "O halde neden işimizi bitirmiyorsun?"

"Sizi gözetim altında tutmak işime geliyor. Ama, daha önce de söylediğim gibi, artık kesin şeylere ihtiyacım var. Onun dükkânında oturup şu an onunla sohbet ettiğime göre, ikimiz de Dürüst Adam'ın halefinin kim olduğunu bildiğimi anlıyoruz; eğer seni öldürürsem, senden sonra Hırsızlar Loncası'nın liderinin kim olduğunu öğrenmek için yıllarımı harcamak zorunda kalabilirim." Bir anlık bir sessizliğin ardından James, "Garip ama bunca yıldan sonra şehre geri döneceğini bilmemin tek sebebi, birbirimize çok benzememiz," dedi.

Bunu uzun bir iç geçirme izledi. "Bunu ben de sık sık düşündüm. Akraba olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Bir teorim var," diye geldi yanıt, ama bunu ayrıntılar izlemedi. "Sadece ikimize de bir iyilik yap ve hayvanlarının ipini kısa tut. Birkaç tane mütevazı soygun, ara sıra haraç toplama. Limandan birtakım mallar çal ve ara sıra gümrük komisyoncularını dolandır. Hatta elimde, sana ve perişan kardeşliğine kazanç -birtakım komisyonlar- sağlayacağı garanti olan birkaç iş de olabilir, ama bu büyük çaplı suç cümbüşü bitti ve bugünden itibaren cinayetler bitmeli; size savaş açmak zorunda kalırsam açarım. Yeterince açık mı?"

"Hâlâ ikna olmuş değilim, ama bunu düşüneceğim." James güldü, ama bu Roo'ya acı bir kahkaha gibi geldi. "Düşünecek misin? Hiç zannetmiyorum. Ya bunu şimdi kabul edersin ya da buradan canlı çıkmazsın."

"Pek fazla seçeneğim yok," diye sinirli bir yanıt geldi. Adamın ses tonu, çok da olmasa, öfkesini kontrol altında tuttuğunu gösteriyordu.

Roo etrafa göz gezdirdi. Konuşma yalnızca birkaç dakika sürmüştü, ama ona sanki saatlerdir dinliyormuş gibi gelmişti. Onun ve de Loungville'in durduğu yerin otuz metre etrafında Prens'in adamlarından en az yirmi tanesinin olduğunu bilmesine rağmen, sokaktaki durum şaşırtıcı derecede normal gibi görünüyordu. "Sakin ve gönenç bir şehre ihtiyacım olduğunu söylediğimde," dedi James, "bunun bir grup tüccarı zengin etme ve -her ne kadar kendi başlarına istenilebilen sonuçlar olsalar da- kendi egemenliğim için daha çok vergi toplama isteğimden kaynaklanmadığını, şehrimin güvenliğinin buna bağlı olduğunu ve bu konuda, gerekirse başını seve seve ezeceğim hariç başka tek kelime etmeyeceğimi anlaman gerekiyor. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Evet," dedi tüccar. Sesinde kabullenmeyle karışık bir öfke vardı.

"O halde sana birkaç iyi haber vermeme izin ver," dedi James, bir sandalyenin arkaya itilme sesiyle birlikte. "Ben ayrıldıktan on dakika sonra, kaçış yollarından biri -aşağıdaki bodruma inen ve kanalizasyonlara açılan- açık bırakılacak. Kim olduğunu tam olarak bilmeme rağmen, bunu bilen tek kişi benim. Bir sonraki kimliğine kaç

ve sinirin yatıştıktan ve söylediklerimi düşünme fırsatı bulduktan sonra, bana bir mesaj gönder. Sokaklara, Akıllı Adam'ın kaçtığı ve Dürüst Adam'ın döndüğü haberini yay. Geceustanla Günustana bunun, yetkililerin seni başarıyla sürdüklerini düşünmeye sevk etmek için olduğunu söyle. Yarın gece bu saate kadar senden mesaj alamazsam, ya adamlarının sana ihanet ettiği ya da uyarımı ciddiye almadığın sonucuna varacağım. Her iki şekilde de Şakacılar savaşa hazırlansa iyi olur."

Anlamlı bir sessizlik olunca James sonunda, "Güzel," dedi. "Senin yerinde olsaydım, bir an için o hançere uzanmayı düşüneceğimi bilirdim, ama aksini yapmaya karar vereceğimi de bilirdim. Şakacılar'ın başındaki insan aptal değildir."

"Ramak kalmıştı." "Buradan sağ çıkamazdın; inan bana. Şimdi, söylediğim gibi, kaçmak için on dakikan var. Ana'nın yerine git ve ihtiyacın olan yeni kimliği çıkart; görünüşünü bilen ajanlarım gerçekte kim olduğunu bilmiyor. Sadece izlemek istediğim bir tüccar olduğunu zannediyorlar. Bazıları şüphesiz senin Yüce Kesh'in ya da diğer birtakım politik düşmanların casusu olduğunu düşünüyordur. Seni ismen ve yaptığın işlerle tanıyanların neye benzediğine dair bir fikirleri yok.

Sana bu kadarcık bilgiyi verecek kadar Şakacı oldum. "Ama seni her zaman bulabilecek gücüm var. Bundan bir an bile kuşku duyma Lysle; çünkü hep aklımdasın."

"Bundan bir an bile kuşku duymadım Eliuzun Jimmy. Bir şey var."

"Nedir?"

"Senin hakkında söyledikleri bütün o şeyler doğru muydu?" Alaycı bir kahkaha duyuldu. "Gerçeğin yarısı bile değildi Lysle. Yarısı bile değil. Sandığımdan daha iyi bir hırsızdım ama iddia ettiğimin yarısı kadar bile değildim. Yine de daha önce hiçbir Şakacı'nın başarmak bir yana, denemeye bile kalkışmadığı şeyler yaptım."

"Tanrılar adına, bu doğru," diye geldi yanıt istemeyerek de olsa. "Hiç kimse buna itiraz edemez; kahrolası Dük rütbesine ve Kral'dan sonra Krallık'taki en güçlü tek adam statüsüne yükselen bir hırsız daha yoktur."

"Şimdi, Tannerson nerede?"

"Onu muhtemelen Sabella'nın yeri denilen bir genelevde saklanırken bulacaksın-"

Roo'nun karşısındaki kapı sundurmasında duran de Loungville dönüp karanlığa doğru tıslayarak seslendi ve ardından sessizce, "Sabella'nın yeri!" dedi. Roo'nun o ana kadar fark etmediği birisi hızla karanlıktan çıkıp uzaklaştı.

"Yerini biliyorum. Sabah ilk iş bana bir tanık bul."

"Tanığın ölecek, bunu biliyorsun. Tannerson ve diğerleri aleyhine tanıklık ederse, onu da öldürtmem gerekir; Şakacıların yasasını bilirsin."

"Bana genç birini bul," dedi James. "Eğer güzel ve zeki olursa, ona uzak bir şehirde bir yuva bulurum; hatta belki onu genelevden kurtarıp soylu bir ailenin yanına çocuk bakıcısı olarak bile yerleştirebilirim. Asla öğrenemezsin. Ama suça iyice batmamış kadar genç birisi olması gerekiyor." Bir duraklamanın ardından, "Sonuçta, Arutha ile karşılaştığımda on dört yaşındaydım ve bildiğim bir tek şeyi bile unutmadım," dedi.

"Bu tanrıların gerçeği Jimmy, gerçek bu," dedi Lysle.

Birden kapı açıldı ve Lord James, hâlâ tepeden tırnağa pelerine sarılı bir şekilde merdivenlerden indi. Çok kısa bir süre Robert'in yanında durup, "Duydun mu?" diye sordu.

De Loungville'in bütün söylediği, "Duydum. Diğerlerine de iletildi," oldu. Ardından Krondor Dükü karanlığın içinde kayboldu. Roo

karanlık sokağın ilerisindeki diğer adamların dükün etrafına toplandığını gördü, ama bir an sonra sokak tekrar boş görünüyordu.

Roo, elini kaldırmış beklemelerini işaret eden de Loungville'e göz attı. On dakika sonra de Loungville aniden iki parmağını ağzına götürüp tiz bir ıslık çaldı. Jadow ve Erik sokağın karşısından fırladıkları anda, yan sokaktan koşarak bir grup asker geldi. De Loungville askerlere, "Siz!" dedi. "Şu binaya girin ve içerideki herkesi tutuklayın. Bulduğunuz her belgeye el koyun ve mühürledikten sonra binaya hiç kimsenin girip çıkmamasını sağlayın." Roo'ya, Jadow'a ve Erik'e, "Benimle gelin," dedi.

Roo, "Sabella'nın yerine mi?" diye sordu.

"Evet. Ve eğer şanslıysak, arkadaşın Tannerson tutuklanmaya karşı koyacaktır." Jadow, "Ahbap, bu olasılıktan memnun olmuş gibi görünmedi mi?" dedi.

De Loungville, "Uzun süredir birisini öldürmek için iyi bir bahanesi yoktu Jadow," dedi.

Sessizce Fakir Mahalle'nin içlerine doğru seğirttiler.

Roo, de Loungville'in hemen arkasından gidiyordu. Sonunda bloğun ilk üç binasını kaplayan Sabella'nın yerine geldiler.

De Loungville köşede bekleyen bir adama fısıldayarak, "Adamlar yerlerini aldı mı?" diye sordu. "Sizi bekliyorlar," dedi adam. "Birkaç dakika önce çatıda bir şey gördüm sanırım, ama muhtemelen kedidir. Ortalık oldukça sakin..."

De Loungville başını salladıktan sonra, "Gidelim!" dedi.

Geneleve, sanki bir düşman kampıymış gibi girdiler. Jadow fedaiye başını zonklatacak bir darbe indirince, adam içeri girmelerine engel olamadan dizlerinin üstüne çöktü ve Jadow adamı bu şekilde tutarken, Erik bayıltıcı darbeyi indirdi.

Roo koşarak de Loungville'in ve ortamda bir anda patlak veren şiddetten çok korkmuş, şaşkınlıktan ağızları açık oturup bakmaktan başka hiçbir şey yapamayan iki kadının yanından geçti. Ön kapıdaki karışıklığın ne olduğunu görmek için dönen, orta yaşlarda iri bir kadının durduğu merdivenlere ulaştı. Kadın döner dönmez Roo'nun hançerini çenesinde buldu. "Tannerson?" dedi Roo damla damla tehdit akan kısık bir sesle.

Kadın sapsarı oldu ama, "Üst katta, sağdaki ilk kapı," dedi fısıldayarak.

Roo, "Yalan söylüyorsan ölürsün," dedi.

Kadın, Jadow ile Erik'in kendisine doğru geldiğini gördü ve üzerine gelen adamların cüsselerinin ve öldürücü görünümlerinin ilk defa olarak farkına vardı. "Hayır, soldaki ilk kapı demek istedim!" Roo üst kata fırladı. De Loungville bir adım arkasından onu takip ediyordu. Dönüp Erik ile Jadow'a merdivenleri tutmalarını işaret etti. Önüne döndüğünde, Roo'nun merdivenlerin başına ulaşmış olduğunu gördü. Roo, de Loungville'e kapıyı tekmelemesini işaret etmek için durduktan sonra eğildi.

De Loungville kapıyı tekmeleyince, Roo kılıcı elinde, eğilmiş bir durumda içeri girdi. Bu kadar sıkıntıya girmesine gerek yoktu. Yatakta yatan kişi Sam Tannerson'dı, boş boş tavana bakıyordu ve boğazındaki yarıktan kan akıyordu.

"Ne?" dedi de Loungville önündeki manzarayı görünce.

Roo açık pencereye doğru seğirtip dışarı baktı. Görünüşe bakılırsa, birisi onlar gelmeden dakikalarca önce odadan çıkmıştı. Roo dönüp gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu, üst kata çıkıp içeriye bakan Erik.

Roo yataktaki cesedi gösterdi. "Fahişenin biri Tannerson'ı öldürmüş. Bahse girerim paramı da çalmıştır."

De Loungville adamın giysilerini araştırdıktan sonra, "Kese ya da para yok," dedi.

"Kahretsin!" dedi Roo. "Altınlarım şimdi de fahişenin birinde."

De Loungville cesede baktı. "Olabilir. Ama bunu başka bir yerde konuşsak iyi olur." Roo başıyla onayladı, kılıcını kınına soktu ve de Loungville'in peşinden odadan çıktı. Kız, Tannerson'ı yakalamaya gelen adamların, alt katta poker oynayanları sürükleyerek binadan dışarı çıkartışlarını izliyordu. Yan sokaklarda sinsi sinsi dolaşan diğer adamların, izlenip izlenmediklerini anlamak için etrafı kolaçan ettiğini gördü. Kendisini Tannerson'un odasından çıkarken görmediklerinden emindi. Titreyeceğini sandığı ellerine baktı, ama aşağıdaki adamlar onu görmesin diye karanlığa saklanmak için sindiği çatının saçaklarında sabit durduklarını gördü. Daha önce hiç kimseyi öldürmemişti, ama daha önce hiç kimse de ablasını öldürmemişti. İntikam duygusuyla içini kaplayan soğuk öfke, zannettiği gibi Tannerson'un ölümüyle azalmamıştı. Sona erdirmişlik hissi yoktu, hesabı kapatmışlık hissi yoktu. Hâlâ içi kaynıyordu ve hiçbir şey ablasını geri getirmeyecekti.

Merak bütün endişesini bastırdı ve o adamların kim olabileceklerini düşündü. Sokakta öfke dolu seslerin yükseldiğini duyduğu zaman, beş dakikadan az bir sürede odadan çıkmıştı. İş kıyafetlerini, işini bitirdikten sonra kanlı kıyafetleriyle değiştirmek zorunda kalabilir diye, Tannerson'un karargâh olarak kullandığı genelevin karşısındaki evin bacasının arkasına sakladığı bir çantaya koymuştu. Betsy'nin öcünü almaya karar verdiği zaman, bu gece ya Tannerson'un ya da kendisinin o odanın zemininde yatacağına yemin etmişti.

Sabella'nın yerine girmek zor olmamıştı; bir fahişeye Tannerson'a o odada onu özel birisinin beklediğini söylemesi için rüşvet vermek çok kolay olmuştu. Kızın doğuştan gelen aptallığı, Sabella'nın komisyon kesemeyeceği altınlarla dolu bir keseyi almaktan başka bir şey düşünmemesini sağlamıştı. Ama artık korkusundan hiç kimseye bir şey söylemezdi.

Kaçışının ilk birkaç dakikasında, korku neredeyse tüm benliğini sarmıştı. Çatıya ulaştıktan sonraki beş dakika, hareket edemeyecek kadar uyuşmuş olduğundan dolayı sadece oturmuştu. Belinden çenesine kadar her yeri Tannerson'ın kanıyla kaplıydı ve sonunda kanlı kıyafetlerini çıkartmıştı. Ardından, aşağıdaki sokakta adamların hareketini duymuş ve korku onu kaçmaya çalışmaktan alıkoymuştu.

Beklerken yorgunluk bastırmış ve uyuklamıştı -bir dakikalığına ya da bir saatliğine, emin değildi- ve ardından baskın onu kendine getirmişti. Artık korku yorgunluğa baskın çıkmıştı; Sabella'nın yerine giren o adamlar Geceustası tarafından gönderilmişse, görülebilir ya da tanınabilirdi. Prens'in polisi tarafından kovalanmak başka, Şakacılar tarafından kovalanmak başkaydı. İkincisindeki tek umut, şehri terk etmek ve LaMut'un kuzeyine ya da Kesh İmparatorluğu'nun güneyine, mümkün olduğunca uzağa gitmek olurdu.

İpini bıraktığı yere ulaşana kadar çatıda sürünerek ilerledi. Günlük pantolon, gömlek, yelek, hançer ve çizmelerin -ve artık kanlı bir bıçak ve kana bulanmış bir gömlek ve pantolon da içeriyordu- olduğu küçük çantayı bir kenara atarak, saçağın üstünden aşağıya göz attı.

Geri muhafızlardan ikisi aşağıdaki karanlıktan hızla geçince, çatının başka bir köşesine geçti ve genelevden yeni çıkmış diğerlerinin de aynı noktaya yöneldiğini gördü. Düşünmek için çömeldi. Gördüğü adamlardan hiçbirisi uzaktan yakından tanıdık gelmiyordu ve eğer Şakacılar'dan olsalardı, en azından bir tanesini tanıması gerekirdi. Sabella'nın yerine gelenler her kimse, kuşkusuz Prens'in adamlarıydı, çünkü şehirdeki başka hiç kimsenin böylesi bir baskın yapmaya gücü yetmezdi, özellikle de Hırsızlar Loncası'nın en iyi hırsızları gibi karanlığın içinde bir kaybolup bir görünen adamlarla. Bunlar, Krondor Dükü'nün özel ajanları, gizli polisleri olmalıydı.

Ama Tannerson ve onun haydut çetesinden ne istediler, diye düşündü. Görmüş geçirmiş birisi değildi ama akıllıydı, zekiydi ve meraklıydı. Yandaki çatıyla aradaki mesafeyi ölçtü, geriledi, çevik bir

atlayışla karşıdaki çatıya geçti ve aşağıdaki adamların arkasından 'Hırsızlar Yolu'nda ilerlemeye devam etti. Bir blok sonra geride kalıp çabucak aşağı inebileceği bir oluk buldu.

Bu saatte sokaklar karanlık ve neredeyse boş olduğundan, fazla dikkat çekmemek için gölgelerde ilerlemek zorunda kaldı. İki kez, takip edilmelerini önlemek için yerleştirilmiş geri gözcüleri fark etti, bu yüzden bekledi ve adamlar sonunda hareket edince sessizce peşlerinden gitti. Takip ettiği son adamı da gözden kaybettiğinde şafağın sökmesine bir saat kalmıştı, ama baskıncıların gittiği yer belliydi: Prens'in sarayı.

Dolambaçlı bir rota takip etmiş ve izlenmediklerinden emin olmak için ellerinden geleni yapmışlardı, ama o aklını kullanıp acele etmemişti ve artık doğrudan saraya gittiklerini anlamıştı.

Durup etrafına baktı. Anlayabildiği kadarıyla sokaklar bomboştu, ama midesinde aniden o kadar da meraklı olmamış olmayı dilemesine yol açan bir rahatsızlık hissetti. Yorgunluk kendini tekrar göstermeye başlamıştı ve iki saatten az bir süre sonra Günustası'na rapor vermek zorundaydı. Uyuyakalmaktan korktu, çünkü uyursa, zamanında kalkamayacağını biliyordu. Çarşıda bir gün yankesicilik yapmaması, ona genellikle sertçe uyarılmaktan ya da birkaç tokattan fazlasını kazandırmazdı, ama bunu Tannerson'ın öldürüldüğü gecenin sabahında yapamazdı. Aşırı dikkat çekecek hiçbir şey yapmamalıydı.

Tannerson birkaç tane arkadaşı olan bir hayvandı, ama pek çok müttefiki vardı ve zor kullanma hakkını -silahlı soygun, haraç kesme ve dilencilere ve daha kurnazca hırsızlık yapanlara karşı koruma-alışkanlık haline getirmiş olan dayakçılar olarak bilinen Şakacılar grubu arasında kendini bir çeşit küçük bir güç odağı haline getirmişti. Akıllı Adam ve vekilleri Günustası ve Geceustası, Tannerson ve onun gibi ortaya çıkan diğerlerini dizginlemeye isteksizdi ve bu domuz herif hakkında ne derseniz deyin, bir kere ortaya çıkmıştı.

Liman civarındaki ve Fakir Mahalle'deki tüccarlar üzerinde kurduğu küçük çaplı korku egemenliği, geçen yıl loncaya giren koruma parasını ikiye katlamıştı. Ama sokaklardan saraya giden adamları gördüğü haberiyle ortaya çıkarsa, dikkatleri kendi üzerinden uzaklaştırabilir ve Akıllı Adam'ın, bir yankesici kızın yaptıklarından çok, Prens'in gizli polisinin yaptıklarıyla ilgilenmesini sağlayabilirdi. Hatta Tannerson'un gırtlağını Prens'in adamlarının kestiği fikrinin tohumlarını bile atabilirdi.

Kızın, yarı yorgunluktan, yarı ablasının katilini öldürmek için harcadığı güçten kaynaklanan dalgınlığı, onu serseme çevirmişti. Dönüp uzaklaşmaya çalıştığında yakınında başka birinin olduğunu güçlükle fark edebildi.

Bileğine bir el yapıştı ve kendini savunmak için hançerini çekerken mengene gibi sıkmaya başladı. Başını kaldırıp adamın mavi gözlerine bakarken ikinci bir el hareketini engelledi. Karşısındaki, şu ana kadar karşılaştığı en güçlü adamdı, çünkü ne kadar uğraşsa da kendini kurtaramıyordu. Aynı zamanda çevikti de; kasıklarının arasına tekme atmaya çalıştığında, tekme, meşe kadar sert olan uyluğuna gelecek şekilde dönmüştü adam.

Başka adamlar da geldi ve kız şafak öncesi loşluğunda etrafını tehlikeli görünüşlü adamların sardığını gördü. Seyrek saçlı, kısa boylu, sevimsiz bir adam onu tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Bakın burada kim var?" dedi. Elindeki hançere baktı.

Yüzünü seçemediği başka bir adam, "Bizi takip eden buydu," dedi.

Robert de Loungville, "Sen de kimsin evlat?" diye sordu.

Onu tutan iri yarı adam, "Sanırım ellerinde kan var," dedi.

Üstü örtülmüş bir fener açılınca, kız birdenbire etrafını saran adamların yüzlerini gördü. Onu yakalayan, bir çocuktan biraz büyük, yaklaşık kendi yaşlarında biriydi. Adamın kolları neredeyse kendi

uylukları kadardı, yüzü sevecen ve çocuksu olmasına rağmen, gözlerinde onu dikkatli olmaya iten bir şeyler vardı.

Adamların lideri gibi görünen kısa boylu adam kıza bakıp, "Keskin gözlerin var Erik," dedi.

"Temizlemeye çalışmış, ama su bulamamış." Halkanın en dışındaki adamlardan birine dönerek,

"Sabella'nın yerine dön ve etraftaki çatıları ve ara sokakları kontrol et; sanırım silahları ve Tannerson'ı öldürürken giydiklerini bulacaksın," dedi. "Onları limana atıp bize yetişecek vakti yoktu."

Liderden de kısa boylu, güçlü görünen ama ince, hatta sıska başka bir genç adam ileri çıktı ve yüzünü kızın yüzüne iki santim kalacak şekilde yaklaştırdı.

"Altınlarımı ne yaptın?" diye sordu Roo.

Kız yanıt olarak Roo'nun yüzüne tükürünce, de Loungville karşılığında kıza vurmasın diye onu tutmak zorunda kaldı. "Hava aydınlanıyor ve burası çok göz önünde bir yer," dedi çavuş, sert bir şekilde fısıldayarak. "Onu saraya getir Erik. Orada sorgularız."

Kız, bir şeyler yapma zamanının geldiğine karar verdi ve genci bileğini gevşetecek kadar şaşırtarak kaçabilmek umuduyla tüm gücüyle bağırdı. Bütün olan biten, ağzını dolgun bir elin kapatması olmuştu ve lider, "Gaganı tekrar açarsan, seni bayıltana kadar döverim kızım," dedi. "Sana nazik davranmam için hiçbir sebep yok."

Kız adamın boş bir tehdit savurmadığını biliyordu. Ama yukarıdan bir pencere kepengi açılıp, yakınlardaki bir ara sokaktan da iki sokak çocuğu çıkınca, kız hedefine ulaştığını anladı. O saraya ulaşmadan önce, Kitty adındaki hırsızın, Prens'in ajanları tarafından yakalandığı haberi Günustası'na gidecekti ve en azından bu sabah Ana'nın yerine yapılan baskını rapor etmediği için tatmin edici bir açıklaması olacaktı. Ana'nın yerine döndüğünde, Günustası'na söylenecek en mantıklı bahaneye sahip olacaktı.

Erik adındaki genç adam, söken şafağın aydınlattığı sokaklarda onu yarı taşıyıp yarı çekiştirirken, kız son düşüncesini değiştirdi: Ana'nın yerine dönebilirse...

Saraya vardıklarında, altınına ne olduğunu bilmek isteyen Roo hariç, mahkûma eşlik eden adamların arasındaki hava yumuşamıştı. Genç adam çok sinirliydi ve şüpheli gözlerle kıza bakıyordu.

Saraya, tek kelime etmeden tetikte duran iki muhafızın yanından geçerek küçük bir kapıdan girdiler. Sarayın daha alt kısımlarına giden geniş merdivenlere ulaşana kadar hiç konuşmadan, duvarlardaki meşalelerle aydınlatılan uzun bir koridorda ilerlediler. Adamlardan birkaçı, kızı de Loungville, Erik, Roo, Duncan ve Jadow'un gözetimine bırakarak yanlarından ayrıldı. Bir sorgulama hücresine girerlerken, Erik kızı yarı itip yarı fırlatarak kolunu bıraktı. Duvardan prangalar sarkıyordu, ama eğer kızın onları incelemek için zamanı olsaydı, kullanılmamaktan dolayı paslanmış olduklarını görürdü. Kız, tuzağa düşüp saldırı bekleyen bir hayvan gibi çömeldi. "Zor biri, değil mi?" dedi de Loungville.

"Altınım ne olacak?" diye sordu Roo.

"Ne altını?" dedi kız.

De Loungville kıza bir adım yaklaştı. "Yeter!" Hırsız kıza bakarak, "Sana nasıl hitap edelim?" diye sordu.

"Nasıl istiyorsanız öyle," diye tersledi kız. "Ne fark eder ki?"

De Loungville, "Bize çok fazla sorun çıkardın kızım," dedi. İşaret edince, Jadow ona oturması için tahta bir tabure getirdi. "Yorgunum. Çok uzun bir gece ve çok fazla hoşlanmadığım şey oldu. En az hoşuma giden şeyse, yarın asacağım adamı senin öldürdüğünü görmek oldu. Tannerson ile derdinin ne olduğunu bilmiyorum çocuk, ama onu halkın önünde asmam gerekiyordu." Hücrenin duvarına yaslanmış olan yanındaki adamlara göz atarak, "Asacak birisine ihtiyacımız var," dedi.

Jadow, "Eğer erkek kıyafetleri giydirip saçını kesersek, iş görebilir," dedi.

Kız tehdidi anladıysa bile, tepki göstermedi. Sanki ileride alacağı öç için sessizce yüzlerini ezberliyormuş gibi sırayla, dik dik adamlara baktı. Sonunda, "Ablamı öldürmüştü," dedi.

"Ablan kimdi?" diye sordu de Loungville.

"Bar kızıydı... Yedi Çiçek'te fahişeydi. Adı Betsy idi."

Roo kıpkırmızı oldu. Bu kız ablasından kat kat güzel olmasına rağmen, birden aralarındaki benzerliği fark etti. Roo, Betsy ile yatmıştı ve bu açıklamaya verdiği tepki şaşırtıcıydı. Utandığını hissetti ve kızın, öldürüldüğünde ablasının beraber olduğu adamın kendisi olduğunu bilmesini istemedi.

"Adın ne?" diye sordu de Loungville.

"Katherine," dedi birisi arkalarından. Roo dönünce Lord James'in hücrenin kapısında dikildiğini gördü. "Yankesicidir." De Loungville'in etrafından dolaşıp, dikkatle kızın yüzüne baktı. "Sana Kitty diyorlar, değil mi?"

Kız başını salladı. Diğerlerinden korkmuştu, çünkü bunlar sıradan giyimli sert adamlardı. Ama adam bir soylu gibi giyinmişti ve kendisine itaat edilmesini bekliyormuş gibi konuşuyordu. Adam kızın yüzünü inceledikten sonra, "Büyükanneni tanıyordum," dedi.

Kitty bir an kafası karışmış gibi baktı, ama ardından gözleri büyüdü ve yüzü sapsarı oldu. "Tanrılar ve iblisler adına, sen lanet Düksün, değil mi?"

James başını salladı ve de Loungville'e dönüp, "Bu küçük balığı nasıl yakaladınız?" diye sordu. De Loungville, geri gözcülerden birinin, kızı bir oluktan aşağı inerken gördüğünü, takip edildiklerini işaret ettiğini ve kıza nasıl tuzak kurduklarını anlattı. "Yanından

geçerken onu yakalaması için Erik'i gölgelerde bıraktım," diye bitirdi. Ayağa kalktı ve düke oturmasını işaret etti.

James oturdu ve sakince, "Bana olanları tam olarak anlatsan iyi olur kızım," dedi.

Kız, Tannerson ve dayakçılarının ablasını öldürdüklerini keşfettiğini ve odalardan birinde ona nasıl bir tuzak hazırladığını anlattı. Lambayı söndürüp yatağa yatmıştı. Tannerson odaya girdiğinde genç ve güzel bir kadın görmüş ve üzerine uzanıp kızın hançerinin gırtlağına girmeye başladığını fark edene kadar da hiçbir şeyden şüphelenmemişti.

Adamın altından çıkmış ve o da yatağa yığılmıştı. Pencereden çıkmadan önce kanları üzerinden ve ellerinden mümkün olduğunca temizlemeye çalışmıştı.

Roo araya girip, "Ondan hiç altın aldın mı?" diye sordu. "Bir kesesi bile yoktu," dedi kız. "En azından ben öyle sanıyorum; bakmak için oyalanmadım."

Roo küfür etti. "Birisi odadan çıktığını duydu, içeri baktı, kanı gördü ve altınları aldı." "Kapının kilitli olmasına ne demeli?" dedi de Loungville.

Yanıt veren Dük James oldu. "Dilin nerede olduğunu bilirsen, düşündüğün kadar güvenli olmayan o kapı mandallarını bulmak basit bir iştir. Altınlarını muhtemelen han çalışanlarından biri aldı Roo. Kapıyı kapattıkları zaman, mandalın yerine nasıl yerleştirileceğini bilirler. Eğer beş dakika önce orada olsaydınız, hırsızı suçüstü yakalayabilirdiniz. Artık hırsızı bir kazığa bağlayıp yavaşça kızartsak bile, altınlarını bulamayız." Roo tekrar küfür etti.

James tabureye yerleşti. "Bizim için bir sorun oluşturuyorsun Kitty. Tannerson ve arkadaşları konusunda Akıllı Adam ile bir anlaşmaya varmıştım ve sen bunu tamamen berbat etmeyi basardın." Çenesini ovuşturdu.

"Pekâlâ, Şakacılar arasındaki kariyerin sona erdi."

"Bana ne yapacaksınız?" diye sordu kız, sesi korkudan zayıflamış bir şekilde.

"Sana bir iş vereceğiz," dedi Dük ayağa kalkarak. De Loungville'e, "Kadın ajanlara ihtiyacımız var Bobby," dedi. "Ama bir süre yularını kısa tut. Eğer güvenilmez olduğu ortaya çıkarsa, onu istediğimiz an öldürebiliriz."

Dük hücreden çıkınca de Loungville diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret etti. Kitty'nin yanına giderek kızın çenesini tuttu. "Bütün bu kire rağmen oldukça güzelsin."

"Biraz eğlence istiyorsun, öyle değil mi?" dedi kız, gözlerinde bir meydan okuma pırıltısıyla. "İstiyorsam ne olmuş?" diye karşılık verdi adam, sert ve kısık bir sesle. Kızın yüzünü kendine doğru çekip çabucak öptü, ama gözleri açıktı ve dikkatle kızı izliyordu. Kız iterek adamı uzaklaştırdı. "Eh, bana el sürecek ilk sert erkek sen olmayacaksın," dedi duygusuz bir şekilde. "Bekâretimi çok gençken kaybettim, bu yüzden hepsi bana aynı geliyor. Bir adam tarafından dürtülmekle, başka bir adam tarafından dürtülmek arasında pek bir fark yok." Geriye çekilip yeleğini çıkardı. Ardından tuniğinin düğmelerini açıp, çizmeleri ve pantolonuyla birlikte çıkardı.

De Loungville Erik ile Roo'nun beklediği kapıya dönüp gitmelerini işaret etti. Bir süre kızı inceledi.

Kızın, aralarında hoş bir uyum olan küçük göğüsleri, ince kalçaları ve kıvrak bir vücudu vardı. Uzun boyunlu ve büyük gözlüydü ve adam, "Evet, oldukça güzelsin," dedi. Arkasını dönüp giderken, "Şimdi, giyin de sana yiyecek bir şeyler göndereyim," dedi. "Bir süre dinlen. Gün içinde biraz daha konuşuruz. Ve şunu düşün: artık benim için çalışıyorsun ve gerekirse, gırtlağını, seni yatağıma aldığım kadar memnuniyetle keserim."

Hücreden çıkarken, kapıyı kapatırken ve kilitlerken arkasına bakmadı. Diğerlerinin yanına gitti.

Erik ile Jadow'a, "Odalarınıza gidip biraz uyuyun," dedi. "Birkaç saat içinde size ihtiyacım olacak.

Akıllı Adam kaçtığına ve şu Tannerson öldürüldüğüne göre, çok geçmeden şehirde işler canlanabilir."

Onlar giderken Duncan ile Roo'ya döndü "Siz ikiniz ne yapacaksınız?"

Roo, Duncan'a bakınca kuzeni omuzlarını silkti. "Sanırım biz de iş bulacağız," dedi Roo. De Loungville, "Hâlâ benim için çalışabilirsin," dedi.

"Teşekkürler, ama eğer bir bozgunun beni durdurmasına izin verirsem, nasıl tüccar olabilirim ki?" "Doğru," dedi Robert. "Pekâlâ, kendi yolunu çizebilirsin. İsterseniz, gitmeden önce yemekhanede bir şeyler yiyebilirsiniz; selamlarımla Prens'ten sıcak bir yemek yiyin."

Yürümeye başladı ve uzaklaşırken, "Ama fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi

Duncan, de Loungville'in yeterince uzaklaşmasını bekledikten sonra, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Roo uzun uzun ve yüksek sesle iç geçirdi. "Hiçbir fikrim yok." Askerlerin yemekhanesine doğru yürümeye başladı. "Ama iş aramaya başlayacaksak, bunu en azından tok bir karınla yapabiliriz "

-6-
BARRET'İN YERİ

Roo sıçradı.

Mutfaktan çıkan garson, Barret'in Kahve Evi'nin mutfağına giren Roo'ya çarpmamak için ustaca yolunu değiştirdi. Roo siparişlerini verirken tepsisini tezgaha koydu. Mutfaktaki kargaşa, Barret'in salonuyla ikinci katındaki özel alanların sakinliğiyle belirgin bir karşıtlık oluşturuyordu. Geniş, çift kanatlı meşe kapılar, kahve evinin dört bir tarafında kısık seslerle konuşan tüccarlarla iş adamlarının seslerini engelliyordu.

Roo, aklına Barret'in Kahve Evi gelmeden önce neredeyse bir hafta iş aramıştı. Birkaç ticari işletme, bu kötü giyimli eski askere pek az nezaket göstermiş ve hiç kimse, teşvik edici miktarda bir sermayesi olmadan, çok küçük bile olsa bir hissedar almakla ilgilenmemişti. Sıkı çalışma, çabalama, keskin zekâ ve sadakat sözleri, bu adamlar için altının ettiğinden çok daha az değerliydi. Çoğu tüccarın ya oğlu ya da çırağı vardı.

Birkaç tanesinin de muhafız ya da hizmetçi dışında çalışana ihtiyacı yoktu. Roo, Erik ile onu şehir kapısı tarafındaki at tüccarına gönderen Barret'in yerindeki Jason adlı genç garsonu hatırlamadan önce yenildiğini kabul etmek üzereydi. Roo Barret'in yerine gitmiş, garsonların şefini bulmuş, Jason'ın adını vermiş ve Sebastian Lender ile yaptığı kısa bir görüşmenin ardından, Barret'in müdürü -Hoen adında bir adam- Roo'ya garsonluğu denemesini teklif etmişti.

Jason'ın ona bir öğrenci gibi davranmasıyla, Roo alt kattaki işleri çabucak öğrenmişti. Roo, şehrin başka bir kısmındaki bir tüccarın en küçük oğlu olan Jason'dan hoşlanmaya başlamıştı. Şef garson McKeller Jason'a, 'yeni çocuğa işin püf noktalarını öğretmesini' söylemişti. Roo kendisine 'çocuk' olarak hitap edilmesinden hoşlanmamıştı, ama McKeller'ın yaşı göz önüne alındığında, bunun mantıklı olduğunu düşünmüştü.

McKeller'ın yanında, Dük James bile çocuk kalırdı. Jason, kahve evinde işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediği için Roo'yu aptal olarak değerlendirmeyerek, iyi bir öğretmen olduğunu kanıtlamıştı. Roo'nun, Erik'in Kılkuyruk Hanındaki ailesinin yanında büyümüş olması işe yaramıştı; mutfakta ya da salonda işlerin nasıl yürütüldüğünden tamamen habersiz değildi.

Yine de, Barret'in yerinde Roo'nun alışık olmadığı çok şey vardı. Her şeyden önce, servis yaparken kulak misafiri olabileceği hiçbir şeyi kimseye söylemeyeceğine dair Saflık Tanrıçası Sung'ın tapınağından getirtilen kutsal bir emanet üzerine, yemin etmesi gerekiyordu. İkinci olarak tunik, pantolon, önlük ve çizmeden -kendininkilerin çok yıpranmış olduğuna karar verilmişti- oluşan tek tip bir üniforma giymesi gerekiyordu ve kıyafetlerin parasının maaşından kesileceği bildirilmişti. Ardından mutfağa götürülmüş ve Barret'in müşterilerine sunduğu çok fazla çeşidi olan kahve ve çay, hamur işleri, kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği çeşitleri gösterilmişti.

Hızlı bir biçimde, ihtiyacı olan diğer şeyleri öğreneceğinden emin bir şekilde elinden geldiği kadarını ezberlemişti. Kahve evinin en yoğun olduğu zamanlardaki düzenli kargaşası, Roo'ya birçok açıdan savaşı hatırlatıyordu. Bir müşterinin istediği her şeyi ve siparişlerin hangi masaya gideceğini ve hangi beyefendinin ya da hangi soylunun hangi şeyleri alacağını hatırlaması beklenen garsonlardan siparişler geliyordu. Bu çoğunlukla kahve ya da ara sıra çörek, ama sık sık bir kahvaltı tabağı ya da öğle yemeği oluyordu.

Çoğu iş adamı akşam yemeğini aileleriyle birlikte yemeyi tercih ettiği için Barret'in yerinde nadiren akşam yemeği yeniyordu, ama bazen işler uzuyor ve garsonlar ve aşçılar, son müşteri gidip kapılar kilitlenene kadar günbatımından sonra iki ya da üç saat daha çalışıyordu. Bir müşteri bile kalsa kapıların kapatılmaması Barret'in yerinin âdetiydi. Ayrıca kahve evi, Krallık'taki ekonomik krizin doruk noktasında birkaç kere yirmi dört saat açık kalmıştı ve garsonlardan tetikte olmaları, düzgün bir şekilde giyinmiş ve salonda toplanan

çılgına dönmüş iş adamlarının ve soyluların isteklerine yanıt vermeye hazır olmaları istenmişti. Aşçı, "Siparişlerin hazır," dedi.

Roo tezgâhtan tepsisini aldı, siparişleri iki kere kontrol etti ve kapıya doğru yöneldi. Kapıdaki sallanmaya, hangi kapıdan geçeceğini unutan bazı aptalların değil de -her zaman sağ tarafı kullanması söylenmişti- kapıdan geçen son garsonun sebep olduğundan emin olmak için bir an bekledi. Jason en büyük sorunun, mutfak kapısını ara sıra tuvalet ya da arka kapı zanneden müşteriler olduğunu ve çarpışmanın genellikle gürültü ve ortalığın batmasıyla sonuçlandığını- söylemişti.

Roo sanki bunu yıllardır yapıyormuş gibi dönüp sırtıyla kapıyı açtı ve akıcı bir zarafetle salona girdi. Roo'nun, önünde giderken birden dönüp ters yöne ilerleyen bir müşteriyle çarpışmasını sadece savaş eğitimi refleksleri engelledi. "Affedersiniz beyefendi," dedi Roo tekdüze bir sesle, ama asıl söylemek istediği, "Nereye gittiğine baksana, balık beyinli!" diyebilmekti.

Kendini zorlayarak gülümsedi.

Jason, Barret'te maaşların normal olduğunu, ama garsonların asıl gelir kaynağının bahşişler olduğunu söylemişti. Hızlı, etkili, kibar ve güler yüzlü servis, işler iyiyse bir garsonun bir haftalık ücretini bir günde kazanmasını sağlıyordu. Bazen tek bir masa, bir garsona sıradan girişimlerden birine para yatırabilmesine yetecek kadar iyi para kazandırıyordu.

Bu yüzden personelin en yeni üyesi olan Roo, salonun en az para getiren bölümüne bakıyordu. İmrenerek, iş ortaklıklarının, aracıların ve ortakların bir araya geldiği üst kattaki balkona göz atıyordu. İçlerinden birkaç zeki genç adam, iş yaşamlarına Barret'te garson olarak başlamıştı. Bu, uzak diyarlarda hazine aramak kadar hızlı bir yükseliş olmayabilirdi, ama sonuçları aynı derecede etkileyiciydi.

Kendisine gösterildiği gibi Roo siparişleri ustalıkla, onu görmezden gelerek konuşmalarına devam eden iş adamlarının önüne koydu. İş

meselelerinden çok, bir ortağın karısının evlilik dışı maceralarını konuştuklarını anlayacak kadar fazla şey duymuştu ama onları duymazdan geldi. Kahvenin ve tepsideki çöreklerin fiyatı, kendisine verilen bir bakır sikkeden daha azdı. Roo başıyla onaylayıp uzaklaştı.

Müşterilere kibarca herhangi bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sorarak bölgesinde dolaştı ve turunu tamamlayıp yeni sipariş almayınca, ona ihtiyacı olan herhangi bir müşterinin çağrısına yanıt vermeye hazır bir şekilde, sessizce göz önünde bir yere geçti.

Birkaç dakikalığına da olsa kendine ayıracak zamanı vardı ve yüzleri ve isimleri ezberlemek için etrafa göz gezdirdi; böylesi bir bilgi bir gün işe yarayabilirdi. Karşı taraftan birisi işaret etti. Roo bunun Kurt adında, uzun boylu, pislik ve kabadayılık taslayarak kendinden küçük çoğu garsonu korkutan başka bir garson olduğunu fark etti. Aynı zamanda yalakanın tekiydi ve öyle olmadığı halde, Hoen ve McKeller onun becerikli ve iyi bir garson olduğuna inanıyordu. Kendisi her fırsatta iş yapmaktan kaçınırken, daha genç garsonlara mümkün olduğunca çok pis iş yaptırmayı başarıyordu. Roo, böylesi bir hödüğün nasıl olup da Barret'te kıdemli bir konuma geldiğini merak ediyordu.

Roo hareketi görmezden gelince, Kurt sonunda ona doğru yürümeye başladı. Yaklaşırken, müşterilere yaranmak için kendini zorlayarak gülümsedi. Yakışıklı biri olabilirdi, diye düşündü Roo, bu kadar iğrenç gülümsemese ve gözleri böylesine kısılmasa.

"Sana işaret ediyordum," diye tısladı Kurt, sıktığı dişlerinin arasından.

"Fark ettim," dedi Roo ona bakmadan. Gözlerini kendi bölümündeki müşterilerden ayırmıyordu.

"Neden gelmedin?" diye sordu Kurt, tehdit edici olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla.

"Son gördüğümde maaşımı sen vermiyordun," diye karşılık verdi Roo, az önce ona bahşiş veren adamın yanına giderken. Çabucak adamın yarısı boşalmış fincanını doldurdu ama masadaki iki iş adamı bunu neredeyse fark etmedi.

Yerine dönerken, Kurt elini Roo'nun koluna koydu. Roo Kurt'ün eline bakıp, "Bana tekrar dokunmamanı tavsiye ederim," dedi.

Kurt alçak sesle konuşurken neredeyse hırladı. "Dokunursam ne olur?"

"Öğrenmek istemezsin," diye karşılık verdi Roo sakince. Kurt, "Kahvaltı niyetine senden daha büyük adamları da yedim," dedi.

Roo, "Buna şüphem yok," dedi. "Ama ben senin aşk hayatınla ilgilenmiyorum." Sesini alçalttı.

"Şimdi elini kolumdan çek."

Kurt elini çekip, "Rezalet çıkartmaya değmezsin," dedi. "Ama seni unutacağımı sanma." "Şayet unutursan diye sana bunu hatırlatmak için her gün burada olacağım," dedi Roo. "Şimdi, benden ne için gelmemi istiyordun?"

"İş değişimi. Kapıdasın."

Roo tavandan sarkan işlemeli büyük saate göz attı. Bu, Kesh'te yapılmış bir su saatiydi; kontrollü bir oranla, saatlerin işaretli olduğu şeffaf bir tüpe damlayıp yükselen mavi bir su sütunu sayesinde, saati ve dakikayı gösteriyordu. En kıdemsiz garson olarak işlerinden biri de, tank damla damla boşalmaya başlarken, garip aletin suyu yukarıdaki diğer tanka geri pompalaması için vanayı açmak üzere şafakta salonda olmaktı; böylece saat sürekli doğru oluyordu. Roo, iş adamlarının her zaman saatin kaç olduğunu bilmesinin neden bu kadar hayati önem taşıdığını anlamamıştı, ama aletten ve odanın ortasına göz attığında saatin kaç olduğunu görebilmesi gerçeğinden etkilenmişti. "Değişiklik neden?" diye sordu mutfağa doğru giderken

bir adım arkasından gelen Kurt'e. "İş değişimi yapmamıza daha bir saat vardı."

Kurt alnındaki siyah saçları çekip tepsisini alırken, "Yağmur yağıyor," dedi kendinden memnun bir sırıtmayla. "Yerleri daima yeni çocuk temizler."

Roo, "Bence oldukça adil," dedi. Bunun hiç de adil olmadığını düşünüyordu, ama Kurt'e onu üzgün görme zevkini verirse kahrolurdu. Tepsisini bıraktı ve temiz kıyafetlerini çıkarıp, işe girdiğinde ona verdikleri bir rafa yerleştirdi. Çabucak çift kanatlı mutfak kapısına ilerledi ve salonu geçip ön kapıya gitti.

Jason onu bekliyordu. Roo dışarı bakınca, Kesh'ten yukarı çıkarak Acı Deniz'i aşıp gelen ve artık Prens'in Şehri'ne büyük miktarlarda ılık yağmur boşaltan tropik fırtınayı gördü.

Köşede çoktan ıslak bezlerden bir yığın oluşmuştu. Jason, "Kahve evinin tamamını temizlemek zorunda kalmamak için parmaklığın önünü mümkün olduğunca temiz tutmaya çalışıyoruz," dedi. Roo başını salladı. Jason ona bir bez attı ve diz çöküp kendi tarafındaki kapı girişinde yağmurun etkisiyle dağılan çamurları temizlemeye başladı. Roo, Jason'ın hareketini kendi kapısında tekrarlayınca, bunun uzun ve sinir bozucu bir sabah olacağını anladı.

Kapının dörtte birini temizlemişti ki, büyük bir yük arabası hızla, Barret'in yerinden yalnızca birkaç santim öteden köşeyi döndü. Sıçrayıp kapıdan içeri giren çamur Roo'nun çizmelerinin ucuna kadar geldi. Çabucak diz çöküp tahta zeminden mümkün olduğunca çoğunu temizlemek için elindeki bezi kullandı. Yağmur sabit bir hızla yağmaya, kirli sular da tahta zeminin kenarına sıçramaya devam ediyordu, ama girişin büyük bir bölümü hâlâ temizdi.

Jason Roo'ya temiz bir bez attı. "Al bakalım."

"Teşekkürler," dedi Roo, bezi yakalayarak. "Bu bana biraz anlamsız geldi," diye ekledi, başıyla yağmurun şiddetini artırdığı açık kapının

dışını göstererek. Bu Acı Deniz'den gelen tipik bir fırtına yağışı olduğu için, günlerce sürecek bir yağmur anlamına gelebiliyordu. Sokaklar çamur nehirlerine dönüşmeye başlamıştı ve Barret'e her gelen, girişteki ahşap zeminde artan koyu kahverengi çamur izleri bırakıyordu.

"Temizlemiyor olsaydık şu ana kadar nasıl görüneceğini bir düşün," dedi Jason.

"Çamurla savaşmaktan başka ne yapılıyor?" diye sordu Roo.

Jason, "Müşterilerin arabalarından inmesine yardım ederiz," dedi. "Eğer bir tanesi senin kapına yanaşırsa, arabacının yalnız olup olmadığına ya da arkada bir uşak olup olmadığına bak. Uşak yoksa, arabanın kapısını aç. Arabanın şu yeni, katlanan merdivenlerinden varsa, içeride kim olursa olsun merdiveni indir. Merdiven yoksa, şuradaki kutuyu alıp araba kapısının önüne koy." Girişin köşesinde duran küçük, ahşap kutuyu gösterdi. Kutu, içinde bir miktar kirli havlu olan büyük metal bir çanağın yanında duruyordu.

Bir araba yanaştı ve Roo Jason'a göz atınca delikanlı başını salladı; bu kiralık bir araba olduğu için uşak yoktu ve Roo katlanan yeni moda merdivenler olmadığını gördü. Kutuyu aldı ve yağmura aldırış etmeyerek arabanın kapısının altına yerleştirdi, ardından denildiği gibi kolu aşağı doğru çekti. Kapıyı açarak bekledi. Arabadan çabucak yaşlıca bir beyefendi indi ve iki adımda nispeten daha korunaklı olan girişe ulaştı.

Roo kutuyu aldı ve araba hareket ederken son anda bir adım atıp uzaklaşabildi. Tam içeri girmişti ki, McKeller'ın yeni gelen müşteriyi karşılayışını duydu: "Günaydın Bay Esterbrook."

Roo kutuyu, suyu ve çamuru tutması için dizayn edilmiş metal çanağın içine koyarken, Jason Bay Esterbrook'un çizmelerindeki çamuru temizliyordu. Roo temiz bir bez aldı ama o bezi alana kadar, müşteri Barret'in iç tarafına doğru ilerlemişti. "O adam Jacob Esterbrook muydu?" diye sordu Roo.

Jason başını salladı. "Onu tanıyor musun?"

"Yolcu arabalarını biliyorum. Sürekli Ravensburg'den geçerlerdi."

"Krondor'un en zengin insanlarından biridir," dedi Jason, yerleri silmeyi bitirerek. "İnanılmaz da bir kızı var."

"Ne kadar inanılmaz?" diye sordu Roo, çamurlu bezi atarken.

Jason Roo'nun sıradan bulduğu, orta boylarda, hafif çilli ve kahverengi saçlı genç bir adamdı, ama yanıt verirken yüzü neredeyse donakalmış gibi bir ifadeye büründü. "Ne diyebilirim ki? Hayatımda gördüğüm en güzel kız."

Roo sırıttı. "Peki ona âşık mısın?"

Jason'ın kızarması, onu incitecek herhangi bir sözü kendine saklamasına rağmen, Roo'nun hoşuna gitti. "Hayır. Yani, eğer bana ikinci kez bakacak ona benzeyen bir kadın bulabilecek olsaydım, hayatımın geri kalanı boyunca gelirimin onda birini Şans Tanrıçası Ruthia'ya verirdim. Çok zengin ya da soylu bir adamla evleneceğinden eminim. O benim için yalnızca... " "Hakkında hayal kurabileceğin birisi," dedi Roo.

Jason bezini kenara atarken omuzlarını silkti. Ardından Roo'nun ayaklarına baktı ve "Çizmelerin," dedi.

Aşağı bakan Roo, temizlemeye çalıştıkları yerde çamur izleri bıraktığını görünce irkildi. Metal çanaktan bir bez alarak, çizmelerini, ardından da yerde bıraktığı izleri temizledi. "Hayatını yalınayak geçirdiğin zaman bunu çok sık yapmak zorunda kalmıyorsun." Jason başını salladı. "Tahmin edebiliyorum."

"Şimdi, gelelim şu harikaya..."

"Sylvia. Sylvia Esterbrook."

"Evet Sylvia. Onu ne zaman gördün?"

"Şehirde alışverişe çıktığı zaman bazen babasıyla birlikte buraya geliyor. Şehrin sınırında, Prens'in Yolu'na yakın, büyük bir malikânede oturuyorlar."

Roo omuzlarını silkti. Krondor'da Kral'ın Yolu'na Prens'in Yolu denildiğini biliyordu ve yoldan çıkıp ormanın içinden ve birkaç çiftlik arazisinden geçmiş olmalarına rağmen, Erik ile beraber Krondor'a ilk gelişlerinde o yolu kullanmışlardı. Daha sonraki yolculukları savaşmayı öğrendikleri eğitim alanına giden güney yolunda olduğu için, Jason'ın bahsettiği malikâneyi hiç görmemişti.

"Tipi nasıl?"

"Çok harika mavi gözleri ve neredeyse beyaza kaçan açık safi saçları var."

Roo, "Mavi, yeşil değil, değil mi?" diye sordu. "Sarı saçlı?"

"Mavi göz, sarı saç," diye karşılık verdi Jason. "Neden sordun?"

"Sadece kontrol etmek için. Gerçekten güzel bir kadınla karşılaşmıştım ve beni az kalsın öldürtecekti. Ama o yeşil gözlü ve siyah saçlıydı. Her neyse, devam et."

"Söylenecek başka bir şey yok. Babasıyla geliyor ve o arabadan indikten sonra gidiyor. Ama bana gülümsüyor. Hatta bir keresinde benimle bir an konuştu bile."

Roo güldü. "Bu olağanüstü bir şey olmalı."

Bir bağırış ve yakından gelen bir ses Roo'nun dönmesine sebep oldu. Köşeyi dönerek sanki bir an içeri girmeye çalışacakmış gibi görünen, hayatında gördüğü en yorgun, en yaşlı ve en perişan yaratık olan atı gördü. Açık kapının önünde görüş alanına bir arabacı ve araba tekerleği girerken birbirine sürten ahşabın çıkardığı yüksek bir gıcırtının arasında küfürler ve kırbaç şaklamaları duyuldu.

Roo'nun, bu adamın araba sürmek hakkında en ufak bir bilgisi bile olmadığını anlaması bir an sürdü. Adam dönemeci çok keskin almaya çalışmış ve arabayı binanın köşesine sıkıştırmıştı. Roo şiddetli yağmura aldırış etmeden atın önüne geçti ve hayvanın yularını tutarak, "Çüş!" diye bağırdı.

Köşeye sıkışan araba ve çok fazla çamur yüzünden hareket etmek çok güç olduğu için, neredeyse bitme noktasına gelmiş hayvan itaat etti. "Bu da ne demek oluyor?" dedi sürücü.

Roo kafasını kaldırıp kendisinden yalnızca birkaç yaş genç olan sırılsıklam olmuş zayıf delikanlıya baktı. Çizme ya da ayakkabı giymediği, teni güneşten yanmış ve sarhoş olduğu için bir denizci olduğu belliydi.

"Dur ahbap," diye bağırdı Roo, "yoksa çamura saplanacaksın."

Genç denizci tehdit edici görünmeye çalışarak sinirli bir şekilde, "Çekil önümden! Arabanın takımlarına zarar veriyorsun!" diye bağırdı.

Roo yorgunluktan göğsü inip kalkan hayvanın etrafından dolaşıp, "Çok keskin bir dönüş yaptın dostum, bu yüzden de sıkıştın," dedi. "Bu hayvanı nasıl geri geri çıkartacağını biliyor musun?" Delikanlının bunu bilmediği belliydi. Denizci küfür edip aşağı atladı, dengesini kaybetti ve yüzükoyun yerdeki kalın çamur tabakasının içine düştü. Kayarak ve küfür ederek ayağa kalkmaya çalıştı. Sonunda ayağa kalkmayı başarınca, "Bir arkadaşa iyilik yapmaya çalıştığım güne lanet olsun," dedi.

Roo tekerlek göbeğine kadar çamura batmış ve aşırı yüklenmiş arabaya baktı. Araba tepelemesine kutularla doldurulmuş, üzerlerine çadır bezi örtülmüş ve sıkıca bağlanmıştı. "Arkadaşın sana iyilik yapmamış. Bu yük iki, aslında en iyisi, dört at gerektirir." Tam o anda Jason, "Neler oluyor?" diye bağırdı.

Roo yanıt veremeden, Kurt'ün bağırdığını duydu. "Evet Avery, ne oluyor?"

"Kör bir adam bile kapının önünde bir arabanın saplanıp kaldığını görebilir Kurt," diye karşılık verdi Roo.

Kurt'ün elindeki en iyi yanıt, anlaşılmaz bir hırıltıydı. Derken şiddetli yağmurun gürültüsünü McKeller'ın sesi bastırdı. "Ne oluyor burada?"

Roo hızla çamur kaplı denizcinin yanından uzaklaşıp hâlâ nefes nefese olan hayvanın boynunun altından geçti. Girişi daha çok çamurlamamak için, içeriye kafasını uzattı. McKeller ve garsonlardan birkaçı kapıdan biraz uzakta duruyor ve neredeyse işletmenin içine girmiş atı izliyorlardı. "Arabacı sarhoş efendim," dedi Roo.

"Sarhoş ya da ayık, o hayvanı buradan çekmesini sağla," diye emir verdi yaşlı başgarson.

Roo Kurt'ün bu söylenenlere yılışık yılışık sırıttığını görebiliyordu.

Arkasını döndüğünde denizcinin uzaklaşmaya başladığını gördü. Üç hızlı -bileğine kadar gelen çamurun içinde mümkün olduğunca hızlı- adım atıp denizciye yetişti. Kolundan tutup çevirerek, "Bir dakika arkadaş!" dedi.

Denizci, "Ben senin arkadaşın değilim oğlum, ama bütün bu olanlara rağmen seni suçlamayacağım," dedi. "Bir içki içmek ister misin?"

"Şu atın başka bir kırbaca daha ihtiyacı olduğu gibi, senin de bir içkiye ihtiyacın olduğu belli," dedi Roo, "ama, sarhoş ol ya da olma, o arabayı işverenimin kapısının önünden çekmen gerekiyor." Denizci öfkeyle keyif arasında bir yerde gibi görünüyordu. Sarhoş gözükmek istemeyen sarhoşların takındığı pozu takındı ve ağır ağır, "Dur da sana açıklayayım delikanlı," dedi. "Tim Jacoby adında, henüz bugün karşılaştığım yakın bir çocukluk arkadaşım, beni, babasının yanında bir arabacı olarak çalışmanın gemiyle başka bir yolculuğa çıkmaktan daha iyi olacağına ikna etti."

Roo geriye göz atınca, korkuyla, atın çamurun içinde dizlerinin üstüne çökmeye çalıştığını gördü, ama koşum kayışları yüzünden bunu başarması imkânsızdı. "Ah tanrılar!" dedi, denizciyi kolundan tutup arabaya doğru çekmeye çalışarak. "Kolik oldu!"

"Bir dakika!" diye bağırdı denizci kolunu çekip kurtararak. "Daha bitirmedim." "Evet, ama at bitirdi," dedi Roo, tekrar denizcinin koluna yapışarak.

"Diyordum ki," diye devam etti denizci, "bu arabayı Nakliye Şirketi Jacoby ve Oğulları'na teslim etmem, ardından da paramı almam gerekiyordu."

At tam hastalıklı, tiz bir ses çıkarmaya başlamıştı ki, kapıdan McKeller'ın sesi duyuldu. "Avery, çek şu arabayı. Müşteriler rahatsız olmaya başlıyor."

Denizciyi arabaya doğru ittiren Roo, arka bacakları şiddetli bir şekilde titreyen yaşlı hayvanın, dizlerinin üstüne çöktüğünü gördü. Tuniğinden bıçağını çeken Roo, çabucak koşum kayışlarını kesti. Hayvan serbest kaldığını hissetmiş gibi ayağa kalkmaya çalıştı, ileri doğru sendeledi, ardından çamurun içine çöktü. Sanki hiçbir şey bundan daha rahatlatıcı olamazmış gibi iç geçirerek öldü.

"Kahretsin," dedi denizci. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok fazla şey düşünmüyorum," dedi Roo. At düşe kalka da olsa köşeyi dönmüş, böylece diğer girişin de önü yarı yarıya kapanmıştı. Giren ve çıkan müşteriler artık nasıl sırılsıklam olup çamura bulanacaklarını seçebilirdi: pis bir arabanın etrafından dolaşarak ya da ölü bir atın üstünden atlayarak.

McKeller, "Jason, diğer çocuklarla birlikte şu hayvanı ve şu arabayı buradan çekin," dedi. Roo, "Hayır!" diye bağırdı.

McKeller, "Ne dedin sen?" dedi.

Roo, "Bunu tavsiye etmezdim efendim, demek istedim," dedi. Roo, McKeller'ın, "Nedenmiş o?" derken, arabanın arkasından kendisine baktığını görebiliyordu.

Başparmağıyla atı gösteren Roo, "O hayvan yaşlı ve hastaydı, ama bir yük atıydı," dedi. "En az altı yüz elli kilo gelir. Bütün personel bir araya gelse bile o atı o çamurdan çıkaramayız. Ayrıca o araba da çok ağır, yerinden bile kımıldatamaz."

"Bir önerin mi var?" dedi McKeller, artık tamamen sırılsıklam olmuş Roo'ya.

Roo'nun gözleri kısıldı ve "Sanırım var," derken yüzünden bir an için hafif bir gülümseme geçti. Denizciye döndü. "Arkadaşının şirketine git ve ona kargosunu istiyorsa, gelip buradan alabileceğini söyle."

"Sanırım denizlere döneceğim," dedi denizci. Elini tuniğinin içine sokup kâğıtlardan şişmiş deri bir cüzdan çıkardı. "Bunu da alabilirsin bayım," diye ekledi başıyla bir sarhoş selamı vererek. "Bu şekilde çekip gidersen, seni bulup ellerimle gebertirim," dedi Roo. Cüzdanı alıp, "Gidip arkadaşının babasına mallarının Barret'te olduğunu ve Roo Avery'yi bulmasını söyle, sonra istersen git biranın içinde boğul, umurumda değil," dedi.

Roo onu iterek uzaklaştırırken denizci hiçbir şey söylemedi, ama Jacoby'nin şirketinin olduğu tarafa yöneldi, limana değil.

"Jason!"

"Evet Roo?"

"Gidip at kasaplarını bul. Bekle!" diye bağırdı. At kasapları hayvanı kesip taşımak için para isterdi. "Fakir Mahalle'ye gidip bir sosis imalatçısı bul. Ona buradaki manzarayı anlat ve gelip hayvanı götürecek tek kişinin o olduğunu söyle. At kasapları eti sosis imalatçılarına satacak; neden aracıya para ödeyelim ki?"

McKeller'a bir sorun olup olmadığını soran Jason'ın sesi duyuldu ve yanıt olumlu olunca, Jason yağmura çıktı ve Fakir Mahalle'ye doğru çabucak gözden kayboldu.

Çabucak arabayı inceleyen Roo, yükünü boşaltmadan kımıldatmanın imkânsız olduğunu anladı. "Birkaç hamal bulmaya gidiyorum," diye bağırdı McKeller'a. "Arabayı çekebilmek için kargoyu boşaltmamız gerekiyor."

McKeller, "Pekâlâ," dedi. "Mümkün olduğunca acele et Avery."

Roo yandaki sokağa seğirtti, ardından bir sonrakine, ta ki Hamallar Loncası'nın ofisine varana kadar. İçeri girince, iş bekleyen bir düzine iri yarı adamın bir ateşin başında oturmakta olduğunu gördü. Lonca memurunun oturduğu küçük masaya yaklaşarak, "Sekiz adama ihtiyacım var," dedi.

"Peki, sen kimsin?" diye sordu masanın arkasındaki taburede oturan işgüzar küçük adam. "Barret'ten geliyorum. Kahve evinin önünde çamura saplanmış bir araba var. Çekilmeden önce yükünün boşaltılması gerekiyor." Barret'ten bahsedilince, adamın işgüzar tavrının bir kısmı kayboldu. "Kaç adam demiştiniz?"

Roo, yıllarını arabacıların ve hamalların etrafında geçirmenin yararını gördü ve duraksamadan, "En güçlülerinden sekiz adam," dedi.

Memur çabucak on iki adamdan sekizini seçip, "Hava yüzünden ek ücret alıyoruz," dedi.

Roo'nun gözleri kısıldı. En ciddi ses tonunu takınıp, "Ne?" dedi. "Şimdi de ıslanmaya dayanamayan hassas çocuklar mı oldular? Fazladan birkaç içki parası dilenmek için beni meşgul etme, yoksa Lonca Başkanı'yla, yıllardır kaç tane daha küçük dolap çevirmiş olabileceğini konuşuyor olurum. Arka kapısına yetişebildiğimden beri araba yükleyip boşaltıyorum, o yüzden bana lonca kurallarını anlatmaya çalışma."

Roo'nun aslında neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu, ama bir dolandırıcının kokusunu uykusunda bile alabilirdi. Boğazından anlaşılmaz bir ses gelen adam kıpkırmızı oldu ve "Aslında bu kar ve buz için geçerli, yağmur için değil, şimdi aklıma geldi. Karışıklık için üzgünüm." Roo sekiz adamla birlikte arabanın yanına gitti. Arka kapıyı açıp çadır bezini kaldırdı. "Ah kahretsin!"

Kargo karışık mallardan oluşuyordu, ama hemen sağında, eğer kumaştan birazcık anlıyorsa, bu ve bir sonraki yıl kazanacağı altından daha fazla eden büyük bir yığın halinde kaliteli bir ipek vardı. Eğer ıslanıp çamurlanırsa, ederi ancak evde dokunmuş kumaş kadar olurdu. Baş hamala, "Burada bekleyin," dedi. Arabanın etrafından dolaşınca, başında garsonlar ve manzarayı bir hayli keyifle izleyen müşteriler olan McKeller'ın hâlâ kapıda olduğunu gördü. "Büyük, kalın masa örtülerinden birine ihtiyacım var efendim."

"Neden?"

"Kargonun bir kısmının ıslanmaması gerekiyor ve..." Etrafa göz attı. Barret'in çapraz karşısındaki kullanılmayan binayı görerek "ve öğleden sonrası için onu şuraya koyabileceğimizi düşündüm," diye devam etti. "Kargoyu zarar görmeden saklarsak, muhtemelen daha az sıkıntı yaşarız. Mallarına zarar verdiğimizi ve onlar almaya gelene kadar malları oldukları yerde bırakmamız gerektiğini iddia edebilirler."

Bu sav Krondor'daki herhangi bir hancıyı ya da meyhane sahibini, değerli masa örtüsünün mahvolma olasılığına rıza göstermeye ikna edemeyebilirdi, ama Barret'in Kahve Evi diğer yatırımları olduğu gibi kargoları da korumak üzere kurulmuş bir işletme olduğu için McKeller başını salladı. Müşterilerinin arasında düzinelerce dava vekili olduğu için, olası bir davada yerel yargıcın huzuruna çıkmak istemiyordu. "Büyük bir masa örtüsü getir," diye emir verdi Kurt'e.

Roo'ya yardımı olacak herhangi bir şey yapmaktan dolayı canı sıkılmış görünen Kurt, dönüp müşterilerin arasından geçti ve birkaç dakika sonra elinde büyük bir masa örtüsüyle geri geldi. Roo, arabanın arkasına koşarken örtüyü göğsüne yakın tutup kamburunu

çıkararak mümkün olduğunca kuru tutmaya çalıştı. Örtüyü ittirerek altına soktuktan sonra tentenin iki ucunu çözdü. Çadır bezini bir eliyle yukarıda tutarak, değerli ipeğe değmediğinden emin olacak şekilde ağır ağır arabaya çıktı. En yakınındaki hamala işaret edip, "Yanıma gel, ama dikkat et de hiçbir şeye değme," dedi. "Bu kumaşa çamur bulaşırsa ücretini alamazsın."

Loncadaki atışmadan dolayı bu delikanlının bir iki şey bildiğini anlayan ve Hamallar Loncası'nın var olma sebeplerinden birinin de, malların zarar görmeden taşınmasının sağlanması olduğunu bilen adam, Roo'nun yanına neredeyse yavaş sayılacak hareketlerle çıkacak kadar dikkatliydi. "Çadır bezini, bu kuru kalacak şekilde tut," dedi Roo, ipeği göstererek.

Roo kargonun ne kadar suya dayanabileceğini anlamaya çalıştı, ama öğle olmasına rağmen şiddetli fırtına yüzünden azalan ışık bunu zorlaştırıyordu. Bir süre sonra, kargonun biraz ıslanmaya dayanabileceğini düşündü. Masa örtüsünü açtı ve ipeğe, tuniğinden bulaşan çamurla pislenen tarafın değil de, diğer tarafın gelmesini sağladı. Büyük keten kumaşla bütün yığını örtmesi, çevirmesi ve alt tarafını sarması neredeyse on dakikasını aldı. Kumaş olabildiğince korunaklı duruma gelince, "Şimdi tentenin diğer uçlarını çözün," dedi.

Hamallardan ikisi söyleneni yapmak için seğirtti ve iş bittiğinde Roo, "Çadır bezini paketin etrafına sarın," dedi.

Roo arabadan inip sokağın karşısına geçerken, iki hamal arabaya çıkıp söyleneni yaptı. "Buraya getirin!" diye bağırdı Roo, hamalların olabildiğince çabuk hareket etmesini sağlamak için. Kullanılmayan binanın kapısına ulaştığında, kapıda küçük, süslü bir asma kilit olduğunu gördü. Kilidi inceledikten sonra bıraktı. Böyle bir kilidi nasıl açacağına dair hiçbir fikri yoktu. İç geçirdi, ayağını kaldırdı ve bütün gücüyle kilide tekme attı. Kilit sağlam kaldı, ama köprüsünün dört vidası yerinden çıktı ve kapı açıldı.

Roo terk edilmiş eve girdi. Girişin geçkin görkemini olağanüstü bulmuştu. Koridordan yukarıya döne döne çıkan merdivenler, ikinci

kattaki parmaklıklı merdiven sahanlığıyla birleşiyordu ve girişteki kubbeli tavanda, zayıf öğleden sonrası ışığının açığa çıkaracağı parıltı her neyse, onu belirsizleştiren tozla kaplı büyük bir kristal avize asılıydı.

Arkasından gelen hamalların sesi, üst koridora şöyle bir göz atmaktan vazgeçmesine sebep oldu. İlerleyip karşısındaki büyük sürme kapıyı açtı. Balkonun altında mobilyalardan yoksun bir oturma odası vardı. Ama karşıdaki büyük pencereler sağlam olduğu için içerisi kuruydu.

Roo hamallara, "Buraya getirip şu duvara dayayın," dedi. Birisi kırmanın bir yolunu bulursa diye her ihtimale karşı pencerelerin en uzağındaki duvarı göstermişti. Mahvolmaktan kurtarılan bu ipek, ancak zarar görmeden saklanabilirse onun işine yarayabilirdi. Hamallar paketi yere koyunca Roo, "Kargonun geri kalanını da buraya getirin," dedi.

Sekiz adamın arabayı boşaltması yarım saatten daha az sürmüştü. Roo cüzdanı açmış ve beklediği gibi bir envanter listesi bulmuştu, ama tek bir önemli fark dışında; ipek için konşimento yoktu. Bütün kutularda gümrük damgası ve hepsinin karşılığında da damgalı ve imzalı belgeler vardı. Ama Kraliyet Gümrüğü'ne göre bu ipek yoktu.

Kargonun son kısmı da binaya getirildikten sonra Roo hamallara, ipeği alıp kapısında eski metal bir kovayla paspasın durduğu başka bir odaya, merdivenlerin altındaki küçük bir ardiyeye taşımalarını söyledi.

Adamları dışarı çıkarttı ve asma kilit köprüsünün vidalarını yerlerine yerleştirerek kapıyı kapadı. Bunun güvenli bir tarafı yoktu, ama yoldan geçen herhangi biri kilidin sağlam olduğunu düşünecekti.

O zamana kadar Jason, Roo'nun Novindus'taki savaştan bu yana gördüğü en kötü kokan gaip olan bir sosis imalatçısı, yarım düzine çırak ve işçiyle geri dönmüştü. Hamalları, artık kendisi kadar

ıslanmış Jason'ın yanına götüren Roo, "Bunları nereden bulduğunu bana söylemeyi unutma da, bir daha oradan sosis almayayım," dedi.

Jason suratını buruşturdu. "Dükkândan içeri adım atar atmaz hatırlarsın." Adamlar büyük bıçaklarla ata girişince iğrenerek izledi. "Bir daha asla sosis yemeyebilirim, Kral'ın masasında olsa bile." Atlar, köpekler ve diğer hayvanlar Krondor sokaklarında o kadar sık ölüyordu ki, sosis imalatçılarının at kesen kanlı görüntüsü yoldan geçen birkaç kişinin dönüp ikinci kez bakmasına yol açıyordu, ama müşterilerin girmek ya da çıkmak için ölü bir hayvanın çevresinden dolaşmak zorunda kalması, Barret'in yeri için büyük bir utanç kaynağıydı. Sosis imalatçısı omzunun üstünden, "Toynakları, deriyi ve kemikleri istiyor musunuz?" diye bağırdı.

"Hepsini alın," dedi Roo baş hamal gelip omzuna vururken.

"Bize sekiz altın borcun var," dedi hamal.

Roo ücret üstüne pazarlık etmeyecek kadar akıllıydı. Oturduğu yerde çalışan lonca memuru kendi adına fazladan biraz altın kazanmak için olta atmayı deneyebilirdi, ama bu hamallar lonca tarifesini istiyordu ve Krallık'taki hiçbir tüccar loncayı bu tarifeler den bir bakır bile indirim yapmaya ikna edemezdi. Roo, "Tam olarak değil," dedi.

Hamallara onu arabaya doğru takip etmelerini işaret etti. "Bunu buradan çıkarıp kargoyu koyduğumuz binanın arkasındaki avluya götürün."

"Biz hamalız, kahrolası birer at değil!" dedi baş hamal.

Roo dönüp adama uğursuz bir bakış attı. "Üşüyorum, ıslandım ve tartışacak havamda değilim. Bana kalırsa bu arabayı buradan alıp hamallar gibi taşıyabilirsiniz, ama oraya taşıyacaksınız!" diye bağırdı.

Bu ufak tefek adamın tarzındaki bir şey hamalı etkilemişti, çünkü onunla tartışmadı ve adamlarına sıraya girmelerini işaret etti. Dördü arabanın arkasına geçerken, diğer dördü de koşum takımlarını tuttu.

Arabanın arka kapağını kapattılar ve ikisi arka tekerlekleri eliyle döndürmeye hazırlanırken, diğer ikisi de arabayı itmeye hazırlandı.

İş bir miktar çabalama ve epey bir ter gerektirdi, ama biraz emekten sonra, araba çamurdan kurtuldu ve çamurun içinde yarı yuvarlanıp yarı sürüklenerek sokağın karşısına, oradan da terk edilmiş binanın arka avlusuna giden küçük ara sokağa götürüldü.

"O evin arkasında bir avlu olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Jason.

Roo sırıttı. "Bir arkadaşıma bir gün o evi alabileceğimi söylemiştim, bu yüzden de merak edip etrafını dolaştım. Çevresinden dolaşan küçük bir ara sokak ve o avluya bakan iki penceresi olan bir oturma odası var. Bir hanımefendinin çiçek bahçesi için güzel bir yer olabilir."

"Güzel bir hanımla mı evleneceksin?" diye sordu Jason hafif alay eder bir tonla.

"Bilmiyorum," dedi Roo. "Son derece övgüyle bahsettiğin şu Sylvia Esterbrook ile evlenebilirim." Çok geçmeden sosis imalatçısı ve adamları pis işlerini bitirdi ve arkalarında deri parçaları ve bir miktar sakatat bırakarak atı götürdüler. Roo, "Yağmur bu şeyleri kısa sürede temizleyecektir," dedi. Hamallar geri gelirken Roo Jason'ı girişe doğru yönlendirdi. "Hey, baksana!" diye bağırdı baş hamal. "Ödememiz?"

Roo onu takip etmelerini işaret etti ve adamları, McKeller'ın dikilmeye devam ettiği kapıya götürdü. "Efendim, bu adamlara ödeme yapılması gerekiyor."

"Ödeme mi?" dedi başgarson. Hamal getirmeye gittiğinde yaşlı adamın bunun bir fiyatı olacağını düşünmemiş olduğunu Roo gayet iyi biliyordu.

"Bunlar lonca hamalı efendim."

Lonca kelimesinden bahsedilince McKeller neredeyse irkildi. Krondor'da iş yapan diğer herkes gibi, McKeller da şehirde birçok loncanın olmasına alışıktı ve şehrin loncalarıyla arası açılırsa, hiçbir işyeri uzun süre dayanamazdı. "Pekâlâ, ne kadar?"

Baş hamal yanıt veremeden, Roo, "On altın efendim," dedi.

"On altın mı!" dedi McKeller. Bu fiyat, deneyimli bir zanaatkârın bir haftada kazanmayı umduğundan daha fazlaydı.

"Sekiz kişiler efendim ve yağmur yağıyor."

McKeller kemerinden büyük bir kese çıkartırken hiçbir şey söylemedi ve parayı sayıp Roo'ya verdi. Roo hamalların yanına gitti ve baş hamala dokuz altın verdi. Adam kaşlarını çattı. "Ama yaşlı bunağa-"

Roo sesini alçaltarak, "Ona ne söylediğimi biliyorum," dedi. "Dokuz altını al ve sekizini lonca yazmanına ver, o da size payınızı versin. Haberinin olmadığı dokuzuncu altın için şikâyet etmeyecektir ve sen de onuncu için şikâyet etmeyeceksin."

Adam mutlu görünmüyordu, ama mutsuz da değildi. Fazladan birkaç gümüş sikke sekiz adam için de uygun birer ikramiye olacaktı. Parayı tuniğinin içine sokup, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Bu akşam şerefine kadeh kaldıracağız."

Roo dönüp Jason'ın bir havluyla kurulandığı girişe ilerledi. İçeri girince, yerlerin çamurdan ve yağmurdan pislik içinde kaldığını gördü. Rüzgâr hızlanmaya başladığı için McKeller, "Kepenkleri kapatıp şu pisliği temizlesek iyi olacak," dedi. Kurt ile başka bir garsona el etti. "Buraları temizleyin." Roo ile Jason'a dönüp, "Mutfağa, dışarıdan dolaşıp arka kapıdan girin," dedi. "Yerde çamur izleri bırakmanızı istemiyorum. Temiz kıyafetlerinizi giyip işinize dönün."

Roo kirli ve ıslak bezini metal kovaya attı ve Kurt'ün, sanki bu ekstra iş havanın değil de Roo'nun suçuymuş gibi ters ters ona baktığını gördü. Roo'nun sırıtması Kurt'ün sinirini bir kat daha artırmıştı.

Tam gitmek üzereyken McKeller, "Avery," dedi. Roo döndü. "Efendim."

"Çabuk düşünüp hızlı davrandın. İyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Roo, Jason ile birlikte tekrar fırtınaya çıkarlarken.

Kahve evinin arkasındaki sokağa doğru giderlerken Jason, "Bu ender görülür," dedi.

"Ne?"

"McKeller'ın içimizden birini övmesi sık duyulan bir şey değildir. Bazen sakin bir şekilde işleri ne kadar canlandırdığımızı söylese de, çoğu zaman hiçbir şey söylemez. Bizden her zaman doğru şeyi yapmamızı bekler. Onu etkiledin." Roo burnunu ovuşturdu. "Soğuk bir gecede ölürken bunu hatırlayacağım."

Köşeyi dönüp sokağa girdiler ve kahve evinin arkasındaki büyük dağıtım avlusuna vardılar. Yükleme platformuna çıktıktan sonra mutfağa girdiler. Soğuk fırtınada zaman geçirdikten sonra, mutfak onlara çok sıcak gelmişti. Temiz kıyafetlerinin olduğu yere gidip üstlerini değiştirmeye başladılar.

Roo giyinmeyi bitirirken mutfağa Kurt girdi ve önlüklerini bağlayan Roo ile Jason'ın yanına geldi.

"Senin pisliğini ben temizlemek zorunda kaldım Avery. Bana borçlusun." "Ne?" dedi Roo, zevk ve kızgınlıkla karışık bir yüz ifadesiyle.

"Beni duydun. Ben kapı görevi almam, ama senin yüzünden burada çalışmaya başladığım günden beri görmediğim kadar çamuru temizlemek zorunda kaldım." "Bunun için zamanım yok," dedi Roo, onu iterek geçerken.

Kurt Roo'nun koluna yapıştı. Roo döndü ve Calis'in paralı asker birliğindeyken denizin ötesine yaptıkları yolculukta Sho Pi'den öğrendiği bir tutuşu kullanarak Kurt'ün parmaklarını, son derece rahatsızlık verecek bir açıyla geriye doğru büktü. Acı anında etkisini gösterdi. Kurt'ün yüzünün rengi çekildi ve dizlerinin üstüne çökerken gözleri sulanmaya başladı. Roo sakin bir şekilde, "Sana, eğer bana bir daha dokunursan, ne olacağını öğrenmek istemezsin demiştim," dedi. Kurt'ün bir an daha acı çekmesini bekledikten sonra parmaklarını bıraktı. "Bir dahaki sefere elini kırarım. Ondan sonra servis yapmaya ne kadar uygun olduğunu görürüz." Kurt fısıldayarak, "Sen delisin!" dedi.

Roo Kurt'ün gözlerindeki korkuyu gördü. Bütün kabadayılar gibi, o da herhangi bir direnç beklemiyordu ve bu direncin Roo gibi ufak tefek birisinden gelmesi onu iki kat şaşırtmıştı. "Fazla deli," dedi Roo. "Ayrıca seni çıplak ellerimle öldürebilirim. Bunu unutma ve ben etraftayken çeneni kapalı tut ki iyi geçinelim."

Roo bir yanıt ya da Kurt'ün diz çökmek zorunda kalışını izlemek için dönen mutfak personelinin bir şey demesini beklemedi. Artık bir düşmanı olduğunu biliyordu, ama Kurt'ten korkmuyordu. Korkularını yıllar önce geride bırakmıştı ve Roo Avery'ye onları tekrar hatırlatmak için şişirilmiş bir kasaba kabadayısından çok daha fazlası gerekiyordu.

-7-
FIRSAT

Roo gülümsedi.

Adam onu aramaya öğleye doğru gelmiş, McKeller da onu, Bay Hoen'in sevdiği kahveyi yapmayı öğrendiği mutfaktan çağırtmıştı. Adam kendini tanıtmadan, "Arabamı çalan çocuk sen misin?" diye sordu.

Roo durup adamı inceledi. Roo'dan yalnızca bir baş uzun, orta boylu bir adamdı, tıknazdı ve yuvarlak bir yüzü vardı. Alnına düşen perçemli kısa saçlarını bir miktar hoş kokulu yağ ile Queg tarzında yatırmıştı. Kalın boynu göz önüne alındığında, çok yüksek yakalı bir gömlek giyiyordu ve gömleğin önünde aşağı kadar inen son derece abartılı bir fırfır vardı. Adam garip kesimli ceketi ve dar pantolonu yüzünden Roo'ya komik görünmüştü. Arkasında daha az komik olan iki fedai duruyordu. Her ikisinin de bellerindeki uzun bıçaklardan başka silahı yoktu, ama Roo bunların katil olduğunu anında anlamıştı; tıpatıp Roo'nun da görev yaptığı Calis'in birliğindeki adamlara benziyorlardı.

Konuşan adam genç şehir züppeleri gibi giyinmiş olabilirdi, ama öfkesi ve kısık gözleri Roo'nun, onun da hizmetindeki iki adam kadar tehlikeli olabileceğini hissetmesine yol açmıştı. Roo, "Siz de?" dedi.

"Timothy Jacoby."

"Ah," dedi Roo, elini uzatmadan önce önlüğüne silerek. "Sarhoş arkadaşınız sizden bahsetmişti. Dün akşam dükkânınıza uğradı mı?"

Öfke, yerini anında şaşkınlığa bıraktı. Roo adamın inkâr beklediğini anlamıştı. Adam isteksizce Roo'nun elini tuttu ve üstünkörü sıktıktan sonra bıraktı. "Arkadaş mı? O arkadaşım değildi, biraz içki ısmarladığım ve bana... bana bir iyilik yapan bir denizciydi yalnızca."

"Eh, denizlere dönmenin, size arabanızı neredeyse Barret'in Kahve Evi'ne soktuğunu söylemekten daha iyi bir seçenek olduğuna karar verdiği belliydi."

"Ben de öyle duydum," dedi Jacoby. "Eğer kaçtıysa, bu neden bir dedikoducudan bilgi satın almak zorunda kaldığımı açıklıyor. Kadın birilerinin Barret'in önünde arabamı boşaltıp bütün kargoyu taşıdığını söyledi. Denizcinin soyguncular tarafından alt edildiğini sanmıştım."

Roo, "Hayır," dedi. "Mallarınız güvende." Elini tuniğine sokarak büyük deri cüzdanı çıkartıp Jacoby'ye verdi. "Gümrük belgeleri burada... Bütün kargo güvenli ve kuru bir şekilde yolun karşısındaki şu evde."

"At ve araba nerede?" diye sordu Jacoby.

"At öldü. Koşum takımlarını kesmek zorunda kaldık ve at kasapları onu parçalayıp götürdü." "At kasaplarına bir bakır bile vermem!" dedi Jacoby. "Buna asla izin vermem. Başka bir takım gönderip arabayı kendim çektiririm!"

"Zahmet etmeyin," dedi Roo "Araba mahvoldu." ki, bu yalandı, "o yüzden onu çektirmek zorunda kaldım. Hamalların ve at kasaplarının ücretini karşılaması için arabayı bana bırakırsanız ödeşmiş oluruz."

Jacoby'nin gözleri kısıldı. "Mahvoldu öyle mi? Nereden biliyorsun?"

"Babam arabacıydı," dedi Roo, "ve sizinkinin doğru düzgün iş göremeyeceğini bilecek kadar araba kullandım," ki bu doğruydu, "ve bütün koşum takımları kesildiği için, artık dört teker ve kasadan başka bir şey değil," ki bu da doğruydu.

Jacoby bir süre hiçbir şey söylemedi. Düşünürken siyah gözleriyle Roo'yu inceliyordu. "Kaç hamal vardı?"

"Sekiz," dedi Roo, Jacoby'nin kolaylıkla Hamallar Loncası'nı kontrol edebileceğini bilerek.

Jacoby, "Mallarımı göreyim," dedi.

Roo, McKeller'a baktı. Yaşlı adam başıyla onaylayınca Roo sokağın karşısına geçti. Fırtına sabaha karşı durmuştu, ama sokaklar hâlâ çamur içindeydi. Jacoby buraya arabayla gelmişti ve adamın pantolonunun paçaları ve son moda çizmeleri kalın çamur tabakasıyla pislenirken Roo içten içe seviniyordu.

Kapıya ulaştıklarında Jacoby kilide baktı. "Anahtarı nereden buldun?"

"Bulmadım," dedi Roo, asma kilit köprüsünü kolayca kenara çekerek. Vidalar yerlerinden çıktı ve bir tanesi kapının önüne düştü. Roo vidayı alıp yerine soktu. "Sahibinin, evini hiç kimsenin çalacağını düşünmediği belli."

İtip kapıyı açtı ve Jacoby'yi kargosunun durduğu yere götürdü. Jacoby çabucak sayım yaptı, ardından, "Geri kalanı nerede?" diye sordu.

"Geri kalanı mı?" dedi Roo masum bir şekilde. "Hepsi bu kadar değildi," dedi Jacoby öfkesine güçlükle hakim olarak.

Roo artık adamın ne planlamış olduğunu kesin olarak anlamıştı. İpek, Krondor limanına Kesh'ten kaçak olarak getirilmişti. İpeğin oradan Jacoby'nin ofisine götürülmesi gerekiyordu ve denizciyi, bu işi yaparsa kolayca bir miktar altın kazanacağını söyleyerek kandırmıştı. Kraliyet Gümrüğü denizciyi tutuklasaydı bile, Jacoby ipekten haberi olmadığını ve denizcinin, arabasını bilgisi dışında kullanarak kaçak ipek taşıdığını iddia edecekti. Herhangi bir lonca arabacısı ya da babası gibi bağımsız çalışan bir arabacı, asla yüklemediği bir şeyi çalmakla suçlanmadığından emin olmak için gümrük beyannamesine ters bir durum olup olmadığını anlamak üzere kargoyu kontrol ederdi. Ama tek atla çekilen bir arabayı sürebildiği yalanını söyleyen sarhoş bir denizci, arkada ne olduğuyla ilgilenecek birisi değildi.

Roo adama bakıp sakin bir şekilde, "Pekâlâ, eğer Şehir Muhafızları Komutanı'nın ofisine gidip yeminli ifade vermek istiyorsanız, size eşlik etmekten son derece mutluluk duyarım," dedi. "Eminim bu konşimentoda olmayan bir şeyle neden bu kadar ilgilendiğinizi bilmek Kraliyet Gümrüğü kadar en az onun da ilgisini çekecektir."

Jacoby uğursuz bakışlarını Roo'ya kilitledi, ama bir süre sonra hiçbir şey yapamayacağı anlaşıldı. Her ikisi de neler olduğunu biliyordu, ama bu noktada Jacoby'nin yalnızca iki seçeneği vardı ve adam gün gibi ortada olanı seçti.

Jacoby başıyla sağındaki adama işaret verdi. Adam ceketinin içinden bir hançer çıkardı ve Jacoby, "İpeği ne yaptığını söylemezsen, kalbini sökerim," dedi.

Roo kendini savunabileceği bir alan yaratmak için odanın ortasına ilerledi. Çizmesinde gizlediği bir hançeri vardı, ama onu çekmek yerine bekledi. Jacoby'nin iki haydudu, habersiz silah çekmişlerse ya da bir meyhane kavgasında eğitim görmemiş bir adam için tehlikeli olabilirdi, ama Roo kendi becerilerinin farkındaydı ve bu adamlar birlikte eğitim almış olduğu adamlar kadar yetenekli değilse, kendini savunabileceğini biliyordu.

"Kendine zarar vermeden kaldır şunu," dedi Roo.

Jacoby herhangi bir tepki bekliyorduysa bile, bunu beklemiyordu. "Öldürün!" dedi.

Haydutlardan biri hızla hamle yaparken, diğeri kemerindeki bıçağı çekti. İlk saldırgan Roo'nun elini bileğinde buldu ve Roo diğer başparmağını adamın dirseğindeki son derece duyarlı sinir düğümüne bastırınca aniden kolundan yukarı bir acı dalgasının tırmandığını hissetti. Roo adamın elindeki bıçağın yere düşmesini sağlayıp ayağıyla çabucak kenara itti. Ardından adamın kasığına, yere yığılırken inlemesine yol açan bir tekme atıp ilk saldırganı etkisiz hale getirdi.

Diğer haydudu da çabucak etkisiz hale getirince Jacoby hançerini çekti. Roo, "Bunu gerçekten yapmamalıydın," derken kafasını iki yana salladı.

Öfkesine yenik düşen Jacoby homurdanarak Roo'ya doğru hamle yaptı. Roo rahatça adamın önünden çekildi, ilk saldırgana yaptığı gibi Jacoby'nin bileğini yakaladı ve aynı sinir düğümünü buldu. Ama bu sefer parmakları güçten düşürecek kısa bir itme yerine, başparmağını dirseğine iyice bastırarak adamın mümkün olduğunca çok acı çekmesini sağladı. Jacoby dizleri bükülüp gözleri yaşla dolarken hafifçe bağırdı. Ardından Roo başparmağını çekti ve adamın elindeki hançer güçten kesilmiş parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Roo sakince bıçağı aldı.

Jacoby dirseğini tutarak diz çöktü. Roo bıçağı çevirip Jacoby'ye uzattı. "Bunu düşürdün." İlk saldıran haydut yavaşça ayağa kalkmaya çalışıyordu. Roo adamın kasıklarındaki şişliğin inmesi için bir süre soğuk suda yatması gerekeceğini biliyordu. Diğer haydut yüzünde kararsız bir ifadeyle Jacoby'ye baktı. Jacoby, "Kimsin sen?" diye sordu.

"Adım Avery. Rupert Avery. Arkadaşlarım bana Roo der. Sen bana Bay Avery diyebilirsin." Bıçağı salladı. Jacoby hançeri alıp bir an baktı.

Roo, "Endişelenme, istediğim zaman geri alabilirim," dedi.

Jacoby ayağa kalktı. "Ne çeşit bir garsonsun sen?"

"Eski asker çeşidi. Bu iki soytarıyı birkaç arkadaşıyla beraber bu gece 'bana bir ders vermek' için göndermeyi aklından bile geçirme diye söylüyorum. Sonra onları öldürmek zorunda kalırım. Sonra da Şehir Muhafızları'na neden bana bir ders vermeye çalıştığını açıklamak zorunda kalırım. "Şimdi, ofisine dönmeni, başka bir araba ve at takımı getirmeni ve bu kargoyu buradan çıkarmanı tavsiye ederim. Mallarını burada depoladığını öğrenirse, binanın sahibi senden kira isteyebilir." Jacoby fedailerine dışarı çıkmalarını işaret

etti ve adamlar çıktıktan sonra peşlerinden gitti. Kapıdan çıktıktan sonra durdu ve omzunun üstünden Roo'ya baktı. "Araba?" diye sordu.

Roo, "Buralarda bir araba görüyor musun?" dedi.

Jacoby uzun süre hiçbir şey söylemedi. Ardından, "Bir düşman edindiniz, Bay Avery," dedi. Roo, "İlk düşmanım sen olmayacaksın Jacoby," dedi. "Şimdi sinirlerimi bozmadan defol buradan ve birisi bütün kargonu alıp ortadan kaybolmadığı için Ruthia'ya teşekkür et."

Jacoby gittikten sonra Roo kafasını iki yana salladı. "Ne insanlar var. Bir teşekkür bile etmedi." Dışarı çıkıp kapıyı kapadı ve sokağın karşısına geçti. McKeller onu bekliyordu, "Gideli uzun zaman oldu," dedi. Bu bir sanı değildi.

Roo, "Bay Jacoby kargosunun bir kısmının eksik olduğunu düşünüyor ve kaybından Barret'in yerinin sorumlu olduğunu iddia etmeye hazır gibi görünüyordu," dedi. "Gümrük beyannamesindeki her kalemi dikkatlice sayınca, tatmin olmuş bir şekilde ayrıldı." McKeller tamamen ikna olmamışsa bile, yalanı olduğu gibi kabul etmeye hazır görünüyordu. Başıyla Roo'ya işinin başına dönmesi gerektiğini işaret etti. Roo mutfağa doğru ilerlemeye başladığında, Jason'ın kapının yanında dikildiğini fark etti. "Bu saatte ara mı verdin?"

Jason başını salladı. "Sakıncası yoksa bana bir iyilik yapar mısın: iş beklediği salona gidip kuzenim Duncan'ın hâlâ şehirde olup olmadığına bakar mısın?" Şarap arabalarının parçalanmasından sonra Duncan, Roo'nun çabucak zengin olma hayallerinin sona erdiğine karar vermişti ve doğuya giden bir kervanda muhafızlık görevi arıyordu. "Peki şehirdeyse?" diye sordu Jason. "Ona işe geri döneceğimizi söyle."

Eğer Jacoby'nin aklında Roo'dan intikam almak vardıysa bile, bunu çabucak yapmaya kalkışmadı.

O gece Roo, Barret'in mutfağının üstünde kiralamış olduğu tavan arasında çok az uyudu. Duncan, Jason ile birlikte geri dönmüştü ve Kesh'e giden büyük bir kervanla ayrılmak üzere olduğundan yakınmıştı ve kuzeninin yanında uyuyordu.

Duncan kendi rahatsızlığını abartıp diğer insanlarınkini yok saymaya meyilli olduğu için, Roo bunun yalan olduğunu düşünüyordu, ama önemsemedi. Yolun karşısındaki eve sakladığı ipeğin sandığından çok daha fazla edeceğini biliyordu. Yoksa Jacoby onu geri almak için bu kadar gözü dönmüş davranmazdı. Bu yüzden Duncan'ın yanında olması önemliydi; Roo ticaret dünyasına girdiğinde arkasını kollayacak güvenilir birisine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Plan üstüne plan yapıp bozarak yatarken gece ağır ağır geçti. İpeğin, felaketle sonuçlanan şarap yatırımını telafi edeceğini ve teoride sağlam görünse de, kendi şarap ticaretini kurmak için takındığı tavra dikkat eden herkesin, Roo'nun ticarette ne kadar acemi olduğunu anlayacağını biliyordu. Şafak vakti yaklaşırken kalkıp giyindi. Şehrin seslerini dinlemek için şafak öncesi loşluğuna çıktı.

Dağların ortasındaki küçük bir toplumdan gelen bir kasaba çocuğu olduğu için, Krondor'un garip seslerinin keyif verici olduğunu düşündü: limandan gelen martıların çığlıkları, mallarını şehre getiren fırıncıların, sütçülerin ve meyve satıcılarının, parke taşı kaplı sokaklarda ilerleyen arabalarının tekerlek gıcırtıları. Roo karşıdaki eski binaya giderken ara sıra, loş sokaklarda dikkatle ilerleyerek işine giden bir zanaatkâr geçiyordu, ama bunun dışında sokaklar boştu.

Bu binayı gördüğü ilk andan itibaren, bir zamanlar güzel olan bu eve karşı garip bir cazibe duymuştu. Kendini ikinci kattaki büyük pencerelerde durup, evle Barret'in arasındaki işlek kavşağa bakarken hayal etmişti. Nasıl olduysa bu ev Roo için bir sembol, dünyaya önemli ve varlıklı bir adam olduğunu gösterecek somut bir hedef olmuştu.

Karanlık eve girip etrafa göz gezdirdi. Kapıdan gelen loş ışık, ipeği sakladığı merdiven altının dış hatlarını ancak aydınlatıyordu. Birden merak içinde üst kata çıktı.

Girişe tepeden bakan bir balkon oluşturacak şekilde sağa kıvrılan merdivenlerin bitimine gelince durdu. Avizenin belli belirsiz şeklini görebiliyordu ve mumları yakıldığında nasıl görüneceğini merak etti.

Sağa dönünce, koridorun zifiri karanlığa doğru devam ettiğini gördü. Ardında, sokağa bakan bir pencerenin olduğu sağdaki ilk kapının kolunu güçlükle görebiliyordu. Kapıyı açtı ve gri sabahın loş ışığındaki odaya baktı.

Odada paçavralardan ve kırık çanak çömlek parçalarından başka bir şey yoktu. Pencereye gidip dışarı baktı. Sabah loşluğunda Barret'in kapısını gördü. Bütün vücudunu bir heyecan dalgası sardı ve elini uzatıp duvara dokundu.

Güneş doğana kadar kımıldamadan durdu. Aşağıdaki sokak şehrin sakinleriyle dolmuştu. Kendine ayırdığı bu gizli sessizliğin, aşağıda sayılan hızla artan kalabalık tarafından bozulmasına sinirlendi. Çabucak diğer odaları dolaştı. Bu evin her santimini öğrenmek istiyordu. Arka tarafta ana süit, birkaç oda daha, bir gardırop ve hizmetkârların arka merdiveni buldu. Üçüncü katın yarısı depo ve yarısı da hizmetçiler için çalışma alanı sayılabilecek bir yer olarak ikiye ayrılmıştı. En azından, Roo'nun orada bulduğu kaliteli kumaş parçaları ve bir yüksük, bir zamanlar evin hanımının terzisiyle burada buluştuğunu düşünmesine yol açmıştı.

Roo evi dolaşmayı bitirdiğinde, içinde bir üzüntü duyarak dışarı çıktı. Kapıyı kapadı ve kendine, bir gün buraya bu evin sahibi olarak döneceğine söz verdi.

Sokağın ortasına ulaştığında, elinde küçük bir kumaş parçası olduğunu fark etti. Kumaşı inceledi. Bir zamanlar güzel olan bir ipek parçasıydı, ama zamandan ve tozdan sararmıştı. Tam olarak

sebebini anlayamadan, kumaş parçasını tuniğinin içine soktu ve Barret'in girişini geçerek arka tarafa doğru ilerledi.

Yan sokağa girerken kapılar açılınca geç kaldığını anladı. Kahve evini açanların arasında onun da olması gerekiyordu.

Odasına çıktı, önlüğünü taktı ve aşağı inip dikkat çekmeden diğer garsonlarla birlikte aceleyle mutfağa girdi. Duncan kütük gibi uyuyordu ve ipek de merdivenlerin altında güvendeydi. Roo, bunun uzun bir gün olacağını biliyordu, ama mesaiden sonra servetini yapmaya başlayabilirdi.

Duncan öğle paydosunda yanına geldi. Roo kahve evinin arka avlusuna çıkıp, "Ne oldu?" diye sordu.

"İnsanın her tarafına kramplar sokan o çatı katında oturmaktan sıkıldım kuzen. Belki bir alıcı bulmaya çalışıp şu-" Roo'dan gelen uyarır bir bakış onu susturdu. "Ben planları çoktan yaptım. Eğer gerçekten bir şeyler yapmak istiyorsan, yolun karşısındaki eve gidip arabayı gözden geçir. Koşum takımlarını tamir ettirmek için ne yapmamız gerekeceğini haber ver bana. Arabacı değilsin, ama az da olsa arabalardan anlayacak kadar bilgin var. Yeni koşum takımları almamız gerekip gerekmediğine bak. O arabayı tamir ettirebilirsek çok iyi olur." "Sonra ne yapayım?" diye sordu Duncan. Roo elini tuniğine sokup bir gün önce McKeller'dan aldığı altını çıkardı. "Bir şeyler ye, sonra da arabayı onarmamız için gerekenleri al. İki ata ihtiyacım var." "Neden?" diye sordu Duncan. "Bu ihtiyacımız olan şeyleri ve atları almaya yetmez. Ayrıca, ne taşıyacağız?" Roo, "Bir planım var" dedi.

Duncan kafasını iki yana salladı. "Planların işe yaramıyor gibi görünüyor kuzen." Roo'nun yüz ifadesi değişti ve tam öfkeyle bir şey söylemek üzereydi ki Duncan, "Yine de bu senin paran ve yapacak daha iyi bir işim yok," dedi. Kuzeninin gülümsemesi, Roo'nun öfkesinin uçup gitmesine yol açtı. Duncan'ın derbeder tavırları onu daima gülümsetiyordu,

"Kımılda hadi," dedi Roo. "Yaşamamız için birimizin çalışması gerekiyor."

Roo alt kattaki görev yerine dönmek için mutfağa girdi ve birkaç boş dakikasını bir şeyler atıştırmak yerine Duncan ile konuşarak geçirdiğine pişman oldu. Aniden acıkmıştı ve bu yalnızca günün daha da yavaş geçmesine sebep olacaktı.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye sordu Duncan.

Roo, "Hayır, ama aklıma başka bir şey gelmiyor," dedi. Kolunun altındaki ipek topunun ucunu düzeltti.

Barret'in yerinden olabildiğince uzak olan Tüccarlar Mahallesinin ucundaki sade bir evin önünde durdular. Hâlâ çadır bezine ve ketene sarılı olan uzun ipek topunun diğer ucunu tutan Duncan etrafa göz gezdirdi. Şehrin çok kötü bir kısmında değildiler, ama tamamen güvenli bir bölgede de değildiler. Sadece bir sokak ötede, daha az bakımlı, genelde bir evde birkaç işçi ailesinin oturduğu ve dört ya da beş kişinin bir odada yaşadığı evler vardı. Roo evin tam olarak Helmut Grindle'dan beklediği gibi olduğunu fark edince kafasını iki yana salladı.

Kapıyı çaldı.

Bir dakika sonra, bir kadın, "Kim o?" diye sordu.

Roo, "Adım Rupert Avery ve şahsen tanıdığım bir tüccar olan Helmut Grindle'ı arıyorum," dedi. Zekice gizlenmiş bir gözetleme deliği açıldı -Roo deliği sadece ufak bir ışık parlaması sayesinde fark etmişti- ardından, bir süre sonra kapı açıldı.

Kapıda tombul, sade görünüşlü ve açık kahverengi saçları siyah bir saç bandının altına toplanmış genç bir kadın belirdi. Mavi gözleri şüpheyle kısılmıştı ama, "İçerde bekleyin bayım," dedi. Roo ve Duncan içeri girdi. Kız arkasını döndü ve Roo kızın sade ama kaliteli ve bakımlı kıyafetler giydiğini fark etti. Aklından bir olasılık geçince, yüzünün şekli değişti.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Duncan yalnız kaldıklarında. "Umarım bu hizmetçi kızdır," dedi Roo. Birkaç dakika sonra içeri dar omuzlu, kambur bir adam girdi, Roo'ya baktı ve "Avery!" dedi.

"Asıldığını duymuştum."

"Kral tarafından affedildim," dedi Roo, "ve bana inanmayan herkes bunu saraya sormakta özgürdür. Onlara yakın arkadaşım Dük James ile konuşmalarını söyle."

Grindle'ın gözleri neşeyle parladı. "Bunu yapacak birisini tanıyor olabilirim." Perdeli bir kapı girişini gösterdi. "İçeri gelin."

Sade bir biçimde döşenmiş odadan, çok güzel döşenmiş bir oturma odasına girdiler. Dekor Rupert'in tahmin ettiği gibiydi ve Erik ile birlikte Krondor yolunda Grindle ile birlikte yolculuk ederlerken Grindle'dan öğrendikleriyle uyuşuyordu.

Krallık'ı, sıradan mallar taşıyormuş gibi görünen sıradan bir arabayla dolaşan Grindle, küçük ve kolay taşınabilen lüks mallar konusunda uzmanlaşmış bir tüccardı. Aslında arabanın kendisi, santimetre kare başına, ömrünü araba yükleyip boşaltmakla geçirmiş olan Roo'nun şimdiye kadar gördüğü herhangi bir kargodan daha fazla altın içeriyordu.

Genç kadın içeri girdi ve Grindle, "Karli, bize şarap getir," dedi. İki adama oturmalarını işaret edince Duncan oturdu. Roo kuzenini tüccarla tanıştırdı, ardından, "Umarım rahatsız etmiyoruzdur," dedi.

"Elbette rahatsız ediyorsunuz," dedi Grindle incelikten yoksun bir şekilde. "Ama ilgimi çekeceğini düşündüğün birtakım planların olduğundan şüpheleniyorum ve bu tür planları nadiren ilgi çekici bulurum." Roo ile Duncan'ın yere koyduğu ve şu anda Duncan'ın oturduğu sandalyeye dayalı duran pakete göz atıp, "Sanırım bunun o büyük çadır bezi paketindeki şeyle bir ilgisi var," dedi.

Roo'nun -rahatlayarak sessiz bir iç geçirmeyle- hizmetçi kız olarak düşündüğü kız bir tepsi, üç gümüş kadeh ve bir sürahi şarapla döndü. Roo şarabın tadına bakıp gülümsedi. "En iyi şarabın değil, ama en kötüsü de değil, öyle değil mi tüccar efendi?"

Grindle gülümsedi. "Sen Darkmoorlusun, şimdi hatırladım. Şarap diyarı. Bana dişe dokunur bir şey gösterebilirsen, nadide bir şişenin mantarını açabilirim. Planın nedir ve ne kadar altına ihtiyacın var?"

Ses tonunda endişeden eser yoktu, ama Roo yaşlı adamın gözlerindeki kuşkuyu görebiliyordu. Grindle Roo'nun karşılaştığı en kurnaz adamdı ve gizli bir işin kokusunu, Roo daha hayalini bile kuramadan alırdı. Bu adamı kandırmaya çalışmanın bir yararı yoktu.

Roo başını sallayınca Duncan paketi yere koyup yavaşça açtı. Çadır bezini açtıktan sonra keteni açmaya başladı ve sonunda ipek açığa çıkınca geri çekildi.

Grindle hemen diz çöktü ve nazikçe bir köşesini tutup kumaşı inceledi. Topu kaldırıp ağırlığını tarttı. "Elinizdekinin ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Roo omuzlarını silkti. "Kesh malı diye tahmin ediyorum."

"Evet," dedi Grindle. "İmparatorluk'a ait. Bu ipeğin İmparator Yaylası'na gitmesi gerekiyor. Keshli Asilkanlar tarafından küçük eteklerin ve diğer hafif kıyafetlerin dokunmasında kullanılır."

Gözlerine kurnaz bir bakış yerleşti. "Nereden buldunuz bunu?"

Roo, "Mal kurtarma gibi bir şeyden," dedi. "Sahibi olduğunu kanıtlayacak hiç kimse çıkmadı." Grindle arkasına yaslanırken güldü. "Elbette çıkmaz. Bu ipeği İmparatorluk'tan kaçırmanın cezası ölümdür." Kafasını iki yana salladı. "Dünyadaki en iyi ipek değildir, bilirsin, ama Asilkanlar'ın, tarihleriyle ve gelenekleriyle bağlantılı olan şeylere sahip çıkmakla ilgili garip bir anlayışları vardır. Bu gibi şeylere kendilerinden başka birilerinin sahip olmasından hoşlanmazlar. Bu da, sahip olmamaları gereken bir şeyi elde etmek

isteyen kibirli soylular için bu tür şeyleri daha da değerli bir hale getirir."

Roo hiçbir şey söylemedi. Sadece Grindle'a bakıyordu. Sonunda yaşlı adam, "Eee, o sinsi kafanın içinde dolaşan ve bu kaçak nadir parçayla ilgisi olan plan nedir Rupert?" dedi.

Roo, "Aslında bir planım yok," dedi. Kısaca, Darkmoor'dan açık şarap getirme girişimini anlattı ve oldukça şaşırtıcı olmakla birlikte, Grindle bu fikre olumsuz bir yorum yapmadı. Şakacılar ve Sam Tannerson'un ölümcül sonuyla karşılaşmasını anlatmayı bitirdiğinde, Grindle durması için elini kaldırdı.

"Şimdi konunun en can alıcı kısmına geldin evlat." Şarabından bir yudum aldı. "Böyle şeylerle uğraştığın zaman," eliyle ipeği gösterdi, "Şakacılar ya da onlarla düzenli olarak iş yapma ihtiyacı duyan iş adamlarıyla da uğraşırsın." Kemikli parmağıyla çenesine vurdu. "Yine de, bu kalitede bir ipeğe çok para ödeyecek kadın terzileri var."

Duncan, "Onu bu kadar pahalı yapan nedir, İmparatorluk'a ait olması dışında yani?" diye sordu. Grindle omuzlarını silkti. "Söylentiye göre, normal ipekböcekleri yerine dev kurtlardan ya da örümceklerden ya da başka fantastik yaratıklardan elde ediliyormuş. Bunun doğru olup olmadığına dair bir fikrim yok, ama şu var: bu ipek parlaklığını ya da şeklini kaybetmeden yıllarca kullanılabilir. Böyle bir özelliği olan başka bir ipek bilmiyorum."

Odaya tekrar sessizlik çöktü, ardından Grindle, "Hâlâ benden ne istediğini söylemedin," dedi "Şimdiden büyük yardımın dokundu," dedi Roo. "Doğrusunu istersen, bir arabam var ama hiç atım yok ve bunu satmayı düşünüyordum. Belki uygun bir alıcı ve iyi bir fiyat söyleyebilirsin diye düşünmüştüm."

Tüccarın yüzünden kurnaz bir ifade geçti. "Söyleyebilirim." Ardından başını sallayıp, "Evet, hemen söyleyebilirim," diye ekledi.

Duncan ipeği sararken Grindle, "Karli!" diye seslendi. Bir süre sonra kız göründü ve Helmut Grindle, "Oversbalk'tan gelen şaraptan bir şişe getir kızım, yılı neydi?" dedi. "Hangisini kastettiğini biliyorum baba."

Bir Grindle'a bir de kızına bakan Roo kendini zorlayarak gülümsedi. Gülümsememek için iki sebebi vardı. Birincisi, kızın hizmetçi değil tüccarın kızı olmasıydı. Sessize iç geçirdi ve dönüp kıza gülümsedi. Diğer sebep şarap seçimiydi. Grindle'ın niyetinin ne olduğunu tam olarak biliyordu:

Grindle'ın atalarının soğuk ikliminde tatlandırılmış Advaria tipi tatlı şaraplardan birini içmek. Roo'nun tatlı şaraplarla sınırlı deneyimi olmuştu ve bunun gibi bir şarabı yalnızca bir kere içmişti; o da babasının Ravensburg'e getirdiği ender bulunan seçme meyve şaraplarından çaldığı şişeyle olmuştu. Hayatının en kötü baş ağrılarını çok fazla içki içmekten dolayı yaşamıştı, ama şu anda hayatta hiçbir şeyi Helmut Grindle'ın bu işi onaylamasından daha çok istemiyordu ve eğer istenirse bütün şişeyi içebilirdi. Ardından, tombul ve çirkin kıza göz atarak, aynı zamanda kızın da onayını istediğini anladı.

Roo'nun sürekli bakışı odadan çıkan kızın kızarmasına yol açtı ve Grindle, "Yapma seni genç serseri," dedi.

Roo kendini zorlayarak sırıttı. "Şey, güzel bir kızı görmezden gelmek zor." Grindle kahkahayı bastı. "Bunu sana daha önce de söylemiştim Avery. Senin en büyük hatan, diğer insanların senin yarın kadar bile zeki olmadığını düşünmek."

Roo kızardı ve kız tatlı beyaz şarapla döndüğü zaman hiçbir şey söylemedi. Şerefe kadeh kaldırdıklarında, Duncan iyi kader ve iyi bir talih umuduyla ilgili anlamsız sözler söyledi, Roo da, "O halde sanırım birlikte iş yapacağız," dedi.

"Büyük olasılıkla," derken, Helmut Grindle'ın buz gibi ifadesi içten bir gülümsemeye dönüştü. Öne doğru eğildi. "Seni bir meyhanenin duvarına çivilenmiş bir parşömen kadar iyi okuyabiliyorum Roo Avery, bu yüzden bazı şeyleri doğrudan söylememe izin ver.

"Sen ve arkadaşın Erik ile yolda seni iyi tanıyacak kadar vakit geçirdim. Zekisin ve akıllısın ve bu ikisi aynı şey değildir; kurnaz bir yapın var ama sanırım öğrenmeye isteklisin." Sesini alçalttı. "Ben çirkin bir kızı olan yaşlı bir adamım ve kesemde gözü olmayan hiç kimse kızıma kur yapmaz." Durdu ve Roo itiraz etmek için hiçbir şey söylemeyince başını sallayıp devam etti. "Ama sonsuza kadar onun yanında olamayacağım ve öldüğüm zaman yatağımın başucunda gözyaşı dökecek torunlar istiyorum. Eğer böylesi bir kibrin bedeli, damadımı kızımdan önce kesemde gözü olanlar arasından seçmekse, varsın öyle olsun. Ama içlerinden en iyisini seçeceğim. Torunlarıma ve annelerine iyi bakacak bir adam istiyorum." Sesini daha da alçalttı. "İşimi devralacak ve kızıma iyi bakacak birisine ihtiyacım var. Bunun sen olup olmadığını bilmiyorum, ama olabilirsin." Roo yaşlı adamın gözlerinin içine baktı ve Bobby de Loungville de dahil, hayatında hiç karşılaşmadığı kadar sert ve inatçı bir irade gördü. Sadece, "Olabilirsen!" dedi.

"O halde," dedi Grindle, "kumarbazların dediği gibi, kartlar masada."

Duncan duyduklarından tam olarak emin değilmiş gibi duruyordu, ama bu sanki şarap üzerine dostça bir konuşmaymış gibi gülümsemeye devam etti.

"İpekle ne yapacağım?" diye sordu Grindle.

Roo bir süre düşündükten sonra yanıt verdi. "Bir başlangıca ihtiyacım var. İpeği al, arabamı tamir ettir, bana at ve bir kargo ver ve götüreceğim yeri söyle. Kendimi sana kanıtlamama izin ver." Grindle çenesini ovuşturdu. "Bu ipeğin oldukça iyi bir teminat olduğuna kuşku yok." Aklından hesap yapıyormuş gibi baktı. Ardından, "Evet ya da hayır demeden önce bir şey daha var," dedi.

"Bu ipeği kaybettiği için seni arayacak olan kim?"

Roo Duncan'a göz atınca kuzeni omuzlarını silkti. Roo, Jacoby ile arasında geçenleri ona anlatmıştı ve Duncan bunu saklamaya gerek olmadığını düşünüyor gibiydi.

Roo, "Sanırım bu ipeği Kesh'ten kaçak getirten Tim Jacoby idi," dedi. "Ya da her kim getirdiyse ondan aldı. Her iki durumda da, ipek bu gece elinde olmadığı için çok da memnun olmadığını söyleyebiliriz."

"Jacoby mi?" dedi Grindle. Ardından sırıttı. "Babası ve ben uzun süredir birbirimize düşmanız. Bir zamanlar arkadaştık. Oğlu Randolph'un oldukça terbiyeli bir çocuk olduğunu duydum, ama Timothy farklı biri; kötü bir insan. Yani seni bu işte desteklediğim için yeni düşmanlar kazanmış olmayacağım."

"Birlikte iş yapacak mıyız yani?" diye sordu Roo.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Grindle. Biraz daha şarap doldurdu. "Şimdi, bir içki daha..." İçtiler ve ikinci kadehlerin ardından Duncan, "Başka kızın yok, değil mi?" diye sordu. "Güzel bir tane, belki?"

Roo eliyle gözlerini kapadı ama Grindle gülünce şaşırıp kaldı. Elini gözlerinden çekince Helmut Grindle'ın bu soruyla gerçekten keyiflendiğini görerek hayrete düştü.

Şişeyi bitirdiler ve pek çok şeyden bahsettiler, ama Helmut Grindle ve Rupert Avery çoğunlukla, çeşitli ticaret stratejilerini, kargoları, hangi rotadan gidilmesi gerektiğini tartışarak planlar yaptı. Bir süre sonra ikisi de Duncan'ın sandalyede uyuyakaldığını ya da Karli Grindle'ın gelip şarap şişesini götürdüğünü, bitmek üzere olan mumu değiştirdiğini ve iki adamı gece yarılarına kadar konuşmaları için yalnız bıraktığını fark etmedi.

Roo, "Tetikte ol," dedi.

Duncan başını salladı. "Gördüm."

Bir arabayla, Krondor'un kuzeyindeki bir sonraki güvenli liman olan Sarth'ın hemen güneyinde, sahil yolunda ilerliyorlardı. Araba Roo'nun tatmin olacağı şekilde onarılmıştı, atlar sağlıklıydı ve Grindle, ipekten elde edilen kazançtan onun payına düşen paranın, bu girişimdeki ortaklığını fazlasıyla karşılayacağını garanti etmişti.

Bir grup silahlı adam yol kenarına toplanmış konuşuyordu. Araba yaklaşırken, silahlı adamlardan biri diğerlerini uyarınca, Roo ve Duncan grubun yanına gidene kadar adamlar yola yayılmış ve en öndeki adam elini havaya kaldırmıştı.

"Kral'ın Yolu'ndan geçme hakkıma engel olmaya çalışan kim?" diye sordu Roo.

"Hiç kimse," dedi lider, "ama bunlar sıkıntılı günler ve güneye at süren silahlı adamlar görüp görmediğinizi sormak zorundayım." "Görmedik," dedi Duncan.

"Atlılar kim?" diye sordu Roo.

"Haydutlar," dedi adamlardan biri. "Dün gece sabaha doğru bize saldırdılar. Yirmi kişiydiler, belki daha fazla."

Lider adama omzunun üstünden kızgın bir bakış attıktan sonra Roo'ya dönüp, "Haydutlar," dedi.

"Dün gece sabaha karşı iki tüccarın dükkânını, ardından kasabadaki iki hanı soydular." Roo keyifli görünen Duncan'a göz attı. Neredeyse ikindi olmuştu ve biraz ötede küçük bir şarap fıçısı vardı, bu yüzden Roo, bu 'askerler'in harekete geçilecek en iyi yönü şafaktan beri tartıştığına epeyce ikna oldu.

"Kasaba milisi misiniz?" diye sordu Roo.

Lider bir parça şişindi. "Evet, öyleyiz! Krondor Dükü'nün hizmetindeyiz ve kasabamızı koruyan özgür insanlarız."

"O halde," dedi Roo, atını öne doğru sürerek, "peşlerine düşseniz iyi olur."

Lider, "Eh, sorun da bu zaten," dedi. "Nereye gittiklerini bilmiyoruz. Bu yüzden peşlerinden gidilecek en iyi yolun hangisi olduğundan pek emin değiliz." "Kuzey," dedi Roo.

"Ben de öyle demiştim!" dedi az önce haddini aşan adam. "Neden kuzey?" diye sordu lider Roo'ya. "Çünkü Krondor'dan ayrıldığımızdan beri bu yoldayız. Eğer haydutlar size saldırdıktan sonra güneye kaçmış olsalardı, bizi geçmiş olmaları gerekiyordu. Bu sabah kimseyi görmediğimize göre, demek ki Şahin Kovuğu'na ya da Sorgulayıcının Bakışı'na doğru kuzeye yöneldikleri kesin." Roo coğrafya uzmanı değildi, ama Calastius Dağları'nın doğudaki eteklerine giden kuzeydoğu yoluna saptığınızda, Sarth'ın güneyine geçmenin kolay bir yol olmadığını bilecek kadar ticaret rotalarını biliyordu.

Daha sarhoş askerlerden biri, "Neden batıya ya da doğuya değil?" diye sordu.

Roo kafasını iki yana salladı. Lidere, "Çavuş?" dedi. Adam başını salladı. "Çavuş, eğer haydutlar batıya yönelmiş olsalardı, gemiye binerlerdi, ata değil. Ayrıca doğuda ne var ki?" "Sadece Sarth Manastırı yolu ve daha çok dağ."

Roo, "Kuzeye gitmişler," dedi. "Ve büyük olasılıkla Ylith'e gidiyorlardır. Çaldıkları malları başka nerede satabilirler ki?"

Bu lider için yeterliydi. "At binin!" dedi.

Sarth savunucularından bazıları düz bir çizgi halinde ilerlemekte zorlanıyordu, ama kasaba milisleri daha aceleci davranıyordu.

Roo yola devam etti ve küçük grup bineklerini almak için kasabanın çeşitli yönlerine doğru dağılırken onları izledi.

"Sence haydutları bulacaklar mı?" diye sordu Duncan.

"Çok şanssız değillerse," dedi Roo.

"Prens'in ordusu nerede?" diye sordu Duncan.

Roo, "Prens'in işleri için uzaktalar sanırım," dedi. Sarth, Krondor Prensliği'nin sınırları içinde yer alıyordu ve bu da hesap verecek ve koruma sağlayacak yerel kont, baron ya da dük olmadığı anlamına geliyordu. Krondor askerleri, Prenslik'in ve Krondor Şehri'nin kuzey komşusu olan Yabon Dukalığı arasındaki sınırda düzenli olarak devriye geziyorlardı. Ama yerel sorunlar olduğu zaman, bu devriyelerden biri gelene ya da yardım isteği karşılanana kadar huzuru korumak için bir milis, bekçi ya da kasaba muhafızı birincil sorumluydu.

Roo ve Duncan yolculuğa çıktıklarına memnundu. Roo Barret'in yerine istifasını sunmuş ve McKeller'dan üzüntüye benzer bir şey duyması onu şaşırtmıştı. Jason'a, işler umduğu gibi giderse ona zekâsına uygun bir iş bulacağına dair söz verdi.

Helmut Grindle Roo'yu kâra geçireceği konusunda yeterince açık sözlü davranmıştı. Birkaç kere Roo'yu kızı Karli ile evlendirmekten bahsetmişti. Bu konuşmalar kızın kıpkırmızı olmasına yol açmış, ama Grindle hiçbir zaman ona bu konuda ne düşündüğünü sorma zahmetine girmemişti. Erik ile Roo, Helmut Grindle'ın çirkin kızıyla evleneceğine dair şakalaşmışlardı, ama artık gerçek önünde dururken Roo yaptıkları şakaları düşündü. Kız çirkin değildi, sadece çok çekici değildi, ama Roo da öyleydi, bu yüzden bu konunun üstünde fazla durmuyordu. Eğer yeterince zengin olursa, güzel metresler tutabileceğini ve Grindle'a karşı birincil sorumluluğunun, kızının karnını çocukla şiş tutmak ve yaşlı adamın torunlarının iyi beslenip bakılmasını sağlamak olduğunu biliyordu. Grindle'ın sahip olduklarının üstüne ekleme yapabilirse, oldukça iyi bir paraya mirasçı olacağını -ya da daha doğrusu, Karli'nin mirasçı olacağını ki, ikisi de aynı şeydi- ve bununla işe başlarsa önünde hiçbir engel kalmayacağını da biliyordu.

Roo yaptığı planları birkaç kere Duncan'a anlatmıştı, ama Duncan'ın ilgilendiği şeyler ne zaman ve ne kadar ödeme alacağı ve en yakın fahişenin ya da istekli garson kızın nerede bulunabileceğiydi. Duncan ile yolculuk yapmak Roo'ya birçok şey öğretmişti ve onun sayesinde geceleri yalnız değil de bir meyhane fahişesiyle geçirmekten hoşlanmaya başladığını fark etmişti, ama Duncan'ın bir hancının güzel kızma kur yapma üstünde bu kadar çok odaklanması onu daima hayrete düşüyordu.

Kuzeninin kadınlara duyduğu ihtiras, Roo'nun normal 'genç erkek' açlığının çok ötesindeydi. Diğer taraftan Duncan, Roo'nun zengin olma tutkusunu hiçbir şekilde paylaşmıyordu. Yolculuk yapmış, dövüşmüş, sevmiş, içmiş ve yemişti ve hayalleri paylaşılmıyordu. Kolay para kazanmak ona çekici gelirken, zor yoldan para kazanmak asla onun tarzı olmamıştı.

Roo Sarth'ın güney ucundan girdiğinde, kapısı kırık olan bir dükkân görünce arabayı kenara çekti.

"Gözünü açık tut," dedi Duncan'a arabadan atlarken.

Dükkâna girdi ve girer girmez dükkânın soyulmuş olduğunu anladı. "İyi günler," dedi kızgınlık ve umutsuzluk arasında bir yüz ifadesiyle ona bakan tüccara.

"İyi günler bayım," dedi tüccar. "Gördüğünüz gibi, her zaman yaptığım şekliyle iş yapamayacak durumdayım."

Roo orta yaşlarının sonuna yaklaşan tüccarı inceledi. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Adım Rupert Avery, tüccarım," dedi elini uzatarak. "Ylith'e gidiyorum, ama belki bir yardımım dokunabilir."

Tüccar dalgın dalgın kafasını iki yana sallayıp, "Adım John Vinci," dedi. "Ne demek istiyorsunuz?" "Dediğim gibi ben tüccarım ve belki size, yağmalanan dükkânınızda yerine koymak isteyeceğiniz birtakım mallar sağlayabilirim."

Adamın tavrı anında değişti ve sanki elindeki bütün parayı bir bahse yatırmış gibi inceleyen bir yüz ifadesiyle dikkatle Roo'ya baktı. "Ne çeşit mallar?"

"Yalnızca en iyileri... Ylith'e gidiyorum ve Krondor'a götürmek için mal almayı planlıyordum, ama Ylith'ten almayı düşündüğüm malları benimle değiş tokuş etmeniz şartıyla rotama bir ayak daha ekleyebilirim."

Adam, "Ne tarz mallar?" diye sordu.

"Küçük miktarlardan kolaylıkla taşınabilen, ama bana kâr getireceği garanti olacak kadar yüksek kalitede mallar."

Tüccar bir an Roo'yu inceledikten sonra başını salladı. "Anlıyorum. Soylular için yüksek fiyatlı incik boncuk alıp satıyorsun." "Onun gibi bir şey."

"Pekâlâ, süslü şeylere çok az ihtiyacım var, ama bir düzine sağlam keten topu, bir miktar çelik iğne ve kasaba halkının ihtiyacı olan diğer mallar kesinlikle işime yarayabilir."

Roo başını salladı. "Ylith'e bir liste götürüp iki hafta içinde dönebilirim. Teklifin nedir?"

Tüccar omuzlarını silkti. "Sakladığım biraz altınım vardı, ama o piçler altınları kolayca buldu." Roo gülümsedi. Tüccar büyük olasılıkla yağmacıların tek hazinesini bulduklarını düşünmesini sağlayacak, az miktarda altın içeren küçük bir sandık saklamıştı, ama yakınlarda daha zengin başka bir sikke deposunun olduğu neredeyse kesindi. "Değerli bir şeyin yok mu?"

Tüccar omuzlarını silkti. "Belki birkaç parça, ama eşsiz denilebilecek şeyler değil."

"Eşsiz şeyler son derece nadir müşteriler içindir," dedi Roo. Çenesini ovuşturdu ve "Burada bir alıcı bulmak için uzun süre bekleyebilecek bir şey, Krondor'da çabucak alıcı bulabilir," dedi.

Tüccar bir an durduktan sonra, "Benimle gel," dedi.

Roo'yu dükkânın arkasına yönlendirdi ve küçük bir avludan geçip eve girdiler. İki çocuk bir oyuncak kavgası yaparken, solgun görünüşlü bir kadın mutfakta iş yapıyordu. Adam karısını Roo ile tanıştırma zahmetine girmeden, "Burada bekle," deyip dar merdivenlerden yukarı çıktı. Birkaç dakika sonra elinde deri kaplı bir kutuyla döndü.

Roo kutuyu alıp açtı. Kutunun içinde tek parça bir mücevher ve ona uyan taşlardan yapılmış tam bir gerdanlığa yakın zümrüt bir kolye vardı. Kolye küçük ama parlak kesme elmaslardan yapılmıştı ve altın işçiliği de iyiydi. Roo'nun ederi konusunda hiçbir fikri yoktu, ama mücevher konusunda en isteksiz tüccarın bile ikinci kez bakmasını garanti edecek kadar iyi kalitede olduğunu tahmin etti. "Buna ne istiyorsun?" "Bunu zor günler için saklıyordum," dedi tüccar "ve sanırım bu da zor günlerden biri." Omuzlarını silkti. "Kaybettiğim malların yerine yenilerini koymam gerekiyor, hem de çabucak. Kasaba halkına mal veremezsem batarım."

Roo bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sana ne yapacağımı söyleyeyim," dedi. "Bana neye ihtiyacın olduğuna dair bir liste ver, beraber gözden geçirelim. Eğer fiyat üstünde anlaşırsak, sana iki hafta, belki de on gün gibi kısa bir zaman içinde Ylith'ten mal getiririm, sen de işini kurtarmış olursun." Adam kaşlarını çattı. "Bir haftadan daha kısa bir sürede gelecek Quegli bir tüccar var."

"Peki o tüccarın elinde ihtiyacın olan malların olacağının garantisi var mı?" diye sordu Roo hemen. "Bir köle tüccarıysa, sana ne gibi bir yararı dokunabilir?"

Adam kafasını iki yana salladı. "Dokunmaz, ama öte yandan, bu taraflarda çok fazla köle tüccarı görülmez." Ölüm cezasına çarptırılmış suçlular hariç kölelik Krallık'ta yasaklanmıştı ve Kesh'ten ya da Queg'den köle getirmek yasadışıydı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Roo. "Küçük bir prim karşılığında ihtiyacın olan her şeyi getirebilirim."

Adam duraksayınca Roo, "Çocukların yemek yemeye devam eder," dedi. Tüccar, "Pekâlâ," dedi. "Sokağın sonundaki hana gidip bir oda tut. Akşam yemeğinde buluşup listeyi birlikte gözden geçiririz."

Roo adamın elini sıktı ve Duncan'ın beklediği yere seğirtti. Arabaya bindiğinde, Duncan yarı uyukluyordu. "Ne oldu?" diye sordu Duncan uykulu bir sesle. "Han," dedi Roo. "Kendimize bir oda bulup anlaşma yapacağız." Duncan omuzlarını silkerek, "Öyle diyorsan öyledir," dedi.

Roo sırıttı. "Öyle diyorum."

Roo çalışma odasına girdiğinde Helmut Grindle kafasını kaldırıp baktı. "Eee, nasıl gitti genç Rupert?"

Roo oturdu ve Karli odaya girip ona bir kadeh şarap getirince başını sallayarak teşekkür etti. Şaraptan bir yudum alıp, "Bence çok iyi," dedi.

"Sence mi?" dedi Grindle arkasına yaslanarak. Pencereden Duncan'ın arabaya göz kulak olduğu yere baktı. "Kargoyla dolu bir araba göremiyorum, bu yüzden küçük ama değerli bir şey bulduğunu farz etmem gerekiyor herhalde."

Roo, "Onun gibi bir şey," dedi. "Mallarımızı Ylith'e götürdüm ve çarşıyı üç gün dolaştıktan sonra en çok kâr getireceğine inandığım şekilde sattım ve yerine yeni mallar aldım."

Grindle'ın gözleri kısıldı. "Ne gibi mallar?"

Roo sırıttı. "Yirmi top kaliteli keten, iki fıçı çelik çivi, on düzine çelik iğne, bir düzine çekiç, beş testere, on iki düzine makara iyi kalite iplik-"

Grindle araya girdi. "Ne?" Elini kaldırdı. "Sen sıradan mallardan bahsediyorsun! Zengin müşteriler için değerli nadir eşyalar üzerine yaptığımız uzun konuşmalara ne oldu?"

Roo, "Biraz da altınım var," dedi

Grindle arkasına yaslanıp gömleğinin önüyle oynamaya başladı. "Bir şeyler gizliyorsun. Nedir?" "Bahsettiğim bu malları alıp Sarth'ta bununla takas ettim." Deri kutuyu uzattı.

Grindle kutuyu alıp açtı. Kolyeyi inceleyerek çok uzun bir süre sessizce oturdu. Bir süre sonra, "Bu çok iyi," dedi. Kafasında hesap yaptı. "Ama seni çok kârlı bir yolculuk yapman için kuzeye göndermeme yetecek kadar değerli değil."

Roo gülüp elini tuniğinin içine soktu. Büyük bir kese çıkartıp masanın üstüne attı. Kese masaya ağır bir şakırtıyla oturdu. "Dediğim gibi, biraz da altınım var."

Grindle keseyi açıp çabucak saydı. Gülümseyerek arkasına yaslandı. "Bu dikkate değer bir kâr evlat." "Şanslıydım," dedi Roo. "Şans, fırsatları kullanmaya hazır olmaktır," dedi Grindle. Roo alçakgönüllü görünmeye çalışarak omuzlarını silkti ama beceremedi.

Grindle evin arka tarafına dönerek, "Karli!" diye seslendi. Bir süre sonra kız göründü. "Evet baba?" "Karli, genç Avery'ye sana kur yapması için izin verdim. Önümüzdeki Altıncıgünün akşamı seni dışarı çıkarmaya gelecek."

Karli yüzünde kuşkuyla babasına, ardından da Roo'ya baktı. Duraksadıktan sonra, "Peki baba," dedi. Roo'ya bakarak, "Altıncıgün o halde bayım," dedi. Roo ne söyleyeceğini bilemeyerek sıkıntılı bir şekilde oturdu. Ardından başını sallayıp, "Öğle yemeğinden sonra," dedi.

Kız odanın arka tarafındaki perdelerin arasında kayboldu. Roo, dışarı çıkacakları günü sabırsızlıkla beklediği ya da elbisesinin içinde çekici göründüğü gibi hoş bir şeyler söylemesi gerekip gerekmediğini

düşündü. Bu belirsizliğin getirdiği kızgınlıktan sıyrıldı ve Duncan'a, kızlara ne söylediğini sormaya karar verdi, ardından dikkatini Grindle'a verdi.

Grindle ikisine de sert, tatlı şaraptan koydu ve "Şimdi bana bunu nasıl yaptığını anlat evlat," dedi.

"Her adımını."

Roo, zaman zaman elindeki kolyeye bakan Grindle'ın gözlerinde gördüğü beğeninin tadını çıkararak gülümsedi.

-8-
OYUNCULAR

Roo ileriyi gösterdi. "Bu Greylock!" dedi.

Erik, Jadow, Dük James, Robert de Loungville ve Şövalye-Mareşal William, Trenchard'ın İntikamı'nın yanaşmakta olduğu Kraliyet Rıhtımı'nda bekliyordu. Endişeli gözler, Zümrüt Kraliçe'nin Maharta'ya yaptığı saldırıdan bir şekilde sağ kurtulmayı başarmış Calis'in birliğinin diğer üyelerini arayarak uzaktaki gemiyi taradı.

"O gri çizgileri kolayca görülebiliyor," dedi Roo, ikindi güneşi yüzünden eliyle gözlerini siper ederek. Geçen ay, Helmut Grindle ile tam ortak olduklarından beri, Roo eski arkadaşlarını düşünemeyecek kadar meşguldü, ama Erik Novindus'tan gelen diğer geminin limanın dış sınırlarında görüldüğü haberini gönderince, Sarth'a yapacakları kısa bir yolculuk için arabaların yüklenmesine göz kulak olmak üzere Duncan'ı bırakmış ve geminin limana girişini görmek için aceleyle gelmişti. Erik gibi o da, iki yıl önce denizin ötesine yaptıkları uzun yolculuğun sıkıntısına katlanmış diğer adamların yokluğunu hissediyordu. Derken Greylock'un yanında tanıdık bir şekil gördü ve "Luis! Bu Luis!" diye bağırdı.

Jadow, "Haklısın ahbap," dedi. "Bu ya ana kuzusu pis huylu Rodezyalı ya da ben Sung rahibiyim." Roo el sallayınca Greylock ve Luis de karşılık verdi. Ardından Roo güvertede birlikten başka kimsenin olmadığını fark edince keyifleri kaçtı. Erik sanki çocukluk arkadaşının düşüncelerini hissetmiş gibi, "Belki bazıları yaralı olduğu için aşağıdadır," dedi.

"Belki," dedi Roo, ama ses tonu bunun doğru olduğuna dair çok az inancı olduğunu gösteriyordu. Gemi Kraliyet Rıhtımları'na yaklaşırken zaman çok yavaş geçti. Amiral Nicholas'ın aksine, İntikam'ın kaptanı Liman Şefi ile kılavuz kaptanları görmezden gelmeye isteksiz görünüyordu, bu yüzden de gemi tekneyle çekilmek için rıhtımlara yeterince yaklaşana kadar yavaşladı, ardından çekildi.

Borda iskelesi verilir verilmez Greylock ve Luis aşağı indi. Greylock Dük James'e ve Şövalye-Mareşal William'a selam verirken, Luis, Jadow, Erik ve Roo birbirlerini gördükleri için utanmadan ağlayarak birbirlerinin sırtına vuruyordu.

Derken Roo'nun gözüne Luis ile ilgili garip bir şey takıldı ve "Eline ne oldu?" diye sordu. Luis uzun kollu bir ceket giymiş ve siyah eldiven takmıştı. Rodezya saraylısından bozma katil, kaldırarak ceketinin sağ kolunu sıyırdı. Sağ eli, hareketsiz parmakları yüzünden yarı pençe şeklinde kalmıştı. Gözlerinde bir anlık bir hüzün göründü, ama tek söylediği, "Bana bir içki ısmarla da olanları anlatayım," oldu.

"Anlaştık!" dedi Erik, ardından de Loungville'e döndü. "Şu anda bize ihtiyacınız yoksa Çavuş?" De Loungville başını salladı. "Fazla içmeyin. Yarın sana ve Jadow'a ayık kafayla ihtiyacım var.

Luis'i de yanınızda getirin. Ona soracak birkaç sorum ve tabii bir de şu resmi af meselesi var."

"Af mı?" dedi Luis. "Yüzbaşı'nın bir şeyler dediğini hatırlıyorum ama bundan emin değildim." "Hadi bakalım," dedi Roo. "Af meselesini anlatırız ve seni yarına kadar şehir muhafızları tarafından asılmaktan korumaya çalışırız."

Erik, "Greylock Usta, seni görmek güzel," dedi.

"Buralarda olacağım," dedi Darkmoor Baronu'nun eski Kılıç Ustası. "Yarın görüşebiliriz."

Yüzünden bir anlık bir hüzün geçti. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Erik başını salladı. Maharta'nın istilasından ya da Yılan Nehri Şehri'ne yapılan göçten sağ çıkamamış olanlarla ilgili haberleri olduğu açıktı.

Calis'in birliğinin tekrar bir araya gelen üyeleri çabucak Kraliyet Rıhtımları'ndan ayrıldı ve Erik onları saraydaki askerlerin sık sık

gittiği bir hana götürdü. Erik handaki bütün çalışanların Prens'in hizmetinde olduğundan kuşkulanıyordu; de Loungville adamlarının şehirdeki diğer uzak hanlara gitmektense, Kırık Kalkan'a gitmelerini tercih ettiğini açıkça belirtmişti. İçki uygun fiyata, kadınlar dostça ve iyi ve saraydaki görevlerini aksatmadan gelinebilecek kadar yakın olduğu için, Erik bu hana gelmekten memnundu.

Daha erken olduğu için pek iş yoktu. Erik barmene hepsine bira getirmesini işaret etti ve otururlarken Roo, "Luis sana ne oldu?" diye sordu. "Nehri geçerken seni kaybettiğimizi zannediyorduk."

Calis'in birliği Maharta şehrine ulaşabilmek için baştan aşağı silahlı bir şekilde yüzerek Vedra Nehri'nin ağzını geçmek zorunda kalmıştı ve birçoğu karşı kıyıya ulaşamamıştı. Luis sağlam eliyle çenesini ovuşturdu.

"Neredeyse ölüyordum," dedi, Rodezya aksanı kelimelerine garip bir biçimde müzikal bir kalite katarak. "Devam etmeden önce çıktığınız o küçük adaya çok kısa bir mesafe kala kramp girdi ve kafamı suyun üstüne çıkarana kadar adanın güneyine doğru sürüklenmiştim. Karşı kıyıya ulaşmaya çalışırken tekrar kramp girdi."

Kafasını iki yana salladı ve Roo aniden Luis'in ne kadar yaşlı göründüğünü fark etti. Henüz orta yaşa gelmemiş bir adamdı, ama artık saçında ve bıyığında göze çarpan griler vardı. Barmen önlerine metal maşrapaları yerleştirirken uzun uzun iç geçirdi. Büyük bir yudum içip anlatmaya devam etti. "İkinci krampı beklemiyordum. Kalkanımı ve kılıcımı bıraktım, bıçağımı çektim ve zırh kayışlarımı kesmeye başladım. Suyun üstüne tekrar çıktığımda yarı boğulmuştum ve nerede olduğumu bilmiyordum.

"Hava kararmıştı ve tek bildiğim daha fazla dayanacak gücümün kalmamış olmasıydı. Bir kayık gördüm ve ona doğru yüzdüm." Sakat elini kaldırdı. "Bu o zaman oldu. Küpeşteye uzanıp tutunduğumda, bir balıkçı kürekle elime vurdu."

Erik fark edilir şekilde irkildi, Roo da, "Tanrılar!" dedi.

"Bağırmış olmalıyım," dedi Luis. "Bilincimi kaybetmişim. Boğulmam gerekiyordu, ama birisi beni kayığa çekmiş. Açık denize giden sığınmacılarla dolu bir kayığa rastlamışım." "Yılan Nehri Şehri'ne nasıl gittin?" diye sordu Roo.

Luis, şehrin yakınındaki haliçten kaçan küçük kayıklara aldırış etmeden liman bölgesini terk edenlerin peşinden giden savaş gemilerinin yanından geçen çaresiz balıkçı halkıyla ilgili hikâyesini anlattı. "İlerlemeye başladık," dedi, uzaklara dalıp gitmiş bir biçimde. "Bir gün sonra şehrin kuzeydoğusunda karaya çıktık ve şansını denizden giderek denemek istemeyenler yolculuğa karadan devam etti. Tahminimce, ya kayığı onardılar ya da istilacılar tarafından yakalandılar. Ne olduğunu anlayacak kadar uzun bir süre kalmadım."

İç geçirdi. "Oradaki birisine hayatımı borçluyum ve beni kimin kurtardığını ve nedenini asla öğrenemeyeceğim. Hepimiz aynı acıyı paylaşan kardeşler gibiydik." Elini gösterdi. "Bu arada, bu zonklamaya ve şişmeye başlıyordu." "Nasıl iyileştirdin?" diye sordu Roo.

"İyileştirmedim. Doğrusunu istersen kesmeyi düşündüm. Üçüncü gün çok acımaya başlamıştı ve ateşten soğuk terler döküyordum. Nakor'un bize öğrettiği reikiyi yapmaya çalıştım ve acıyı engelledi, ama ateşimi düşürmedi. Ertesi gün hiç duymadığım bir düzenin bir rahibinin olduğu kampa rastladım. Elime büyü yapamadı, ama güzelce temizledi, ardından da otlarla yaptığı bir karışımla sardı. Ateşimi düşürecek bir şey içirdi." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Elimi eski haline getirecek birtakım güçlü iyileştirme büyülerinin yapıldığı, hayatım boyunca çalışıp kazanabileceğim kadar çok altın isteyen tapınaklardan bahsetti, ama bunun bir şans işi olduğunu ve elimin iyileştirilemeyebileceğini de söyledi," dedi. Omuzlarını silkti. "Gerekli parayı bulmam imkânsız olduğu için, bunu asla öğrenemeyeceğim."

Boşalan maşrapasını itti ve "Sonuçta buradayım ve anladığım kadarıyla yakında affedilip özgür bir adam olacağım, bu yüzden de

geleceğimi düşünmek zorundayım," dedi.

Erik herkese birer içki daha söyledi. "Bununla hepimiz karşı karşıya kaldık."

"Eğer herhangi bir planın yoksa," dedi Roo, "önemli insanlarla ilgilenecek, kafası çalışan ve tanıdığım birisi işime yarayabilir." Luis, "Gerçekten mi?" dedi.

Erik güldü. "Arkadaşımız amacına ulaştı ve şu anda zengin bir tüccarın çirkin kızıyla evlenmeye çalışıyor."

Jadow gözlerini kısarak Roo'ya baktı. "Kızla gönül eğlendirmiyorsun, değil mi?"

Roo yapmacık bir savunmayla elini kaldırdı. "Asla." Kafasını iki yana salladı. "Gerçek şu ki, o kız bana senden biraz daha çekici geliyor Jadow. Oldukça iyi bir kız. Çok sessiz. Aslında düşündüğüm kadar çirkin değil ve gülümsemesinde bir şeyler var, ama şu anda iki cephede birden savaşıyorum."

"Ah, durum umutsuz görünüyor," dedi Erik.

"Eh, babasını etkilemek için elimden geleni yapıyorum, ama kız onunla evlenmek için seçilmek üzere olduğumu biliyor ve bu konuda mutlu olduğunu da sanmıyorum." "Sen de onu mutlu et o zaman," dedi Luis.

"Nasıl?"

"Babasına kur yaptığın gibi ona da kur yap," dedi Rodezyalı. "Ona küçük hediyeler al ve onunla iş dışında bir şeyler konuş."

Roo gözlerini kırpıştırınca, masadakiler bunun daha önce hiç aklına gelmemiş olduğunu anladı.

"Ciddi misin?"

Diğer üçü güldü. Ardından Luis, "Başka kim kurtuldu?" diye sordu.

Erik'in gülümsemesi kayboldu ve Jadow'un sırıtışı yerini bir kaş çatmaya bıraktı.

"Çok değil," dedi Roo.

Erik, "Yüzbaşı ve çavuş," dedi. "Nakor ve Sho Pi. Biz ve diğer gruplardan birkaç kişi, ama orijinal altılıdan yalnızca üçümüz." Roo'yu, Luis'i ve kendini gösterdi.

Jadow, "Böylesi daha iyi," dedi. Hepsi de başlarını salladı. Jadow'un grubu, o Yüzbaşı'ya haber götürürken Saaurları engellemeye çalışırken ölmüştü ve Maharta'daki son savaşta da diğer arkadaşlarını kaybetmişti.

"Ona Biggo'yu anlat," dedi Roo ve Erik, Luis'e gruplarının sonuncu üyesinin ölüşünü anlattı.

Bitirdiği zaman tekrar gülümsüyorlardı.

"Şaşırmış göründüğüne yemin edebilirim," dedi Erik. "Ölüm Tanrıçası hakkındaki bütün o konuşmalarını, ne kadar dindar olduğunu ve bütün o diğer şeyleri düşünecek olursan, sanki şey gibi görünüyordu..." "Ne gibi?" diye sordu, orada olmayan ama hikâyeyi daha önce dinlemiş olan Roo.

"Sanki şunu diyor gibiydi," Erik Biggo'nunkine benzetmek için sesini kalınlaştırdı, "Ah, demek buymuş." " Biggo'nun şaşkın ifadesini taklit etmek için gözlerini iyice açmıştı.

Diğerleri kıkırdadı. İçkiler geldikten sonra Luis maşrapasını kaldırıp, "Aramızda olmayan arkadaşlara," dedi.

İçtiler ve masaya bir süre sessizlik çöktü.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu Luis.

"Yüzbaşı'nın ordusunu kurmasına yardım ediyoruz," dedi Jadow. "Erik ve ben onbaşıyız." Erik tuniğinin içinden küçük bir kitap çıkarttı.

"Bununla beraber bize birtakım garip şeyler yaptırıyorlar."

Luis kitabı alıp arkasına baktı. "Keshçe mi?"

Erik başını salladı. "Konuşmayı öğrendikten sonra, okumak o kadar da zor olmuyor. Ama yavaş bir tempoda gidiyor. Ben asla Roo gibi bir okuyucu olmadım." "Ne kitabı o?" diye sordu Roo.

"Lord William'ın kütüphanesinden, savaş üzerine yazılmış çok eski bir kitap," dedi Jadow. "Ben bunu geçen hafta okudum. Bu hafta, Quegli Lordlardan birinin yazdığı, 'Düşman Topraklarında Erzak Hatlarının Etkinliğinin Geliştirilmesi' adındaki bir kitabı okumam gerekiyor."

Luis etkilenmiş görünüyordu. "Sizden iki tane general çıkarmaya çalışıyorlarmış gibi geldi hana." "Bilmiyorum, ama Novindus'ta ilerlerken Natombi'nin bize anlattıklarıyla örtüşüyor," dedi Erik. Luis başını salladı. Natombi gruplarındaki başka bir arkadaşlarıydı, ama Kesh'in göbeğinden gelmişti ve Triagia kıtasının üçte ikisinden fazlasını fetheden ve Yüce Kesh'in tarihindeki en etkili ordu olan İç Lejyon'a hizmet etmişti. Erik ile kadim lejyonların güçlerini konuşlandırma şekilleri ve birçok seferde yaptıkları savaşlar hakkında saatlerce konuşmuşlardı. Altı kişilik küçük çadırları göz önüne alındığında, nöbetleri olmadığı zamanlarda Luis ile Roo da bu konuşmaların her birini duymuştu.

Jadow, "Daha önce kimsenin görmediği bir ordu kuruyoruz," dedi. Sesini alçalttı. "Sebebini biliyor musun?"

Luis hafifçe kahkaha atıp kafasını iki yana salladı. "Sanırım senden daha iyi biliyorum." Sırayla arkadaşlarına baktı. "Öncü birliklerinden sadece dakika farkıyla kurtulduğum çok oldu. Ve kaçmaya çalışanları katlederlerken onları izledim." Bir an gözlerini kapadı. "Ben güçlü bir adamım, ya da öyle olduğumu düşünürdüm, ama orada hayal bile edemeyeceğim şeyler gördüm. Kulaklarımdan çıkartamadığım sesler ve ne kadar baharat yakarsan yak; ya da ne kadar şarap içersen iç insanın burnundan gitmeyen kokular duydum."

Artık masadaki hava ciddileşmişti ve sessiz geçen bir sürenin ardından Roo, "Şey, evet, orada neler olduğunu biliyoruz," dedi. "Yine de, yaşamaya devam etmek zorundayız. Benimle çalışmak ister misin?"

Luis omuzlarını silkti. "Ne yapacağım?"

"Kibar hanımlara ve beylere, hatta soylulara belirli birtakım malları sunacak ve saray adabını bilen birisine ihtiyacım var. Ve fiyat konusunda pazarlık yapabilecek birisine."

Luis tekrar omuzlarını silkti. "Ben asla sıkı pazarlık eden birisi olmadım, ama ne istediğini gösterirsen sanırım yapabilirim."

Hanın kapısı açılıp, yanında ince yapılı bir kızla birlikte Robert de Loungville içeri girince konuşmaları kesildi. Masadaki dört adam uyumsuz çifte baktı: kısa boylu, tıknaz ve hırçın çavuş ve neredeyse zayıf ama çekici bir genç kız. Kızın üstünde, sade bir elbiseden ve ayakkabıdan oluşan sıradan kıyafetler vardı. Alışılmadık derecede kısa saçlı olmasının dışında, görünüşü sıradandı.

Ama Erik'in yüz ifadesi kızı tanıdığını gösteriyordu. "Kitty?" dedi.

De Loungville elini kaldırdı. "Bu, nişanlım Katherine ve siz katil pisliklerin içinden herhangi birisi ona yüzünün kızarmasına yetecek kadar uzun bakarsa, ciğerinizi şişe geçiririm."

Bunu gelişigüzel bir ses tonuyla söylemişti, ama gözleri adamları açıkça bilgilendiriyordu: hakkında hiçbir şey bilmenizin gerekmediği bir şeyler oluyor ve akıllı insanlar en üstü kapalı uyarıları bile dinler. Kız de Loungville'in nişanlısı olarak tanıtılmış olmaktan dolayı rahatsız görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi.

De Loungville kızı barmenin yanına götürüp adamla konuştu. Adam başını sallayıp kızı mutfağa doğru yönlendirdi. Kız de Loungville'e son bir uğursuz bakış attıktan sonra mutfağa girdi. De Loungville yanlarına gelip bir sandalye çekti. "Burada çalışacak. Bu yüzden

içinizden herhangi biri ona herhangi bir sıkıntı verecek olursa..." Tehdidini tamamlamadı.

Roo omuzlarını silkti. "Beni unut. Ben nişanlandım."

"Yaa, gerçekten mi," dedi de Loungville, gözlerinde kötücül bir zevkle. "Peki eski bir darağacı sıçanı olduğunu biliyor mu?"

Roo utanacak kadar görgülüydü. "Ona her şeyi anlatmadım."

"Ayrıca daha evlenme falan teklif ettiği de yok," dedi Erik. "Kendi kendine gelin güveyi oluyor."

"Hah, işte tam bizim Rupert," dedi de Loungville, eliyle bir bira istediğini işaret ederek. "Arkadaşlarımızdan birçoğunun geri gelmediğini söylediler," dedi.

De Loungville başını salladı. "Birçoğu. Ama bunu daha önce de yaşamıştık." Barmen önüne birayı koyarken yüz ifadesi sertleşti. "O lanet olası kıtaya iki kere gittim ve arkamda neredeyse iki bin ölü adam bıraktım ve buna deli oluyorum."

"Şövalye-Mareşal ile birlikte bize bunları okutmanın sebebi bu mu?" diye sordu Jadow, kendinin ve Erik'in elindeki kitabı göstererek.

De Loungville'in tavırları değişti ve elini uzatıp Jadow'un yanağını sıkarken sırıttı. "Hayır sevgilim, dudaklarının kıpırdadığını görmek için. Bu çok hoşuma gidiyor."

Erik güldü. "Eh, sebep ne olursa olsun, bu kitaplarda bir sürü ilginç şey var. Hepsini anladığımdan emin değilim."

"Şövalye-Mareşal ile konuş o zaman," dedi de Loungville. "Onbaşılardan herhangi birisinin okuduklarını tartışmaya ihtiyacı olursa Lord William'ın ofisine gitmeleri gerektiği konusunda emir aldım." De Loungville uzun uzun birasını yudumladı ve abartılı bir tatminle dudaklarını şapırdattı. "Şövalye-Mareşal mi?" diye sordu Erik. Şövalye-Mareşal, Krondor Prensi'nden sonra Batı'daki en

önemli askeri liderdi. Savaş zamanı ikisinden biri Batı Orduları Mareşali unvanını taşıyordu ve geçmişe bakıldığında bu genelde Şövalye-Mareşal oluyordu. Şövalye-Mareşal, herhangi bir asker için bir korku ve saygı simgesiydi. Adamla defalarca konuşmuş olmasına rağmen, Erik onunla özel olarak ya da birkaç dakikadan fazla hiç konuşmamıştı. Tam olarak anlamadığı şeyler hakkında konuşmaya çalışma olasılığı Erik'i sıkıntıya sokuyordu.

"Endişelenme," dedi de Loungville. "Sizin ne kadar taş kafalı olduğunuzu anlar ve büyük laflar etmez."

Erik hiçbir şey söylemezken, Roo ve Luis güldü. "Sadece senin ve Yüzbaşı'nın bunu öğrenmemiz gerektiğini düşünmesi bana biraz garip geliyor Çavuş," dedi Jadow.

De Loungville etrafa göz gezdirdi. "Bunu henüz anlamadıysanız hemen söyleyeyim, bu hanın sahibi Dük'tür. Burada çalışan her erkek ve kadın James'in ajanıdır." Başparmağıyla arkasındaki barı gösterdi. "Katherine etraftaki Şakacılar'a karşı bizi uyarmak için burada. Geçen ay yaptığımız baskından sonra, bize daha fazla sorun çıkartmayacaklarından emin olmamız gerekiyor. "Söylemeye çalıştığım şey, burasının son yolculuğumuzdan sonra öğrendiğimiz şeyler hakkında konuşmak için sarayın dışındaki en güvenli yer olduğu," sesini alçalttı, "ama tam anlamıyla güvenli olan hiçbir yer yok." Durakladı. "Öğrenebildiğiniz kadar çok şey öğrenmelisiniz, çünkü tarihte eşi olmayan bir ordu kuruyoruz. Olabildiğince çok adamın komutasını üstlenebilmeniz gerekiyor ve bu, komuta zincirinde üstümüzdeki herkes ölürse general olacağınız anlamına gelir. Bu yüzden kendinizi Batı Orduları'nın başında bulursanız ve Krallık'ın ve bütün dünyanın kaderi bir anda ellerinizde olursa, işleri çok fazla yüzünüze gözünüze bulaştırmazsınız." Erik ve Jadow birbirlerine baktı ama ikisi de bir şey söylemedi.

Roo sandalyesini geri itti. "Ticaret hayatını seçtiğim için mutluyum," dedi. "Eh, sohbet harikaydı, ama ilgilenmem gereken arabalar var." De Loungville'e dönüp, "Luis'i de yanımda götürebilir miyim?" diye sordu.

De Loungville başını salladı. Luis'e, "Sabah uğra da affını imzalayalım," dedi.

Roo Luis'e kendisini takip etmesini işaret etti. Luis diğerlerine veda edip handan ayrıldı.

Yürürlerken Luis, "Arabalar?'" diye sordu.

"Artık tüccarım Luis ve değerli mallar alıp satıyorum. Bana soylularla konuşmayı öğretecek ve aynı zamanda temsilcim olacak birisine ihtiyacım var."

Luis omuzlarını silkti. Sağ elini kaldırdı. "Sanırım konuşmak için buna ihtiyacım yok." "Ne kadar kötü?" diye sordu Roo, kalabalık sokakta manevra yaparak ilerlerlerken.

"Hâlâ bir şeyler hissedebiliyorum, ama elimde kalın bir eldiven varmış gibi geliyor. Parmaklarımı çok fazla hareket ettiremiyorum."

Ani bir hareketle sol elinde bir hançer belirdi. "Yine de bu elim hâlâ işe yarıyor."

Roo gülümsedi. Luis'in, hayatında gördüğü en iyi bıçak kullanan adam olduğunu ve eskisi gibi asker olamayacağını biliyordu, ama hiç de savunmasız olmadığını fark etti.

Helmut Grindle'ın şirketine doğru yöneldiklerinde Luis, "Sho Pi ve Nakor nerede?" diye sordu. "Yüzbaşı ile birlikteler."

"Peki Yüzbaşı nerede?"

Roo omuzlarını silkti. "Kral için birtakım ayak işleri yapmaya gitti. Kesh'e doğru indiklerini duydum. Yıldızlimanı olabilir." Yollarına devam ettiler.

"Oraya giremezsiniz," dedi öğrenci.

Calis kapı muhafızını iterek geçti, Nakor ile Sho Pi de hemen arkasından geliyordu ve Yıldızlimanı'ndaki Büyücüler Akademisi'nin yönetim kurulu olan Büyücüler Meclisi'nin salonuna açılan büyük kapıyı tekmeleyerek açtı.

Beş büyücü kafalarını kaldırıp baktı ama yalnızca bir tanesi hafifçe ayağa kalktı. "Ne oluyor?" dedi. "Kalied," dedi Calis, soğuk, sakin bir ses tonuyla. "Sabırlı davrandım. Bu kuruldan haftalardır, karşı karşıya olduğumuz sorunları anladıklarına ve bize yardım etmeye istekli olduklarına dair birtakım belirtiler bekliyorum."

Başka bir büyücü, neredeyse bembeyaz saçı ve sakalı olan daha yaşlı bir adam, konuştu. "Lord Calis-" "Yüzbaşı," diye düzeltti yarı elf. "Yüzbaşı Calis o halde," dedi Chalmes adındaki ihtiyar büyücü, "uyarınızın ciddiyetini anlıyoruz ve Kralınızın isteğini düşündük-" "Kralım mı?' dedi

Calis şaşkın bir ses tonuyla. "Onun sizin de Kralınız olduğunu hatırlatmama gerek yok sanırım." Kalied elini kaldırdı. "Pug'ın ayrılmasıyla birlikte Akademi uzun zamandır Krallık ile ilişkilerimizin sona erdiğini düşünüyor-"

"Hiç kimse Krallık'ı bilgilendirme zahmetine girmemiş," dedi Nakor.

Masadaki beş kişi ona bir kızgınlık ve rahatsızlık karışımıyla baktı. Nakor da bir zamanlar aynı masada oturuyordu ve şu anda Akademi'nin kontrolünü elinde tutanlar o zamanlar ya öğrenci ya da öğretmendi. Şu anda Yıldızlimanı'nı yöneten bu beşliden, yalnızca Chalmes Nakor'un yaşıtı olabilirdi.

Calis daha fazla konuşmamaları için elini kaldırdı. "Sonuçta kimse Majestelerini bilgilendirme zahmetine girmemiş." Sırayla masadakilere baktı. Kurul salonu, yüksek tavanlı dairesel bir yapıdaydı ve duvarların içine yerleştirilmiş meşaleler salonda ışık parlamaları oluşturuyordu. Sadece tepelerindeki yuvarlak ahşap

avizede yanan mumların varlığı adamların her birinin yüzlerini açıkça görmeye yetecek kadar yeterli ışık sağlıyordu.

Ama Calis'in gözleri insanlarınkinden daha iyiydi ve birbirlerine hızlı yan bakışlar atan adamların gözlerini görebiliyordu. İlk konuşan Kalied olmuş olabilirdi, ama bu kurulun başkanı Chalmes idi. Nakor, Yıldızlimanı'ndaki Akademi'nin Calis ve arkadaşları tarafından buraya getirilen uyarının ciddiyetini anladıklarına dair bir açıklama yapmasını bekledikleri haftalar süresince Calis'i bu adamların her biri hakkında bilgilendirmişti. Chalmes, Pug'ın ayrılmasından sonra Nakor ile birlikte beş yıl ada topluluğunu yöneten iki Keshli büyücüden birisi olan Korsh'un öğrencisiydi. İlk yardımcısı Chalmes, Korsh'un ölümünden sonra kurul üyeliğine yükselmiş ve selefi gibi tutucu ve inatçı olduğuna dair bütün belirtileri göstermişti. Diğerleri, sonunda yönetimin dar görüşlü gidişatından tiksinerek ayrılmadan önce Akademi'de ders verirken öğrenciydi.

Calis, "Yanlış anlaşılmaya yol açmamak için, basitçe anlatayım," dedi. "Krallık ile bağlarınızı koparmış olduğunuzu düşünebilirsiniz. Birçok ulustan geliyor olmanıza rağmen, bu ada," etkiyi güçlendirmek için yeri işaret etti, "Krallık'a ait. Burası Kraliyet Dukalığı ve Pug yaşadığı sürece de öyle kalacak. Burada olmamasına rağmen, evlat edinme yoluyla hâlâ Krallık Resmi Prensi ve Kraliyet Sarayı Dükü'dür. Ve Pug öldüğünde, bu unvanlar Krondor Baş Mareşali olan oğluna ya da Kral göreve kimi layık görürse ona geçecektir."

Yumruklarını masaya koyarak öne eğilip, "İşlerinizi istediğiniz gibi yürütebilmeniz için size serbestlik tanınmıştı, ama bu kendinizi Krallık yönetiminden tek taraflı olarak çıkartabileceğiniz anlamına gelmiyor," dedi.

"Buraya kadar olan kısmı iyice anladınız mı, yoksa Kral, siz hainlerden ilk olarak kimi asacağına karar verirken bu adayı işgal edecek bir garnizon asker için Shamata'ya haber mi göndereyim?" Büyücülerden en genci ve en tez canlısı olan Naglek fırlayarak

ayağa kalktı. "Ciddi olamazsın! Meclis salonumuza gelip bizi tehdit mi ediyorsun?"

Nakor sırıttı. "Size işlerin nasıl yürüdüğünü söylüyor," dedi. Eliyle Naglek'e yerine oturmasını işaret etti. "Büyü güçlerinizle ilgili patırtı yapma zahmetine de girmeyin. Bu adanın kontrolünü tekrar ele geçirmek için Krallık güçlerini seve seve destekleyecek başka büyücüler de var."

Masanın etrafından dolaşıp Naglek'in yanına gitti. "En iyi öğrencilerimden biriydin. Bir süreliğine Mavi Atlılar'ın liderliğini de yapmıştın. Ne oldu sana?"

Adam kıpkırmızı oldu. Solgun yüzü kızıl kahverengi kaslarıyla aynı renge gelmişti. "Her şey değişir. Artık büyüdüm Nakor. Mavi Atlılar-"

"Etkinliklerine son verildi," dedi Chalmes. "Alışılmadık... görüşlerin, öğrenciler arasında anlaşmazlığa yol açtı."

Nakor eliyle işaret edince Naglek kenara çekildi. Nakor oturup Sho Pi'ye yanına gelmesini işaret etti. "Şimdi, bu konuyla ilgili ne yapacağız?" diye sordu.

Chalmes, "Yüzbaşı Calis, denizin ötesine yaptığınız yolculuklarınızla ilgili verdiğiniz raporlardaki bazı şeylerden son derece rahatsızız," dedi. "Bahsettiğiniz şu Zümrüt Kraliçe, denizi aşıp Krallık'ı istila etmeye çalışırsa, durumun son derece ciddi bir hal alacağı konusunda sizinle hemfikiriz. Bu söylediklerinizin olması durumunda, Majesteleri'ne, isteklerini çok ciddi bir şekilde düşüneceğimizi söyleyebilirsiniz."

Calis bir süre hiçbir şey söylemeden durdu. Ardından Nakor'a baktı.

"Sana bunun olacağını söylemiştim," dedi Nakor. Calis başını salladı. "Sanırım kanıt yetersizliğinden onları cezalandıramayız."

Nakor omuzlarını silkti. "Burada neredeyse bir ayımızı harcadık."

Calis başını salladı. "Haklısın." Salondaki diğer büyücülere dönüp, "Taç'ın resmi temsilcisi olarak Nakor'u burada bırakıyorum," dedi. "Benim yokluğumda dük vekili sayılacak." "Ciddi olamazsın," dedi Kalied.

"Çok ciddi," dedi Nakor.

"Böyle bir yetkin yok," dedi Salind adında bir büyücü.

Nakor sırıttı. "Kendisi Krondor Kartalı'dır. Kral'ın kişisel temsilcisidir. Batı Orduları'nın Şövalye-Yüzbaşı'sı olmasının yanı sıra, Kraliyet Sarayı Dükü unvanına sahiptir. Hepinizi vatana ihanetten astırabilir."

"Ben Krondor'a dönüyorum," dedi Calis. "Prens'e rapor verip Pug dönene kadar size ne yapacağımız hakkında daha fazla talimat alacağım."

"Dönene kadar mı?" dedi Chalmes. "Pug'ı en son neredeyse yirmi yıl önce gördük. Size onun döneceğini düşündüren nedir?"

Nakor kafasını iki yana salladı. "Çünkü dönmesi gerekecek. Siz hâlâ bu kadar dar görüşlü-" kendini tuttu. "Aptalca bir soru. Pug dönecek. O zamana kadar, sanırım burada nelerin değişmesi gerektiğini anlamam gerekecek."

Nakor, alışkanlığı olduğu üzere geldikleri günden beri bilgi toplamaya çalışıyordu, bu yüzden salondaki herkes anında zaten birçok şeyin değişmesi gerekenler listesine koyulmuş' olduğunu anladı. Büyücüler birbirlerine baktı; ardından Chalmes ve diğer büyücüler ayağa kalktı. "Pekâlâ," dedi Chalmes Calis'e. "Böyle bir davranışın sizi istediğiniz sonuca ulaştıracağını düşünüyorsanız, korkarım yanılıyorsunuz, ama size fiili olarak engel olmayacağız. Ama eğer bu... kumarbazı başımıza getiriyorsanız, o zaman bırakın öyle olsun." Bunu söyleyerek, diğer dört büyücüyle birlikte salondan çıktı.

Calis salondan ayrılmalarını izledikten sonra Nakor ile Sho Pi'ye döndü. "Siz ikiniz iyi olacak mısınız?" "Ben ustamı korurum," dedi Sho Pi.

Nakor suratını buruşturdu. "Pöh. Bu yaşlı kadın grubundan korunmama gerek yok." Ayağa kalktı.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu Calis'e.

"Kasabada atımı eyerletir eyerletmez Shamata'ya doğru yola çıkacağım. Önümüzde hâlâ yarım gün var."

Nakor, "Aç olduğumu biliyordum," dedi. "Hadi yiyecek bir şeyler bulalım."

Üçlü, tamamen şaşkına dönmüş kapı nöbetçilerini geçip uzun bir koridorda ilerledi ve koridorun sonuna gelince durdu. Calis adaya gelirken yanında getirdiği askerleri toparlamak ve tekneyle karşıdaki kasabaya geçmek için dışarı çıkacaktı. Nakor ve Sho Pi diğer tarafa, yemekhaneye doğru gidecekti.

"Kendinize dikkat edin," dedi Calis. "Çok kolay pes ettiler."

Nakor gülümsedi. "Ah, şu anda hepsi Chalmes'ın odasına toplanmış, kesin plan yapıyorlardır." Omuzlarını silkti. "Hepsinden fazla yaşadım ama sırf bu sebepten dolayı dikkatsiz olacak değilim. Sürprizlere karşı gözümü açık tutarım." Ardından yüz ifadesi ciddileşti. "Burada şu kadarını anlamaya yetecek kadar zaman geçirdim: Prens'e, burada bize yardım edebilecek yetenekte ve mizaçta yalnızca birkaç kişinin bulunduğunu söyle. Diğerleri mesaj taşımak gibi bazı küçük işlerde yararlı olabilir belki, ama burada yalnızca birkaç tane gerçek yetenek var." İç geçirdi. "Yirmi yıl içinde düzinelerce öğrenci yetiştirmiş olabilirler, ama gerçekten yetenekli olanların ilk fırsatta buradan ayrıldığından kuşkulanıyorum."

"Eh, birilerine ihtiyacımız var." "Pug'a ihtiyacımız var," dedi Nakor.

"Onu bulabilir miyiz?" diye sordu Calis.

"O bizi bulacaktır." Koridora göz gezdirdi. "Ve sanırım bizi burada bulacak."

"Yardımına ihtiyacımız olduğunu nereden bilecek?" diye sordu Calis. "Prens, Pug'ın Nicholas'a verdiği tılsımı kullanmayı denedi, ama Pug yanıt vermedi."

"Pug bilir," dedi Nakor. Tekrar etrafa göz gezdirerek ekledi. "Uzun zamandır biliyor bile olabilir." Calis bir süre sessizce durdu, başını salladı, döndü ve başka bir şey söylemeden koridorda ilerlemeye devam etti.

Nakor, Sho Pi'nin kolunu tuttu. "Yiyecek bir şeyler bulalım."

"Tamam Usta."

"Bana usta deme," dedi Nakor. "Nasıl istersen Usta."

Nakor iç geçirdi ve yürümeye devam ettiler. "Ne görüyorsun?" diye sordu Miranda.

Pug güldü. "Nakor eski numaralarının peşinde. Ne dediklerini duyamıyorum, ama Chalmes ve diğerlerinin meclis salonunda bir arada olduklarını gördüm. Sanırım Calis yönetimi Nakor'a verdi." Miranda kafasını iki yana sallayınca Pug'ın başına, omuzlarına ve uzakgörü için kullandığı durgun su birikintisine su damlaları çarptı. Çok uzaklardaki meclis salonunun donuk görüntüsü dalgaların içinde gözden kayboldu.

"Hey!" Pug sinirlenmiş gibi yaptı.

Miranda güldü ve daha çok su sıçratmak için kafasını iki yana salladı. Ilık okyanustan yeni çıkmıştı ve Pug'ı durgun bir su birikintisinde Yıldızlimanı'ndaki işlerin nasıl gittiğine bakarken bulmuştu. Pug dönüp onu yakalamak için hamle yaptı, ama kadın sıçrayarak çabucak geriye kaçtı. Miranda dönüp kumsaldan tekrar dalgalara doğru koşarken Pug'ın kahkahaları onunkine karıştı.

Pug önünde koşan kadının suyla parlayan ince ama kaslı vücudunu görünce bir an kalbinin sıkıştığını hissetti. Neredeyse bir yıldır ikisi

de bu adada yaşıyordu ve iyice bronzlaşmışlardı. O Pug'dan çok daha iyi bir yüzücüydü, ama Pug da ondan daha iyi bir koşucuydu. Kadını tam suyun kenarına ulaştığı sırada yakaladı ve sarmaş dolaş bir şekilde suya düştüler. Yapmacık öfke çığlıkları Pug'ın kahkahalarına karıştı. "Seni canavar!" diye bağırdı kadın, Pug onu çevirip hafifçe omzunun boynuyla birleştiği yeri ısırırken. "Başlatan sendin," dedi Pug.

Yumuşak dalgalar ikisinin de üstünü kapatırken Miranda sırt üstü uzanarak Pug'ın yüzünü inceledi. Birlikte oldukları bu bir yıl içerisinde sevgili ve sırdaş olmuşlardı ama aralarında hâlâ sırlar vardı. Pug onun geçmişine dair neredeyse hiçbir şey bilmiyordu, çünkü sorduğu pek çok soruya doğrudan yanıt vermekten kaçınmakta ustaydı. Onunla karşılaşmadan önceki hayatını paylaşmak istemediğini anlayınca, soru sormayı kesmişti. Pug da kendini ona tamamen açmamıştı, bu yüzden ilişki adildi. "Ne oldu?" diye sordu Pug. "Gözlerinde yine o bakış var."

"Ne bakışı?"

"Aklımı okumaya çalışan bakışın." "O numaradan hiç haberim olmadı," dedi kadın. "Birkaç kişinin haberi vardı," dedi Pug. "Ama Gamina her zaman yapabiliyordu." "Akıl okumayı mı?"

"Hangi şartlar altında olursa olsun benimkini okumayı," dedi, dirseklerine dayanıp kadının yanına uzanabilmek için dönerek.

"On iki - on üç yaşına geldiğinde bu bir çeşit sorun oldu ve neredeyse yirmisine gelene kadar da geçmedi." Evlatlık kızının çocukluğunu hatırlayınca kafasını iki yana salladı. "Artık bir büyükanne," dedi hafifçe. "Arutha adında bir torunum ve onun da James ve Dashel adında iki oğlu var." Düşünceli bir sessizliğe gömüldü. Dalgalar her seferinde daha da yükselirken güneş vücutlarını ısıtıyordu. Birkaç dakika sessiz kalmanın zevkini çıkardılar. Yükselen dalgalar sonunda onları tehdit edecek boyutlara ulaştığında Pug, ardından da Miranda ayağa kalktı.

Bir süre sessizce kumsalda yürüdüler. Sonunda Miranda, "Son zamanlarda Yıldızlimanı'nı çok sık gözetliyorsun," dedi. Pug yavaşça iç geçirdi. "İşler gittikçe... ciddileşmeye başlıyor." Miranda koluna girdi ve teninin kendi tenine değdiğini hissedince, Pug'ın tekrar göğsü sıkıştı. Karısını, başka hiç kimseyi sevemeyeceğini düşünecek kadar çok sevmişti, ama gizemli geçmişine karşın bu kadın, kimsenin ulaşamayacağını düşündüğü yanlarına ulaşmıştı. Beraber geçirdikleri bir yıldan sonra bile bu kadın onu seksenlerindeki bir adam değilmiş de, sanki çocukmuş gibi heyecanlandırıyor ve aklını karıştırıyordu.

"Kıyafetlerimizi nereye koyduk?" diye sordu kadın. Pug sırtını dikleştirip etrafa göz gezdirdi. "Sanırım şurada." Pug'ın palmiye ve bambulardan yaptığı bir kulübede oturuyorlardı ve yiyecek stoklarını yenilemek için o kulübeyle Pug'ın Efsuncu'nun Adası'ndaki evi arasında diledikleri gibi gidip gelmişlerdi. Birlikte geçirdikleri zamanın çoğunda eğlenmişler, sevişmişler ve pek çok şeyden bahsetmişlerdi. Ama Pug her zaman bunun, karanlık korkularla bir kez daha yüzleşmeye hazırlanırlarken, sadece nefes almak için bir ara, dertlerin unutulması için bir mola olduğunun farkında olmuştu.

Pug kıyafetlerini bıraktıkları yere kadar Miranda'yı takip etti ve kadın elbisesini başının üzerinden geçirirken bir anlık bir üzüntüyle onu izledi. Siyah cüppesini giydi, "Düşünüyorsun," dedi.

"Her zaman," dedi kadın çarpık bir gülümsemeyle.

"Hayır, daha belirgin bir şeyleri kastetmiştim. Ayrıca bu yüz ifadeni daha önce hiç görmedim. Hoşlanıp hoşlanmadığımı bilemiyorum."

Endişe çizgileri kadının düzgün alnını kırıştırdı. Yanına gidip Pug'a sarıldı. "Kısa bir süre için gidiyorum." "Nereye gidiyorsun?"

"Sanırım Calis'i bulmam gerekiyor. Çok uzun bir süredir onu görmüyorum. Onunla halletmem gereken daha ne gibi şeylerin olduğuna bakmam lazım."

Çocukluk arkadaşı Tomas'ın oğlundan bahsedilince büyücü, "Bunu birden fazla anlamda söylüyorsun," dedi.

Miranda'nın yeşil gözleri Pug'ın kahverengi gözlerine kilitlendi ve bir süre sonra kadın çabucak başıyla onayladı. "Evet." Başka bir şey söylemedi.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu Pug.

Kadın onu yanağından öptü. "Korkarım ikimizin de isteyeceği kadar çabuk değil. Ama döneceğim."

Pug iç geçirdi. "Eh, zaten bunun bir sonu olmalıydı."

Kadın ona sarıldı. "Son değil, sadece bir ara. Sen nereye gideceksin?"

"İlk olarak, Gathis ile görüşmek için adama gideceğim; ardından bir süreliğine Yıldızlimanı'na döneceğim. Sonra yolculuğuma başlamalıyım."

Miranda Pug'ın yolculuktan kastının Kara Macros'u aramak olduğunu biliyordu. "Efsuncuyu bulabileceğini düşünüyor musun?

Ne kadar oldu? Yaklaşık elli yıl mı?"

Pug başını salladı. "Büyük İsyan'ın sonundan beri..." Mavi gökyüzüne bakarak, "Ama buralarda bir yerlerde," dedi. "Henüz bakmadığım birkaç yer ve tabii her zaman Koridor var." Koridor'dan bahsedilince Miranda gülmeye başladı. "Ne oldu?" diye sordu Pug.

"Boldar Blood. Paralı askeri Yabon'daki Trabert'in yerinde bıraktım. Haber gönderene kadar orada beklemesini söylemiştim." "Bir yıldır mı?"

"Son derece dikkat dağıtıcısın," diye mırıldandı Miranda, Pug'ın kulak memesini ısırarak.

"Kes şunu, tabii gidişini ertelemek istemiyorsan."

Kadın, "Eh, bir ya da iki saat çok bir şey fark etmez."

Kıyafetleri bir kez daha kuma düşerken Pug, "Boldar'a ne kadar ödeme yapacaksın?" diye sordu.

"Koridor paralı askerleri ucuza çalışmaz."

Miranda Pug'a bakıp sırıtarak, "Dük olan bir sevgilim var," dedi. Pug acı acı gülümseyip kollarını kadının vücuduna dolarken, "Ne yapabileceğime bakarım," dedi.

-9-
BÜYÜME

Roo gülümsedi.

Çalışan işçilerin çekiç sesleriyle dolu dükkâna Robert de Loungville girmişti. Bina bir zamanlar, dar boğaza düşen tüccarlara komisyonculuk yapan zengin bir işletmeydi. Roo burayı sevmişti çünkü arka tarafta küçük bir mutfak vardı ve onu koruma tutma ve yatacak yer için para ödeme derdinden kurtararak uyumak için büyük dükkânın bir köşesini kullandıklarından beridir o, Duncan ve Luis yemek yapabiliyordu.

"Çavuş," dedi Roo, işçilerin gürültülerini bastıracak kadar yüksek sesle.

De Loungville etrafa göz attı. "Son girişimin bu mu?"

Roo gülümsedi. "Evet. İşleri büyütüyoruz ve ortağımın evinin arkasında iki arabadan fazlasına yer yok."

"Kaç tane arabanız var?" diye sordu Bobby.

"Altı," diye yanıtladı Roo. "Artık egzotik ticaretimize diğer işleri de ekliyorum." "Ben de bu yüzden buraya geldim," dedi de Loungville.

Bir anda Roo'nun merakı uyandı ve konuğuna onu ofisin arka tarafına doğru takip etmesini işaret etti. Ofisin arkasındaki büyük depoda gürültü daha az değildi, ama konuşacak nispeten sessiz bir köşe buldular. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Roo.

De Loungville, "Saraya mal nakliyatında birtakım sıkıntılarımız oldu," dedi. Roo'nun gözleri kısıldı. "Sıkıntı mı?" "Sıkıntı," de Loungville'in tek yanıtıydı.

Roo başını salladı. Pantathialıların ajanları Prens ve Dük için uzun zamandır sabit bir endişe kaynağı olmuştu ve en güvendikleri kişiler

hariç Prens'in ne planladığına dair en ufak bir bilginin bile sızmaması için yapılan her şeye rağmen, gizliliği garanti etmek için saray çevresinde her zaman çok fazla insana ihtiyaç duyuluyordu. Novindus'tan döndükten sonra De Loungville ve Calis, Calis'in yeni ordusunun garnizonunu sarayın içinde tutmanın daha az tehlikeli olacağına ve dışarıdaki bu adamlarla temasa geçenleri yakından izlemeye karar vermişti.

"Saraya önemli kargoları getirecek yeni bir nakliye şirketine ihtiyacımız var."

Roo sevincini belli etmedi. Bu işte rakibi olmadığını biliyordu. Sarayda gördüklerini söylemeyecek kadar güvenilir başka bir nakliyeci yoktu.

"Arabacılar," dedi Roo.

De Loungville başını salladı. "Bu bir sorun."

Roo, "Belki eğittiğiniz adamların içinde," dedi sesini hiç kimsenin duyamayacağı şekilde alçaltarak, "planlarınıza gerçekten uygun olmayan ama böylesi bir nakliyatı yapacak kadar güvenilir birileri vardır."

"Bizden seninle bir anlaşma yapmamızı ve ardından da sana arabacılar sağlamamızı mı istiyorsun?" diye sordu de Loungville.

Roo sırıttı. "Tam olarak değil, ama şu andaki nakliye şirketinizle zaten sorunlarınız varsa, kiraladığım her yeni arabacıyla birlikte benim de aynı riskleri taşıyacağımı biliyorsunuzdur. Şu anda sadece ben, Luis ve Duncan değerli mallarla ilgileniyoruz ve diğer üç araba için işe aldığım oldukça güvenilir üç delikanlı var. Ama onlara kefil olmaya istekli değilim."

"Anladım," dedi de Loungville. "Eh, James'i bir han açmaya ikna ettiysek, neden sana birkaç tane arabacı vermeyelim ki?"

"Neden bu işi askerlerle kendi başınıza yapmıyorsunuz?" diye sordu Roo.

"Çünkü çok belli olur," dedi de Loungville. "Yaptıklarımızı gizleyebilecek kurulu bir nakliye şirketine ihtiyacımız olduğu için buradasın. Grindle ve Avery birkaç aydır genişliyor ve kendine bir isim yaptın. Etrafa fazla yaymadan ama hiçbir şeyi de gizlemeye çalışmadan yeni bir anlaşma için ihale açacağız."

Roo başını salladı. "Yani ihaleye girip kazanacağım."

"Göründüğün kadar aptal değilsin Avery." De Loungville sesini daha da alçaltıp elini Roo'nun omzuna koydu. "Bak, neden dikkatli olmak zorunda olduğumuzu biliyorsun; tabii tehlikeyi de." Roo, Calis'in birliğinde askerken denizin ötesinde başından geçenler hakkında çok az şey düşünmeye çalışarak başını salladı. "İşte anlaşma: sen ihtiyaçlarımızın zamanında teslim edileceğini garanti et, ben de zamanında ödeme almanı garanti edeyim. Ve bize aşırı fiyatlar yükleyebileceğini de düşünme, yoksa elimizdeki nakliyeciyi kullanırız." De Loungville sırıttı ve yüzü Roo'nun çok iyi bildiği bir ifadeye büründü: birazdan duyacakları hoşuna gitmeyecekti. "Dük ile beraber seni ya işinden edecek ya da herhangi bir suçtan astıracak bir yol bulduktan sonra tabii." De Loungville'in onu uydurma bir suçlamayla memnuniyetle asacağından hiç kuşkusu yoklu Adamın Krallık'ı koruma isteği fanatiklik denebilecek bir noktadaydı.

Roo, "Zamanında ödeme almak harika olur," dedi. "Bazı ödemeleri almak için neler çektiğime inanamazsın."

De Loungville'in sırıtışı genişledi, ama bu kez içinde keyif vardı. "Elbette inanırım. Çünkü bir adamın unvanı olması, birbirine sürtecek iki sikkesi olduğu anlamına gelmez." Avluyu inceleyip, "Saraya yapacağın yeni iş için kaç tane araba ayırabilirsin?" diye sordu.

"Bir haftada kaç teslimata ihtiyacınız var?" diye sordu Roo.

De Loungville elini tuniğine soktu ve bir parşömen çıkarıp Roo'ya verdi. "Yarın Ylith'ten bir gemi gelecek. Saraya gidecek olan kargo bu. Şu andan itibaren benzer teslimatları haftada iki, üç kez isteyeceğiz."

Kargonun büyüklüğü karşısında Roo'nun gözleri büyüdü. "Görülmeye değer bir ordu kuruyorsunuz Çavuş. Burada Kesh'i işgal etmeye yetecek kadar kılıç var."

"Eğer ihtiyacımız olursa. Bunu yapabilir misin?"

Roo başını salladı. "Üç, hatta belki de dört araba daha almak zorunda kalacağım ve eğer nakliye ihtiyacınız artacaksa... " De Loungville'in yüzünü inceledi. "Peki ya kervanlarla gelenler?" De Loungville, "Onları şehir kapısında boşaltıyoruz, bu yüzden şehir içinde taşınmaları için sana ihtiyacımız olacak," dedi.

Roo şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. "Beş araba alsam daha iyi olacak." Kafasında bir hesap yaptı ve altın sıkıntısı çektiğini fark etti. Yüz ifadesini değiştirmeksizin, "Biraz nakde ihtiyacım olacak," dedi.

De Loungville, "Ne kadar?" diye sordu.

"Yüz altın. Bu para arabaları ve katırları almamı ve arabacıları kiralamamı sağlayacak, ama bana hemen ödeme yapmanız gerekiyor, çünkü bu iş için ayırabileceğim param yok."

"Eh, sana biraz daha fazlasını veririz," dedi de Loungville. "Zor durumda kalıp batmanı istemem." Tuniğinin içinden bir kese çıkartıp Rupert'e verdi. Ardından elini Roo'nun omzuna koyup öne doğru eğildi. "Bizim için düşündüğünden daha önemlisin Avery.

Kendin ya da bizim için sorun yaratma ve çok zengin bir adam olma yolunda ilerlemeye devam et. Bir ordu çavuşlara ve generallere ihtiyaç duyduğu kadar levazım subayları ve maaş kâtiplerine de ihtiyaç duyar. Bu işi yüzüne gözüne bulaştırma, anlaşıldı mı?" Roo anladığından pek emin değildi, ama başını salladı.

"Başka bir şekilde anlatmama izin ver: işin herhangi bir evresinde bana ya da Yüzbaşı'ya en ufak bir sorun çıkartırsan, artık emrimiz altındaki bir asker olmadığın gerçeği, acıdan kurtulduğun anlamına gelmeyecektir. Bağırsaklarını, seni darağacından kurtarıp hayatının benim olduğu günmüş gibi bir sopaya dolarım. Şimdi anladın mı?"

Roo'nun ifadesi değişti. "Evet, ama yine de tehditlerini umursamıyorum Çavuş."

"Ah, bunlar tehdit değil tatlım. Sadece hayatın gerçekleri..." Ardından sırıttı. "İstersen bana 'Bobby' diyebilirsin."

Roo bir şeyler mırıldandıktan sonra, "Pekâlâ Bobby," dedi.

"Aşk hayatın nasıl gidiyor? Bu yakınlarda evlenmeye niyetin var mı?"

Roo omuzlarını silkti. "Babasına sordum, o da düşüneceğini söyledi; eğer evet derse, ardından kızına soracağım."

De Loungville çenesindeki hafif uzamış sakalları ovuşturup, "Birkaç hafta önce söylediğin şeylere bakılırsa, bunu çoktan kabul ettiğini sanmıştım," dedi.

Roo omuzlarını silkti. "Grindle beni ortağı yaptı ve haftada iki kez o ve Karli ile akşam yemeği yiyor, Altıncıgünlerde de kızına çarşıya ya da şehir meydanına kadar eşlik ediyorum, ama... " Omuzlarını silkti.

"Böyle devam et," dedi de Loungville.

"Kız benden hoşlanmıyor."

"Senden mi hoşlanmıyor, yoksa onunla babasının işi için evleneceğin fikrinden mi hoşlanmıyor?" Roo omuzlarını silkti. "Luis onun kalbini kazanmam gerektiğini söyledi, ama... "

"Ama ne?"

"Sadece onu çok ilgi çekici bulmuyorum," dedi Roo.

De Loungville bir süre sessiz kaldı, ardından, "Onu dolaştırırken ve ona kur yapmaya çalışırken Avery, onunla ne konuşuyorsun?" diye sordu.

Roo tekrar omuzlarını silkti. "Onu etkilemeye çalışıyorum, bu yüzden onunla, babasıyla birlikte yaptığımız işler ya da savaşta yaptıklarım hakkında konuşuyorum." De Loungville'in ifadesi sertleşince ekledi, "Yüzbaşı'nın hoşuna gitmeyecek hiçbir şey anlatmıyorum tabii ki. Başka şeylerden bahsediyorum."

De Loungville, "Al sana bir öneri," dedi. "Ona soru sor."

"Ne sorayım?"

"Herhangi bir şey… Kendisi hakkında bir şeyler sor. Bir konu üstündeki fikrini sor." De Loungville sırıttı. "Konuşma konusunda sandığın kadar büyüleyici olmadığını keşfedebilirsin."

Roo iç geçirdi. "Her şeyi deneyeceğim." Ofisin kapısına doğru yürürlerken ekledi, "Günün ilk ışıklarında arabalarım limanda bekliyor olacak. Beş arabacını şafaktan bir saat önce orada bulundursan iyi edersin."

"Orada olacaklar," dedi de Loungville ofise açılan kapıdan geçerken arkasına bakmaksızın. Kapı kapandı. Roo konşimentoya göz atıp hesap yapmaya başladı.

Bir saat sonra dükkâna Helmut Grindle girdi ve değerli malların taşınmadan önce depolanacağı bölmelerin önüne demir kapı takılmasını denetleyen Avery'ye işaret etti.

Roo, yakında kayınpederi olmasını umduğu ortağının yanına gitti ve "Evet?" dedi.

Helmut Grindle, "Değerli malları Ravensburg'e ben götüreceğim," dedi. "Çok değerli mallardan birkaçının Baron'un annesine gösterilmesi gerekiyor ve geçmişiniz göz önüne alınırsa, bu yolculuğu senin yapmamanın en iyisi olacağını düşündüm."

Roo başını salladı. "İyi fikir." Etrafa göz gezdirerek, "Zaten burada başında durmam gereken çok fazla iş var," dedi.

"Akşam yemeğine gelecek misin?" diye sordu Grindle.

Roo biraz düşündükten sonra, "Sanırım burada kalıp her şeyin yolunda gidip gitmediğine bakacağım," dedi. "Karli'ye yarın uğrayacağımı söylersen çok sevinirim."

Grindle'ın gözleri kısıldı ve yüzü anlaşılmaz bir hal aldı. Bir süre sonra, "Pekâlâ," dedi. Başka bir şey söylemeden gitti ve Roo dikkatini dükkândaki işlere çevirdi. Aylardır beraber çalıştıkları yaşlı ortağını gittikçe daha iyi tanımaya başlamıştı, ama iş Karli'yi ilgilendiren bir konuya gelince, Roo yaşlı adamın ne düşündüğünden tam olarak emin olamıyordu. Beraber geçirdikleri akşamlarda birkaç kere, kurnaz ortağının o an aklından neler geçtiğini merak etmişti. Roo oturma odasında sessizce oturuyordu. Babası Darkmoor'a lüks mallarla dolu bir araba götürdüğü için, Karli ve Roo evde ilk kez yalnız kalıyordu. Daha önceleri ya babasıyla birlikte hep beraber akşam yemeği yiyorlar, ya da Roo Karli'yi, şehirdeki panayırlardan birine ya da çarşıya götürüyordu.

Karli mutfakla kendisinin ilgileneceği konusunda ısrarcı davranınca, Roo akşamın bir kısmını yalnız geçirmişti. Roo, görünüşte sade olan Grindle'ın evinde bir hizmetçiyle bir aşçının yaşadığını keşfetmişti, ama Karli babasıyla, kendisinden başka hiç kimsenin ilgilenmesine razı olmuyordu. Artık akşam yemeği bitmişti ve Helmut'un iş görüşmelerini yaptığı ve "oturma odası" dediği odalardan birinde sessizce oturuyorlardı. Yine de, artık Roo odanın konforunun ve gizliliğinin rahatlamayı kolaylaştırdığını kabul ediyordu. O bir divanda, Karli de divanın yanındaki bir sandalyede oturuyordu.

Karli her zamanki gibi alçak sesle konuşuyordu. "Bir sorun mu var?"

Roo düşüncelerinden sıyrıldı. "Hayır, bir şey yok, gerçekten. Oturup konuşmaktan başka hiçbir şey yapılmayan kocaman bir odası olan

bir eve sahip olma fikrinin ne kadar garip göründüğünü düşünüyordum sadece. Ravensburg'de yalnızca, Erik'in annesinin çalıştığı handaki yemekler üzerine ya da bir şeyler yapmak için dışarı çıktığımızda konuşurduk." Kız başını salladı ve gözlerini yerde tuttu. Sessizlik oldu.

Bir süre sonra Roo, "Babanın ne zaman dönmesini bekliyorsun?" diye sordu.

"Eğer her şey planlandığı gibi giderse, iki hafta," diye yanıt verdi kız. Roo tombul kızı inceledi. Kız ellerini kucağında tutuyor ve dik oturuyordu ama gergin ya da kaskatı değildi. Kızın yere dikilmiş gözleri, Roo'ya onun yüzünü bir kez daha inceleme fırsatı verdi. Onunla karşılaştığı ilk andan beri, bu yüzde onu heyecanlandıracak bir şeyler aramıştı. Buraya gelirken, bu kıza kur yapıp onun gönlünü kazanmak ve bir tüccar olarak yükselmek üzere babasının bağlantılarını kullanmak için duygusuzca bir plan yapmıştı, ama kıza kur yapmak için ne zaman uygun bir fırsat ele geçirse söyleyecek hiçbir şey düşünemiyordu.

Sonunda bu kızı uzaktan yakından çekici bulmadığının farkına varmıştı. Karli'den çok çok daha çirkin, ağızları ekşi şarap ve çürük diş kokan fahişelerle birlikte olmuştu, ama bu savaş sırasında Novindus'dayken olmuş ve bu ilişkileri korkunç ölüm olasılığı zorunlu kılmıştı. Bu farklıydı. Bu ömür boyu bir yükümlülük ve taşınacak büyük bir sorumluluk demekti. Bu kızla evlenmeyi ve ondan çocuk yapmayı düşünüyordu, ama yine de onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Luis ona kur yapmasını, de Loungville de ona kendisini anlatmaktan vazgeçmesini söylemişti. Roo sonunda, "Karli?" dedi.

"Evet?" dedi kız kafasını kaldırıp ona bakarak.

"Ah... " diye başladı Roo, ardından aceleyle, "sarayla yaptığımız şu yeni anlaşma hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kelimeler havadaki yankısını yitirmeden önce Roo kendine aptal diye sövmüştü bile. Bu kızı uygun bir âşık ve koca olacağına ikna etmeye çalışıyordu ve sorduğu ilk soru iş hakkındaydı!

Ama kız bozulmak yerine hafifçe gülümsedi. "Ne düşündüğümü mü bilmek istiyorsun?" diye sordu utangaç bir tavırla.

"Şey, babanı biliyorsun," dedi Roo çabucak. "Sanırım bütün hayatın boyunca... babanın işinin çevresinde oldun." Her geçen saniye kendini daha da aptal hissediyordu. "Yani, bir iki fikir edinmişsindir. Ne düşünüyorsun?"

Kızın gülümsemesi biraz daha yayıldı. "Bence küçük de olsa sabit bir gelire sahip olmak lüks mallara bel bağlamayı sürdürmekten çok daha az riskli." Roo başını salladı. "Ben de böyle düşünüyorum." Kızın, şehirde bu önemli malzemeleri taşıması için Prens'in güvenebileceği tek nakliyecinin o olduğunu bilmesine gerek olmadığına karar verdi.

"Babam sürekli azami kâr elde etmekten söz eder, ama bunu yaparken büyük risklere giriyor. Bazen onu çok zorlayan terslikler yaşadı." Babasını eleştirdiğini fark edince sesini alçalttı. "İyi zamanları hatırlayıp kötü zamanları unutma eğilimindedir."

Roo kafasını iki yana salladı. "Ben öyle düşünmüyorum sanırım. Aslında, kötüyü her zaman daha kolay hatırlıyorum." Ardından kendisiyle ilgili bir şey fark etti. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bu işte çok fazla iyi zaman yok." Kız hiçbir şey söylemeyince konuyu değiştirdi. "Yani sarayla yaptığımız bu anlaşmanın iyi bir anlaşma olduğunu düşünüyorsun öyle mi?" "Evet," dedi kız ve sonra tekrar sessizleşti.

Kızı konuşturmanın en iyi yolunu düşünmeye çalışan Roo sonunda, "Anlaşmada iyi olan nedir?" diye sordu.

Kız gülümsedi; Roo onunla karşılaştığından beridir ilk kez yüzünde gerçek bir keyif gördü. Gamzeleri olduğunu fark edince de şaşırdı.

Birden, gülümsediği zaman kızın düşündüğü kadar çirkin olmadığını fark etti.

Aniden kendini kıpkırmızı bulan Roo, "Komik bir şey mi söyledim?" diye sordu.

"Evet." Kız bakışlarını tekrar yere çevirdi. "Bana anlaşma hakkında hiçbir şey anlatmadın ki iyi tarafını bileyim."

Roo güldü. Kızın anlaşmanın esasını bildiği belliydi ve Helmut'a ne kadar az şey anlatabildiğini düşününce, kızın anlaşma hakkında daha da az şey bildiğini fark etti. "Şey, şöyle bir şey," diye başladı Roo.

Konuşmaya başladılar ve Roo kızın, babasının işi hakkında tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını bildiğini fark edince şaşırdı.

Dahası, iş konusunda kızın kafası çalışıyordu; kilit noktalarda sorular soruyor ve Roo'nun görememiş olduğu zayıf noktalar buluyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir yerde, Roo bir şişe şarap açmıştı ve içiyorlardı. Karli'nin daha önce içki içtiğine hiç dikkat etmemişti ve utanarak daha önce kıza gerçekten ilgi göstermemiş olduğunu anladı. Haftalardır ona kur yapmaya geldiği için onu sadece etkilemeye çalışmıştı, gerçekten tanımaya değil.

Bir noktada kızın düzeltmek için lambanın fitilini yükselttiğini, ardından da bir horozun öttüğünü duyduğunu fark etti. Pencereye göz atınca, gökyüzünün aydınlanmaya başladığını fark etti ve

"Tanrılar!" dedi. "Bütün gece konuşmuş olmalıyız."

Karli güldü ve kıpkırmızı kesildi. "Benim hoşuma gitti."

"Sung adına, benim de. Uzun zamandır kimseyle bu kadar konuşmamıştım..." Durdu. Kız artık ona bakıyordu ve gülümsüyordu.

Ani bir dürtüyle eğilip kızı öptü. Daha önce hiç böyle bir şey denememişti ve çizgiyi aştığı korkusuyla az kalsın geri çekiliyordu.

Ama kız karşı koymamış ve bu nazik, yumuşak bir öpüş olmuştu. Roo iyice kafası karışmış bir şekilde yavaşça doğruldu. "Ah... " dedi, "yarın - bu gece uğrayıp seni alırım. Tabii senin için bir sakıncası yoksa. Akşam pazarını gezebiliriz. Eğer istersen!" Son cümlesi ağzından aceleyle çıkmıştı.

Kız utanarak bir kez daha bakışlarını indirdi. "Çok isterim."

Kıza arkasını dönmeye korkuyormuş gibi geri geri kapıya doğru gitti. "Ve konuşabiliriz," dedi. "Evet," diye karşılık verdi kız, onu geçirmek için kalkarken. "Çok isterim, hem de çok." Roo'nun aklı o kadar karışıktı ki evden kaçarcasına çıktı. Dışarı çıktıktan sonra kapı kapanınca durup alnını sildi. Terliyordu ve alnına dokunduğunda vücudunu ateş basmış olduğunu fark etti. Ne oluyor bana? diye düşündü. Helmut Grindle'ın kızının gönlünü kazanmak için giriştiği bu mücadelenin sonuçlarını iyice düşünmesi gerektiğine karar verdi.

Şehir hareketlenmeye başlarken, Roo ofise ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen önündeki işe döndü. Kapıya altı araba yaklaştı ve bir nöbetçi durması için Roo'ya el etti. Nöbetçi Krondor Prensi'nin alışılagelmiş yeleğini giyiyordu; lacivert bir çember içindeki bir tepenin üstünde uçan sarı bir kartal. Roo'nun fark ettiği tek değişiklik gri yeleğin kraliyet moru ve sarısıyla süslenmiş olmasıydı. Çok uzun bir süreden sonra Batı Toprakları'nı, tekrar Adalar Krallığı tahtının varisi olan bir Taç Prensi yönetiyordu.

Roo bunun ne anlama geldiğini unutmamaya çalıştı; Prensin Krallık tahtına oturana kadar Krondor'u yönetmesi geleneğinden belli belirsiz haberdardı, ama yakın tarih Krondor tahtına tacın varisi olmayan Kral'ın babası Arutha'yı getirmişti. Roo, eğer unutmazsa bunu birilerine sorabileceğini düşündü.

Nöbetçi, "İşiniz?" dedi.

"Çavuş de Loungville'e teslimat," Roo'dan söylenmesi istenen tek şeydi.

Bu adın söylenmesiyle Jadow Shati kapının yanındaki nöbetçi kulübesinden sanki yoktan var olmuş gibi ortaya çıktı. Göğsünün üstünde sadece kızıl kartal olan, Calis'in özel birliklerinin siyah tuniğini giyiyordu. "Kapıyı aç," dedi kalın sesiyle.

Roo'ya bakıp sırıttı. "Yüzüne alışacaklar Avery."

Roo gülümsedi. "Seninkine alıştılarsa, benimkine alışmaları kolay olur."

Jadow güldü. "Ne de olsa en yakışıklımız sensin."

Derken Roo'nun gözüne arkadaşının tuniğinin kolu ilişti ve "Üçüncü şeridin var!" dedi. "Çavuş mu oldun?"

Jadow'un geniş gülümsemesi daha da genişlemiş gibi geldi. "Evet ahbap. Erik de." "De Loungville'e ne oldu?" diye sordu Roo kapılar açılırken. Katır takımını dehledi.

"Hâlâ lordumuz ve üstümüz," dedi Jadow. "Ama artık Çavuşbaşı ya da Başçavuş deniliyor; hangisi olduğunu hep unutuyorum." Roo'nun sürdüğü ilk araba kapıdan geçerken Jadow, "Erik sana doğrusunu söyleyecektir," dedi. "Boşaltmayı o denetleyecek."

Roo el sallayıp takımını avluya sürdü. Bu saraya yaptığı ilk teslimat değildi, ama en büyüğüydü.

Kesh'ten ve Düşler Vadisi'nden mal getiren bir kervan gelmiş ve üstüne, saray için işaretlenmiş Şövalye-Mareşal William'a gelmiş mallar da eklenmişti. Artık Calis'in özel birliklerine gelen bütün mallar, Şövalye-Mareşal adına gönderiliyordu. Limana giren çıkan mal akışını kontrol eden saray komisyoncuları ve şehir dışındaki kervansaraylar, bu gibi kargoların Grindle ve Avery'nin arabalarıyla doğruca saraya götürülmesi için bilgilendirilmişti.

Sarayın dış duvarının bitişiğine, uzunluğu arabaların konulduğu avlunun yarısına gelen yeni bir depo yapılmıştı. Roo saraya geldiği son birkaç keresinde bu binanın inşası üzerine çok düşünmüş, ama bir şey söylememişti. Üç kişinin beklediği girişe gelince takımını durdurdu.

Erik ve bir zamanlar Darkmoor Baronu'nun Kılıç Ustası olan Greylock el salladı. Yanlarında Şövalye-Mareşal vardı ve arkasında -Roo'nun tabiriyle yeşil pullu uçan kertenkele- evcil hayvanı oturuyordu.

"Beyler," dedi Roo arabadan inerken, "kargoyu nereye boşaltmamı istersiniz?"

Greylock, "Adamlarımız boşaltır," dedi. "Şuraya." Elini sallayarak yapımı yeni biten depoyu gösterdi.

Erik işaret verince siyah tunikler giyen bir grup asker seğirtip arabanın üstünü açtı. Arka kapağı indirip kargoyu boşaltmaya başladılar.

Roo, "Jadow ikinizi de tebrik etmem gerektiğini söyledi," dedi. Erik omuzlarını silkti. "Terfi ettirildik."

Greylock elini Roo'nun omzuna koydu. "Her ikisinin de rütbeye ihtiyacı vardı. Komuta zincirimiz şekillenmeye başlıyor."

Şövalye-Mareşal'in evcil hayvanı tıslayınca Lord William, "Sus Fantus," dedi. "Rupert bizimle daha önce de çalıştı. Yüzbaşı Greylock düşmana devlet sırlarını söylemiyor."

Ateş ejderi, sanki anlamış gibi Baş Mareşal'in ayaklarının dibine oturdu. Boynunu öne doğru uzattı ve Lord William gözünün üstündeki çıkıntıların arkasını kaşıdı.

"Yüzbaşı Greylock mu?" dedi Roo. "Bu da ne demek oluyor?"

Greylock omuzlarını silkti. "İşlerin normal ordu komutasıyla idaresini daha kolay hale getiriyor.

Birimlerimiz... alışılmadık," dedi, Roo ile konuşmasının yetkisini aşıp aşmadığını anlamak için Lord William'a göz atarak. Şövalye-Mareşal aldırış etmeyince devam etti. "Yapacak bir sürü işim var ve bu şekilde hiç kimseden emir almak zorunda kalmıyorum." Lord William gülümseyip, "Ben hariç tabii ki," dedi.

"Bir de Yüzbaşı," dedi Erik.

"Hangi Yüzbaşı?" diye sordu Roo.

Greylock gülümsedi. "Ben öylesine bir yüzbaşıyım Roo. Asıl Yüzbaşı olan yalnızca bir kişi var.

Calis."

"Elbette," dedi Roo ikinci araba boşaltılırken. Arabacıya el sallayıp, "Arabayı dükkâna götür," diye bağırdı. "Birazdan orada olacağım."

Bu ordunun eski askerlerinden biri olan arabacı anladığını belirtir şekilde el sallayıp katırları dehledi, yarım daire çizdi ve kapıya yöneldi.

" Yüzbaşı nerede?" diye sordu Roo.

"Sarayda, Prens ile konuşuyor," dedi Greylock. Şövalye-Mareşal William Greylock'a göz atıp kafasını hafifçe iki yana salladı.

Roo Erik'e bakınca, arkadaşının dikkatle kendisine baktığını gördü. Roo bir süre sonra yüksek sesle iç geçirdi. "Pekâlâ. Kimseye tek kelime etmeyeceğim. Ne zaman gidiyorsunuz?" Şövalye-Mareşal William bir adım atıp Roo'nun tam karşısına geçti. "Gitmekle neyi kastediyorsun?"

Roo gülümsedi. "Dostum Erik gibi askeri konularda uzman olmayabilirim lordum, ama ben de askerdim." Depodaki yığılı mallara

göz attı. "Bunlar saraydaki fazladan bir garnizon için alınmış olağan gereçler değil. Sefere çıkmaya hazırlanıyorsunuz. Bir kez daha," sırayla adamlara baktı, "oraya gidiyorsunuz."

Şövalye-Mareşal William, "Teorilerini kendine saklamanı tavsiye ederim Rupert Avery," dedi.

"Güvenilirsin, ama sadece bir yere kadar."

Roo omuzlarını silkti. "Bu duvarların dışında konuşmuyorum, bu yüzden endişelenmeyin." Ardından bir şey düşünüp ekledi, "Ama içeri sadece neyin girip neyin çıkmadığına dikkat ederek bunu fark edecek tek kişi ben değilim."

Şövalye-Mareşal William bu söylenenlerden rahatsız olmuş gibiydi. Greylock ve Erik'e dönerek, "Boşaltma işiyle siz ilgilenin," dedi. "Sanırım Dük James ile konuşmam gerekiyor." Parmaklarını şaklatıp gökyüzünü gösterdi ve ateş ejderi kanatlarını büyük bir güçle çırparak havalandı. William irkilen Roo'ya, "Ona avlanmaya gitmesini söyledim," dedi. "Yaslı ve eskisi kadar iyi göremediğini iddia ediyor, ama aslında tembel. Eğer mutfak personelinin ona artık yemek vermesine izin verirsem, katırların kadar büyür ve havalanamaz."

Sonuncuyu buruk bir gülümsemeyle söylemişti. Şövalye-Mareşal uzaklaşırken Roo, "Kendisinin de eskisi kadar iyi göremediğini iddia ediyor mu?" diye sordu.

Erik güldü. "Şövalye-Mareşal'i hafife alma. Saray personelinden birtakım hikâyeler duydum."

Greylock da güldü. "Onun hayvanlarla, hayvanların da onunla konuşabildiğini söylüyorlar." Roo Greylock'un dalga geçip geçmediğini anlamak için gözlerinin içine baktı. Çocukluk arkadaşının yüz ifadesini anlayan Erik, "Hayır şaka yapmıyor," dedi. "Onu atlarla konuşurken gördüm." Kafasını iki yana sallayarak, "Tanrıların gerçeği!" dedi. Uzaklaşan Şövalye-Mareşal'e bakarak, "Nasıl bir at iyileştiricisi olurdu düşünsene," dedi.

Greylock elini Erik'in omzuna koydu. Erik'in atları iyileştirme yeteneği Greylock'un dikkatini yıllar önce çekmiş ve arkadaş olmalarını sağlamıştı. "Bu iş, hayvanların acılarını bilmekten çok daha fazlasını gerektirir Erik. Bir at sana toynağının altındaki çürük kemik ya da bir çıban hakkında ne söyleyebilir ki? Duyduklarıma göre, Lord William'ın öğreneceği sadece 'Acıyor' olacaktır. Sorunu bulmak için ne yapman gerektiğini ve iyileştirmeyi bilmek zorundasın yine de."

"Belki de," dedi Erik. Roo'ya döndü. "Burada yaptıklarımızı gizlemenin yolları hakkında herhangi bir önerin var mı?"

"Hemen aklıma gelen bir şey yok. Belki bana üstlerinde Şövalye-Mareşal'in adının olduğu birkaç tane sahte kargo ve rota verebilirsiniz." Kapıdan geçip saray avlusuna giren son arabasını gösterdi. "Arabaları bu kapıdan geçir, sarayda başka bir yere gönder, ama bunu görmelerini sağla." Depoyu gösterdi.

"Onu görmelerini mi sağlayalım?" dedi Greylock.

"Evet," dedi Roo. Erik'in bildiği bir tarzda gülümsedi.

Erik'in gülümseyişi, iki arkadaş birbirine bakıp sırıtana kadar yayıldı. "Onu görmelerini sağlayalım." Greylock'a döndü. "Yüzbaşı onu görmelerini sağlayalım! Evet. Burada ne olduğunu görmelerini sağlayacağız, ama onlara göstermek istediğimiz şeyi göstereceğiz." Greylock çenesini ovuşturdu. "Olabilir. Onlara gösterecek neyimiz var?"

Roo, "Bak, o kertenkeleler onlar için hazırlandığımızı biliyor," dedi. Elini sallayarak binanın ön tarafını gösterdi. "Bunu sanki yeni bir kışlaymış gibi gösterin. Sarayın içinde büyük bir ordu için yapılan bir bina dikkatlerini çok çekmeyecektir."

Greylock başını salladı. "Bu işe yarayabilir."

Erik omuzlarını silkti. "Şehirde casusları olduğunu biliyoruz. Aslında her zaman öyle olduğunu varsayıyoruz."

Tam o anda bir muhafız kapıdan koşarak onlara doğru gelmeye başladı. "Lordum," diye seslendi. Greylock utangaç bir tavırla gülümsedi. "Buna asla alışamadım." "Lordum mu?" diye sordu Roo.

Erik sırıttı. "Düşük rütbelileri yakamızdan düşürmek için hepimizin birtakım saray rütbeleri var. Hiç kimse kimin kim olduğundan emin değil, bu yüzden de bizim komutamız dışındakiler bize bu şekilde hitap ediyor."

"Ne oldu?" diye bağırdı Greylock,

"Kapının dışında, bu nakliye şirketinin sahibini görmek isteyen biri var lordum." Roo, "Kimmiş o?" diye sordu.

"Kuzeniniz olduğunu söylüyor..." Asker bir anlık bir duraksamadan sonra, "Efendim," diye ekledi. Roo hemen kapıya doğru koşmaya başladı. Saray avlusunu terk eden arabalarının yanından geçip dış kapıya doğru koştu. Kapının hemen dışında sinirli sinirli at sırtında oturan Duncan'ı gördü.

"Ne oldu?" diye sordu Roo.

Duncan, "Helmut," dedi. "Yaralanmış." Roo, "Şu anda nerede?" diye sordu.

"Evde. Karli seni almam için beni gönderdi." Roo, "İn aşağı!" dedi.

Duncan atından inip, "Arabalarla gelirim," dedi.

Roo başını salladı, topuklarını atın böğrüne geçirdi ve kelimeler Duncan'ın ağzından çıkmadan önce dörtnala uzaklaştı.

Roo hızla ortağının evine giderken neredeyse yarım düzine insanı eziyordu. Helmut'un çalışanlarından ikisini kapının dışında buldu ve diğerinin yanından geçerek kapıya giderken dizginleri diğerine attı.

Luis onu bekliyordu. "Pusuya düşürülmüş," dedi.

"Durumu nasıl?" diye sordu Roo.

Luis kafasını iki yana salladı. "Kötü. Karli üst katta yanında."

Roo aceleyle merdivenleri çıktı ve daha önce evin ikinci katına hiç çıkmadığını fark etti. Bir odaya göz attı ve hizmetçinin odası olduğunu tahmin ettiği sade bir tarzda döşenmiş bir oda gördü. Yandaki oda ipek perdeler, renkli duvar asmaları ve canlı yün halılarla döşenmişti; burasının Karli'nin odası olduğunu tahmin etti.

Koridorun sonuna ilerlerken Karli'nin sesini duydu. Kapı açıktı ve içeri girerken ortağının yatakta olduğunu gördü. Yanında duran Karli bitkin ve solgundu, ama ağlamıyordu. Yatağın diğer tarafında bir Killian -Çiftçilerin, Ormancıların ve Denizcilerin Tanrıçası- rahibi duruyordu. Doğa tanrıçası olduğu için rahipleri şifacılar olarak nam salmıştı.

"Durumu nasıl?" diye sordu Roo.

Rahip, "Çok kan kaybetmiş," derken, Karli yalnızca kafasını iki yana salladı.

Roo yatağa yaklaşıp yaşlı adama baktı. Çok güçsüz görünüyor! diye düşündü Roo korkuyla. Daha önce yaşlı görünen adam, artık kadim görünüyordu. Başı ve göğsü sarılmıştı. "Nasıl olmuş?" diye sordu Roo.

"Dün gece şehrin dışında saldırıya uğramış," dedi Karli. Sesi çocuk gibi çıkmıştı. "Çiftçiler onu bir hendeğin içinde bulmuşlar ve sen bu sabah saraya gitmek için çıktıktan hemen sonra onu buraya getirdiler. Bir rahip çağırttım, rahip buraya geldiğinde seni bulması için Duncan'ı gönderdim." Roo duraksadı, ardından, yolculukları sırasında Nakor'dan öğrenmiş olduğu dersleri hatırlayarak, havada birkaç işaret yapıp elini Helmut'un göğsüne koydu. Ellerinden enerji akamaya başlayınca anında bağlantıyı hissetti.

Rahip ona baktı ve yüzüne kuşkulu bir ifade yerleşti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Öğrendiğim bir iyileştirme yöntemini uyguluyorum," diye yanıtladı Roo.

"Kimden öğrendin?" diye sordu rahip.

Roo Nakor'u herhangi birine anlatmak yerine sadece, "Bir Dala keşişinden," dedi. Rahip başını salladı. "Reiki olduğunu anlamıştım." Omuzlarını silkerek, "Ona bir zararı dokunmaz," dedi. "Ya iyileşmesine, ya da bu hayattan ayrılmasına yardım edecektir."

Rahip Karli'ye dönerek, "Kendine gelirse, size verdiğim şifalı otları bir bardak sıcak suya koyup içirin," dedi. "Bir şeyler yiyebilecek duruma gelir gelmez, biraz et suyu çorba ve ekmek yedirin." Karli'nin gözleri aniden umutla doldu. "Yaşayacak mı?"

Rahibin tavırları tersti, ama alçak sesle yanıt verdi. " 'Kendine gelirse' dedim. Tanrıçanın isteğine bağlı…"

Rahip başka bir şey söylemeden ayrıldı ve Karli ile Roo baş başa kaldı. Zaman geçti. Roo yaklaşık bir saat boyunca Helmut için elinden geleni yaptıktan sonra ellerini çekti. Yaralı adama verdiği enerjiden dolayı elleri karıncalanıyordu.

Öne doğru eğilerek, Karli'nin kulağına, "Hemen geleceğim," diye fısıldadı. "Halletmem gereken birtakım işler var."

Kız başını salladı. Roo odadan çıkıp merdivenlerden aşağı indi ve alt katta Duncan ile Luis'in beklediğini gördü. "Durumu nasıl?" diye sordu Duncan.

"İyi değil," dedi Roo. Yaşlı adamın bir daha kendine gelemeyebileceğini göstermek için kafasını iki yana salladı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu Luis.

Roo, "Ofise dönüp işlerin olması gerektiği gibi gittiğinden emin ol," dedi. Luis başını sallayıp ayrıldı. Roo Duncan'a dönerek, "Şehir kapısının yakınındaki hanlara git," dedi. "Olanlarla ilgili herhangi bir şey bilen birilerini bulup bulamayacağına bak. Özellikle Helmut'u

bulan çiftçilerin kim olduklarını öğrenmeye çalış. Onlarla konuşmak istiyorum."

Duncan, "Haydutlar olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Şehrin bu kadar yakınında mı?" diye karşılık verdi Roo. "Hayır. Sanırım... sanmak istemiyorum." Kuzenini kolundan tutup kapıya doğru yönlendirdi. "O kadar yorgunum ki düşünemiyorum ve günün yalnızca yarısı geçti." İç geçirdi. "Öğrenebildiğin kadar çok şey öğren. Ben burada olacağım."

Duncan hafifçe kuzeninin omzuna vurup ayrıldı. Roo, acısı yüzünden açıkça okunan hizmetçiyi mutfak kapısının yanında dikilirken buldu.

"Mary," dedi Roo, "Karli'ye çay götür." Kız duraksayınca Roo, "Teşekkür ederim," dedi. Kız başını sallayıp mutfağa girdi.

Roo üst kata çıkıp Karli'nin yanına gitti. Duraksadı, ardından elini kızın omzuna koydu. "Mary'ye sana çay getirmesini söyledim," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi kız, gözlerini babasından ayırmadan. Gün yavaşça geçti ve akşam gölgeleri gecenin karanlığına karışmaya başladığında Duncan geldi. Bu sabah şehre getirilen yaralı adam hakkında bir şeyler bildiğini iddia edenlerin hiçbirinden işe yarayacak bir şey öğrenememişti. Roo ona kapının yakınındaki hanlara geri dönmesini ve bolca para harcayan ya da ani zenginliğiyle övünen birilerine bakınmasını söyledi.

Roo'nun, Helmut'un Darkmoor'dan ne getirdiğine dair hiçbir fikri yoktu, ama ortağının bir servet değerinde mal getirdiğini kesinlikle biliyordu; onu her kim soymuşsa, Grindle ve Avery'nin bugünkü net değerinin üçte ikisinden fazlasını almıştı. Bir yıllık kârlarından fazlasını kaybetmişlerdi. Gece oldu. Mary yemek getirdi, ama ikisi de yemeğe dokunmadı. Hayatta kalma savaşı veren Helmut'un hareketsiz bedenine bakıyorlardı. Nefes alışverişleri rahatlamış gibi görünüyordu -en azından Roo öyle olduğunu düşünüyordu- ama neredeyse hiç kıpırdamamıştı.

Karli, başı babasının yatağının yanında uyuklarken, Roo oturma odasından getirdiği sandalyenin üstünde uyuyakalmıştı. Roo adının söylendiğini duyunca kıpırdandı.

Birdenbire uyandı ve Helmut'un göz kapakları kıpırdanarak açılırken Karli'nin yanına gitti.

Ardından, adını söyleyenin yaşlı adam olduğunu fark etti.

Karli, "Baba!" diyerek yaşlı adamın üzerine eğildi.

Kız babasına sarılırken Roo hiçbir şey söylemedi. Adam bir şeyler fısıldayınca kız babasının üstünden kalktı. "Seni istiyor."

Roo öne doğru eğildi. "Buradayım Helmut."

Adam hafifçe başını kaldırıp fısıldayarak, "Karli," dedi. "Ona iyi bak."

Roo arkasına göz attı ve kızın, babasının ne dediğini duymadığını gördü. Roo fısıldayarak,

"Bakacağını Helmut," dedi. "Sana söz veriyorum."

Ardından yaşlı adam bir kelime fısıldadı. Roo doğruldu ve kız ona bakıp, "Ne oldu?" diye sorunca, yüzünün bir öfke maskesine dönüşmüş olduğunu anladı.

Soğukkanlılığını kaybetmemeye çalışarak, "Sonra söylerim," dedi. Göz kapakları titreyen yaşlı adama bakıp, "Sana ihtiyacı var," dedi.

Karli babasının yanına geçip adamın elini tuttu. "Buradayım baba," diye fısıldadı, ama yaşlı adam tekrar bilincini kaybetmişti. Şafaktan hemen önce, Helmut Grindle öldü.

Roo yaşlı adamın böyle olmasını isteyeceğini bildiği için tören sadeydi. Siyah yas peçesi takan Karli, Ölüm Tanrıçası Lims-Kragma

rahibi kutsama duasını okuyup ardından cenaze ateşini yakarken sessizce izledi. Yarım düzine cenaze kaldırıldığı için tapınağın iç avlusu o sabah hareketliydi. Her biri tapmak bahçesinin belirli bir bölgesini kaplıyordu, ama diğer cenaze ateşlerinin etraflarındaki çalı perdesinin üstünde yükselen duman görülebiliyordu.

Karli, Roo, Duncan, Luis, Mary ve cenazeye Grindle ve Avery'nin çalışanları adına katılan iki işçi sessizce bekledi. Roo etrafına göz gezdirdi ve yaşamını Krallık'taki güçlü ve nüfuzlu kişilere mal satarak geçiren bir adam için sayılarının oldukça az olduğunu düşündü. Son iki gündür iş adamlarından birkaç tane başsağlığı mektubu gelmişti, ama Helmut'un en iyi müşterileri arasında yer alan soylulardan bir tanesi bile, tüccarın kızına bir tek satır teselli notu göndermemişti. Roo, öldüğü zaman, Krallık'ın zengin ve nüfuzlu insanlarının kendi cenaze törenine katılacağına yemin etti.

Sonunda alevler cesedi yiyip bitirdiğinde, Karli dönüp, "Gidelim," dedi.

Roo kolunu uzattı ve kıza kiraladıkları arabaya kadar eşlik etti. O ve Mary arabaya bindiklerinde, "Gelenek, bir veda içkisi içmek için çalışanların yanında olmam gerektiğini söylüyor," dedi. "Bunu dükkânda yapacağız. Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi Karli. Solgun görünümüne rağmen, sesi sakindi ve gözlerinde yaş yoktu. Önceki gün ağlamayı kesmiş ve Roo'nun şaşırtıcı bulduğu bir dayanıklılık göstermişti.

"Sonra sana uğrarım," dedi. Ardından, "Senin için bir sakıncası yoksa tabii," diye ekledi. "Çok hoşuma gider," dedi kız gülümseyerek. Roo arabanın kapısını kapayıp, "Arabacı, onu evine götür," dedi.

Roo, Duncan, Luis ve işçiler hep beraber sessizce Krondor Tapınak Meydanı'nı terk etti. Şehrin orta kısmından ayrılıp dükkâna giden yolu yarıladıklarında Luis, "Tanrılar, cenazelerden nefret ediyorum," dedi.

Duncan, "Ölüm Tanrıçası'nın rahiplerinin bile cenazelere çok bayıldığını zannetmiyorum," dedi.

Roo, "Bir hafta boyunca odun isi kokacağım," dedi. İşçilerden biri, "Ve ölüm," dedi.

Roo adama bir bakış attı, ama sadece başını salladı. Ölüm Tanrıçası'nın tapınağının özelliklerinden biri de, etrafının sürekli odun isi kokmasıydı. Ateşe güzel kokulu otlar ve hoş koku veren odunlar yerleştirilirdi, ama dumanda her zaman başka bir şeylerin, Roo'nun düşünmemeyi tercih ettiği şeylerin izini taşıyan bir koku olurdu. Yanan etin kokusuydu bu ve Maharta'nın yağmalanması sırasında bunu yeterince solumuştu.

Dükkâna varıp içeri girdiklerinde, arabacıların ve diğer çalışanların etrafta olduğunu gördüler. Bir tezgâhın üzerine birkaç şişe sert bira koyuldu ve çabucak açılıp elden ele dolaştırıldı. Herkes bir tane alınca Roo, "Helmut Grindle," dedi. "Zor ama adil, iyi bir ortak, sevgi dolu bir baba ve iyiliğe layık..."

"Lims-Kragma bağışlayıcı olsun," dedi Luis.

Helmut'un anısına içip ondan bahsettiler. Hiç kimse, Roo ile güçlerini birleştirene kadar yalnız çalışan Helmut ile Roo kadar uzun süre çalışmamıştı. Bir yıldan az bir sürede Roo Grindle'ın gelirini üçe katlamıştı ve artık Grindle ve Avery için Duncan ve Luis hariç yedi adam daha çalışıyordu.

Şimdi Roo için çalışan adamların birbirleriyle çok fazla geçmişi olmadığı için, sohbet çabucak yaşlı adamın nasıl öldüğüne geldi. Roo bir süre sonra çalışanları erkenden evlerine gönderdi.

İşçiler gittiğinde Roo, Helmut'un söylediği şeyi paylaşmak için Luis ve Duncan ile kısa bir toplantı yaptı. Ne yapmaları gerektiğini tartıştılar ve sonunda planlarını yaptıklarında, Roo ayrıldı. İçi o kadar öfke ve uğursuz niyetlerle doluydu ki, neredeyse Karli'nin evini geçip

gidecekti. Kapıyı çaldı. Mary kapıyı açar açmaz Roo'nun girebilmesi için yana çekildi.

Karli geleneksel siyah yas kıyafetlerini, neredeyse bir festivale yakışan dantelli şeritlerle süslenmiş parlak mavi bir gece elbisesiyle değiştirmişti. Roo zengin bir akşam yemeği bulduğuna şaşırdı ve aniden açlıktan öldüğünü fark etti.

Yemeklerini neredeyse sessizlik için yediler. Sonunda Karli, "Dalgın görünüyorsun," dedi. Roo kızardı ve "Babanın ölümü yüzünden kendi öfkeme o kadar kapıldım ki, senin neler yaşadığını düşünemedim bile," dedi. İkisini ayıran masanın köşesinden uzanıp kızın elini tuttu.

Kızın elini hafifçe sıkıp, "Özür dilerim," dedi.

Kız da Roo'nun elini sıktı. "Gerek yok. Anlıyorum."

Yemeklerini bitirdiler. Mary masayı temizlerken, onlar oturma odasına geçti. Karli Roo'ya, babasının ona ikram ettiğinden çok çok daha iyi bir konyak getirdi. Roo duygulanıp kadehi havaya kaldırarak, "Helmut," dedi ve ardından konyağı bir dikişte içti.

Karli oturup, "Bir daha şu kapıdan girmeyecek olduğunu aklım almıyor hâlâ," dedi.

Roo kapıya bakıp başını salladı. "Anlıyorum." O da aynı şekilde hissediyordu. Karli aniden, "Ne yapacağım ben?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Roo.

"Babam öldü... " Aniden gözyaşlarına boğuldu ve Roo kollarını, göğsüne dayanmış ağlayan kızın omuzlarına doladı.

Roo bir süre sonra, "Babana, sana bakacağıma dair söz verdim," dedi.

Karli, "İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama sonradan pişman olacağın bir şey söylemene gerek yok," dedi.

Roo, "Anlamadım," dedi.

Karli sesinin titrememesine çalıştı. "Babamın bizi evlendirme niyeti olduğunu biliyorum Rupert. Onu görmeye gelenlerin arasında hoşlandığı ilk kişi sendin. Ama aynı zamanda giderek yaşlandığı için tam olarak bu durumdan endişe duyduğunu da biliyorum. Bunu benimle hiç konuşmadı, ama bir süre sonra bizim... evlenmeye karar vereceğimizden emindi.

"Ama artık şirket senin... Herhangi bir yükümlülük hissetmene gerek yok."

Roo, sanki odanın duvarları üstüne geliyormuş gibi hissetti. Ne kadarının konyaktan, uzun saatlerden, hissettiği öfkeden ya da bu garip, sık sık da anlaşılması olanaksız kızla uğraşmaktan olduğunu bilmiyordu.

"Karli," dedi yavaşça, "babanın bizim için planları olduğunu biliyorum." Bakışlarını indirdi. "Ve doğrusunu söylemek gerekirse, buraya ilk geldiğimde, seni ya da hislerini düşünmeksizin onun gözüne girmek için sana kur yapmaya hazırdım."

Bir süre sessizce durduktan sonra, "Bunun açıklayabileceğim bir şey olup olmadığını bilemiyorum," dedi, "ama sana... değer vermeye başladım. Seninle... birlikte zaman geçirmekten keyif alıyorum. Babana karşı bazı yükümlülükler hissediyorum, ama sana karşı olan hislerim bunların çok ötesinde."

Kız bir süre ona baktıktan sonra, "Bana yalan söyleme Rupert," dedi.

Kızın beline sarıldı. "Bunu yapmam. Seni gerçekten umursuyorum Karli. Bunu sana kanıtlamama izin ver."

Kız Roo'nun yüzünü incelerken sessizdi. Saniyelerce Roo'nun gözlerinin içine baktıktan sonra sonunda elini tutup, "Benimle gel,"

dedi.

Roo'yu merdivenlere, oradan da odasına götürdü. Odaya girdiklerinde arkasından kapıyı kapadı. Elini Roo'nun göğsüne koydu ve Roo oturana kadar onu yatağa itti. Çabucak elbisesinin düğmelerini çözdü ve elbisenin vücudundan kayıp yere düşmesine izin verdi. Ardından kombinezonun omuz bağlarını çözdü ve tek bir hareketle elbisesinin üstüne düşmesini sağladı.

Komodinin üstünde duran tek mumun ışığında Roo'nun önünde çırılçıplak duruyordu. Karli'nin memeleri körpe ve diriydi ama beli, kalçaları ve bacakları gibi kalındı. Yüzü, ışıkta parlayan gözleri hariç, hâlâ herhangi bir erkeğin güzel diyebileceği herhangi bir nitelikten yoksundu.

"İşte ben buyum," dedi kız, duyguyla yüklü bir ses tonuyla. "Çirkinim. Ve şişmanım. Ve artık zengin bir babam yok. Bunu sevebilir misin?"

Roo kalkıp kızı kollarının arasına alırken gözlerinin dolduğunu fark etti. Güçlükle yutkunup sesinin titrememesine çalışarak, "Benim de kadınların hayallerini süslediğim söylenemez," dedi. "Bana 'fare surat' ve daha kötülerinin denmesine alıştım," derken yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Görünüş her şey demek değildir."

Kız başını Roo'nun göğsüne koyup, "Gitme," dedi.

Sonrasında, Karli kollarında uyurken Roo karanlıkta tavana bakarak yatıyordu. Beceriksizce ve çılgın bir sınırda sevişmişlerdi. Karli hiçbir beceri gösterememiş, Roo da kendini arzu ettiğinden daha nazik davranmaya zorlamıştı.

Bir noktada onunla evleneceğine söz vermişti ve yas dönemi bittikten sonra evlenmek üzere nişanlandığının güçlükle farkındaydı. Ama karanlıkta aklı bir kez daha öfkesine ve Duncan ve Luis ile yaptıkları planlara döndü. Babasının ölmeden önce kulağına ne fısıldadığını Karli'ye söylememişti.

Bu bir isimdi. "Jacoby."

-10-
PLANLAR

Roo elini kaldırdı.

"Sizinle konuşmak istediğim üç şey var," dedi.

Karli, Luis ve Duncan ile toplantı yapması için yemek odasını kullanmasına izin vermişti. Roo onları yalnız bırakmasını istediğinde hayal kırıklığını gizlemeyi başarmıştı.

Luis Duncan'a göz atınca, adam Roo'nun ne konuşmak istediğine dair hiçbir fikri olmadığını göstermek için omuzlarını silkti.

"Dükkânda olmak yerine buradayız çünkü kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak istedim." "Çalışanlarımızdan birinden mi kuşkulanıyorsun?" diye sordu Luis.

Roo kafasını iki yana salladı. "Hayır, ama planımızı ne kadar az kişi bilirse, düşmanlarımızın öğrenme riski de o kadar azalır."

"Düşmanlar mı?" dedi Duncan. "Kiminle savaş halindeyiz?"

Roo sesini neredeyse fısıltı sayılacak bir düzeye indirdi. "Helmut'u öldüren Tim Jacoby adında yürüyen bir pislik parçasıyla." Luis, "Jacoby mi?" dedi.

Duncan başını salladı. "Frederick Jacoby adında bir tüccarın oğlu. Jacoby ve Oğulları."

Luis kafasını iki yana salladı. "Hiç duymadım."

Roo, "Nakliye işinde birkaç ay daha çalış duyarsın," dedi. "En büyük rakibimiz değiller, ama önemliler." Roo öne doğru eğildi. Siniri yüzünden açıkça okunuyordu. "Helmut bana arabasını soyanın Jacobyler olduğunu söyledi."

"Şehir Muhafızları'na gidemez miyiz?" diye sordu Luis.

"Neyle?" dedi Duncan. "Kanıtımız yok."

"Elimizde ölen bir adamın ifadesi var," dedi Luis.

Duncan kafasını iki yana salladı. "Bu, Roo soylu ya da nüfuzlu birisi olsaydı işe yarayabilirdi, ama bunu duyan bir rahip ya da en azından bir şehir muhafızı gibi önemli biri değilse, Roo'nun lafına karşı Jacoby'nin lafı olacak."

"Ayrıca babasının çok iyi bağlantıları var," dedi Roo. "Batı Toprakları'ndaki bazı büyük ticari işletmelerle çalışıyorlar ve herhangi birisine bir şey söyleyecek olursam, sadece işlerine zarar vermeye çalıştığımı ve bunun doğru olmadığını iddia edeceklerdir."

Luis omuzlarını silkti. "Güçlülerin her zaman yaptığı bir şeydir bu; diğerlerinin yapamadığı şeyleri yapabilirler."

Roo, "Bu gece Tim Jacoby'ye bir ziyaret yapmamak için kendimi zor tutuyorum," dedi.

Luis omuzlarını silkti. "Bunu her zaman yapabilirsin Roo." Öne doğru eğildi, sol işaret parmağıyla Roo'yu gösterirken sakat sağ eli masada duruyordu. "Ama kendine şunu sor: bu seni darağacına geri göndermekten başka neye yarar?" "Bir şeyler yapmalıyım."

Luis başını salladı. "Zaman intikam için fırsatlar sunacaktır." Durup düşündü. "Jacoby ve Oğulları dedin Duncan. Bir erkek kardeş mi var?"

Duncan, "Evet," dedi. "Tim büyük olan... İnsanların söylediklerine göre Randolph oldukça terbiyeli bir insan, ama ailesine deli gibi bağlı."

Luis, "Rodez'de, bir insan diğerine zarar verirse düello yapılır," dedi. "Ama bir aile diğer bir aileye zarar verirse, savaşılır. Bu kuşaklar boyu süren sessiz bir savaş olabilir, ama eninde sonunda ailelerden birisi yok olur."

Roo, "Bu işi ayakta tutmak için mücadele etmek zorundayım Luis," dedi. "Savaş açmak bana pahalıya mâl olur."

Luis omuzlarını silkti. "Savaş çoktan başladı bile. Sen kazanana ya da kaybedene kadar da bitmeyebilir, ama kimse bir sonraki çarpışmanın bu gece olması gerektiğini söylemiyor. Zamanını bekle. Güçlen. Düşmanının konumunu zayıflat. Sonunda eline fırsat geçtiği zaman, o fırsata sarıl." Sağlam elini sıktı. "Çoğu zaman intikamın soğuk yenen bir yemek olduğunu söylediklerini duyarsın. Bu yanlıştır; seni intikam almaya itecek öfkeyi asla kaybetmemelisin." Roo'nun yüzünü inceledi. "Bağışlamak bazı tapınaklarda erdemdir. Ama erdemli değilsen, düşmanını incelersin." Başını gösterdi. "Düşün. Onu neyin tahrik edeceğini, güçlü ve zayıf yönlerinin ne olduğunu düşün. Ateşi ölgün tutup soğukkanlılıkla plan yap, ancak her şey yerli yerine oturduğunda ateşi canlandır ve sıcak intikam ateşinin tadını çıkar."

Roo, sanki öfkesinin gitmesine izin verirmiş gibi yavaşça nefesini koyuverdi. "Pekâlâ. Bekleyeceğiz. Ama adamlarımıza Jacoby ve Oğulları ile ilgili duydukları her şeyi bizimle paylaşmalarını söyleyin."

"Konuşmak istediğin bir sonraki şey ne?" diye sordu Duncan. "Bir hanımefendiyi ziyaret etmem gerekiyor da... " Sırıttı.

Roo gülümsedi. "Muhasebe defterlerimizi ve kayıtlarımızı Helmut tutuyordu. Bir kısmını anlayabiliyorum, ama bu işte uzman değilim. Aranızda muhasebe defterlerini tutabilecek olan var mı?"

Luis kafasını iki yana salladı, Duncan da güldü. "Ben asla hesap yapacak biri olmadım. Bunu biliyorsun."

"Öyleyse bu iş için birisini tutmamız gerekiyor." "Kimi?" diye sordu Duncan.

Roo, "Bilmiyorum," dedi. "Barret'teki Jason olabilir. Beraber çalışırken sayılarla arası iyiydi; McKeller ona başka birine yaptırmadığı kadar envanter defteri tuttururdu. Tam olarak

hatırlayamadığım ayrıntıları... ve kahve çuvallarının sayısını ve fiyatlarını hatırlayabiliyordu. Ona sorarım. Azimlidir. Belki bizim için çalışır."

"Ona maaş verebilecek miyiz?" diye sordu Duncan gülerek.

Roo, "Sarayla anlaşmamız var," dedi. "De Loungville'den bize kesinlikle zamanında ödeme yapılmasını isteyeceğim, bu bizi idare eder." "Üçüncü şey nedir?" diye sordu Luis.

Roo'nun öfkeli ve endişeli ifadesi değişti. "Evleniyorum." Luis, "Tebrikler," dedi. Elini uzattı ve Roo elini sıktı.

Duncan, "Karli ile mi?" diye sordu.

"Başka kim olabilir?" dedi Roo.

Duncan omuzlarını silkti. "Ne zaman?"

"Önümüzdeki Altıncıgün. Nikâha gelir misiniz?"

"Kesinlikle," dedi Duncan ayağa kalkarak. "Eğer bitirdiysek?"

"Gidebilirsin," dedi Roo, kuzeninin hevessiz olmasından dolayı hayal kırıklığı hissederek. Duncan gittikten sonra Luis, "Zor bir sorumluluk üstleniyorsun Roo," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Luis, "Beni ilgilendirmez," dedi, "özür dilerim." Roo, "Aklında ne var?" diye sordu.

Luis bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kızdan hoşlanıyor gibisin," dedi. "Ama onunla... birisi onunla ilgilenmeliymiş ve bunu yapacak tek kişi de senmişsin gibi hissettiğin için mi evleniyorsun?" Roo inkâr etmek istedi, ama yapamadığını fark etti. "Bilmiyorum. Ondan hoşlanıyorum ve bir eşe... eh, eş eştir, öyle değil mi? Bir eşe ve çocuklara ihtiyacım var."

"Neden?"

Roo'nun kafası iyice karışmış gibiydi. "Ben... şey, sadece ihtiyacım var. Yani, şehirde önemli bir insan olma konusunda planlar yaptım, bu yüzden bir eşe ve çocuklara ihtiyacım var."

Luis bir süre genç adamı inceledi. "Dediğin gibi olsun. Ofise gidip adamlara Altıncıgün nikâhımız olduğunu söyleyeceğim."

Roo, "Erik ile Jadow'a yarın ben söylerim," dedi. "Hâlâ şehirdeyse belki Yüzbaşı da gelir." Luis başını salladı. Roo'nun oturduğu sandalyenin arkasından geçerken durdu ve elini genç adamın omzuna koydu. "Mutlu olmanı diliyorum dostum. Gerçekten." "Teşekkür ederim," dedi Roo, Luis giderken.

Bir süre sonra odaya Karli girdi. "Gittiklerini duydum."

Roo başını salladı. "Onlara Altıncıgün evleneceğimizi söyledim."

Karli az önce Duncan'ın oturduğu sandalyeye oturdu. "Emin misin?"

Roo zorla gülümsedi. "Elbette eminim," dedi, kızın omzunu okşayarak, ama içinden bu evden çıkıp arkasına bile bakmadan kaçmak geliyordu. "Elbette eminim," diye tekrarladı.

Sanki kumaşın ötesini görebilirmiş gibi perdeleri çekili pencereye göz attı ve zihninde ölüm döşeğinde yatan Helmut'un solgun yüzünü gördü. Teni, Roo'nun çaldığı büyük ipek topuyla aynı renk olan kemik beyazıydı ve Roo yüreğinde o ipek topuyla Helmut'un ölümü arasında bir bağlantı olduğunu ve Karli'nin babasının ölümünden sorumlu olduğunu düşünüyordu. Kızın elini okşayan Roo, bu kızdan nefret etse bile, sebep olduğu hatayı telafi etmek için onunla evleneceğini biliyordu.

Calis sandalyesini iterek ayağa kalkıp pencerenin önüne gitti. Uzun süre aşağıdaki avluya baktı ve "İçimde bütün bunlarla ilgili kötü bir his var," dedi.

Prens Nicholas arkasına yaslandı, yeğenine, ardından başını sallayan Şövalye-Mareşal William'a göz attı. "Bu umutsuz bir kumar," dedi William.

Konsey masasının başında oturan Patrick, "Amca, sen bunu kendi gözlerinle gördün," dedi. "O uzak diyara defalarca gittin." Odadakilere göz gezdirdi. "İsteksizliğimin bir kısmının şu Pantathialılarla ilk elden deneyimimin olmayışından kaynaklandığını... itiraf etmeye hazır olduğumu söylemeliyim."

Nicholas, "Ne yapabildiklerini gördüm Patrick ve okuduklarıma güçlükle inanıyorum," dedi. Eliyle masada duran kâğıt yığınını gösterdi. Raporlar Krondor, Uzak Sahil, Günbatımı Adaları ve Novindus kıtası arasında gidip gelen gemilere aktarılarak hızlı ulak tarafından getirilmişti. Greylock ile Luis'in ayrılmalarının üstünden bir ay geçmeden Novindus'tan gönderilen raporlar önceki sabah ellerine geçmişti. Ve haberler iyi değildi.

Şövalye-Mareşal William'ın yanında oturan Dük James, "Tahminlerimizin aşırı derecede iyimser olduğunu biliyoruz," dedi. "Maharta ve Yılan Nehri Şehri'ndeki tersaneleri yok etmek bize düşündüğümüz kadar zaman kazandırmadı."

"On yıl," dedi Calis. "Tersaneleri yeniden inşa etmelerinin, onarmalarının ve o orduyu okyanusun ötesine taşıyacak kadar büyük bir filo yapmalarının on yıl süreceğini düşündüğümü hatırlıyorum." Patrick, "Şimdi ne düşünüyorsun Yüzbaşı?" diye sordu.

Calis iç geçirdi. Bu, Yıldızlimanı'ndan döndüğünden beri, odadakilerin ondan gördüğü ilk duygu dışavurumuydu. "Dört, belki beş..."

Nicholas, "Elindeki bütün kaynakları o tersaneleri tekrar inşa etmek ve o filoyu yola çıkarmak için kullanmaya hazır olan bir düşmana güvenemeyiz," dedi.

"Kıtadaki nüfus son kişisine varana dek yok olsa bile bunu umursamayan bir düşmana güvenemeyiz," dedi William. O da artık daha fazla oturmaya dayanamayacakmış gibi sandalyesini itip ayağa kalktı. "Kendimizi savunmak için hazırlanıyoruz ve bunu, Pantathialılara okyanusu geçip bizimle savaşmalarını kabullendiğimizi düşündürecek kadar açık yapıyoruz."

Calis'in yanına gitti. "Ama farkında olmadıkları bir avantajımız var; yuvalarının nerede olduğunu bildiğimizi bilmiyorlar."

Calis soğuk bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Umursayacaklarını sanmam." William'ın yanından geçip Nicholas'ın karşısında durdu ve Prens Patrick'e, "Majesteleri, bu görevin bize herhangi bir şey kazandıracağından emin değilim," dedi.

Patrick, "Bunun bize hiçbir kazanç sağlamayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu. William, "Varsayımımız bunu beklemedikleri üzerine kurulu. Arkalarından gizlice sokulup yuvalarını yok edeceğiz," dedi.

Calis bir öğretmen gibi parmağını havaya kaldırdı. "Sorun da bu: varsayım." Dönüp William'a baktı. "Bu yaratıklardan şu ana kadar öğrendiğimiz her şey bize onların diğerleri gibi düşünmediğini gösteriyor. Öldürdükleri gibi isteyerek ölüyorlar. Hayattaşı'nı ele geçirirken son çocuklarına kadar katletsek bile bunu umursamayacaklardır. 'Hanımlarının hizmetindeki yarı tanrılar olacaklarına inanıyorlar ve ölüm onları korkutmuyor."

Patrick'e dönerek, "Gideceğim Patrick," dedi. "Gidip senin için öldüreceğim ve gerekirse, öleceğim. Ama içeri girip çıkmayı basarsam bile, geride kalanlar peşimize düşecektir. Sanırım bu yaratıkları asla anlayamayacağız."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Nicholas.

William elini Calis'in omzuna koydu. "Eski dostum, diğer tek seçeneğimiz beklemek. Ne olursa olsun geleceklerse, bu baskını

yapmak bize ne kaybettirir?" Calis'in ses tonu ifadesizdi. "Yalnızca daha fazla adamın hayatı..." William, "Askerlerin işi budur Yüzbaşı," dedi.

"Bu, bundan hoşlanmak zorunda olduğum anlamına gelmez," diye karşılık verdi Calis. Rütbeler arasındaki farka rağmen, iki adam eskiden beri arkadaştı ve William arkadaşının ses tonuna ya da saygısızlığına kızgınlık göstermedi. Bu özel toplantıda rütbeler bir kenara bırakılmıştı ve herkes onun Taç için değerli olduğunu ve güvenirliliğini defalarca kanıtladığını biliyordu. Genç olmasına rağmen -neredeyse yirmi besindeydi- Patrick goblinler ve kara elflerle savaşarak kuzey sınırında üç yıl geçirmişti. Calis Prens Patrick'ten çok az daha büyük görünürken, William ellilerinin sonunda görünüyordu, ama aslında Calis aşağı yukarı William ile aynı yaştaydı.

"Ya işe yaramazsa?" diye sordu Calis.

Yanıt veren James oldu. "O zaman işe yaramaz."

Calis dikkatle yaşlı adama bakıp acı bir kahkaha attı. Arkadaşına göz atarak, "Bu gibi sorular sorduğun zamanları hatırlıyorum Nicky," dedi.

Nicholas, "Hiçbirimiz eskisi gibi genç değiliz Calis," dedi. Patrick, "Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

Calis, "Hazır olmamıza daha aylar var," dedi. "Bu odadakilerin dışında güvenebileceğim yalnızca dört adam var: de Loungville, Greylock, Erik ve Jadow. Hepsi de orada ne olduğunu gördü ve riskleri biliyor. Son iki seferden hayatta kalan iki kişi daha var, ama Erik ve Jadow henüz bilmemesine rağmen bu dördü lider. Geri kalanlar, sadece emirleri uygulayan adamlar. Asker olmak için iyi, lider olmak için yeterli değiller." Patrick, "Nasıl ilerleyeceksiniz?" diye sordu.

Calis gülümsedi. "Arkalarından dolaşacağız." Son yirmi yıldır, dünyanın öteki tarafında bulunan kıtadan yeni bilgiler geldikçe tekrar

tekrar çizilen duvardaki büyük haritanın önüne geçti. "Her zamanki gibi Günbatımı Adaları'ndan yola çıkacağız, ama burada," uzun ada zincirinin altı yüz elli kilometre güneyindeki boş bir yeri gösterdi, "güzel bir doğal limanı olan, kimsenin bilmediği bir kara parçası var. Oradan başka bir gemiye geçeceğiz." "Başka bir gemiye mi?" diye sordu Patrick.

Nicholas yanıt verdi. "Düşmanımız şimdiye kadar Batı Donanması'ndaki bütün gemilerin listesini çıkarmıştır. Her birini donanımından, ufukta gördükleri an tanıyabilirler. Ayrıca 'ticaret gemilerimiz'in aslında kamufle edilmiş kraliyet savaş gemileri olduğunu bildiklerinden şüphem yok."

"Novindus'a neyle gideceksiniz?" diye sordu Patrick. "Yeni bir gemiyle mi?"

"Hayır, çok eski bir gemiyle," dedi Calis. "Brijanler gibi gideceğiz."

"Brijanler mi? Keshli akıncılar mı?" diye sordu William hafifçe gülümseyerek.

Nicholas, "Ejder gemilerinden biri elimizde," dedi. "Roldem donanması iki yıl önceki baskında bir tane ele geçirmişti." Roldem, uzun süredir Adalar Krallığı'nın müttefiki olan küçük bir ada krallığıydı. "Roldem Kralı onu bize 'ödünç vermeyi' kabul etti. Aşağı Kesh'in çevresinde sessizce yol alıyordu." Nicholas gülümsedi. "Raporlara göre birkaç kere başka Brijan ejder gemileri ses mesafesine girmiş. Roldemli kaptan el sallayıp gülümsemiş ve ilerlemeye devam etmiş, soru sorulmamış." William güldü. "Kibirli domuzlar onlardan olmayan birilerinin kendi sularında yelken açtığını hayal bile edememişlerdir."

Calis, "Aynı tepkiyi alacağımızı umuyorum," dedi.

"Ne?" dedi Patrick.

"Novindus'a gitmek için batıya yelken açmayacağım. Kesh Boynuzu'nun altından geçip doğuya gideceğim, ardından artık Yeşil

Deniz olarak bildiğimiz okyanusu geçip Ispar şehri yakınlarındaki küçük bir köye varacağım." Devam ederken haritayı gösterdi. "Batılarından çıkacağız. Umarım bizim gemileri diğer tarafta arıyorlardır. Her zaman Yılan Nehri Şehri'nden yelken açıyorduk. Eğer yolumuz kesilirse, rotasının dışına çıkmış ve kıtalarının etrafından dolaşan Brijan tüccarları olduğumuzu söyleyeceğiz."

Patrick, "Sence bunu yutarlar mı?" diye sordu.

Calis omuzlarını silkti. "Bunun daha önce de olduğunu duydum. Deniz buzulları yakınında doğuya doğru hareket eden hızlı bir akıntı var ve eğer Kesh'in güneyinde o akıntıyı yakalayabilirseniz, Keder Limanı'ndaki parmağa benzeyen büyük bir buz kütlesine kadar Yeşil Deniz'i geçip gidebilirsiniz. Bu gemiler yöre halkı tarafından fark edilecek kadar yaygın değil, ama oraya giden ilk Keshli deniz akıncıları biz olmayacağız." Patrick, "Sonra?" diye sordu.

Calis, "At alacağız, kıyafetlerimizi değiştireceğiz ve gece gizlice şehirden çıkıp kuzeye yöneleceğiz," dedi. Ispar'ın batısındaki denize kadar inen dağ sırasının güney ucunu gösterdi. "Son yolculuğumuzda o mağaralardan çıkmak için kullandığımız girişi çok fazla sorun yaşamadan bulabilirim."

Hiç kimse bundan kuşku duymuyordu. Calis'in iz sürme becerilerinin efsanevi olduğu düşünülüyordu. Calis'in mirası eşsizdi ve büyük ölçüde doğaüstüydü.

Patrick, "Pekâlâ," dedi. "Sonra?"

Calis omuzlarını silkti. "Pantathialıları yok edeceğiz."

Patrick'in gözleri büyüdü. "Yanına kaç adam almayı düşünüyorsun?" "On grup. Altmış adam."

"İncelediğim bütün raporlarda büyü kullanıcısı oldukları yazılı bu yaratıklardan oluşan bir ulusu, altmış adamla mı yok etmeyi planlıyorsun?"

Calis, "Asla kolay olacağını söylemedim," dedi.

Patrick Nicholas'a baktı. "Amca?"

Nicholas, "Calis bir şeyin yapılabileceğini söylüyorsa, o şeyin yapılabileceğini yirmi yıl önce öğrendim," dedi. Calis'e bakarak, "Planın nedir?" diye sordu.

"Planım," dedi Calis, "güçlerinin büyük bir çoğunluğunun Zümrüt Kraliçe'nin ordusuyla birlikte olacağı." Haritada Maharta ile Yılan Nehri Şehri'nin arasını gösterdi. "Onları kalabalık sayılarda hiç görmedik. Mağaralarda gördüğümüz grup yirmi kişiden fazla değildi ve bu, karşılaştığımız en kalabalık gruptu. Onları sadece üzerimize kötülük gönderebilme becerilerine göre değerlendirdik, ama asla sayıca güçlerini sorgulamadık." Yüzünden tatsız bir ifade geçti. "Gördüğüm kreşlerden biri çok fazla korunmuyordu. Yarım düzine yetişkin, bir düzine ya da biraz fazla çocuk ve yirmi tane yumurta. Hiç dişi görmedim."

Patrick, "Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu.

Calis, "Pug ve Nakor bu yaratıkların doğal olmadıklarına inanıyor," dedi. Masaya dönüp oturdu. "Onların kadim Ejderha Lordu Alma-Lodaka tarafından yaratıldıklarını söylüyorlar." Calis bakışlarını bir an önüne çevirince, William ile Nicholas bu garip yarı elfin, hiçbir elfin elf olmayanlara açıklamak istemeyeceği bir bilgiyi açıkladığını anladı. Yarı insan doğası böyle bir kısıtlama hissetmiyor ve Yılan Adamlar ile ilgili tüm konularda açık sözlü davranmasının daha büyük bir iyiliğe hizmet ettiğini biliyordu, ama bu yine de, elf yarısının bunu daha kolay kabul etmesini sağlamıyordu. Bu tür şeyler öğretilmiyordu; bunlar doğuştandı.

"Eğer durum böyleyse, bu düşük doğum oranını açıklar. Ya da belki de asla büyük bir nüfusa sahip olmamışlardı. Böceklerde olduğu gibi kraliçeleri bile olabilir ya da belki dişileri tuttukları özel bir bölge vardır. Bilmiyoruz. Ama eğer bir kreş varsa, dişiler uzakta olamaz."

Patrick, "Hâlâ anlamadığım bir şey var," dedi. "Eğer savaşan erkeklerin ve büyücülerin çoğu Zümrüt Kraliçe'nin ordusuyla birlikteyse, bu üreme mağaralarına saldırmamızın bize ne gibi bir yararı olacak?" Gözleri ardına kadar açılırken sözcükleri yavaş yavaş yok oldu. "Yavruları öldürmeye mi gidiyorsunuz?" diye sordu, neredeyse şaşkınlıkla nefesi kesilerek.

Calis'in yüz ifadesi sakindi. "Evet."

"Masumlara karşı savaş açmaktan söz ediyorsun sen!" dedi Patrick, sesi öfkeli bir tona bürünerek. "Belki Keshli Köpek Askerler kadınları ve çocuklan öldürebilir, ama bir Krallık savaşı sırasında bunu yapmaya çalışan son adam, ordudaki eratın önünde asılmıştı." Nicholas Calis ile göz göze geldi, ardından başını salladı.

Konuşan Dük James idi. "Patrick, burada yenisin ve bizim bildiklerimizi bilmiyorsun-" "Lordum," diye araya girdi Prens, "büyükbabamın gençliğinden beri ve Rillanon'da babamın baş danışmanıyken yüksek mevkilerde bulunduğunuzun farkındayım, ama artık Batı Toprakları'nı ben yönetiyorum. Madem bilmem gerektiğini düşündüğünüz şeyler vardı, neden bilgilendirilmedim?" Dük James Prens Nicholas'a baktı.

Yeğeninin doğasını bilen Nicholas arkasına yaslandı. Yeni Krondor Prensi kendini öfkeli, alıngan, huysuz ve bulunduğu konumda çok güvende hissetmeyen genç bir adam olarak ortaya koyuyordu, bu yüzden gerçek ya da değil, her hiçe sayılma olarak algıladığı her türlü durumu abartma eğilimindeydi.

İdareyi Şövalye-Mareşal William aldı. "Majesteleri," diye başladı, genç adamın unvanını vurgulayarak, "bence Calis'in söylemeye çalıştığı şey, şu anda önünüzdeki kâğıtlarda sadece kuru birer rapor olarak duran o olaylar sırasında hepimizin burada olduğuydu." Kısa bir duraklamanın ardından devam etti. "Bu yaratıkların verebilecekleri zararı ilk elden gördük."

Ardından konuşan Calis idi. "Zehirli bir yılanı doğası öyle olduğu için öldürmez miydiniz?" Patrick Calis'e baktı. "Devam et."

Calis, "Sınırlarınızın içinde, bir zamanlar Kesh'e ait olan şehirler var," dedi. "Ama ataları Yüce Kesh İmparatoru'na sadık olmasına rağmen, o şehirlerde yaşayan insanlar Krallık'ta doğdular. Bu onlar için fark etmiyor. Krallık'ta büyüdüler, Kral'ın Dili'ni konuşuyorlar ve hepimiz gibi, burayı anayurtları olarak düşünüyorlar."

"Bunun konuştuğumuz konuyla ne ilgisi var?" diye sordu Prens Patrick.

"Birebir ilgisi var," dedi Calis. Dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi. "Bu yaratıkların masum doğduklarını düşünebilirsiniz.

Ama durum böyle değil. Onlar hakkında bildiğimiz her şey, yumurtadan çıktıkları andan itibaren nefret ederek doğduklarını söylüyor. Bu şekilde yaratılmışlar. Bütün yetişkinleri ve çocukları öldürüp yumurtaları alsak ve onları bu sarayda yumurtadan çıkartıp burada büyütsek bile, bizden nefret edecek bilince gelecekler ve son derece hatalı bir şekilde, inandıkları 'kayıp tanrıçalarını' geri getirmenin yollarını arayacaklardır. Bir yılanın ısırıp zehirlemesi gibi, bu onların doğasında var. Ancak bir yılanın kendine hakim olabileceği kadar kendilerine hakim olabilirler."

Prensin bocaladığını gören Calis devam etti. "Bir gün, moredhel dediğiniz Kara Yol Kardeşliği ile antlaşma yapabilirsiniz. Uzak bir gelecekte, goblinlerin Krallık yasalarına itaat ettiğini ve kasaba pazarlarımızı ziyaret ettiğini görebilirsiniz. Yüce Kesh ile sınırlarımızın açıldığını ve iki ulus arasında özgürce yolculuk edildiğini görebilirsiniz. Ama bir Pantathialı nefes aldığı sürece bu dünyada bir an bile barışı tadamazsınız. Çünkü entrika çevirmek, öldürmek ve Sethanon'daki Hayattaşı'nı ele geçirmek ve onları yaratan Ejderha Lordu 'kayıp tanrıça' Alma-Lodaka'yı geri getirmek için ne yapılması gerekiyorsa onu yapmak doğalarında var."

Patrick uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ama sen soykırımdan bahsediyorsun," dedi. Calis, "En azından altı ay daha buradayım Majesteleri," dedi. "Aklınıza daha iyi bir plan gelirse, dinlemek için burada olacağım." Bir sonraki cümlesini çok daha vurgulu bir hale getireceği için sesinin tonunu alçalttı. "Ama gitmemi yasaklasanız bile, yine de giderim. Bir Krallık gemisiyle olmazsa, bir Queg ya da Kesh gemisiyle. Bu yıl olmazsa, önümüzdeki ya da ondan sonraki yıl. Çünkü bunu yapmazsam, er ya da geç yılan rahipler Hayattaşı'nı ele geçirecek ve hepimiz yok olacağız."

Patrick çok uzun bir süre kımıldamadan oturdu. Sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Başka çaremiz yok gibi görünüyor. Ama içinizden herhangi biri bunu değiştirecek bir şey öğrenirse, hemen bilmek istiyorum." Ayağa kalkıp William'a, "Durumun sakin kalmasına dikkat edin, ama hazırlıklara başlansın," dedi.

Prens ayrıldı. James William'a döndü. "Konuşmamız gereken bir şey daha var."

William gülümsedi ve kendisinden biraz daha uzun olan Düke baktı. "Neler oluyor Jimmy?" James Calis ve Nicholas'a, ardından da William'a baktı. "Helmut Grindle dün gece şehir kapılarının dışında öldürülmüş."

William, "Grindle mı?" dedi. "Roo Avery'nin ortağıydı."

Nicholas, "Kesinlikle," dedi. "Üstelik potansiyel bir müttefikti de. Onun gibi tüccarları desteklememiz gerekiyor."

William James'e baktı. "Herhangi bir şüpheli var mı?"

"Ajanlarımız Grindle'ın ölümünün arkasında Frederick Jacoby ya da oğullarından birinin olduğundan neredeyse emin ve Jacobyler hâlihazırda Jacob Esterbrook ile müttefik. Esterbrook çok nüfuzlu bir adam, hem burada hem de Kesh'te." James bir an sessiz kaldıktan sonra, "Şimdilik, Bay Avery'nin ortağını kimin öldürdüğü hakkında çok fazla şey öğrenmemesini umalım," dedi. "Ya biliyorsa ya da

kuşkuları varsa?" diye sordu Calis. "Roo Avery'yi tanırım. Zekidir ve Grindle, katilini teşhis etmek için yeterince uzun süre bilincini toparlamış olabilir."

"Olabilir, ama Bay Avery Jacob Esterbrook ve dostlarına herhangi bir sorun çıkartmadığı sürece fark etmez." Gülümsedi. "Bize vergi ödemek için çok çalışıp kâr eden tüccarlara ihtiyacımız var, birbirini öldürenlere değil."

William, "Bu durumda, bizim çıkarımız için o serveti riske atma zamanı geldiğinde işbirliği yapacaklar mı?" diye sordu.

James arkadaşına baktı. "Sen savaşla ilgilen Willy, ben de savaş için para sağlayayım. Krallık tüccarları, bize yardım etmezlerse her şeylerini kaybedeceğini anlayınca yola geleceklerdir." Odadakilere göz gezdirdi. "Şu anda Şakacılar olmalarını istediğim yerde; saltanat olmasını istediğim yerde ve çok yakında ihtiyacım doğrultusunda kullanmak üzere Krallık'ın servetine de sahip olacağım. Ve eğer bu savaşı finanse etmek için halkımızın kanını emmem gerekiyorsa, emeceğim. Unutmayın, bu odada Sethanon'da bulunmuş olan tek kişi benim."

Hiç kimsenin daha fazla açıklama duymaya ihtiyacı yoktu. Nicholas'ın, William'ın ve Calis'in babası Sethanon'da bulunmuştu ve Pantathialılar ilk kez Hayattaşı'nı ele geçirmeye çalıştığında neler olduğunu yıllar boyunca ayrıntılarına kadar dinlemişlerdi, ama James oradaydı. William, "Benim de birazdan sarayda bulunmam gerekiyor," dedi. "İzin verirseniz, önce diğer konuları halletmek istiyorum. James?"

Dük başını salladı. William ayrıldıktan sonra, James Calis'e, "Bu intihar görevine yanında kimleri götüreceksin?" diye sordu.

Calis kimlerden bahsedildiğini biliyordu. "Bobby, Greylock ve Erik. İki ast çavuştan en zeki olanı o."

"O halde onu burada bırak," dedi James. "İçlerinden birini öldürteceksen, başarısız olman durumunda bana hizmet etmesi için daha zeki olanını burada bırak. Onun yerine yanına Jadow'u al." Calis başını salladı. "Tamam."

"Bobby'yi de burada bırak."

Calis, "Bunu asla kabul etmez," dedi.

"Emret."

"İtaatsizlik eder."

James, "Burada eşsiz bir görevin var dostum, ama Kartal'ın zarar görmeden dönmesine ihtiyacım olduğu kadar, azgın Krondor Köpeği'ne de ihtiyacım var," dedi. Pencereden dışarı baktı. "Şu anda bir çavuşa," Calis'e göz attı, "ya da bir yüzbaşıya, bir generalden çok ihtiyacım var." Calis hafifçe gülümsedi. "Hayatını cehenneme çevirir."

James de gülümsedi. "Bana bilmediğim bir şey söyle. Başka seçeneğim yok."

"Pekâlâ," dedi Calis. "Bobby ile Erik'i burada bırakıp, yanımda Jadow ile Greylock'u götüreceğim." Üçlü kapıya doğru giderken James, "Peki ya Nakor?" diye sordu.

Calis, "İstersem gelir, bundan oldukça eminim, ama Yıldızlimanı'nda bize daha yararlı olacağını düşünüyorum," dedi. "O büyücüler kendi işleriyle çok meşgul ve onları hizaya getirecek ve onlara göllerinin ortasındaki bir Krallık adasında yaşamakta olduklarını hatırlatacak tek kişi o."

"Pekâlâ, ama söylediklerine bakılırsa birtakım güçlü büyülerle karşılaşacaksın. Planın ne?"

Yanıt verirken Calis neredeyse utanmış gibiydi. "Miranda bizimle gelmeyi kabul etti."

James Calis'i inceledikten sonra güldü. "Yaşına rağmen, bazen bana oğlumu hatırlatıyorsun." Calis gülümsedi. "Ondan bahsetmişken, Arutha ne zaman geliyor?"

"Her an gelebilir," diye yanıtladı James. "İşleri bir süre idare etmesi için onu Yıldızlimanı'na gönderebilirim sanırım." Gülümsemesi kederli bir hal aldı. "Torunlarım da onunla birlikte geliyor."

Calis başını salladı. "Jimmy ve Dash kocaman adamlar olmuştur."

"Onlar da öyle düşünüyor," dedi James. Nicholas'a dönerek, "Evlenmemekle ne kaçırdığını bilemezsin," dedi.

Nicholas, "Çok yaşlı değilim," dedi. "Amos anneannemle neredeyse yetmiş yaşındayken evlenmiş." "Eh, eğer o kadar çok beklersen, çocuk sahibi olmayı özlersin," diye karşılık verdi James kapıya doğru yürürken. Ardından suratını buruşturdu. "Jimmy ile Dash'ı düşündüm de, özlemeyebilirsin." Toplantı salonundan çıkarlarken, James Calis'e dönüp, "Benden öncekiler gibi, şu büyülü hanım arkadaşının bu kadar çok sırrı olmasından hoşnut değilim," dedi, "ama yıllar boyunca kendini değerli bir müttefik olarak kanıtladığı için, sana 'Dikkatli ol'dan başka bir şey söylemeyeceğim." Calis başını salladı ve James ile Nicholas ailelerden ve çocuklardan konuşmaya başlayınca kendi düşünceleri içinde kayboldu.

Roo etrafına bakınınca Erik güldü. "Kaçmaya hazırmış gibi görünüyorsun."

Roo alçak sesle, "Doğrusunu istersen, evlenme teklif ettiğim andan itibaren bunu düşünüyorum," dedi.

Erik, anlayışlı görünmeye çalıştı, ama yüzündeki keyfi gizleyemiyordu. Roo, "Dur sen," dedi.

"Önümüzdeki günlerde o fahişeye evlenme teklif edeceksin-" "Bir dakika," diye itiraz etmeye başladı Erik, keyfi kaçarak.

"Tamam, tamam," dedi Roo. "Özür dilerim. Sadece bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Erik Karli ve Roo'nun evlenecekleri tapınağa göz gezdirerek, "Bunun için biraz geç kaldın," diye fısıldadı.

Beyaz Sung'a inananların yapması gerektiği gibi, Karli gelin olarak tapınağa yan kapıdan girdi. Yanında Katherine, de Loungville'in yakalayıp Prens'in hizmetine aldığı kız- vardı. Karli'nin arkadaşı yoktu ve bunu Mary'nin yapması uygun olmazdı. Bu yüzden Roo'nun sağdıcı olarak Erik, garson kıza nedimelik teklif etmişti. Kızın teklifi kabul etmesi onu şaşırmıştı.

"İşte başlıyoruz," dedi Roo ve Erik ile orta koridordan yürümeye başladı.

Tanıklar Luis, Jadow, dükkân çalışanlarının bazıları ve Calis'in birliğinde Roo ile birlikte hizmet etmiş olan diğer askerlerdi. Törenler arasında koşuşturan -günün beşinci ya da altıncı töreni olduğu için sıkıldığı belliydi- rahibi izlediler.

Roo Karli'yi sevip ona karşı dürüst olacağına yemin etti, Karli de aynı yemini tekrarlayınca, rahip aniden Beyaz Tanrıça'nın memnun olduğunu ve artık gidebileceklerini söyledi. Erik rahibe böyle bir tören için gerekli olan adağı verdi ve asık suratlı rahip yardımcıları grubu dışarı çıkardı. Roo ile Karli'ye nikâh için kiralanmış olan arabaya kadar eşlik edildi ve nikaha katılanlardan bazıları yaya, bazıları da at sırtında Grindle'ın evine doğru yola koyuldu. Araba Krondor sokaklarında ilerlerken, Roo dönüp Karli'ye baktı ve kızın gözlerinin kucağına çevrilmiş, ellerine bakmakta olduğunu gördü.

"Sorun nedir?" diye sordu Roo. "Mutlu değil misin?"

Karli kafasını kaldırıp ona baktı ve bakışları Roo'da bir darbe etkisi yarattı. Aniden kızın yumuşak yüzünün arkasında öfke ve içerleme olduğunu gördü. Ama, "Ya sen?" diye sorduğunda sesi sakindi ve ses tonu neredeyse özür diler bir hava taşıyordu.

Roo zorla gülümsedi. "Elbette mutluyum aşkım. Neden olmayayım ki?"

Karli pencereden dışarı baktı. "Koridorda yürürken oldukça korkmuş görünüyordun." Roo bunu önemsememeye çalıştı. "Bu normal bir tepki." Kız dönüp ona bakınca, "Bana böyle söylendi," diye ekledi çabucak. Tören ve... diğer şeylerden."

Araba şehrin içinde yavaşça ilerlerlerken ikisi de hemen hiç konuşmadı. Roo Grindle'ın evine ulaşana kadar, değişen binaları, insan kalabalığını, tüccarları ve yolcuları izleyerek şehri inceledi.

Eve vardıklarında, Erik ile diğerlerinin onları beklediğini gördü.

Roo'nun sağdıcı olarak, kapıyı Erik açtı, Katherine de Karli'nin arabadan inmesine yardımcı oldu.

Kız bir yabancı olabilirdi, ama gelinin nedimesi olma işini ciddiye alıyordu.

İçeride muazzam bir yemek hazırlanmış, kilerdeki en iyi şarap açılmıştı. Gelenek, kapıdan önce kocanın geçip karısına yol göstermesini söylemesine rağmen, Roo beceriksizce Karli'yi önden eve soktu. Sonuçta burası onun eviydi. Karli içeri girdiğinde, "Mutfağa bakacağım," dedi. Roo kızı engellemek için elini omzuna koydu. "Mary'ye bırak. Bu evde bir daha asla hizmet etmeyeceksin."

Karli bir süre Roo'nun yüzünü inceledi, ardından dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşti. Roo dönüp, "Mary!" diye seslendi.

Hizmetçi göründü ve Roo, "Servis yapmaya başlayabilirsin," dedi.

Konuklar yemeğe başladı. Yemek hem leziz hem de boldu. Doyurucu olmanın çok ötesinde bir yemek yedikten sonra, Erik ayağa kalktı. Odadakilere göz gezdirdi ve Katherine'in acemice duruşuna gülümsediğini gördü. Yüksek sesle boğazını temizledi ve konuşmalar kesilmeyince, "Dinleyin!" dedi.

Sesi niyet ettiğinden daha yüksek çıkınca oda sessizleşti, ardından kahkahaya boğuldu. Kıpkırmızı kesilen Erik elini kaldırdı. "Özür dilerim," dedi, kendi utangaçlığına sırıtarak. "Damadın sağdıcı olarak, yeni evli çiftin şerefine kadeh kaldırmak benim görevim." Luis'e göz attı. "Ya da bana öyle söylendi." Luis kibar bir gülümsemeyle başını salladı.

Erik, "Ben kelimelerle arası iyi olan biri değilim, ama şunu biliyorum: Roo arkadaşımdır, hatta daha çok kardeşim gibidir ve tek dileğim mutlu olmasıdır," dedi. Ardından Karli'ye bakıp, "Umarım onu benim gibi seversin ve o da seni hak ettiğin kadar sever," dedi. Şarap kadehini kaldırıp, "Yeni evli çifte," dedi. "Beraber kocasınlar ve birlikte geçirdikleri yaşamın bir anından bile pişmanlık duymasınlar. Hayatlarının her günü mutluluğu tatsınlar."

Herkes kadeh kaldırıp içkilerini içtikten sonra Roo ayağa kalkıp, "Teşekkür ederim," dedi. Karli'ye döndü. "Bunun zor bir zaman olduğunu biliyorum," dedi, babasının öldürülmesini kastederek, "ama benim azmim sayesinde, kötü zamanlar anılarda yitip gidecek ve günlerimiz mutlulukla dolacaktır." Karli gülümseyip kızardı ve Roo beceriksizce kızın elini tuttu.

Yemek devam etti ve Roo yemek ve çok fazla şarapla tıka basa doldu. Erik'in Katherine ile konuşarak çok fazla zaman geçirdiğine ve Karli'nin de günün çoğunda fikirlerini kendine sakladığına dikkat etti.

Çok geçmeden konuklar izin isteyerek ayrılmaya başladı ve karanlık çöktükten sonra, Roo ve Karli en son ayrılan Erik'e iyi geceler diledi. Kapı kapandığında, Roo karısına döndü ve onu, yüzünde anlaşılması imkânsız bir ifadeyle kendine bakarken buldu.

"Ne oldu?" diye sordu, aniden korkudan ayılarak. Kızın davranış tarzındaki bir şey, Roo'ya silah çekmesi gerektiğini düşündürüyordu.

Kız Roo'ya sarılıp başını omzuna koydu. "Özür dilerim."

Roo'nun başı dönüyor ve dizleri titriyordu, ama kendini ayakta kalmaya zorlayarak, "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

Hıçkırıkların arasında Karli'nin, "Bunun mutlu bir gün olmasını istiyordum," dediğini duydu. Roo, "Değil mi?" diye sordu.

Karli yanıt vermedi. Tek yanıt gözyaşlarıydı.

-11-
YOLCULUK

Jason önündeki yığını gösterdi.

Barret'ten gelen eski garsonun önündeki muhasebe ve yevmiye defterleri yığını göz korkutuyordu. "Eh, hepsini baştan aşağı inceledim," dedi, dükkânın bir köşesine yerleştirilmiş yazı masasından sandalyesini iterek kalkarken.

Marangozlar Jason için çalışma alanının çevresine alçak bir parmaklık ve bir dizi raf yapmıştı, böylece bir miktar mahremiyete rağmen dükkâna gelen herkesi görebiliyordu. Roo delikanlıya kendisi, Duncan ve Luis dükkânda yoksa, nakliye işinin düzgün gitmesinden onun sorumlu olacağını söylemişti.

Duncan'ın canı, konu işe gelince -tabii ödeme almıyorsa- her zaman olduğu gibi sıkkın görünüyordu ve Luis her zamanki suskun halindeydi. Roo, "Eee?" dedi.

Jason, "Eh, eğer Helmut'a borcu olanların bazılarından ödeme alırsan, düşündüğünden daha iyi durumdasın," dedi. Günlerdir üstünde çalıştığı bir parşömeni uzatıp, "Bir alacak listesi yaptım," dedi.

Roo listeye göz attı. "Burada iki tane soylu var!"

Jason gülümsedi. "Barret'teki deneyimlerim bana ödeme konusunda çok yavaş olabileceklerini söylüyor." Bir an durakladıktan sonra, "Bunu söylemem seni rahatsız etmeyecekse, sarayda mevki sahibi olan ya da başka bir soylu üstünde nüfuzu olan birilerinden bir iyiliğe ihtiyacın olana kadar bırak borçlarını ödemesinler," diye ekledi.

Roo kafasını iki yana salladı. "Rahatsız etmez."

Jason başka bir liste uzatarak, "Bunda daha çok sıkıntı yaşadım," dedi.

Roo ikinci listeye baktı. "Bu ne?"

"Bay Grindle'ın uzak şehirlerde iş yaptığı, ama kimlikleri belli olmayan insanlar."

Roo'nun kafasının karıştığı belliydi. "Kimlikleri belli değil mi?" Jason, "Bu görülmedik bir şey değil," dedi. "Değerli mal ticareti yapanlar sık sık mallarının arasında nadir eşyalar olduğunun ya da bu gibi şeyleri sattıklarının bilinmesini istemezler. İşaretler bu yüzden. Bu bir şifre ve bu insanların kim olduklarını yalnızca Bay Grindle biliyordu."

Roo liste üzerinde kafa patlattı. "Belki bu insanlardan bazılarının kim olduğunu Karli biliyordur. Babasının işleri hakkında Helmut'un bile farkında olduğundan çok daha fazla şey bildiğini sanıyorum."

Duncan, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Roo, Luis kadar yetkisi olmadığı konusunda sık sık şikâyet ettiği için, kuzeninin davranışlarını son zamanlarda sinir bozucu buluyordu. Roo Duncan'a daha fazla yetki vermek istiyordu, ama kuzeninin sıkı çalışma konusunda Luis'in istekliliğinden yoksun olduğunu fark etmişti. Diğer taraftan Luis nadiren şikâyet ediyordu ve Duncan sık sık özensiz davranıp işleri yarım bırakırken, Luis verilen iş ne olursa olsun her zaman titizdi.

Ters bir yanıt vermemek için kendini tutan Roo, "Sabah Salador'a gitmek üzere yola çıkıyoruz," dedi. "Teslim edilecek özel bir kargomuz var."

"Salador mu?" dedi Duncan. "Orada bir garson kız tanıyorum." Roo, "Sen her yerde bir garson kız tanıyorsun Duncan," dedi.

"Doğru," dedi eski paralı asker. Manzaranın değişme olasılığıyla, ruh hali gözle görülebilir bir şekilde düzelmişti.

"Salador'a gidecek olan kargo ne?" diye sordu Luis.

Roo ona rulo yapılmış bir parşömen verdi. Luis parşömeni açıp okuyunca gözleri büyüdü. "İnanılmaz."

Nihayet bu söz Duncan'ın dikkatini çekmişti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Salador Dükü'ne saraydan mal götüreceğiz," diye yanıtladı Roo. "Kral'ın kuzenine mi?" diye sordu Jason.

"Aynen. Ne taşıdığımıza dair hiçbir fikrim yok, ama Krondor Prensi kargoyu hızlı nakliyeyle -bizimle- gönderiyor ve acele etmemiz gerekiyor. Ama ücret çok dolgun ve oraya gitmişken," dedi, listeyi havaya kaldırarak, "Salador'daki iki ismin kimliğini bulmaya çalışacağız." Listeyi düşündü. "Elimizde, Salador'dan atla bir haftalık mesafede yarım düzine isim var. Sanırım kargomuzu teslim ettikten sonra doğuda biraz dolaşacağız."

Arkadaşlarına dönüp, "Karli ile konuşmak için eve gideceğim ve ardından Duncan ve ben yarın günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağız." Duncan'a, "Burada ve tetikte ol," dedi.

Duncan kaşlarını çattı, ama her ikisi de biliyordu, seçme şansı olursa, öğle vakti akşamdan kalma bir şekilde gelmesi yüksek bir olasılıktı.

Roo Luis'e, "Duncan ve ben yokken burası senin-" Duncan, "Bir dakika kuzen," dedi. "Neden yanında Luis'i götürüp işin başına beni bırakmıyorsun?" Roo bir süre kuzenine baktı; bu istek sadece, Duncan'ın, hayallerini süsleyen yeni bir garson kız ya da fahişe bulduğu anlamına gelebilirdi. Roo ters bir şekilde, "Çünkü buraya gelecek ay dönmeyi düşünüyorum ve döndüğümde hâlâ bir işim olmasını istiyorum," dedi.

Luis'e yarım kalan devam ederken, Duncan'ın asık suratına aldırış etmedi. "Burası senin sorumluluğunda ve eğer olağandışı ihtiyaçların olursa Karli'yi gör. Jason mali durumumuzun ne olduğunu biliyor, bu yüzden eğer yoluna paramızı bitirecek bir şey çıkarsa, garanti bir iş olduğundan emin ol."

Luis gülümsedi. Roo'ya defalarca 'garanti iş' olmadığını söylemişti. "Anlaşıldı," dedi. Roo, "Jason, muhasebe defterleriyle iyi iş çıkarıyorsun," dedi. "Şirketin yönetimini tek başıma aldığım günden başlayarak benim için yeni bir hesap çıkartabilir misin?" Jason, "Bunu yapabilirim," dedi.

Roo, "Güzel, bir de onları Avery ve Dostları' olarak etiketle," dedi. Kapıya doğru döndü, ardından durdu. "Ve bu son söylediğim isim değişikliğini, ben dönene kadar Karli'ye söyleme."

Jason ve Luis birbirlerine baktı, ama ikisi de hiçbir şey söylemedi. Roo ofisten çıkıp eve giden uzun yolu yürümeye başladı. Günbatımı yaklaşırken şehir sokakları kalabalıktı. Ulaklar günün son mektuplarını taşırken, son satışlarını yapıp evlerine dönmeye çalışan satıcılar, sokaklarda mallarını satıyordu.

Kalabalığın arasında ilerleyen Roo eve ulaşana kadar, güneş Grindle'ın evinin karşısındaki binaların ardında batmıştı. Eve göz gezdirince aniden evin, gölgelere boğulmadığı zaman bile ne kadar karanlık ve pis göründüğünü fark etti. Bütçesi izin verir vermez, karısını daha yeni ve daha görkemli bir evde oturtacağına bir kere daha yemin etti.

Kapıyı açıp içeri girdi. Karli, mutlakta aşçı Rendel ve hizmetçi Mary ile konuşuyordu. Roo'yu ilk gören Mary oldu ve "Ah, bey," dedi. "Hanım." Evlendiklerinden beridir, hizmetçi Karli'ye sanki bir soylunun karısıymış gibi, "evin hanımı" ya da basitçe "hanım" diye hitap ediyordu. Roo bunun, kendisine "efendi" ya da "bey" olarak hitap edilmesi kadar hoşuna gittiğini fark etti.

Roo bir an baktıktan sonra olayı anladı. Karli kenarını sıkıca tutarak mutfağın büyük bir bölümünü kaplayan tezgâhın yanında duruyordu. Öylesine sıkı tutunuyordu ki eli bembeyaz olmuştu. "Neyin var?" diye sordu Roo.

Yaşı anlaşılmaz, iri bir kadın olan Rendel, "Zavallının iştahı yok," dedi.

Roo, karısına sanki bir çiftlik hayvanıymış gibi hitap edilmesinin hoşuna gidip gitmediğinden emin olamayarak kaşlarını çattı. "Karli?"

Karli, "Midemde bir sorun var," dedi. "Mutfağa az önce geldim ve yemek kokusu..." Rengi daha da soldu ve midesindekileri çıkarmamak için mücadele ediyormuş gibi aniden elini ağzına götürdü.

Dönüp aceleyle arka kapıdan çıkıp tuvalete gitti.

Oldukça kıt zekâlı genç bir kadın olan Mary, "Hanım için çok endişeleniyorum," dedi.

Rendel güldü ve lavabodaki sepette sebze yıkama işine döndü. "Bir şeyi yok."

Roo, biraz sonra neyin geleceğinden emin olmadığı her halinden belli bir şekilde ikisine de bakarken, Mary, "Bey, hanıma bakmaya gideyim mi?" diye sordu.

Roo, "Hayır, ben giderim," dedi ve evin arka kapısından çıkıp karısının peşinden gitti. Evin sade cephesi, içi de dahil, arkadaki küçük bahçeyi gizliyordu. Karli zamanının büyük bir kısmını sebzeler ve çiçekler arasında eşit olarak bölünmüş bahçede geçiriyordu. Dipteki duvarda, şu anda Karli'nin öğürme seslerinin geldiği küçük bir tuvalet vardı.

Roo tuvalete ulaştığında kapı açıldı ve dışarı solgun bir Karli çıktı. "İyi misin?" diye sordu Roo, sorduğuna anında pişman olarak.

Karli'nin yüz ifadesi bunun Roo'nun hayatında sorduğu en aptalca sorulardan biri olduğunu gösteriyordu, ama, "İyiyim," dedi.

Roo, "Şifacı çağırttırayım mı?" diye sordu.

Karli Roo'nun bu açık ilgisi karşısında gülümsedi. "Hayır, bu bir şifacının yardımcı olabileceği bir şey değil."

Roo'nun yüzünde korku ifadesi belirdi. "Tanrılar! Ne oldu?"

Karli belirgin olan fiziksel rahatsızlığına rağmen kahkahasına engel olamadı. Roo kolunu uzattı ve Karli'ye sade çeşmenin yanındaki küçük taş banka kadar eşlik etti. "Korkacak bir şey yok Roo," dedi. Oturduklarında, "Emin olmak istedim," dedi. "Baba olacaksın." Roo bir süre konuşmadan oturdu. "Oturmam gerekiyor."

Karli güldü. "Zaten oturuyorsun."

Roo ayağa kalkıp, "Şimdi oturmam gerekiyor," deyip tekrar oturdu. Ardından ince yüzü Karli'nin şu ana kadar gördüğü en geniş sırıtışla ikiye ayrıldı. "Çocuk ha?"

Karli başını salladı ve Roo aniden onu hiç bu kadar güzel görmediğini fark etti. Karli'yi yanağından öptü. "Ne zaman?"

"Yedi ay daha var," dedi Karli.

Roo hesap yaptı ve gözleri büyüdü. "O halde..."

Kız başını salladı. "İlk gece."

Roo, "İşe bak," dedi. Uzunca bir süre konuşmadan ve kımıldamadan oturdu. Sonra aklından bir düşünce geçti ve "Luis'e tabelayı bir an önce 'Avery ve Oğlu' olarak değiştirmesini söylemeliyim!" dedi.

Karli'nin gözleri kısıldı. "Şirketin adını mı değiştirdin?"

Roo Karli'nin elini tutup, "Aşkım, bütün dünyanın bir oğlum olacağını bilmesini istiyorum," dedi. Ayağa kalktı. "Yarın yola çıkmadan önce bunu Duncan ile Erik'e söylemeliyim." Bahçe yolunu yarıladığında Karli, "Yarın gidiyor musun?" diye sordu.

Roo durdu. "Prens için Salador'a özel bir kargo götüreceğim. Döndüğüm zaman sana anlatırım, ama Erik ile Duncan'a baba olacağımı söylemem gerekiyor."

Bir yanıt beklemeden bahçeden dışarı fırladı. Karli bir süre sessizce oturdu, ardından yavaşça ayağa kalktı. Kendi kendine, "Ya kız olursa?" dedi.

Zayıf akşam ışığında, kendi evinde kendini hiç bu kadar konuk gibi hissetmeyerek hayatı boyunca ev olarak bildiği tek yere döndü.

Roo inledi. Duncan, atları şehir kapılarının dışına sürmek için dizginleri şaklatırken güldü. Duncan, Luis, Erik ve Roo'nun diğer arkadaşları, müstakbel babalığını söylediğinde arkadaşlarına bir eğlence düzenlemişlerdi ve Roo şimdi bunun bedelini ödüyordu. Eve Duncan'ın yardımı sayesinde dönmüş ve Karli'nin yanına neredeyse yarı baygın bir şekilde yatmıştı. Sabah beklenilenin aksine Duncan zamanında geldiğinde, Karli hiçbir yorum yapmadan onu uyandırmıştı.

Şafak sökmeden önce dükkâna gitmişler, atları arabaya koşmuşlar ve saraya yönelmişlerdi. Kapıda bir grup adam onları bekliyordu ve Salador'a gidecek kargoyu çabucak yüklediler.

Erik'in bir grup atlıyla kargoya eşlik etmesi Roo'yu şaşırtmıştı. Erik'in bütün söylediği, "Ben de kargonun ne olduğunu bilmiyorum," olmuştu.

Artık öğle olmuştu ve Calastius Dağları'nın güney ucunun eteklerine doğru uzun tırmanışına başlayan araba Kral'ın Yolu'nda iyi bir hızla gürültülü bir şekilde yol alıyordu. Roo, "Atları dinlendirmemiz gerekiyor," dedi.

Duncan dizginlere asılıp, "Erik," diye bağırdı. "Mola zamanı."

Biraz önden giden Erik atını döndürüp başını salladı ve diğer muhafızlara da aynısını yapmalarını işaret ederek aşağı indi. Otlaması için atını yolun kenarına bağladı.

Duncan büyük bir su tulumu aldı ve içtikten sonra Roo'ya verdi. Roo yüzüne biraz su döküp yüzünü sildi, ardından içti.

Erik yanına gelip, "Başın nasıl?" diye sordu.

"Ağrıyı içeride tutmak için çok küçük," diye karşılık verdi Roo. "Bunu neden yaptım?"

Erik omuzlarını silkti. "Bunu ben de düşündüm. Mutlu olmak için çok uğraşıyormuş gibi görünüyordun."

Roo başını salladı. "Doğrusunu istersen, aklım çıkmıştı. Ben, baba olacağım." Erik'i arabadan uzaklaştırarak, Duncan'a, "Atları kontrol et, olur mu?" dedi.

Duyulamayacak bir uzaklığa vardıklarında Roo, "Ben baba olma konusunda ne biliyorum ki?" dedi. "Benim ihtiyarın tek yaptığı şey beni dövmek olmuştu. Demek istediğim, çocuk doğduğunda ne yapacağım ben?"

Erik, "Yanlış adama soruyorsun," dedi. "Benim herhangi bir babam olmadı hiç."

Roo'nun yüzünde bir korku ifadesi göründü. "Ne yapacağım Erik?"

Erik sırıttı. "Sanırım sen de herkesin çektiği sıkıntıları çekiyorsun. Bu büyük bir değişiklik. Önce bir eş, şimdi de bir çocuk." Çenesini ovuşturdu. "Âşık olup evlenip çocuk sahibi olursam ne yapacağımı merak ediyorum."

'Eee?"

"Gerçekten bilmiyorum." "Çok yardımcı oldun."

Erik elini Roo'nun omzuna koydu. "Pekâlâ, bir şey buldum. Eğer baba olursam ve beklemediğim bir şey olursa, kendime, 'Milo olsaydı şimdi ne yapardı?' diye sorarım."

Roo bir süre bunu düşündü. Ardından gülümsedi. "O hayatımda gördüğüm en iyi baba." "Bence de," dedi Erik. "Eğer kafam

karışmaya başlarsa, sadece Milo'nun ne yapacağını düşünüp onu yapmaya çalışırım."

Sanki bu baba olma olasılığını bir şekilde daha az korkutucu bir hale getirmiş gibi Roo'nun yüzü aydınlandı. "Pekâlâ, biraz daha su içeceğim galiba."

Erik güldü. "Sakin ol Roo. Ayılmak için bir sürü zamanın var."

Roo arabaya doğru döndü. "Neden bu muhafız takımının basındasın?" diye sordu.

"Ben istedim," dedi Erik. "Sarayda her şey kontrol altında ve Prens bu kargonun özel bir korumaya ihtiyacı olduğunu düşünüyor gibiydi ve bir yıldır eve gitmedim." Roo gözlerini kırpıştırdı. "Bir yıl oldu, değil mi?"

Erik, "Bu yolda iki ziyaret yapacağız: yolumuzun üstünde kısa bir tane ve doğru düzgün bir araya gelmek için geri dönüş yolunda ekstra bir gün çalabileceğimiz ikinci bir tane," dedi.

Roo, "Eh, senin annen var ve Nathan, Milo ve Rosalyn var," dedi. "Bir sürü arkadaşın var." "Senin de arkadaşların var Roo."

Roo gülümsedi. "Gwen'in nasıl olduğunu merak ediyorum?" Erik'in alnı kırıştı. "Sen evli bir adamsın Roo." Arabanın altına uzanan Roo bir erzak çantası çıkardı ve içinden biraz ekmek aldı. Bir parça kopararak ağzına tıktı ve bir yudum suyla yuttu. "O kadar da evli değilim," dedi.

Erik'in yüzü asıldı. Roo elini kaldırdı. "Yani, sırf kadın oldukları için eski arkadaşlarımla konuşamayacak kadar evli değilim."

Erik bir an arkadaşının yüzünü inceledikten sonra, "Eğer kastettiğin buysa," dedi.

Duncan atları kontrolden döndü, "Her şey yolunda," dedi.

Roo arabaya bindi ve "Pekâlâ, tekrar yola koyulalım," dedi. "Salador Dükü bu kargoyu bekliyor ve hızlı gidersek ikramiye alırız."

Duncan iç geçirdi; araba neredeyse sadece hareket eden bir taş bloğu kadar rahattı. "Umarım çok iyi bir ikramiye olur," dedi gizlemeyi pek başaramadığı bir huysuzlukla.

Yolculuk sorunsuz geçti. Erik'in muhafızlarının varlığı, iki kere yerel polislere hesap verme işini hızlandırmış ve Roo'nun değerli saatlerini kurtarmıştı. Ravensburg'deki ziyaretleri kısa sürmüştü, Milo'nun Kılkuyruk Hanı'na günbatımından sonra varmış ve Rosalyn ile ailesini görmeden gündoğumundan önce yola çıkmışlardı. Erik annesine, dönüşte daha fazla kalacakları sözünü vermişti.

Darkmoor'da yerel muhafızlar Erik'i ya da Roo'yu tanıdılarsa bile hiçbir şey söylememişlerdi. Yine de, şehir arkalarında kaldığında Roo kendini çok daha iyi hissetmişti.

Çocukken, Roo babasıyla Salador'a yalnızca iki kere yolculuk etmişti ve şimdi Doğu Toprakları'nı bir yetişkinin gözüyle görüyordu. Geçtikleri topraklar yüzyıllardır ekiliyordu. Uzaktaki çiftlikler ressam elinden çıkmış bir minyatür kadar düzgün görünüyordu. Buralarıyla karşılaştırıldığında, Batı Toprakları kabaca yontulmuş, denizin ötesindeki topraklar ise ilkel ve vahşi kalırdı.

Şehir kapılarına öğle vakti vardılar ve Erik, "Prens'in Dük'e gönderdiği kargo!" diye bağırarak Şehir Muhafızları'nı geçerken neredeyse hiç yavaşlamadı.

Askerlerden biri yol boyunca taşıdığı bir flamayı açmıştı; flama Krondor Prensi'nin armasını taşıyordu. Askerler bu sabah eyer çantalarında taşıdıkları yelekleri giymişti ve Roo muhafız takımının basit birer şehir birliği değil, Prens Patrick'in kişisel korumaları olduğunu anladı. Roo bir kez daha kargonun ne olduğunu merak etti, ama asla öğrenemeyebileceğini biliyordu.

Şehirde ilerlerlerken Roo insan sayısına şaşırdı. Krondor Batı Toprakları'nın başkenti olabilirdi, ama büyüklük olarak doğu şehirlerinden birkaçının yanında gölgede bırakılıyordu. Salador, Rillanon'dan sonra Krallık'ın en büyük ikinci şehriydi ve Roo'nun kalabalığın arasında ilerleyip arabasını dükün sarayına getirmesi bir saatten fazla zamanını almıştı.

Prens'in Krondor'daki sarayı limanın sırtında aniden yükselerek göze çarpan bir tepeye oturtulmuştu. Salador'un yöneticisinin evi de bir tepenin üstündeydi, ama limandan bir buçuk kilometre uzaktaydı. Uzun bir yamaç şehrin kalbine iniyor ve bunun çok ötesinde Roo limanı görebiliyordu.

"Burasının ne kadar büyük olduğunu hep unutuyorum," dedi Duncan.

Roo'nun tek söylediği, "Ben hiç fark etmemiştim," olmuştu.

Saraya vardıklarında Erik kendilerini saray muhafızlarına tanıttı. Muhafız geçmeleri için elini sallarken, bir başka muhafız Dük'e haber vermek için ana koridorda koşmaya başladı. Üçüncü bir muhafız Roo'nun arabasını, keskin bir şekilde yükselen geniş merdivenlerin bir tarafında yer alan çift kanatlı büyük bir kapıya yönlendirdi.

Duncan, "O merdivenleri önemli insanlar kullanıyor olmalı," dedi. Atlayarak arabadan indi ve başıyla kapıyı göstererek, "Sıradan insanlar için," dedi.

Roo, "Başka bir şey mi bekliyordun?" diye sordu.

Duncan abartılı bir rahatlamayla kaba etini ovuşturarak iç geçirdi. "Tek istediğim bu gece sıcak su dolu bir küvete uzanmak ve beni gecenin geri kalanı boyunca sıcak tutacak bir kadın." Roo gülümsedi. "Bunun ayarlanabileceğinden eminim."

Sarayın kapısı açıldı ve merdivenlerden, arkasında saray maliyetiyle birlikte iyi giyimli genç bir adam indi. Ardından Roo saray maiyetinin yaşlı bir kadının etrafında gevşek bir daire oluşturduklarını fark etti. Kadın rahatlıkla seksenlerinde olmasına rağmen, yine de sağlam

adımlarla ve dimdik yürüyordu. Elinde, destek almaktan çok gösteriş için taşıdığı altın topuzlu, şatafatlı bir baston vardı. Gri saçları Roo'nun hiç görmediği bir tarzda toplanmış ve mücevher kakmalı altın tokalarla tutturulmuştu.

Genç adam Erik'in yanına varınca, Erik başını eğerek selam verdi. "Lordum."

"Büyükanne," dedi genç adam yaşlı kadına, "geldi." Merdivenlerin yanındaki iki büyük kapı açıldı ve dükün özel uşakları çıktı. Genç adam arabaya doğru elini salladı ve uşaklar kargonun üstündeki brandayı açmaya başladı. Altı büyük kutu dikkatlice yere indirildi.

Kadın ilk kutuyu gösterdi. "Açın."

Uşaklar denileni yaptı; kadın bastonunu yığına daldırıp kumaşları karıştırdı. "Bu, bir ömrü göstermek için yeterli değil, öyle değil mi?"

Roo ve Duncan birbirlerine baktı ve genç adam Erik'e, "Kuzen Patrick'e bütün bunlar için minnettar olduğumuzu söyle," dedi. "Büyükanne?"

Yaşlı kadın gülümseyince, Roo gençken görülmeye değer bir güzellik belirtisi gördü. "Evet, minnettarız."

Uşaklarına kutuları almalarını işaret etti ve "Arutha... benim için her zaman özel biri olmuştur," dedi. "Kocamdan sonra, en çok onu özlüyorum." Düşüncelerde kaybolmuş gibiydi, ardından, "Duncan," dedi. Genç adam, "Büyükanne?" derken, Duncan şaşkın bir ifadeyle bir adım öne çıktı.

"Hanımefendi?" dedi Duncan.

Yaşlı kadın ikisine de bakıp gülümsedi. "Torunumla konuşuyordum bayım," dedi kadın, Duncan Avery'ye. "Sizin adınız da Duncan galiba?"

Duncan şapkasını çıkarıp en kibar selamını verdi. "Duncan Avery hizmetinizdedir hanımefendi." Kadın torununa, "Babana kısa bir süre sonra yanına geleceğimi söyle Duncan," dedi.

Genç adam başını salladı, diğer Duncan'a göz attı, ardından hızla merdivenlerden yukarı çıktı.

Kadın, Duncan Avery'nin yanına gidip yüzünü inceledi, "Seni tanıyorum," dedi sessizce. Duncan en çekici gülümseyişiyle gülümsedi. "Hanımefendi, bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum. Tanışmış olsaydık bunu unutmayacağımdan eminim."

Kadın güldü ve Roo bu kadar yaşlı birisinden böylesine genç bir kahkaha çıkmasını şaşırtıcı buldu. Kadın parmağını hafifçe Duncan'ın göğsüne vurdu. "Haklıydım. Seni gerçekten tanıyorum. Seninle evlendim." Döndü ve onu bekleyen maiyetinin yanına giderken, "Ya da sana çok benzeyen birisiyle, uzun zaman önce," dedi. Arkasına bakmadan, "Ve eğer seni kız torunlarımdan herhangi birinin yakınlarında görürsem, şehirden kırbaçlata kırbaçlata kovarım," diye ekledi.

Duncan bir anlık bir korkuyla Roo'ya baktı. Yaşlı kadın merdivenlerin ilk basamağını çıkarken Duncan'a baktı ve Roo kadının, "Ya da seni odama getirtirim," derken şeytanca gülümsediğini gördü. "İyi yolculuklar baylar." Erik'e, "Çavuş, yeğenimin oğluna kardeşimin bu hatıraları için minnettar olduğumu söyleyin," dedi.

Erik selam verdi. "Leydim," dedi.

Roo Erik'e bakıp, "Kimdi o?" diye sordu.

Erik, "Leydi Carline, Dul Salador Düşesi," dedi. "Kral'ın halası."

Duncan güldü. "Bir zamanlar harika bir kadın olmalı."

Roo dirseğini kuzeninin kaburgalarına geçirip, "Görünüşe bakılırsa hâlâ öyle," dedi.

Arabaya döndüler ve Duncan, "Demek değerli kargomuz buymuş," dedi. "Birtakım eski kıyafetler." Roo arabaya binip, "Öyle görünüyor," dedi. "Ama kesinlikle onları koyacak büyük bir yeri vardır." Duncan da arabaya binince Roo, "Şimdi nereye Erik?" diye sordu.

Erik, "Çevik Arabacı Hanı'na," dedi. "Buraya gelirken yolumuzun üstündeydi. Kraliyet hesapları var."

Roo bunun, kendisinin ve Duncan'ın bir gecelik masrafının Prens tarafından karşılanması anlamına geldiğini bildiği için gülümsedi. Helmut öldürüldüğü zaman kaybettikleri parayı telafi etmek için artık biriktirdiği her sikke işe yatırılacaktı. Ortağının öldürülüşünü düşününce Roo'nun düşünceleri tekrar karardı ve keyfinin kaçtığını hissetti.

Han sade ama temizdi ve Roo uzun bir yolculuktan sonra sıcak bir banyonun keyfini çıkarıyordu.

Duncan istekli garson kızını bulmuştu ve Roo kendini Erik ve bir grup askerle baş başa buldu. Roo Erik'e onunla oturmasını işaret etti ve askerlerin duyamayacağı bir mesafede olduklarından emin olduğunda, alçak sesle, "Neler döndüğünü biliyor musun?" diye sordu. Erik, "Ne hakkında?" diye sordu. "Eski kıyafetlerin şu 'acele' nakliyesi hakkında."

Erik omuzlarını silkti. "Sanırım Prens Patrick büyük halasının eski Prens'e ait bazı şeyleri isteyeceğini düşünmüş sadece."

"O kısmını ben de anladım," dedi Roo. "Malları saraya neden benim getirmemi istediklerini anlıyorum." Anlaşmayla ilgili ikisinin de bildiği şeyi dile getirmedi. "Ama bu kargoyu herhangi birisi de getirebilirdi ve bu acele neden?" "Belki yaşlı kadın hastadır?" dedi Erik.

Roo kafasını iki yana salladı. "Zannetmiyorum. Duncan'ın pantolonunu aşağı indirebilirmiş gibi görünüyordu."

Erik güldü. "Açık sözlü biriydi, değil mi?"

Roo, "De Loungville bana kıyak mı yaptı?" diye sordu.

Erik kafasını iki yana salladı. "O yapmadı. Bu konuda hiçbir şey söylemedi; gerçek şu ki, ordudaki, ne bizim komutamız altındaki ne de sarayın komutası altındaki herhangi birine bir şey söyledi. Seni Şansölye'nin ofisi seçti."

"Ki bu da Dük James anlamına geliyor."

"Sanırım," dedi Erik, aniden esneyerek. "Yorgunum. Neden bu iş hakkında yarın endişelenmiyorsun. Ayrıca, ödemesi iyi olduğu sürece bunun gereksiz bir iş olması kimin umurunda?"

Ayağa kalktı ve adamlarına yatmalarını işaret etti. Roo uzunca bir süre tek başına oturdu ve bir garson kız bir şey isteyip istemediğini sormaya geldi. Kız Roo'ya gülümsedi. Roo kızı genç bir adamın gözleriyle inceledikten sonra kafasını iki yana salladı.

Sonunda, Erik'in az önce oturduğu sandalyeye bakarak, "Benim umurumda," dedi. Ravensburg'e döndüklerinde, eve dönüş öncekinden daha çok şenlik havasındaydı. Roo'nun döndüğünü öğrenen kasabalılar küçük bir parti düzenlemişlerdi.

Erik ve askerleri teslimattan sonraki sabah Salador'dan ayrılmış, Roo ile Duncan da, Jason'ın muhasebe defterinde bulduğu gizemli müşterilerden bazılarını bulmak üzere yola koyulmuştu. Karli listedekilerden birkaçını tanıyordu ve o insanlarla yapılan görüşmelerden yola çıkıp bazı tahminlerde bulunan Roo Salador bölgesindeki bütün kimlikleri çabucak teşhis etmişti. Her bir müşteriyle yaptığı görüşmeden sonra, Helmut Grindle'ın gizliliğe önem vermesinin farklı farklı sebepleri olduğunu keşfetmişti. Biri hariç hepsi Roo'nun yeni şirketiyle iş yapmaya devam etmeyi kabul etmiş, o biri de bütün borcunu ödemişti. Roo sonuçtan tatmin olmuştu.

Erik Ravensburg'de birkaç gün geçirebilmek için önden gitmişti. Roo çocukluğunu geçirdiği kasabada günlerce kalmaya gerek

görmemişti. Krondor'daki yeni evine dönmeden önce bir gece geçirmek ona yetecekti.

Kılkuyruk Hanı'nın salonunda en azından altmış kişi toplanmıştı ve ilgiden dolayı Erik'in ağzı kulaklarındaydı. Roo kalabalık salonun karşısından gıpta ederek arkadaşını izliyordu.

Ravensburg'de serserilik yapan Roo, herkesi tanıyordu ama birkaç arkadaşı vardı. Diğer taraftan Erik, Roo'nunkiler de dahil, her zaman herkesin arkadaşı olmuştu.

Roo oldukça keyifsiz olmasına rağmen gülümsedi. Erik'in, Roo'nun hayatındaki daimi yağmur bulutu olan annesi Freida, güneş ışığı gibi parıldayarak mutfaktan salona geldi. Oğlunun ve kocasının konuştuğunu görerek gülümsedi. Roo, evliliğin Freida'ya kesinlikle yaramış olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Karısıyla ve ailesiyle böylesi bir mutluluk yaşayıp yaşamayacağını merak etti. Karli'yi düşünerek biraz endişelendi, ama kadınlar zamanın başlangıcından beri çocuk doğuruyordu. Hem onun yanında bulunarak ne yapabilirdi ki? Para kazanmak, onun ve çocuğun geçimini sağlamak, Roo'nun yapabileceği en önemli şeydi.

"Daldın gittin, değil mi?" diye sordu bir kadın.

Roo kafasını kaldırıp baktığında tanıdık bir yüz gördü. Gülümsedi. "Gwen, merhaba."

Kız oturdu. Eski bir arkadaş olarak masanın üstünden uzanıp hafifçe Roo'nun eline vurdu. "Seni ve şu kuzenini bulabileceğimi düşünmüştüm," dedi. Ardından başını eğerek, salonun öteki tarafında

Roo'nun tanımadığı bir kızla koyu bir sohbete dalmış olan Duncan'ı gösterdi. "Görünüşe bakılırsa Duncan'ı ilk bulan Ellien olmuş."

"Ellien mi? Bertram'ın küçük kardeşi mi?" Roo kıza tekrar bakınca, Duncan'ın ona kur yapmaya başladığını gördüğünde düşündüğünden biraz daha genç olduğunu fark etti. Roo kızı son

gördüğünde, kız henüz biçimlenmemişti. Şimdiyse, bluzunun dekolte yakasına bakılacak olursa, üç yıl içinde kesinlikle belli olan bir miktar şekil görülebiliyordu.

Gwen dalgın dalgın saçıyla oynarken, "Nasılsın?" diye sordu.

Roo, "İyiyim," dedi. "Artık bir nakliye şirketim var."

Gwen'in gülümsemesi genişledi. "Şirketin mi? Bunu nasıl basardın?"

Roo ortağının ölümünden bahsetti ve becerilerini sadece biraz abartarak hikâyesini anlattı. Yanlarına Freida geldi ve ona gülümseyerek Roo'nun şarap kadehini doldurdu.

Roo, "Değişmiş," dedi.

"İyi bir adam buldu," dedi Gwen.

"Ya sen?" diye sordu Roo, şarabından büyük bir yudum alarak.

Gwen hararetli bir şekilde iç geçirdi. Onun yaşındaki çoğu kasaba kızı gibi, akşamlarını kasabanın çocuklarıyla flört etmek için çeşmede geçirmişti ve çoğu kızın aksine, hâlâ bekardı. "İyileri kapıldı."

Numaradan suratını astı. Tırnağını Roo'nun elinin arkasında gezdirerek, "Sen ve Erik ayrıldığınızdan beri Ravensburg'de işler eskisi gibi değil," dedi.

Roo sırıttı. "Sıkıcı bir hale mi geldi?"

"Öyle de diyebilirsin." Gwen omzunun üstünden, Ellien'in kulağına bir şeyler fısıldayan Duncan'a göz attı. Kızın gözleri büyüdü ve kıpkırmızı oldu, ardından eliyle ağzını kapayarak kahkahaya boğuldu. Gwen hafifçe, "Eh, şu küçük çiçek bu gece açacak galiba," dedi. Roo kızın ses tonundaki hırçınlığı fark etmişti. Gwen'in, Duncan'ın kasabada olduğunu duyup ona bakmaya geldiği belliydi. Roo gençken, Gwen ile birkaç kere yatmıştı. Kasabadaki en hoppa

kızlardan biri sayılıyordu ki, muhtemelen bu yüzden hiç kimse ona evlenme teklif etmemişti. Roo bunu, yaşıtları arasındaki kızların sayısının erkeklerden çok olmasına bağlıyordu. Hepsinin koca bulamaması normaldi. Yine de, Gwen'den hoşlanıyordu.

"Babanın evinden ayrılıp bir handa iş bul," diye tavsiyede bulundu Roo.

"Neden böyle bir şey yapacakmışım?" diye sordu Gwen.

Şarap içini ısıtırken Roo sırıttı. "Çünkü hayallerine uygun zengin bir tüccarı ancak o zaman bulabilirsin."

Gwen güldü. Bir yudum şarap aldı. "Senin gibi mi?"

Roo kızardı. "Ben zengin değilim. Ama bunun için çok çalışıyorum."

"Demek ki günün birinde zengin olacaksın," dedi kız. Gittikçe keyiflendiğini hisseden Roo, "Ne yapacağımı sana anlatayım," dedi.

Gwen Freida'ya şarap getirmesini işaret edip Roo'nun anlatacaklarını dinlemek için arkasına yaslandı.

Bir kapının çarpılarak kapandığını duyan Roo yerinden sıçradı. Ardından birisi odasının kapısını yumruklayınca irkildi. "Ne var?" dedi çatlak bir sesle.

Kapının arkasından Erik'in sesi duyuldu. "Giyin. Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

Roo kendini Krondor'dan ayrıldığı günkü gibi hissediyordu. "Bundan vazgeçmeliyim," diye inledi.

"Ne oldu?" diye uykulu bir ses geldi yanından.

Roo bir anda tamamen uyanıp ayıldı. Sağ tarafına baktı ve çarşafa sarılmış yatan Gwen'i gördü. "Tanrılar!" diye fısıldadı Roo.

"Ne oldu?" diye sordu Gwen.

"Burada ne işin var?" dedi Roo, hızla yataktan çıkıp giysilerine uzanarak.

Gwen çarşafın düşmesinden rahatsızlık duymadan vücudunu gözler önüne serecek şekilde gerinip, "Buraya gel de... bir kez daha göstereyim," dedi.

Roo pantolonunu giydi. "Yapamam! Tanrılar! Yapmadım... değil mi?"

Gwen'in yüz ifadesi karardı ve "Kesinlikle yaptın, hem de birden çok," dedi. "Sorun nedir Roo? Bu seninle ilk yatışımız değil."

"Aaa... " dedi Roo, bu işten kurtulmak için ne söyleyebileceğinden emin olamayarak. Oturdu ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde çizmelerini giydi. "Şey, yalnızca... "

"Ne?" dedi Gwen, artık duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğinden emin bir şekilde.

Roo gömleğini koluna atıp paltosunu yerden alarak, "Şey, yalnızca... dün gece bahsetmiş olabilirim diye düşünmüştüm... ama... ben evliyim," dedi.

"Ne!" diye bir çığlık duyuldu Roo kapıyı açarken. "Seni piç!" diye bağırdı kız yatağın yanındaki komodinin üstünde duran porselen tası fırlatarak. Roo hızla merdivenlerden inerken tas gürültüyle parçalandı.

Roo Duncan'ın dışarıda beklediğini gördü ve "Araba hazır mı?" diye sordu.

Duncan başını salladı. "Sen sabah kahvaltıya inmeyince, demircinin çırağına atları arabaya koşmasını söyledim."

Kuzeninin allak bullak bir durumda olduğu gören Duncan, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Sanki sorusuna yanıt verirmiş gibi, handan yüksek bir öfke çığlığı yükseldi.

Erik'i yolcu etmeye gelen Freida, Nathan ve Milo çığlığı duyunca hana baktı, ama Roo arkasına bakmadı. Arabaya bindi, dizginleri aldı ve "Gidiyoruz," dedi.

Erik başını salladı, askerlere sıraya girmelerini ve Roo'nun arabasının peşinden gelmelerini işaret etti. Duncan arkada kalmadan arabaya binmek için zıplamak zorunda kalmıştı.

"Bu da neydi?" diye sordu Duncan sırıtarak.

Roo döndü ve "Hiçbir şey söylemeyeceksin," diye uyardı. "Tek kelime bile, anladın mı?" Duncan sadece başını sallayıp güldü.

-12-
BÜYÜME

Bebek kıpırdandı.

Saflık Tanrıçası Beyaz Sung'ın rahibi isim gününde çocuğu kutsarken Roo'nun yanında duran Erik gülümsedi. Uygun zamanda, Roo çocuğu çabucak Karli'ye verdi.

Rahip, "Abigail Avery, yaşamının bu saf ve masum çağında, tanrıçanın önünde kutsandığını bil," dedi. "Eğer dürüst ve iyi kalır, hiç kimseye zarar vermezsen, onun şerefine nail olursun. Onun adını kutlu kıl."

Roo, Karli ve Erik, "Kutlu kıl," diye tekrar edince, tören tamamlanmış oldu.

Rahip başını salladı ve gülümseyip, "Güzel bir kız," dedi. Roo zorla gülümsedi. Bir hafta önce, Karli doğuma başladığında o kadar çok bir erkek çocuk beklemişti ki, tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Saatler boyu çocuğun adını tartışmışlardı. Roo oğluna Rupert adını koymak istiyordu, böylece kendini bir hanedanın kurucusu olarak görebilecekti, ama Karli çocuğun adının Helmut olmasında ısrar etmişti. Karli, "Kızın adını ne koyacağız?" diye sorduğunda, Roo bir yanıt veremeyerek aptallaşarak durmuştu. Karli, "Annemin adı olan Abigail'i koyabilir miyiz?" diye sormuş, Roo da, söyleyecek bir söz bulamayarak başını sallamıştı.

Rahip yatak odasından çıkarken Karli çocuğu göğsüne bastırdı. Erik Roo'ya onu takip etmesini işaret edip arkadaşını odadan çıkarttı. "Güzel bir kız olacak," dedi Erik.

Merdivenlerden aşağı inerlerken Roo omuzlarını silkti. "Sanırım. Doğrusunu istersen, ben erkek bekliyordum. Belki bir dahaki sefere…"

Erik, "Bu kadar üzülme," dedi. "Üzülürsen, sanırım Karli buna çok bozulur."

"Öyle mi?" dedi Roo, üst kata bakarak. "Pekâlâ, geri dönüp biraz çocuğun üstüne titreyip heyecanlıymışım gibi davranırım."

Erik'in gözleri kısıldı, ama bir şey söylemedi. Kapıya doğru ilerleyip pelerinini ve geniş kenarlı fötr şapkasını aldı. Krondor'da yağmur yağıyordu ve törene tanıklık etmeye gelirken sırılsıklam olmuştu. "Sanırım sana şimdi söylesem iyi olur," dedi eli kapı kulundayken. "Neyi?"

"Muhtemelen seni bir süre göremeyeceğim."

"Neden?" diye sordu Roo, yüzünde korkuya yakın bir ifade belirerek. Erik, bu dünyada güvenebileceği birkaç insandan biriydi.

"Gidiyorum. Yakında. Jadow'un gitmesi gerekiyordu, ama geçen hafta ayağı kırıldı." Sesini alçalttı.

"Nereye gittiğimi söyleyemem, ama sanırım biliyorsun."

Roo'nun yüzünü endişeli bir ifade bürüdü. "Ne kadarlığına?"

"Bilmiyorum. Önümüzde oldukça... kanlı bir iş var ve şey, uzun sürebilir." "Yapabilirsem ölmem." Roo arkadaşına sıkıca sarıldı. "Hayattaki tek lanet kardeşimsin Erik von Darkmoor. Oğlumu görme fırsatını elde edemeden öldüğünü öğrenirsem çok sinirlenirim."

Erik kucaklamaya beceriksizce karşılık verdi. "Greylock'a göz kulak ol. Onun da gelmesi gerekiyordu, ama de Loungville burada kalacağını duyunca küplere bindi... " Buruk da olsa gülümsemeyi başardı. "İlginç bir yolculuk olacak. Bizimle gelmek istemediğine emin misin?" Roo soğuk bir şekilde güldü. " 'İlginç' şeyler olmadan da yaşayabilirim." Üst katı işaret etti.

"Bakmam gereken insanlar var."

"Öyle olsun," dedi Erik gülümseyerek. "Yalnızca iyi iş çıkarmaya bak, yoksa gelip peşine düşerim."

"Sen gel yeter, o zaman ne istersen yapabilirsin," dedi Roo.

Erik başını salladı, kapıyı açtı ve çıktı.

Roo, hayatında daha önce hiç hissetmediği kadar büyük bir boşluk hissederek kımıldamadan durdu. Bir süre orada öylece durdu ve sonunda düşüncelerinden sıyrıldığı zaman, duvardaki askıdan pelerinini aldı ve dükkâna gitmek üzere evden çıktı. Üst kata çıkıp bebekle ilgilenmeyi unutmuştu. Jason, kalabalık depoda ilerleyen Roo'ya işaret etti. İş son altı aydır hiç durmadan büyütülüyordu ve artık yirmi altı arabacıları ve yirmi tane çırakları vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Roo.

Jason üzerinde hiçbir mühür olmayan bir parşömen uzattı. Parşömenin üstündeki tek işaret Roo'nun adıydı. "Bu az önce geldi. Kraliyet postasıyla."

Roo parşömeni alıp açtı. Şöyle yazıyordu: "Sarth'a Quegli bir tüccar uğradı. John."

Mesajın önemini düşünürken Roo'nun alnı kırıştı, ardından, "Duncan'a bir an önce Sarth'a gitmek üzere yola çıkacağımızı söyle," dedi.

Jason başını salladı. Duncan, Luis ile paylaştığı arka taraftaki küçük daireden geldi; Jason, Roo evlendikten sonra Roo'nun boşalan küçük dairesine yerleşmişti. "Ne oldu?" diye sordu Duncan, yaptığı şekerlemeden uyandırıldığı belli bir şekilde.

"Sarth'taki John Vinci'yi hatırlıyor musun?"

Duncan başını sallarken uzun uzun esnedi. "Ne olmuş ona?"

"Bize bir mesaj göndermiş." "Ne diyor?" diye sordu Duncan.

"Quegli bir tüccar uğramış."

Duncan bir an anlamayarak baktı; ardından yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Sarth'a uğrayan Quegli bir tüccarın yalnızca bir anlamı olabilir." Sesini alçalttı. "Kaçak mal."

Roo sessiz olması için parmağını kaldırdı. "Ağız sıkılığı gerektiren bir şey." Jason'a, "Ben gittikten sonra Karli'ye aşağı yukarı bir hafta burada olmayacağım haberini gönder," dedi.

Bakımı yeni yapılmış bir arabaya atlar koşulup yiyecek ve su yüklenilerek hazırlanırken, Roo Vinci'nin ona ne satmak isteyebileceğini düşündü. Avludan şehre çıkıp kuzeye doğru giderlerken düşünmeye devam etti.

Sarth'a yaptıkları yolculuk olaysız geçmişti. Roo, Duncan'ın hiç durmadan şu garson kızdan ya da bu barbuttan bahsetmesini dinlerken garip bir rahatsızlık duyuyordu. Bunu adlandıramıyordu, ama sanki Krondor'da bir şey yapmayı ihmal etmiş gibi hissediyordu ve bu belli belirsiz huzursuzluk Sarth'a ulaşana kadar tam bir endişeye dönüşmüştü.

Sarth'a günbatımında vardılar ve doğruca John Vinci'nin dükkânına gittiler. Arabayı dükkânın önüne çektiler ve Roo aşağı atladı. "Onunla bir konuşayım," dedi Duncan'a, "ardından hana gideriz."

"Tamam," dedi Duncan.

Roo içeri girince Vinci, "Ah, demek geldin," dedi. "Ben de tam kapatmak üzereydim. Ailemle yemek yemek ister misin?"

Roo, "Elbette," dedi. "Şu bana gönderdiğin gizemli not da neyin nesi?"

Vinci kapıyı kilitledi. Roo'ya arka tarafa gelmesini işaret etti. "İki şey var. Notta da belirttiğim gibi, yaklaşık bir hafta önce buraya Quegli bir tüccar geldi. Kaptan... bir malı elden çıkartmaya can atıyordu ve malı görünce aklıma sen geldin."

Büyük bir kutu çıkarıp açtı. Kutunun içinde, bir mücevher kutusuna yerleştirilmiş çok şık görünümlü bir yakut takımı vardı. Roo hayatında hiç böyle bir şey görmemişti, ama Helmut ona bu gibi kutulardan bahsetmiş olduğu için bunun ne anlama geldiğini anlamak için bir saniyeden fazlasına ihtiyacı yoktu. "Çalıntı."

"Eh, tüccar Queg'e dönmeden önce ona ne verirsem almaya hazır görünüyordu." Roo bir süre düşündü. "Ne kadar ödedin?"

John bir an kuşkuyla Roo'ya baktı. "Senin için ne fark eder ki? Değeri nedir?"

"Bunu metresine hediye etmek için ısmarlamış Quegli soylu, bunun sende olduğunu öğrenirse, hayatın?" dedi Roo. "Bak, eğer bunu senden alırsam, bunu Doğu Toprakları'na götürmek zorunda kalırım. Batı Topraklarındaki hiçbir soylu bunu bir davette taksın diye karısına almak ve bunun ne olduğunu anlayacak birtakım Quegli elçilerle karşılaşmak istemez."

John şüpheli görünüyordu. "Nereden bilecekler?"

Roo taşları gösterdi. "Bu eşlenik bir takım John. Beş tane eşlenik ve bir düzine de daha küçük taş var, ama hepsi de özdeş bir şekilde kesilmiş. Kutu da..." Kutuyu aldı, kapattı ve ters çevirdi. "Bak, işte." Kutuya oyulmuş bir dizi sembolü gösterdi.

"Quegçe okuyamam," dedi John.

"Ben de uçabilirim," dedi Roo. "Bir yalancıya yalan söyleme John. Vinci Krallık adı değil. Nedir, Vincinti'nin kısaltması mı?"

John sırıttı. "Vincintius. Büyükbabam efendisinin soyadını alan Quegli kaçak bir köleymiş." Damgaya baktı. "Bu Lord Vasarius'un görevlendirdiği mücevher ustası Secaus Gracianus tarafından yapılmış. Yeni bir kutu alırsın."

Roo, "O mücevher kesicisi bu yakutları kendi çocuklarını tanır gibi tanıyacağı için, çalındıklarının herkesçe bilinmesini sağlamıştır," dedi. "Darkmoor'un batısında herhangi bir yerde ortaya çıkarlarsa, bir ay içinde kimin elinde olduğunu ve kimden alındığını öğrenir. Av başlar. Gırtlağını sağlam tutmanın tek yolu bana olta atmayı bırakıp ne kadar ödediğini söylemen olacaktır." John ikna olmuş görünmüyordu. "On bin altın." Roo güldü. "Tekrar dene." John, "Pekâlâ, beş bin," dedi.

Roo, "Üzgünüm," dedi. "Seni duyamıyorum. Ne dedin?" John, "Bin altın ödedim," dedi. "Bin altını nereden buldun?" diye sordu Roo. "Birazını biriktirmiştim, kalanını da ticaretten kazandım. Paraya ihtiyacı vardı."

"Kesh'e ya da Özgür Şehirler'e mi gidiyordu?" diye sordu Roo.

"Acelesi var gibiydi," dedi John. "Kutuyu çaldı ya da kutu, elden çıkarılmasının ne kadar zor olduğunu fark etmeden önce çalınmıştı." Omuzlarını silkti. "Onun kaybı; bizim kazancımız." Roo başını salladı. "İşte teklifim. Ya şimdi sana vereceğim iki bin altını alırsın, ya da sana... Doğu'da aldığım paranın üçte birini veririm, ama o zaman beklemek zorunda kalırsın." John sadece bir an düşündü. "İki bin altın."

Roo, "Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi. Elini tuniğine sokarak ağır bir kese çıkardı. "Sana şimdi yüz altın ve bir alacak mektubu verebilirim. Altın Krondor'da."

"Bu 'peşin ödeme' olmuyor Roo."

Roo kafasını iki yana salladı. "Pekâlâ, şunu iki bin yüz altın yapalım: yüz altın şimdi, iki bin altın mektupla."

"Anlaştık. Önümüzdeki ay Krondor'a geleceğim. Mektubu o zaman veririm."

"Ofisime getirirsen paranı alabilirsin. Ya da sana kredi açabiliriz."

"Ne yani, biraz rüşvetle fiyatları yükseltip, malın fiyatını indirebilmek için mi?"

Roo güldü. "John, niye, neden benim için çalışmıyorsun?" John, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bırak bu perişan dükkânını satın alıp kapatayım. Aileni Krondor'a getir ve benim için bir dükkân işlet. Sana burada kazandığından çok daha fazlasını veririm. Sarth'ta harcanıyorsun." John, "Krondor mu?" dedi. "Bir şehirde yaşamayı hiç düşünmemiştim. İzin ver de biraz düşüneyim."

"Düşün," dedi Roo. "Ben hana gidiyorum. Akşam yemeğine gelirim. Yanımda kuzenim var." "Onu da getir," dedi John. "Şu bahsettiğim diğer konuyu yemekte konuşabiliriz."

"Güzel," dedi Roo, dükkândan çıkarken. Kendini iyi hissediyordu. Birkaç ay sürebilirdi, ama bu yakutlar ona en azından beş bin altın kâr getirecekti.

Arabaya binerken Duncan, "Biraz uzun sürdü," dedi. Roo dizginleri alarak sırıttı. "Buna değdi." John'un ailesi, evle arasında karısının sebze ektiği küçük bir bahçe olan dükkânın biraz arkasındaki küçük bir evde oturuyordu. Roo ve Duncan'a kapıyı, piposunu tüttüren John açtı. Karısı Annie birkaç çocuğun yardımıyla mutfakta yemek hazırlarken, John ikisine de birer maşrapa bira ikram etti. Roo, John onlara aldırış etmeden otururken, ayakaltında yarı oyun oynayıp, yarı itişen daha küçük üç çocuğun çıkardığı gürültüyü sinir bozucu buldu.

"Bunun biraz fazla olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Roo.

"Neyin?" diye sordu John. "Gürültünün."

John güldü. "Alışırsın. Çocuğun olmadığı belli…" Roo kızardı. "Aslında... var. Yeni doğdu." John kafasını iki yana salladı. "O zaman alışırsın." Duncan, "Bira çok güzelmiş," dedi.

John, "Özel bir şey değil, ama dükkânı kapattıktan sonra yemeği beklerken bir maşrapa içmek hoşuma gidiyor," dedi.

"Bahsettiğin şu diğer konu ne?" diye sordu Roo.

"İş yaptığım şu Quegli tüccarla konuşurken, adam ilgini çekebileceğini düşündüğüm bir şeyden bahsetti."

"Neymiş o?"

"Eğer bunu kâra dönüştürebilirsen, benim payım ne olacak?"

Roo Duncan'a göz attı. "Bu söyleyeceğin şeye bağlı John. Bilgi bazen bir insan için çok yararlıyken, diğeri için değersizdir."

"Krondor'daki şu ticari ortaklıkları biliyorum ve sen de onlarla bağlantısı olan birisin." Roo güldü. "Henüz değil, ama Barret'te işlerin nasıl yürütüldüğünü iyi bilirim. Eğer Barret'in yerinde altına çevirebileceğim bir şeyler biliyorsan, kazandığım altının yüzde ikisini sana veririm." John düşündü. "Daha fazlasını isterim. Bana borcun olan iki bin altını al ve seninkilerle birlikte yatırım yap." Öne doğru eğildi. "Beni ortağın yap."

Roo, "Bu iş için anlaştık."

"İşte bildiklerim," diye anlatmaya başladı John. "Konuştuğum Quegli kaptana, Margrave Limanı'na kargo götüren bir arkadaşı söylemiş. Şehirde, şehrin dışındaki buğday tarlalarını bir çeşit böceğin istila ettiği dedikoduları dolaşıyormuş." Sanki birilerinin bir şekilde onu kendi evinde duyacağından korkuyormuş gibi sesini alçalttı. "Çekirgeler."

Roo şaşkın görünüyordu. "Yani? Her yerde çekirge var." John, "Bunlar gibisi yok," dedi. "Eğer bir çiftçi çekirgelerden bahsediyorsa, çok daha kötüsünden bahsediyor demektir: çekirge istilası."

Roo sersemlemiş şekilde arkasına yaslandı. "Eğer bu doğruysa... " Düşündü. "Eğer bu haber henüz Krondor'a ulaşmamışsa..." Ayağa

fırladı. "Duncan, hemen gidiyoruz. John, sana borcum olan altınla yatırım yapacağım. Çünkü bu dedikodu asılsız çıkarsa, sana olan borcumu ödeyemeyecek kadar parasız kalırım. Ama eğer doğruysa... ikimiz de zengin oluruz."

Duncan şaşkın bir halde ayağa kalkarken, Annie kafasını mutfak kapısından uzattı. "Yemek hazır."

"Yemek yemeyecek miyiz?" diye sordu Duncan. Roo, John'un karısına selam verdi. "Üzgünüm Annie. Uçmalıyız." Roo şikâyet eden Duncan'ı hafifçe ittirerek kapıdan çıkarttı. "Sizi dinlemiyordum. Neler oluyor?"

"Yolda anlatırım. Yemeği araba kullanırken yiyeceğiz." Yorgun atları arabaya koşmak ve eve doğru hızlı bir yolculuğa başlamak zorunda oldukları için aceleyle hana giderlerken Duncan abartılı bir ses çıkardı. "İleride bir şey yar," dedi.

Takımı sürme işini kuzeni devraldığından beri biraz kestirmekte olan Roo anında uyandı. Atları sınırlarına kadar zorlamaları dışında olaysız bir yolculuk olmuştu. Şartlı ve Krondor arasında durum genellikle böyleydi, ama hâlâ iyi devriye gezilen Prenslik sınırları içinde de olsalar, haydutlar ve ara sıra da olsa goblin akınları duyulmadık şeyler değildi.

Yolu tırmanırlarken başka bir araba göründü. Araba yolun kenarına çekilmişti ve arabacı el sallıyordu. Roo durunca arabacı, "Bana yardım edebilir misiniz?" dedi. "Sorun nedir?" diye sordu Roo.

"Tekerlek göbeklerinden biri kırıldı." Gergin bir şekilde arka tekeri gösterdi. "Ve eğer bu kargo gecikirse patronum küplere biner."

Roo arabaya bir kez daha baktı. "Patronun kim?"

"Jacoby ve Oğulları için çalışıyorum," diye yanıtladı arabacı.

Roo güldü. "Patronunu tanıyorum. Evet, gecikirsen kudurur. Ne taşıyorsun?"

Arabacı bu sorudan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Yalnızca... Sarth'tan birtakım mallar."

Roo göz ucuyla Duncan'a bakınca, Duncan başını sallayıp aşağı atladı. "Dostum," dedi Duncan, "sana yardım edebiliriz." Yavaşça kılıcını çekip arabayı gösterdi. "İlk önce kargonu boşaltıp, gördüğün gibi şu anda boş olan bizim arabaya koyacağız. Sonra da bizim çok yorgun atlarımızla senin dinlenmiş ve dinç atlarını değiştireceğiz."

Arabacı sanki kaçacakmış gibi görünüyordu, ama Roo atların önünden dolaşarak öteki tarafa geçmişti ve arabacıyla özgürlüğü arasında duruyordu. Korkan adam, "Lütfen bana bir şey yapmayın," dedi.

Duncan gülümsedi. "Dostum, yapmak istediğimiz son şey bu. Şimdi, arkadaşım konşimentonu gözden geçirirken neden arabayı boşaltmaya başlamıyorsun."

Arabanın arkasına geçerken adamın gözleri büyüdü. Son bağı da çözerken, "Belgeler... ulakla... daha sonra gelecek," dedi.

Roo güldü. "Tim Jacoby'nin rüşvet verdiği kapı muhafızının da bu saçmalığa inanacağından kuşkum yok."

Arabacı başını sallayıp iç geçirdi. "İşi bildiğiniz belli." Arabadan büyük bir kutu alıp Roo'nun arabasına taşıdı. Duncan arka kapağı indirdi ve adam kutuyu arabaya koyup dibe kadar ittirdi. "Beni öldürteceğinizin farkında mısınız?"

"Pek sanmıyorum," dedi Roo. "Kırık bir tekerleğin var ve Krondor'a gittiğinde malları korumak için ne kadar da cesurca savaştığını anlatacağın harika bir hikâyen olacak."

Lafa Duncan girdi: "Cesaretin kuşku götürmez ve altı -hayır, patronunun kargosu için yedi- hayduda karşı hayatını riske attın. Vay be, bu hikâyeyi tekrar duymak için Krondor'daki herhangi bir handa sana içki ısmarlardım." "Kargo nedir?" diye sordu Roo.

"Size söylememem için bir neden yok," dedi arabacı, Roo'nun arabasına ikinci kutuyu taşırken. "Lüks Queg malları. Patronum, oraya kayıtdışı bir şekilde uğrayacak Quegli bir kaptanla buluşmam için beni Sarth'a gönderdi. Sarth'taki gümrük memuru öldüğü için Kraliyet Gümrüğü Ofisi kapalı."

"Ne zaman ölmüş?" diye sordu Roo, aniden ilgilenerek.

"Bir yıldan biraz fazla olmuş." Arabacı acı acı güldü. " Bir sebepten dolayı, yeni Prens ya da başka birileri, o zamandan beri oraya yeni bir memur göndermemiş. Oradan mal alıp şehre getirmek çok kolaylaştı. Dediğin gibi, eğer doğru şehir kapısını ve hangi muhafız çavuşuyla konuşacağını biliyorsan, şehre istediğin kargoyla girmek kolay iş."

Roo, "Bana zamandan ve kapıdan bahsetmek ister misin?"

Arabacı, "Benim çıkarım ne olacak?" diye sorunca Roo aniden gülmeye başladı. "Jacobylere olan bağlılığın eşsiz."

Arabacı omuzlarını silkti, ardından son kutuyu almak için arabaya atladı. "Tim'i tanıyor musun?" Roo başını salladı. "Yeterince iyi."

"O halde domuz herifin teki olduğunu da biliyorsundur. Babası Frederick şirketin başındayken, nasıl desem, sert, eski toprak bir adamdı, ama çoğunlukla adildi. Eğer bir işi iyi yapmışsan, küçük bir ikramiye verirdi. Randolph da oldukça iyi birisidir.

"Ama Tim," dedi arabacı, kutuyu Roo'nun arabasına taşırken, "tam bir pislik. Eğer mükemmel bir iş yaparsan, ödemeni alırsın, ama en ufak bir hata yaparsan, sırtının sıvazlanması yerine kaburgalarının arasına bir bıçak da yiyebilirsin. Yanında da her zaman o iki hödük olur. Hergelenin tekidir."

Roo Duncan'a göz attı. "En azından öyle olduğunu düşünüyor. Adın ne?"

"Jeffrey," diye karşılık verdi arabacı.

"Pekâlâ Jeffrey," dedi Roo, "çok yardımcı oldun." Elini kesesine atıp bir altın çıkardı. "Kapı ve zaman?"

"Şehre gelmeden hemen önce, sahil yoluna sapın ve şehrin kuzeyindeki balıkçı limanına açılan küçük kapıya gidin. Kapı o. Gündüz vardiyası sırasında. Diggs adında bir çavuş var. Jacoby'nin altınını o alıyor."

"Seni tanıyor mu?"

Arabacı başını salladı. "Ama Jacoby izlerini örtmek için farklı farklı arabacılar kullanıyor. Kaçakçılık yaparken yakalanabileceğini düşünüyorsa, bazen denizcileri ya da çiftçileri kullanıyor." Roo, arabasını Barret'in ön kapısına sıkıştırmış olan sarhoş denizciyi hatırlayarak başını salladı. "Bu yüzden kapı muhafızını gördüğünde, Diggs'i sor. Ona Sarth'tan ağ getirdiğini söyle." "Sarth'tan ağ mı?"

"Başka bir şey dersen bir dilencinin üstüne üşüşen pireler gibi üstüne çullanacaktır, ama eğer 'Sarth'tan ağ' dersen, geçmen için el sallayacaktır. Jacoby'den bahsetmeyin ve başka bir şey söylemeyin. Sadece 'Sarth'tan ağ' deyin ve geçin."

Roo bir altın daha çıkardı ve birdenbire, soyulduğu için sıkıntılı görünmekten çok uzak gibi görünen arabacıya fırlattı. Jeffrey, "Tim Jacoby beni öldürmesin diye üstümde biraz iz bıraksanız iyi olur," dedi.

Roo başını sallayınca Duncan elinin tersiyle sertçe adamın suratına vurdu. Jeffrey kendi etrafında dönüp yere düştü ve Roo adamın yanağında kırmızı bir iz oluştuğunu gördü. Jeffrey kafasını iki yana sallayıp ayağa kalktı. "Gözlerimden birini kaparsanız daha iyi olur," dedi tuniğini yırtarken. Duncan Roo'ya göz atınca Roo tekrar başını salladı ve Duncan bu kez yumruğunu sıktı, geriye çekti ve adamın sol gözüne indirdi. Adam geriye doğru sendeleyip kötü bir şekilde düştü ve kafasını Jacoby'nin arabasının yanına çarptı. Külçe gibi

yere oturunca Roo bir an için bilincini yitirmiş olabileceğini düşündü, ama adam yana yatıp yerde yuvarlanmaya başladı. Ardından dizleri titreyerek ayağa kalktı. "Bir kere daha," dedi boğuk bir sesle.

Roo elini kaldırınca Duncan elini indirdi. "Jacoby seni işten attığında beni görmeye gel." Arabacı sağlam gözünü kısarak, "Adın ne?" diye sordu.

"Rupert Avery."

Adam boğuk bir kahkaha koyuverdi. "Ah, bu çok iyi. Yalnızca adından bahsedilmesi bile Tim'in altına etmesine sebep oluyor. Hiç kimse ona ne yaptığını bilmiyor, ama sana karşı oldukça büyük bir nefreti var Bay Avery."

Roo, "Hislerimiz karşılıklı," dedi. "Ortağımı öldürdü."

Jeffrey, "Dedikoduları duymuştum, ama hepsi bu," dedi. "Şimdi, eğer şu işi bitirirsek, iyileştikten sonra gelirim ve o zaman sizinle iş konuşabiliriz."

Roo başını sallayınca Duncan Jeffrey'nin ayaklarını yerden kesecek kadar sert bir yumruk indirdi.

Adam yere düşerken havada kendinden geçti ve bu kez kalkamadı. Duncan eğilip adama baktı. "Nasıl dayak yiyeceğini bildiği kesin. Yaşayacak."

"Oldukça dayanıklı biri," dedi Roo. "Onu kiralayamasam bile, Jacobylerin işlerini nasıl yürüttükleri hakkında bildiği her şeyi öğrenmek istiyorum."

Duncan, "Eh, devriyelerden biri gelmeden gitsek iyi olur," dedi. "Bütün bunları açıklamak zor olabilir."

Roo başını salladı. Arabaya bindiler ve Krondor'a doğru yola koyuldular.

Krondor'a dönüş olaysız geçmişti. Tek gergin an, belirtilen kapıya vardıklarında askerin kargolarını sorduğu an oldu. Roo Çavuş Diggs'i sordu ve ona kargoyu söyledikten sonra çavuş bir an duraksayıp el salladı.

Roo izlenmeleri olasılığına karşı şehrin içinde dolambaçlı bir yol izlemiş ve sonunda dükkânına ulaşmıştı. Luis, şehrin dışında bir kervanı karşılayıp saraya mal taşıyacak olan dört arabayla ilgileniyordu. Roo çabucak Jacoby'nin arabasından aldığı malları boşalttı ve gözden geçirmek için kutuları açtı.

Tahmin ettiği gibi, bunlar yüksek vergili mallardı. Birkaç tane küçük kutuda uyuşturucu gibi görünen bir şeyler vardı.

Duncan, "Uzman değilim, ama bunlar galiba Düş ve Zevk," dedi. "Kullanıcısı değilim, ama gittiğim yerlerin bazılarında kokusunu duydum."

Düş sanrıya, Zevk de aşırı zindelik hissine sebep oluyordu. İkisi de tehlikeli, yasadışı ve son derece kârlıydı. "Bunun gibi kutuların değeri nedir sence?" diye sordu Roo.

Duncan, "Dediğim gibi, uzman değilim, ama bence Jacoby bu malı kaybettiği için arkadaşımız Jeffrey'i öldürüp limana atabilir," dedi. "On bin altın olabilir. Bilmiyorum. Bunun kime satılabileceğini bile bilmiyorum."

Roo hesap yaptı. "Öğren. İşe Kırık Kalkan Hanı'ndaki şu kızla, Katherine ile başla. O kız eski bir Şakacı ve şehirde alıcı olabilecek ağzı sıkı bir eczacı varsa biliyordur." Diğer kutularda, muhtemelen çalıntı olan bir miktar mücevher vardı.

Duncan ayrıldıktan sonra Roo çalışma masasında oturan Jason'a seslendi. "Elimizde hemen kullanabileceğimiz ne kadar altın var?"

Jason, "Tam bir rakam mı istiyorsun yoksa aşağı yukarı mı?" diye sordu.

"Şimdilik aşağı yukarı."

"On üç bin, on dört bin altın, artı bu malların satışından gelen tutar."

Roo düşünürken çenesini ovuşturdu. Sağduyusu, bir gece yatak odasında kızgın bir Quegli lordun kiraladığı bir suikastçıyı bulma riskine girmemek için, mücevheri Queg'den olabildiğince uzakta satmasını söylüyordu.

Luis kervansaraya gidecek arabaları yolladıktan sonra odaya girdi ve Roo, "Erik gitti mi?" diye sordu.

"Dün gece handa gördüm. Neden sordun?" Roo, "Döndüğümde anlatırım," dedi. Duncan'ın arkasından aceleyle ofisten çıktı.

Roo salona göz gezdirdi ve Erik'in ortalarda olmadığını gördü. Duncan ile birlikte Katherine'in çalıştığı yere gittiler ve Roo, "Erik gitti mi?" diye sordu.

Kız omuzlarını silkti. "Dün gece buradaydı. Neden sordun?"

"Onunla konuşmam gerekiyor." Duncan'a dönüp, "Kızın bize yardım edip edemeyeceğine bak, ben saraya gidiyorum," dedi. "İşim bitince buraya gelirim."

"Tamam," dedi Duncan, elini bara vurup kıza göz kırparak. "Gırtlağım ağzına kadar yol tozuyla dolu ve haftalardır güzel bir yüz görmedim."

Katherine ona sinirli bir bakış fırlattı ama, "Ne içersin?" diye sordu.

"Bira güzelim," dedi Duncan, Roo aceleyle handan çıkarken.

Kapı muhafızını Erik'e haber göndermeye ikna etmek birkaç dakika sürmüştü. Roo her zaman sabah saatlerinde ve arabayla gelirdi oysa şimdi saat epey ilerlemişti ve yayandı, bu yüzden muhafız Roo'yu tanımamıştı.

Erik on dakika sonra geldi ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Seninle bir dakika konuşmam gerekiyor."

Erik eliyle içeri girmesini işaret etti ve diğer askerlerin duyamayacağı bir yere gittiler. "Ne kadar altının var?" diye sordu Roo.

Erik gözlerini kırpıştırdı. "Altın mı? Niçin?"

"Borç paraya ihtiyacım var." Erik güldü. "Ne için?"

"Elimde bir bilgi var," dedi Roo. "Fazla zamanım yok. Yirmi bin altına ihtiyacım var. Yaklaşık on dört binim var ve üç dört bin daha çıkarabilirim. Sadece bu yatırıma katılmak isteyip istemediğini sormaya geldim." Erik düşündü. "Eh, gideceğim yerde çok fazla altına ihtiyacım olacağını sanmıyorum." Roo, Erik ile çoktan vedalaşmış olduklarını fark edince gözlerini kırpıştırdı. "Ne zaman gidiyorsun?"

Erik, "Yarından sonraki gün, ama bunu hiç kimseye söyleme," dedi.

Roo, "Özür dilerim Erik," dedi. "Düşünemedim. Aklında bir sürü şey ve yapacak bir sürü işin var."

"Aslında her şey oldukça kontrol altında." Bir an dikkatle Roo'ya baktı. "Önemli bir şey mi?" "Çok," dedi Roo. "Daha eve bile gitmedim."

"Pekâlâ, benimle gel."

Roo'yu Şansölye'nin saraydaki ofisine götürdü. Dük James'in sekreteri, "Buyurun?" dedi. "Bir süredir maaşımı almadığım aklıma geldi. Ne kadar param olduğunu söyleyebilir misiniz?" Sekreter, "Bir dakika efendim," dedi. Deri ipleri olan büyükçe bir defter açıp göz attı.

İç kapı açıldı ve Lord James özel ofisinden çıktı. "Von Darkmoor," dedi başıyla selam vererek, ardından Roo'yu gördü. "Avery? Hangi rüzgâr attı seni? Tekrar asker olmayı mı düşünüyorsun?" Roo, soruyu komik bulmamasına rağmen gülümsedi. Sonuçta adam

Krondor Dükü'ydü. "Lordum," dedi selam vererek. "Hayır, bir yatırım yapmak için arkadaşımdan borç istemeye geldim." James durdu ve gözleri kısıldı. "Yatırımcılar mı arıyorsun?" "Evet," diye yanıtladı Roo.

Yaşlı Dük bir süre Roo'nun yüzünü inceledi, ardından onu takip etmesini işaret etti. "İçeri gelin, ikiniz de."

İçeri girdiklerinde James Erik'e kapıyı kapamasını işaret etti ve yalnız kaldıklarında oturdu. Roo'ya bakarak, "Yine ne numaralar çeviriyorsun?"

Roo gözlerini kırpıştırdı. "Numara falan çevirdiğim yok lordum. Bana büyük kâr sağlayabilecek bir bilgi aldım."

James arkasına yaslandı. "Bu bilgiyi benimle paylaşmak ister misin?"

"Kusura bakmayın ama, hayır lordum."

Dük James güldü. "Oldukça açık sözlüsün. İzin ver de başka bir şekilde söyleyeyim: anlat!" Roo önce James'e, ardından da Erik'e baktı ve sonunda, "Pekâlâ, ama sadece yatırımımı engellemeyeceğinize söz verirseniz söylerim lordum," dedi.

Erik, Roo'nun Dük'e saygısızlık etmesinden dolayı mahcup olmasına karşın, Dük oldukça keyifli görünüyordu. "Söz vermiyorum genç Rupert, ama düşündüğün miktarlarda paranın pek ilgimi çekmediğini söylediğimde bana güven. İlgi alanlarım daha çok ülkenin güvenliği ve iyiliği için yapılacak şeylerdir."

"Pekâlâ," dedi Roo, "edindiğim bilgi Özgür Şehirler'deki buğdayla ilgili."

"Ne olmuş onlara?" diye sordu James, ilgi bir şekilde. "Çekirge istilası."

James doğruldu, gözlerini kırpıştırdı ve ardından kahkahalarla gülmeye başladı. "Peki sen bunu nereden öğrendin?"

Roo, Quegli tüccarın Sarth'a getirdiği şey hakkındaki haber zincirini ayrıntıya girmeden anlattı ve bitirdiğinde James, "Ne yapmayı düşünüyorsun, Batı'daki bütün buğdayı alıp, ardından Özgür Şehirler'in ticari temsilcilerini rehin tutmayı mı?"

Roo kıpkırmızı oldu. "Pek sayılmaz. Yapabildiğim kadar çok tahıl gemisi sigorta ettirmek istiyorum. Bir sendika kurmak istiyorum. Bu zaman alır, bu yüzden Barret'in yerinde bana kefil olabilecek birilerini bulmam gerekiyor çünkü zaman hızla geçip gidiyor." "Bu iyi bir plan," dedi James. Küçük bir zil alıp çaldı. Bir kalp atımı süresi içinde kapı açıldı ve Dük'ün sekreteri, "Lordum?" dedi. "Krallık'ın genç von Darkmoor'a kaç altın borcu var?" "Yaklaşık bin altın lordum."

James çenesini ovuşturdu. "Bin altını öde ve," gözlerini kıstı, "gelecek yıl ödeyeceğimiz miktardan iki bin altın da avans ver." Adam sebebini merak ettiyse bile hiçbir şey söylemedi, sadece başıyla hafifçe selam verip kapıyı kapadı. Kapı tamamen kapanmadan Dük James, "Ve torunum Dash'ı çağır."

"Emredersiniz lordum," diye geldi yanıt kapı kapanırken. Dük ayağa kalktı ve "İki torunum da Rillanon'dan bana hizmet etmek için geldi," dedi. "Oğlumun bize katılmadan önce ayarlaması gereken birkaç işi var o yüzden ebeveynleri hâlâ başkentte." Masanın etrafından dolaşıp, "Büyük olan James'in, büyük amcası William gibi orduya karşı büyük bir ilgisi var," dedi. James gülümsedi. "Ama Dashel... aaa, olağandışı... yeteneklerini kullanacağı düzgün bir iş arıyorum diyelim."

Elini Roo'nun omzuna koydu. "Sence bu 'çok yakında patlayacak' girişimde zeki bir delikanlıya ihtiyacın olabilir mi Bay Avery?"

Roo bir soylunun torununu, arkasında bir çıban istediği kadar işe almak istiyordu, ama konuşmanın nereye varacağını hissederek, "Lordum, şirketime parlak ve yetenekli bir delikanlı almaktan çok mutlu olurum... tabii anlayışla karşılayacağınız gibi, çırak olarak," dedi. "Yüksek statüsünden dolayı adam kayıramam."

James bu son söylenene güldü. "Rupert, eğer benim geçmişime dair herhangi bir fikrin olsaydı... boş ver. Sanırım bu çocuğun çabuk öğrendiğini fark edeceksin. Burada biraz ayakaltında dolaşıyor."

Kapı vurulunca James, "Gir," dedi.

Kapı açıldı ve içeri genç bir adam girdi. Roo bir Dük'e, bir de torununa baktı. Benzerlik şaşırtıcıydı. Aynı boydaydılar. Belki çocuk bir parmak daha uzun olabilirdi. Yaş farkı olmasa, büyükbaba ve torun değil de, kardeş oldukları sanılabilirdi. Ama Dük sakallı ve saçları neredeyse beyazdı, delikanlıysa tıraşlı ve saçları kıvırcık kahverengi lüleler şeklindeydi.

"Şansını ticarette denemeye ne dersin?" diye sordu Dük.

"Ağzındaki bakla nedir büyükbaba?" diye karşılık verdi delikanlı.

"Seni kumar salonlarından ve meyhanelerden uzak tutacak bir şeyler Dash. Yeni işverenin Bay Avery ile tanış."

Roo başını salladı. Genç adam artık Avery ve Oğlu'nun bir çalışanı olduğu haberinden buruk bir şekilde memnun görünmesine karşın, sadece başını salladı. Tek söylediği "Bayım" oldu. "Şimdi, Bay Avery ile git ve Barret'e gittiğinizde Jerome Masterson'ı görmek istediğini söyle. Kendini tanıt ve Bay Avery'nin küçük sendikasını kurması için her türlü kolaylığı sağlarsa, bunu büyük bir kişisel iyilik olarak sayacağımı söyle."

Roo'ya dönüp, "İyi şanslar," dedi. "Umarım çabucak batmazsın." Erik'e, "Umarım sen dönene kadar Rupert'in senin için bir kenara koyacağı bu engin servetin tadını çıkarabilecek zaman bulursun," dedi.

Erik başını salladı. "Buna evet derim efendim."

Dük Dash'a dönüp, "Ara sıra bizi ziyarete gel seni serseri," dedi.

Delikanlı, "Bu, beni bir kez daha saraydan kovduğun anlamına mı geliyor?" diye sordu. James güldü. "Onun gibi bir şey. Seni kovana kadar Bay Avery'nin çırağısın, bu yüzden o seni nereye yerleştirirse orada yaşayacaksın."

Roo, Luis, Duncan ve Jason'ın paylaştığı zaten dar olan odayı düşündü, ama bir şey demedi. Üç adam Dük'ün ofisinden çıktı ve Roo güçlükle nefes aldığını fark etti; önündeki fırsat olasılığından dolayı çok heyecanlıydı.

Yanında Krallık'taki en güçlü soylunun torunu olan yeni çırağı ile şehir kapısına doğru giderken, Erik'in hoşçakal dediğini zar zor duydu.

-13-
KUMAR

Roo boğazını temizledi.

Kapı garsonu döndü ve Roo garsonun Kurt olduğunu görünce irkildi. Eski düşmanı gözlerini kısıp, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Jerome Masterson ile konuşmak istiyorum," dedi Roo düz bir sesle, Kurt'ün nezaketten yoksunluğuna aldırış etmeyerek.

Kurt bir kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Dönüp Roo'nun tanımadığı başka bir garsonun kulağına bir şeyler fısıldadı ve çocuk başını sallayıp çabucak uzaklaştı. "Burada bekle," dedi Kurt, uzaklaşarak.

"Suratsız bir herif, değil mi?" dedi Dash. "Daha hiçbir şey görmedin," dedi Roo.

İkinci garson ve Kurt birkaç dakika sonra döndü ve Kurt, "Bay Masterson üzülerek şu anki programının seninle görüşmek için uygun olmadığını bildirdi," dedi. "Belki başka bir zaman…" Roo sinirlenmeye başladı. "Dur da tahmin edeyim Kurt. Onu kimin görmek istediğini açıkça belirtmeyi unuttun." Roo sallanan parmaklığı iterek geçince Kurt bir adım geri çekildi.

"Bana Şehir Muhafızlarım çağırttırma Avery!" dedi Kurt. Roo genç garsona yaklaşmasını işaret etti.

Çocuk biraz duraksayarak geldi. "Bay Masterson'a ne dedin?"

Çocuk Kurt'e, ardından da Roo'ya baktı. "Ona Kurt'ün bana söylememi istediği şeyi söyledim: eski bir garsonun onunla bir çift laf etmek istediğini."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Roo. Çocuğa, "Geri gidip Bay Masterson'a, Avery ve Oğlu'ndan Rupert Avery ile Krondor Dükü'nün

torununun biraz zamanını alacağını söyle," dedi. Dük'ten bahsedilince, Dash, muzip bir sırıtışla yapmacık bir yan baş selamı verdi ve Kurt'ün rengi benzi attı. Kurt artık tamamen kafası karışmış garsona bakıp, "Git!" dedi.

Birkaç dakika sonra garsonla birlikte iki adam geldi. İçlerinden birinin Sebastian Lender olması Rupert'i hem şaşırttı, hem de sevindirdi. "Genç Avery," dedi Lender, elini uzatarak. El sıkıştılar. "Baylar, size Krondor Dükü'nün torunu ve şirketimin en yeni üyesi Dashel'i takdim ediyorum." "Ben de Jerome Masterson'ı takdim ediyorum," dedi Lender, yanındaki tıknaz adamı kastederek. Masterson'ın kısa kesilmiş kırçıllı sakalları vardı ve saçları yakasına geliyordu. Kıyafetleri kaliteli ama sadeydi ve çok az mücevher takıyordu.

"Lütfen benimle gelin," dedi Masterson, onları kahve evinin ana salonuna yönlendirerek. Kurt'ü ağzı açık arkada bırakıp giderlerken Roo dönüp, "Kuzenim Duncan birazdan buraya gelecek," dedi. "Lütfen geldiğinde ona masamızı gösterin."

Köşedeki büyük bir masaya otururlarken kahve siparişi verildi ve Masterson, "Büyükbaban ve ben eski arkadaşız Dash," dedi. "Çocukluk arkadaşı."

Dash sırıttı. "Sanırım anladım."

Roo da anlamıştı. O akşam Şakacılar'ın liderinin karargâhının dışında duyduklarını düşününce, yasalara uygun bir yaşama geçen tek hırsızın Dük olmadığını tahmin etti. Üstelik düzgün görünüşüne rağmen her zaman bir hırsız olma olasılığı da vardı. Masterson, "Garip bir şekilde... ona çok benziyorsun," dedi. "Onunkilere çok benzeyen huyların da var mı?" diye sordu göz kırparak.

Dash güldü. "Hayatımda bir ya da iki duvara tırmandım, ama asla keseleri kesecek beceriye sahip olamadım. Annem bu gibi şeylere kaşlarını çatıyor."

Hepsi güldü ve kahveler geldi. Kahvelerini alırlarken, Lender, "Eee, Bay Avery," dedi. "Mesajınız bize ulaştığında müşterilerimden biriyle birtakım günlük işlerimi hallediyordum. Neler oluyor?" Roo, Masterson'a göz atınca adam başını salladı. "Lender benim dava vekilim ve hukuk danışmanımdır; onu tanımasan da burada olacaktı. Yanılmıyorsam bu sıradan bir ziyaret değil, yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsunuz bayım," dedi Roo. Boğazını temizleyerek, "Bir sendika kurmak istiyorum." Lender Masterson'a göz attıktan sonra, "Bir sendikaya katılmayı mı kastediyorsun?" diye sordu. "Hayır, bir yatırım için belli bir sendika kurmak istiyorum."

Masterson, "Ben birkaçına ortağım," dedi. "En baştan başlayacağına birine ortak olmanın çok çok daha kolay olacağını, söyleyebilirim."

Roo, "Burada yalnızca kısa bir süre çalıştım, ama bu gibi işlerden anladığım kadarıyla, eğer bir sendikaya katılıp bir yatırım yapmayı önerirsem ve ortaklar olumlu oy verirse, hiç şansım kalmaz," dedi.

"Evet, bu doğru," dedi Masterson,

"Ama belli bir yatırım için kendim kurarsam, o zaman sadece katılmak isteyenler ortak olur." "Bu da doğru," dedi Lender.

"Pekâlâ, bu meseleye fazla girmeden önce," dedi Masterson, "girişiminiz hakkında bir şeyler duyalım da en baştan başlamanın akıllıca olup olmadığına karar verebileyim."

Roo duraksayınca Dash, "Er ya da geç birisine söylemek zorunda kalacaksınız Bay Avery," dedi. Roo iç geçirdi. En büyük korkusu, kendisine kâr getirmeksizin haberden yarar sağlayabilecek durumdaki birine bunu söylemekti. Bunun Dük'ün tavsiye ettiği birinden ve Lender'ın bir müşterisinden gelmesinin olasılıkdışı olduğunu biliyordu, ama yine de duraksıyordu.

"Devam et," dedi Lender.

"Ticaret filosu sigorta ettirmek istiyorum."

"Bu tür düzinelerce sendika var zaten," dedi Masterson. "Neden yeni bir tane kuralım?"

"Özgür Şehirler'e tahıl nakliyesi yapma konusunda uzmanlaşmak istiyorum."

Masterson ve Lender birbirlerine baktı. Masterson, "Bu genellikle oldukça düşük kazançlı ve düşük riskli bir yatırımdır genç adam; tabii Quegliler saldırı havasında değilse," dedi. "Ama son zamanlarda sakin oldukları için, insan nispeten sönük bir girişimde uzmanlaşmayı istemenin farklı bir sebebi olduğundan kuşkulanıyordu."

Roo biraz kızardı. "Yakında böylesi bir nakliye isteğinin artacağına ve Özgür Şehirler'e çok fazla nakliye gerekeceğine inanıyorum, bu yüzden de bazı çok ayaklı seferleri sigorta edecek bir konumda olmayı düşünüyorum."

Masterson Lender'a baktı. "Delikanlı bir şeyler biliyor." Öne doğru eğilerek, sesini alçalttı. "Ağzındaki baklayı çıkart Rupert. Ne olursa olsun, katılımına ve verdiğin habere bağlı olarak tam bir hisse alacağına söz veriyorum."

Roo masadaki üç kişiye de göz attıktan sonra sessizce, "Çekirge istilası," dedi.

"Biliyordum!" dedi Masterson, masaya bir şaplak indirerek.

Lender, "Özgür Şehirler'de çekirge istilası olduğunu mu biliyordun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Masterson. "Bu delikanlının iştahını kabartan bir şeyler olduğunu biliyordum." Tekrar sesini alçaltarak, "O taraflarda üreyen yirmi-yıl çekirgesi denilen bir böcek türü var," dedi.

"Önümüzdeki yıl bekleniyorlardı, ama bazen bir yıl önce, bazen de bir yıl sonra geliyorlar. Gerçekten yolda olduklarına dair herhangi bir haber..." Masterson kafasını kaldırıp bir garsona el etti ve garson

hemen yanlarına geldi. Masterson, "Bay Crowley ile Bay Hume'un yukarıda olup olmadığına bakar mısın lütfen," dedi. "Eğer oradaysalar, bize katılmalarını rica et." Masterson Roo'ya dönerek, "Kaynağın ne kadar güvenilir?" diye sordu.

Roo haberin çalıntı mücevher satan kaçak bir deniz tüccarından geldiğini söylemeye isteksizdi.

"Oldukça güvenilir olduğunu söyleyebilirim."

Masterson sakalını sıvazladı. "Bu kumarı oynamanın birkaç yolu var. Her birinin kendine göre riskleri ve kazançları var."

İki adam yaklaştı ve Masterson oturmalarını işaret etti. Herkesi tanıştırdı. Hume ve Crowley Masterson ile birlikte birkaç farklı sendikaya ortak olan yatırımcılardı. "Buradaki genç arkadaşımız," Roo'yu gösterdi, "bize Özgür Şehirler'de tahıl sıkıntısı çekileceği haberini getirdi. Bu habere nasıl tepki verirsiniz?"

"Ne kadarlık bir sıkıntı?" diye sordu, kuşku dolu bakışlara sahip, zayıf bir adam olan Crowley.

Roo sesini alçaltıp bir kez daha, "Çekirge istilası," dedi.

"Kaynağın kim?" diye sordu göğsü hırıldayan, uysal bakışlı bir adam olan Hume.

"İki hafta önce Sarth'a uğrayan Quegli bir tüccar, iş arkadaşıma Margrave Limanı'nın dışında bir çiftlikte çekirgelerin ortaya çıktığından bahsetmiş."

Masterson, "Orası ortaya çıkmaları için mantıklı bir yer," dedi.

"Eğer çocukluğumdaki kadar kötü olursa," dedi Hume, "Ylith ile Yabon'a da yayılabilirler. Batı'da ciddi bir kıtlık baş gösterebilir."

"Ve eğer Uzak Sahil yöresindeki dağları geçerlerse, daha da kötü olabilir," dedi Crowley.

Masterson Roo'ya döndü. "Bu habere göre izleyebileceğimiz üç temel yol var genç arkadaşım." Bir parmağını kaldırdı. "Tahılı şimdi almaya çalışıp depolarda saklayarak talebin artmasını bekleyebiliriz." Bir parmağını daha kaldırdı. "Senin önerdiğin gibi yapıp Uzak Sahil'e yapılan tahıl nakliyesi masraflarını sigorta ederek, her bir nakliyatın kârından bağımsız olarak kendi kârımıza bakarız." Üçüncü parmağını kaldırdı. "Ya da tahılı, satın almadan kontrol altına almaya çalışırız." "Opsiyon mu?" diye sordu Crowley.

Masterson başını sallayarak Roo'ya, "Opsiyonun ne demek olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Roo olduğundan daha zeki görünmenin bu durumda kendi aleyhine olacağına karar verdi. "Pek değil."

"Bu bölgedeki bir üretici grubuyla, belli bir fiyata tahıl almak için anlaşma yapabiliriz. Ama tahılı almak yerine, toplam fiyatın küçük bir kısmını ödeyerek tahılı alma hakkını alırız. Eğer tahılı alamazsak opsiyon parasını kaybederiz.

"Bunun avantajı, nispeten küçük miktarda altınla, çok büyük miktarda tahılı kontrol edebilmemiz." "Ama riski de, fiyatlar düşünce, her şeyini kaybetmen oluyor," dedi Dash.

"Evet," dedi Crowley. "Gerçekten anlamışsın." Masterson, "Önlem olarak piyasadan bir miktar tahıl alıp gerisini de opsiyon ile almamızı öneriyorum," dedi. "Sigorta işi ne olacak?" diye sordu Roo.

Masterson, "Hiç de sigortacılığa meraklı olmadım," dedi. "Gemiler batar. Eğer söylediklerin doğru çıkarsa, yüzen her şeyle tahıl gönderiyor oluruz ve gemilerden bazıları muhtemelen batar. Riski başkasının üstlenmesini sağlayıp ufak bir prim veririz." Masterson bir süre sessiz kaldı, ardından, "Sanırım bütün tahılı opsiyonla almalıyız," dedi. "Fiyatlar yükselmezse, satın alacağımız tahılla elde edeceğimiz korumanın bir önemi kalmaz. Riskimizi küçük bir oranda azaltırken, kâr potansiyelimizi çok fazla azaltacağız."

Hume iç geçirdi. "Kart oyunlarında hep kazanırsın." Bir süre düşündü. "Ama mantıklı konuştun. Kumar oynuyorsak, bırakın kumar oynayalım." Crowley, "Katılıyorum," dedi.

Bütün bunlar Roo için çok hızlıydı. "Bu bize kaça patlayacak?" diye sordu.

"Ne kadar altının var?" diye sordu Crowley. Roo sakin kalmaya çalışarak, "Masaya bu hafta yirmi bin altın koyabilirim," dedi.

Masterson, "İyi bir meblağ," dedi. "Aramızda yüz bin altına yükseltebiliriz. Bu kadarı bize yetecektir."

"Potansiyel kazancımız ne?" diye sordu Dash, Roo'nun yardımcısı olarak görüldüğü gerçeğine aldırış etmeden.

Hume gülüp öksürdü. "Özgür Şehirler'de büyük çapta bir tahıl sıkıntısı olursa, bire beş kazanmamız işten bile değil. Yabon'a ve Crydee'ye yayılırsa, bire on."

Masterson, "Eğer her şey umduğumuz gibi giderse genç Bay Avery, yirmi bin altınınız önümüzdeki üç ay içinde iki yüz bin altın olabilir," diye ekledi.

Roo'nun neredeyse nutku tutuldu, ama Lender, "Ya da hepsini kaybedebilirsin," dedi.

Roo sırtından yukarı soğuk bir ürpertinin çıktığını hissetti.

Masterson, "Yeni bir sendika kurmayı öneriyorum beyler," dedi. "Krondor Tahıl Tüccarları Birliği olacağız. Gerekli belgeleri hazırlar mısınız Bay Lender?"

Ardından Roo'ya dönüp elini uzattı. "Sendikamıza hoş geldiniz Bay Avery."

Roo ayağa kalktı ve üç yeni iş ortağıyla ciddiyetle el sıkıştı. Diğer iki adam masadan ayrılırken Masterson, "Yukarıda bize katılabilmeniz

için üye olarak adınızı ilan edeceğiz," dedi. Üst kattaki, üye olmayanlara yasak olan özel balkonu gösterdi. Roo'nun, kahve servisi yapmak dışında üst kata ayak basmasına izni olmamıştı. "Sizi kapıya kadar geçireyim."

Lender de yanlarından ayrıldı ve ana girişe doğru yürürlerken Masterson elini Roo'nun omzuna koydu. "Altını ne zaman getirebilirsin Rupert?"

"Önümüzdeki iki gün içinde Bay Masterson."

"Bana Jerome de."

"Siz de bana Roo deyin; herkes öyle der."

"Pekâlâ Roo. Altını elinden geldiğince çabuk getir. Belgeler imzalanmaya hazır olduğunda Lender ofisine haber gönderir."

Kapıya vardıklarında, Roo Duncan'ın içeri girdiğini gördü. Diğer kapıdan da, Roo'nun Jacob Esterbrook olarak bildiği yaşlı bir adam girdi. Ama onun yanında Roo'yu neredeyse sendeletecek güzellikte genç bir kadın yürüyordu. Genç kadını gören Duncan'ın ağzı açık bakakaldığını gördü. Mükemmel, diye düşündü Roo. Saçlarını son moda yaptırtmıştı; yüzünü bukleler çevreliyor ve başının arkasından, altın bir hale şeklinde lüleler sarkıyordu. Koyu mavi kocaman gözleri ve yanaklarında hafif bir kırmızılık vardı. İnce yapılıydı ve soylu gibi hareket ediyordu. "Ah, Esterbrook!" dedi Masterson. "Seninle tanıştırmak istediğim birisi var."

Masterson, Esterbrookların arabasının kapısını açtıktan sonra oraya ilk önce varmaya çalışan telaşlı garsona aldırış etmeyerek korkuluktaki sallanan kapıyı açarken, Esterbrook başını salladı.

"Sylvia," dedi Masterson, başıyla selam vererek.

"İyi günler Bay Masterson," dedi kız Roo'nun kanını kaynatan bir gülümsemeyle.

"Jacob Esterbrook," dedi Masterson, "en önemli üyelerimizden birisidir, sizi en yeni üyemiz Bay Rupert Avery ile tanıştırmama izin verin."

Esterbrook'un ifadesi değişmedi. Ama bakışlarındaki bir şey Roo'yu rahatsız etmişti. Esterbrook, "Grindle ve Avery mi?" diye sordu.

Roo, "Artık Avery ve Oğlu efendim," dedi. Elini uzattı. Esterbrook bir an uzatılan ele baktı, ardından tuttu, çabucak sıktı ve bunun bir formaliteden fazla bir şey olmadığını açıkça belli eden bir şekilde bıraktı. Tavırlarındaki bir şey, Bay Esterbrook'un Barret'in en yeni üyesinden pek hoşlanmadığını anlatıyordu.

Ardından Roo Sylvia'nın kayıtsızca kendisine baktığını görünce bir şeyden emin oldu: Krondorlu Esterbrooklar, Rupert Avery'nin arkadaşlığıyla özellikle ilgilenmiyordu. Roo, gözlerini Sylvia'dan alamadığını fark ederek yavaşça Dash'a döndü. "Ah..." diye başladı. "Yeni yardımcımı takdim edebilir miyim?"

Sylvia, sanki daha iyi duymak içinmiş gibi çok hafifçe öne eğildi. "Evet?" dedi sessizce. Kontrolü Dash ele aldı. "Dashel," dedi gülümseyip başıyla selam vererek. "Sanırım büyükbabamı tanıyorsunuz."

Esterbrook, "Öyle mi?" dedi.

"Dük James," dedi Dash yapmacık bir saflıkla.

Esterbrook ile kızının tavırları anında değişti. Adam ve kızı gülümsedi ve kızın gülümseyişi genişlerken, Rupert kalbinin daha da şiddetli atmaya başladığını fark etti. "Elbette," dedi

Esterbrook, Dash'ın elini tutup içtenlikle sıkarak. "Lütfen kendisine benden selam söyleyin."

Sylvia ışık saçan gülümsemesini Roo'ya çevirdi. "Bir ara bize akşam yemeğine gelmelisiniz Bay Avery. Israr ediyorum."

Roo başını sallarken güçlükle konuşabildi. "Çok isterim."

Dash sırıtarak Masterson'a döndü. "Gitmemiz gerekiyor efendim. Yarın yine geliriz." "İyi günler öyleyse," dedi Masterson. Veda Esterbrook ve kızı tarafından da tekrarlandı. Dash Roo'yu kibarca kapının dışına itti ve çıkarlarken Duncan'ı da kolundan tutup çevirdi. Ağzı açık kalan iki kuzene, "İkinizin de daha önce hiç güzel bir yüz görmediğini sanıyorum," dedi. Roo o gece eve geç gitti. Duncan'ın getirdiği haberlerle uğraşmak yarım gününü almıştı; uyuşturucudan kurtulmak hem mümkün, hem de tehlikeliydi ama kâr potansiyeli çok yüksekti.

Ama Katherine böyle bir alışverişle ilgilenebilecek herhangi birini tanımıyordu.

Bir de Dash'a kalacak yer bulma sorunu vardı. Roo, Jason ile Dash'ın dükkânda kalmasını sağlamak için, birkaç gün içinde Luis ile Duncan'a kalacak yer ayarlayacağına söz vermişti, ama şimdilik şirketlerine en son katılan kişinin depodaki arabaların üstündeki eğreti tavan arasında uyuması gerekecekti. Krallık'taki en güçlü soylunun torunu bu söylenenlere bozulmuşsa bile, belli etmemişti. Roo, delikanlının nispeten kısa olan yaşamında çok daha kötü yerlerde kalmış olabileceğini tahmin ediyordu. Bir an saraydan tekrar kovulup kovulmadığını sormayı düşündü, ama vazgeçti.

Jason ve Roo Sarth'tan gelen mücevherlerden çabucak kurtulma planları yapmak için birkaç saat oturmuştu. Roo'nun teklifinin ayrıntılı olarak taslağını çizmek için Helmut Grindle'ın eski bir iş arkadaşı olan Salador'daki bir mücevher komisyoncusuna gönderilmek üzere bir mesaj hazırlamışlardı ve bu iş bitene kadar hava kararmıştı.

Roo eve gitmiş ve kapıyı açmak için anahtarını kullanmıştı. Herkesin çoktan yatmış olduğunu anladı ve sessizce üst kata çıktı. Karanlıkta Karli'nin uyuduğunu gördü. Yanındaki ufak şekli fark edince öne doğru eğildi. Ardından bebeği gördü.

Odanın karanlığında bebek şekilsiz, battaniyeye sarılmış bir yığından biraz fazlası gibi görünüyordu ve Roo bebeğin ufak burnunu güçlükle görebiliyordu. İçini güçlü bir babalık duygusunun kaplamasını bekledi, ama hiçbir şey olmadı. Ardından uyuyan karısına baktı ve neredeyse hiçbir şey hissetmedi. Doğrularak iç geçirdi. Yorgunluktandır, dedi kendi kendine. Ve aklı birden önündeki yatırımlarla ilgili endişelerle doldu. Eğer kandırılmışsa, son iki yılda kazandığı her şeyi kaybedecekti. Genç ve her şeye yeni baştan başlayabilecek birisi olmasına rağmen, herhangi bir başarısızlığın, gelecekteki büyüklük ve zenginlik şansını elinden alacağını da biliyordu.

Çizmelerini çıkarırken yumuşak bir ses, "Roo?" dedi.

Çizmelerinden birini yere bırakırken homurdandı. "Evet," dedi sonra fısıldayarak. "Döndüm." "Nasılsın?" diye sordu Karli.

"Yorgunum," dedi Roo. "Sana anlatacak çok şeyim var, ama sabah."

Bebek kıpırdandı ve ardından birden ağlamaya başlayınca Roo, "Ne oldu?" diye sordu.

Karli karanlıkta doğrulup, "Hiçbir şey," dedi. "Acıktı. Hepsi bu. Gece iki ya da üç kere beslenmesi gerekiyor."

Roo bir çizmesi ayağında, diğeri yerde sandalyeye oturdu ve "Bu ne kadar böyle devam edecek?" diye sordu.

Karli, "Dört ay, belki daha uzun," dedi

Roo ayağa kalktı, çizmesini aldı ve "Eski odanda yatacağım," dedi. "Yarın ikimizin de yorgun olmasının bir anlamı yok. Yapacak bir sürü işim var. Kalktığımda anlatırım."

Kapıyı arkasından kapatıp Karli'nin eski odasına gitti. Giysilerini çıkararak, Karli ile birlikte bebeklerini yaptıkları yere uzandı ve karanlıkta aklında şu düşünceler dolanmaya başladı: önce, birkaç ayda on yıllık kâr etme olasılığının sevinci, ardından fakir kalma

olasılığının getirdiği korku. Sonra kazandığı parayı nasıl çoğaltacağının planlarını yaptı ve ardından önündeki felaketten en iyi nasıl kurtulabileceğini düşünürken, yükselen korkusunu hissetti. Ama gittikçe uyku bastırırken, aklının büyük mavi gözleri ve altın sarısı saçları olan harika bir yüze ve midesini düğümleyen bir kahkahaya kaydığını fark etti.

Sonunda şafakta uykuya daldı.

Roo, başı dün gece içki içmiş gibi bulanık bir halde alt kata indi. Karli'yi Abigail'i emzirirken mutfakta buldu ve görev bilinciyle karısını yanağından öptü. "Özledik seni," dedi Karli. "Evde olmak güzel," dedi Roo Rendel ona dumanı tüten bir fincan kahve doldururken. Barret'te çalışırken güne bir fincan kahveyle başlama alışkanlığı edinmişti ve buraya taşındığında yaptığı ilk iş eve kahve almak olmuştu.

Roo bebeği inceledi. Küçük şekil, elleri gelişigüzel yönlere hareket edip küçük gözleri açılıp kapanarak annesinin kollarında yatıyordu. Ara sıra onun olduğu tarafa bakıyordu. Roo o arduaz mavisi kürelerin ardında neler olduğunu merak ediyordu. "Bu renk göz hiç görmemiştim," dedi.

Karli güldü. "Çoğu bebeğin gözleri bu renktir. Büyüdüğü zaman kahverengi ya da mavi olacaklar." Roo'nun tek söylediği "Öyle mi?" olmuştu.

"Yolculuğun iyi geçti mi?" diye sordu Karli.

"Çok," dedi Roo. "Bir bilgi edindim." Bir süre sessizliğe gömüldü, ardından bir anda, "Bir sendika kuruyorum," dedi.

Karli, "Babam geleceğini başka insanlara bağlama konusunda her zaman dikkatliydi," dedi. Roo Karli'nin neredeyse taptığı merhum kayınbabasıyla kıyaslanacak bir ruh halinde değildi, ama bu yorumu sanki sadece bir gözlemmiş gibi kabul etti. "Riski azalttığı doğru," dedi Roo. "Ama benim hayallerim babanınkilerden çok öte Karli ve

sana ve bebeğe zengin bir gelecek hazırlayacaksam, bazı risklere girmeliyim."

"Bu yatırım riskli mi?" diye sordu Karli. Aşırı bir endişeden çok, ilgili gibi görünüyordu.

Roo inandırıcı bir şekilde omuz silkemeyeceği için sadece, "Evet," dedi.

"Bu işin başarılı olacağına inanıyor musun?" Roo başını salladı. "Sanırım birkaç ay içinde hayal bile edemeyeceğin kadar zengin olacağız."

Karli hafifçe gülümsedi. "Ben her zaman zengin olduğumuzu düşünmüştüm; bu evin çok ihtişamlı görünmediğini biliyorum, babam dikkat çekmektense daima sade bir görünüşü korumaktan hoşlanırdı. Her zaman güzel yiyeceklerimiz, şarabımız ve yeni kıyafetlerimiz vardı. Bir şey istiyorsam, sadece söylemem yeterli olurdu." Roo'nun yorgunluğu ve siniri bu konuşmayı dayanılmaz bir hale getiriyordu. Kahvesini bitirip kalktı. "Dükkâna gitmem gerekiyor." Karısını bir kez daha görev bilinciyle yanağından öptü ve uykuya dalmış bebeğe göz attı.

Çocuk için herhangi bir şey hissedip hissetmediğini düşünmesi Roo'ya çok garip geliyordu. "Akşam yemeğine gelecek misin?" diye sordu Karli. "Tabii ki," dedi Roo. "Neden gelmeyeyim ki?" Yanıt beklemeden hızla evden çıktı. Dükkâna girdiğinde Duncan seslendi. "Nerede kaldın?" Roo sinirli görünüyordu. "Uyuyordum. Bilirsin, gözlerini kaparsın ve uzun bir süre hareket etmezsin."

Duncan sırıtıp, "Ah, ölmeyi kastediyorsun," dedi. "Yeni iş ortakların bir an önce Barret'e gitmeni istiyor."

"Jason!" diye bağırdı Roo kuzenine arkasını dönerken. "Neredesin?" Jason ve Dash küçük ofisten çıktı ve Jason, "Evet?" dedi.

"Altınımız nerede? Kasada mı?"

"Evet."

"Ne kadar altınımız var?"

"Bu hafta ödeme yapmamız gereken yerler var, ama şu anda yirmi bir bin altı yüz kırk yedi altınımız ve birkaç gümüşümüz var."

Roo Dash ile Duncan'a, "Kasayı bir arabaya koyup kahve evi ne getirin," dedi. "Ben çıkıyorum." Aceleyle dükkânın ön kapısından sokağa çıktı. Kalabalığın arasında ilerlemesi sanki hayatının en sıkıntılı sınavını vermeye çalışıyormuş gibi hissetmesine yol açmıştı, bu işi bitirmek için çok sabırsızdı.

Kahve evine ulaştı ve gözlerini kırpıştıran kapı garsonuna aldırış etmeden doğruca içeri girdi. Başgarson McKeller ona doğru geliyordu ve Roo ikinci kata çıkan merdivenlere doğru giderken, "Hoş geldiniz Bay Avery," dedi.

Roo sırıtmasına engel olamadı. Artık bir üyeydi! Basamakları ikişer ikişer çıkıp önceden büyükçe bir servis tepsisi taşıdığı üst kata ulaştı. Etrafa göz atınca Masterson'ın masasını ve orada oturan üç ortağıyla Lender'ı gördü.

"Gelebilmene sevindim," dedi Masterson yavan bir şekilde.

"Umarım sizi çok bekletmemişimdir," dedi Roo otururken. "Yeni doğmuş bir bebeğim var ve evde işler biraz karışık. Dün gece iyi uyuyamadım."

Dört adam da anladıklarını belirten sesler çıkardı ve kendi çocuklarıyla ilgili kısa yorumlar yaptı, ardından Masterson, "İşte beyler: yeni ticaret sendikamızı biçimlendiren belgeler," dedi. Belgelerin birer kopyasını dağıttı ve Roo düzgün bir el yazısıyla yazılmış kâğıtlara baktı.

İki kere okudu ve anladığını düşündü, ama emin değildi. Bir paragrafı gösterip, "Bay Lender, bunu bana açıklayabilir misiniz lütfen?" dedi.

Lender gösterilen paragrafa baktı. "Bu madde, bu anlaşmaya yatırdığınız altın haricindeki taşınmaz ve taşınabilir mallarınızı herhangi bir zarara karşı koruyor."

Roo gözlerini kırpıştırdı. "Anlaşmanın ötesinde nasıl borçlanabiliriz ki?"

Masterson, "Genellikle borçlanmayız, ama bazen ortaklık bazında kararlar almayı gerektirecek durumlar ortaya çıkar ve zaman zaman kredi almamız gerekir," dedi. "Eğer nakde ihtiyacımız olur ama elimizde nakit olmazsa, yeni ortaklar almak ya da bir tefeci tek seçeneğimiz olur. Eğer kredi alırsak, kendi kişisel işlerimizi, hatta evlerimizi ve aile yadigârlarımızı da teminat olarak göstermemiz gerekir. Bu normal bir şey..."

Roo kaşlarını çattı ama bir şey demedi. Ardından, "Ama hiç kimse bunu onayımız olmadan yapamaz değil mi?" diye sordu.

Masterson gülümsedi. "Dört kişiyiz. Bunu yapmak için üçe bir çoğunluk olması gerekir." Roo emin değildi, ama başını salladı. Lender, "Önünüzdeki belgeleri imzalayıp sağınıza geçirir ve ardından tekrar imzalarsanız, bütün kopyaları işleme koyabiliriz," dedi.

Bir garson geldi ve Roo kafasını kaldırıp bakmadan kahve ısmarladı. Adının altını dört kere imzaladı ve bitirdiğinde, elinde şehrin yüksek riskli para işi yapan zümresine giriş kartını tutuyordu.

"Şimdi," dedi Crowley, "miktarlara gelelim."

Hume, "On beş bin altınlık bir konum benim için yeterli," dedi.

Crowley, "On beş bin benim için de yeterli," dedi.

Masterson, "Bay Avery?" dedi.

"Yirmi bir bin altın. Ama hafta sonuna kadar arttırabilirim." Masterson bir kaşını kaldırdı. "Çok iyi.

Bu elli bir bin altın demektir." Bir süre masada parmaklarını tıkırdattı. "Bu sabah, Özgür Şehirler'e tahıl nakliyeleri hakkında dikkatli soruşturmalar yapıldığını duydum, bu yüzden de genç arkadaşımızın bir şeylerin peşinde olduğunu düşünmeye başladım. Sendikanın değerini yüz bin altına çıkartacak bir konumu dolduracağım." Üç ortağına baktı. "Eğer içinizden biri daha fazla aracılık yüklenimi yapmakla ilgileniyorsa, o zamanki buğday fiyatına bağlı bir prim karşılığında konumumun üçte birini bırakırım." Lender, "Beyler, kredi mektuplarınız?" dedi.

Üç adam ceketlerinin içine uzanıp mektuplarını çıkardı. Roo şaşkın görünüyordu. "Altını buraya getirtiyordum. Birkaç dakika içinde burada olur."

Üç adam da güldü. "Bay Avery," dedi Lender, "insanların altınlarını şehrin muhasebe bürolarından birindeki bir hesapta tutması ve parayı kredi mektuplarıyla kullanması olağandır." Sesini alçalttı. "Altının gerçekten verilmesi gerekseydi burada, taşımak için birkaç araba gerektirecek miktarla uğraştığımızı göreceksin."

Roo emin değil gibi görünüyordu ama, "Benim böyle bir hesabım yok," dedi.

Lender, "Şehirdeki en saygın tefecilik şirketlerinden birinde bir hesap açmanıza yardım ederim," dedi. "Yirmi bir bin altınla ortaklığa katılmak istediğinizi not alıyorum."

Roo başını salladı. "Bu hafta daha fazla altın gelirse, Bay Masterson'ın... konumunun bir kısmını satın almak isteyebilirim."

Lender başını sallayıp bunu not etti.

"Öyleyse hazırız," dedi Masterson.

Roo arkasına yaslandı. Burada çalışırken, olanların ayrıntısı hakkında pek bir bilgisi olmamasına rağmen, birazdan olacaklara birkaç kere tanık olmuştu, ama daha önce bu olanlara hiç bu derece hevesli bir ilgi duymamıştı.

Lender kalkıp, alt kata yukarıdan bakan korkuluklara gitti ve sesini yükseltti. "Beyler, buğday için opsiyon talep ediyoruz. Krondor Tahıl Tüccarları Birliği adında yeni bir sendika kuruldu. Hafta sonuna kadar değişikliklere tabii olmak üzere, yüz bin altına kadar, en iyi fiyatları bekliyoruz." Miktar söylenince hafif bir uğultu oldu ama ardından ortamdaki ses normale döndü. Yarım saat sonra bir garson bir not getirdi. Garson notu Lender'a verdi, Lender da Masterson'a uzattı ve o da okudu. "Altı gün içerisinde Krondor Limanı'nda teslim edilmek üzere kilesi iki gümüşten elli bin kilelik bir teklif aldık," dedi.

Roo kafasında hesap yaptı. Bu on bin altın demekti. Hume, "Hangi koşullarla?" diye sordu. "Yüzde on beş."

Crowley güldü. "Dur tahmin edeyim. Amested'den gelmiş." Masterson güldü. "Evet." "Ağız arıyor," dedi Crowley. "Bir şeylerin peşinde olduğumuzu düşünüyor ve ne olduğunu öğrenmek istiyor."

Kâğıdı Masterson'dan alıp bir not yazdı. "Ona, kilesi dört bakırdan elli bin kile tahılı yüzde üçten, altmış günden sonra haftalık yüzde beş geç teslimat faiziyle alacağımızı yazdım." Masterson neredeyse kahvesini püskürtecekti. Güldü. "Meraktan çatlayacak."

"Bırakalım çatlasın."

Hume Roo'ya baktı. "Zamanla Amested ve aşağıdakilerle tanışırsın. Kendini riske atmadan daima kimin ne yaptığını öğrenmeye çalışır. Eğer bir vurgun olduğunu düşünürse, vadeli işlem fiyatından buğdayı şimdi alır ve opsiyonlarımız bittiğinde bize yüksek fiyattan satar. O hayır diyeceğimizi bildiği bir fiyat teklif etti, biz de onun hayır diyeceğini bildiğimiz bir fiyat teklif ediyoruz." Roo, "İyi de, ona neden evet diyeceği bir fiyat teklif etmiyoruz?" diye sordu.

Masterson, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Demek istediğim, onun sikkeleri de herhangi birisininki gibi altın ve biz bu işten para kazandığımız sürece onun para kazanıp

kaybetmesi bizi ilgilendirmez. Bu adamı bir fiyat belirlemek için kullanabilirsek ve haber yayılırsa..." Roo omuzlarını silkti.

Crowley'nin kösele gibi suratı geniş bir sırıtışla ikiye ayrıldı. "Zeki bir gençsin, değil mi Avery?" Masterson elini uzatınca Crowley notu ona verdi. Masterson notu buruşturup fırlattı ve genç garsona yeni bir parşömen ve kalem getirmesini işaret etti. İstedikleri gelince bir not yazdı. "Ona ödeyeceğimiz fiyatı açık açık yazacağım. Kilesi bir gümüşten, yüzde onla, altmış gün içinde limana teslim. Yüz bin altın teminatla, bir milyon altına kadar almayı garanti ediyoruz."

Yaşlı Hume kahkahasını bastırmaya çalışırken neredeyse gülmekten çatlayacaktı. "Çok komik. Tam olarak yaptığımız da bu, ama yaşlı Amested şimdi de yalan söylediğimizi düşünüp gerçekte neyin peşinde olduğumuzu öğrenmeye çalışacak."

Not garsona verildi ve önceki notu gönderene verilmesi söylendi. Birkaç dakika sonra altın sandığı taşıyan Dash ve Duncan göründü. İki garsondan yardım almaları gerekmişti ve Lender hemen ayağa kalkıp, "Haydutlar burayı basmadan önce bu hazineyi bir muhasebe bürosuna götürsek iyi olur," dedi.

Altın muhasebe bürosuna yatırıldı, Roo'ya yirmi bir bin altınlık bir kredi mektubu verildi ve mektup Lender'a teslim edildi. Ardından kahve evine döndüler.

Günün ilerleyen saatlerinde notlar gelmeye başladı ve Masterson onları okudu, yorumladı ve arada sırada yanıt yazdı. Arada bir sadece, "Hayır," diyor ve notu garsona geri veriyordu.

Günün sonunda ayağa kalkıp, "İyi bir başlangıç oldu beyler," dedi. "Yarın görüşürüz."

Roo kalktı ve Dash ile Duncan'ın bütün günü onu bekleyerek aşağıda geçirmiş olduklarını fark etti. Aptallığından dolayı kendine lanet etti. Bu yatırım üstündeki endişesi tamamen aklını meşgul etmiş ve işletmesi gereken bir nakliye şirketi olduğunu unutmuştu.

"Ofise git ve Jason'a yolda olduğumu söyle," dedi Dash'a. Genç soylu gittiği zaman Roo Duncan'a, "Neden Luis ile kendine iki odalı güzel bir yer aramaya gitmiyorsun," dedi. "Ödemelerimizi aldık. Sizi daha rahat bir yere yerleştirecek paramız var."

Duncan sırıttı. "Zamanı gelmişti." Ardından, "Eğer yüksek tabakadan insanlarla zaman geçireceksek kuzen, gardıroplarımız hakkında bir şeyler yapmamız gerekiyor," dedi.

Roo aniden, kendini hayatında ilk kez bu kadar kılıksız hissettiğini fark etti. "Sabah hallederiz," dedi.

Duncan giderken, Roo, artık bir yatırımcı olduğu gerçeğinin tadını çıkara çıkara Barret'e göz gezdirdi. Tam ayrılacakken, balkonun altındaki bir masanın gölgelerinden bir ses duydu. "Bay Avery, biraz konuşabilir miyiz?"

Avery sesin Jacob Esterbrook'a ait olduğunu fark edip masaya doğru ilerledi. Masada iki kişinin oturduğunu gördü ve diğer adamın Tim Jacoby olduğunu anlayınca nabzı hızlanmaya başladı. Jacoby Roo'ya baktı ama Esterbrook, "Sanırım iş arkadaşım Bay Jacoby'yi tanıyorsunuz?" derken hiçbir şey söylemedi.

Roo, "Tanışmıştık," dedi.

Esterbrook, "Umarım gelecekte ikiniz de anlaşmazlıklarınızı bir kenara bırakırsınız," dedi. Roo ile Tim arasında bir düşmanlık olduğunu bilmiyormuş gibi davranmamıştı. "Gelecekte bu tür anlaşmazlıkların unutulduğunu görmek en içten dileğim olacaktır." Jacoby kalkıp hiçbir şey demeden Roo'ya baktı. Esterbrook'a dönüp, "Yarın görüşürüz Jacob," dedi.

O gittikten sonra Esterbrook, "Oturun lütfen," dedi. Roo oturdu ve kahve getirmelerini işaret ettikten sonra Esterbrook, "Bay Jacoby'nin babası ve ben eskiden beri iş arkadaşı ve dahası arkadaşız. Frederick ve ben işe Krondor'da beraber başladık. Arabacı olarak başlamıştık." Roo, "Babam da arabacıydı," dedi.

İlk karşılaşmalarından beri, Jacob Esterbrook ona gerçek bir ilgiyle baktı. "Öyle mi?" dedi. Roo başını salladı. "Bir takımı sürebilir misiniz Bay Avery?"

Roo gülümseyip, "Sürebilirim Bay Esterbrook," dedi. "Altı atı ter bile dökmeden, sekiz atı da aklımı işe verirsem."

Adam, gerçekten keyifle ve hatta belki de etkilenme belirtisiyle güldü. "Bir arabacı. Düşünsene."

İç geçirdi. "Belki kızımın seni bu kadar ilginç bulmasının sebebi budur."

Esterbrook kızından bahsedince Roo kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Elinden geldiğince sakin olmaya çalıştı. "Öyle mi?" dedi sadece biraz ilgiliymiş gibi görünmeye çalışarak.

"Sylvia... zor bir çocuktur," dedi Esterbrook. "Kendini düşünen genç bir kadın… Hayallerini neyin süslediğini biraz anlıyorum. Ki bu da, konuyu bize katılmanızı isteme sebebime getiriyor. Kızım bu hafta sonu akşam yemeğinde bize katılmanızı istiyor. Gelir misiniz?"

Roo duraksamadı. "Elbette."

"Güzel," dedi Esterbrook, kahvesinden bir yudum alarak. "O zaman Bay Jacoby'yi öldürmeye karar verirseniz ne yapacağımızı konuşabiliriz."

Roo kendini üstüne bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissetti. Sakince, "Ah, bir gün onu öldüreceğim, buna şüphe yok," dedi. "Ortağımı öldürdü."

Esterbrook, sanki bu çok önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti. "Eh, eğer bundan kaçınmanın bir yolunu bulabilirsek, hayatım daha kolay olur." Fincanını masaya koydu. "Ama haberin olsun, bu aralar sarayla iyi bağlantıları olan bir tek siz değilsiniz. Arkadaşım Frederick Jacoby'nin de güçlü tanıdıkları vardır." Öne eğilerek, "Oğullarını öldürmek zorundaysan, bunu sessizce yap, olur mu?" diye fısıldadı.

"Ve eğer fırsatın olursa bana önceden haber ver ki başarabilirsem Jacobylerden biraz uzak durayım." Roo'nun omzuna hafifçe vurarak masanın etrafından dolaştı. "Arabam dışarıda beni bekliyor. Beşincigün sizi akşam yemeğine bekliyorum."

Roo, kendini içinde bulduğu bu entrikalarla dolu yeni çevre hakkında düşünerek, bir süre tek başına oturdu. Esterbrook'un cinayetten bahsederken takındığı kibar tavır, onu savaşta tanık olduğu şeyler kadar rahatsız etmişti.

Ardından Beşincigün Sylvia'yı göreceğini düşününce kalbi neredeyse göğsünden çıkıyordu. Soğukkanlılığını korumaya çalışarak, Duncan'ın dediğini yapması ve gardırobunu genişletmesi gerektiğini fark etti.

Ayağa kalkıp kahve evinden çıktı ve dükkâna gidip Jason önüne iş meselelerini koyana kadar, kendini Sylvia Esterbrook'u düşünmekten alamadı.

Hafta boyunca Roo bir rutine girdi. Sabahın ilk ışıklarıyla evden çıktı, dükkâna uğrayıp Luis, Duncan, Jason ve Dash ile günün nakliyelerini gözden geçirdi, ardından Barret'in yerine gitti.

Dükkânda yapılması gereken işlere bağlı olarak, bazen ona Duncan ya da Dash eşlik ediyordu.

Diğer zamanlarda yalnız gidiyordu.

Duncan ofisten çok uzak olmayan, iki odalı küçük bir ev bulmuştu. Roo ona bir aşçı tutmasını söyledi. Jason ve Dash dükkândaki odalarına çekidüzen vermiş ve görünüşe bakılırsa çabucak arkadaş olmuşlardı. Jason Dash'tan birkaç yaş büyük olmasına rağmen, Dash'ın tavırlarından ve konuşmalarından, yaşından daha olgun ve Jason'dan çok daha deneyimli olduğu belli oluyordu. Roo, Duncan'ın dediğini yapıp Lender'ın tavsiye ettiği bir terziye gitti. Adam Roo'ya hem Barret'in yerine, hem de sosyal amaçlara uygun kıyafetler dikti.

Duncan çok daha renkli kıyafetleri tercih etmişti ve eski bir paralı askerden çok, bir saray züppesi gibi görünüyordu.

Sendikanın kuruluşundan sonraki üçüncü gün yanına Jason geldi ve "Yanlış anlamazsanız size bir şey sorabilir miyim Bay Avery?" dedi.

Roo, "Elbette Jason," dedi. "Barret'te Kurt ve diğerleri açığımı yakalamaya çalışırken, bana yardımcı olmaya çalışan bir tek sen vardın; ikimizi arkadaş olarak görüyorum. Ne oldu?"

"Kuzeniniz burada tam olarak ne iş yapıyor?" "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Luis tarifelerle ilgilenip seferleri ayarlayarak nakliye programını denetliyor, ben bütün para hesaplarını yapıyor ve işçilerin maaşlarını ödüyorum ve Dash ikimizden birinin ihtiyacı olduğunda Luis'e ya da bana yardım ediyor. Ama Duncan, şey... şey, sadece... etrafta dolaşıyor." Yolda Jacoby'nin arabacısıyla karşılaşmalarını ve Duncan'ın kılıcıyla nasıl yanında yer aldığını düşünen Roo, "Endişeni anlıyorum," dedi. "Bana yardım ediyor diyelim. Başka bir şey var mı?"

Jason, "Hayır," dedi. "Ben sadece... şey, neyse. Kahve evine mi gidiyorsunuz?"

Roo başını salladı. "Herhangi bir şey için bana ihtiyacın olursa orada olacağım."

Roo yarım saat geçmeden Barret'in yerine gitti ve üst katta küçük çaplı bir çılgınlık yaşandığını fark etti. Masterson el ederek masaya gelmesini işaret etti. "Bir şeyler oluyor," dedi.

Masanın etrafında, Hume ile Crowley'nin aceleyle bir şeyler yazdığı kâğıt parçalarını sahiplerine götürmek için birkaç garson dolaşıp duruyordu. "Soran nedir?" diye sordu Roo.

"Teklif alıyoruz. Hem de bir sürü."

Roo'nun alnı kırıştı. "Nereden geliyor?" Masterson, "Tabii ki diğer üyelerden," dedi.

"Hayır, yani tahıl nereden geliyor?"

Masterson gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum."

Roo aniden yanıtı kesinlikle bildiğini hissetti. Bir garsonun koluna yapışıp, "Ofisime haber gönder," dedi. "Kuzenim Duncan'ın ya da yardımcım Dash'ın hemen buraya gelmesini istiyorum." Diğerlerine dönüp, "Herhangi bir teklifi kabul ettik mi?" diye sordu.

"Henüz değil," dedi Crowley, "ama fiyat düşüyor ve daha fazla düşmeyeceğine inanma eğilimindeyim." "Ne kadar düştü?"

"Yüzde sekiz teminatla, üç kile için iki gümüşe düştü."

Roo sesini alçalttı. "Diğer aracılardan birinin Düşler Vadisi'nin güneyine birilerini gönderdiğine bahse girerim. Eğer birisi Vadi'nin kuzeyine Kesh buğdayı getiriyor olsaydı, bu fiyatın kabul edilebilir olduğunu düşünür müydünüz?"

"Böyle düşünmene sebep olan şey nedir?" diye sordu Masterson.

Roo, "Çünkü babası, Vadi'nin yakınındaki sınır dahil, Krallık'ın her köşesine yük taşımış sinsi piçin tekiyim," dedi.

Çok geçmeden Duncan göründü ve Roo, "Tüccarlar Kapısı'nın yakınındaki hanlara gitmeni istiyorum," dedi. "Vadilileri dikkatle dinle. Birilerinin Kesh'ten tahıl alıp almadığını, almışlarsa kim olduklarını ve ne kadar tahıl aldıklarını bilmek istiyorum."

Duncan aceleyle gittikten sonra Crowley, "Bizim bilmediğimiz birtakım büyü güçleri mi kullanıyorsun, yoksa bu bir tahmin mi?" diye sordu.

"Bir tahmin. Ama güneş batmadan önce, sanırım ihtiyacımız olan buğdayın iki katının Vadi'nin batısına doğru yol almakta olduğunu

öğreneceğiz."

"Neden?" dedi Hume. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Roo, "Çünkü bu sendikayı batırmak isteseydim ben de bunu yapardım," dedi. Ardından, "Teslimatla ilgili ne tür bir güvence alıyoruz?" diye sordu.

"Opsiyonlar teminatlı, eğer opsiyonu teklif eden kişi yükümlülüğünü yerine getiremezse, Kraliyet yasasına göre bütün fiyatı ve ayrıca tahılı gönderemediğimiz için kaybedeceğimiz altını da ödemek zorunda. Bir anlaşma teklif edip teslimatı yapmamak son derece zarar verici olurdu... tabii..." "Tabii ne?" diye sordu Roo.

"Tabii Kraliyet Mahkemesi'nde hak talep eden birlik, tasfiye olmamış ve kendi anlaşmalarını ödeyemediği için dava edilmemişse."

Roo, "Artık birisinin bizi batırmaya çalıştığını biliyorum," dedi. Bir süre sessiz kaldı. "Kötü kalite buğdayı reddetme şansımız var mı?" Masterson, "Hayır," dedi. "Yalnızca tahıl çürümüşse ya da başka bir şekilde zarar görmüşse teslimatı reddedebiliriz. Neden sordun?" "En düşük fiyatı ödediklerine göre, demek ki buraya en ucuz tahılı getirtecekler." Roo parmağını üç ortağına doğru uzattı. "Bu anlaşmaları kim teklif ediyor?"

"Çeşitli gruplar," diye yanıtladı Crowley. "Arkalarında kim var?"

Masterson bir şablon çıkarmaya çalışırmış gibi not yığınına odaklandı. Bir süre sonra, "Jacob," dedi.

Roo göğsünün sıkıştığını hissetti. "Esterbrook mu?"

Hume ve Crowley, "Neden böyle bir işe kalkışsın ki?" diye sordu.

Roo, "Korkarım benim hatam," dedi. "Çabucak yoksullaşırsam, kendi işlerini daha kolay yürütebilir. Sizin durumunuz sadece talihsiz bir rastlantı, kişisel bir şey olmadığından eminim." "Ne yapacağız?" diye sordu Crowley.

"Eh, en üçkâğıtçı değirmencilerin bile almayacağı buğdayı alamayız." Roo birkaç dakika sessizce durumu düşündü, aniden, "Buldum!" dedi.

"Ne buldun?"

"Duncan döndüğünde anlatırım. O zamana kadar hiçbir şey yapmayın, hiçbir şey satın almayın." Roo, kendi başına biraz bilgi toplamaya kararlı bir şekilde kalkıp gitti. Günbatımına yakın, Duncan'ı bir handa buldu. Bir köşede, silahlarından ve zırhlarından paralı askerler oldukları belli olan garip giyimli iki adamla birlikte bir masada sessizce oturuyordu. Duncan ona el etti. "Roo, bu arkadaşların ilginç bir hikâyesi var." Roo birkaç maşrapa biranın içilmiş olduğunu, ama Duncan'ın doğduğu günkü kadar ayık ve birasına neredeyse hiç dokunmamış olduğunu fark etti. Roo oturdu ve insanlar birbirine tanıştırıldı. İki paralı asker Roo'ya, Shamata'dan Krondor'daki bir tüccara, Kesh'ten yüklü miktarda tahıl satın almakla ilgili mesaj taşıyan hızlı bir atlı ulağı korumak için kiralandıklarını anlattı. Bitirdiklerinde Roo ayağa kalkti. Masaya küçük bir kese altın alıp, "Baylar, odalarınız, içkileriniz ve yemekleriniz benden," dedi.

"Duncan benimle gel."

Hızla Barret'in yerine döndü ve üç ortağını üst katta neredeyse yalnız başlarına buldu. Oturdu ve "Birisi Krondor'a muazzam miktarlarda kötü kalite tahıl getiriyor," dedi. "Emin misin?"

Crowley o gün daha önce sorduğu soruyu tekrar etti. "Satamayacağın tahılı neden alırsın ki?" Roo, "Birileri anlaşmaları opsiyon üzerinden yaptığımızı biliyor," dedi. "Birileri bütün tutarı ödemek zorunda olduğumuzu, aksi takdirde opsiyon parasını kaybedeceğimizi de biliyor. Bu yüzden şehre, anlaşma talebini karşılamaya yetecek, ama almayı reddedeceğimiz kadar tahıl getiriyorlar. Anlaşma parasını alıp tahılı çöpe atacaklar." "Ama para kaybederler!" dedi Crowley.

"Çok değil. Ama sözleşmenin karşılayacağından daha fazlası... Ve amaçlan kâr etmek değil de bizi batırmaksa, küçük bir miktar kaybetmeyi umursamayacaklardır." Hume, "Bu sömürü," dedi.

"Oldukça," dedi Masterson, "ama zekice." "Ne yapacağız?" diye sordu Hume.

Roo, "Beyler, eskiden askerdim ve artık kararlılığınızı sınamanın zamanı geldi," dedi. "Ya tahıl alımını kesip şu ana kadar yaptığımız anlaşmaları zarar olarak sayacağız, ya da bunu lehimize çevirmenin yollarını arayacağız. Ama ikinci seçenek, şimdiye kadar bu işe yatırdığımız altından çok daha fazlasına mâl olur."
"Teklifin nedir?" diye sordu Masterson.

"Anlaşma yapmayı keseceğiz. Şu andan itibaren hayır diyeceğiz ve karşı tekliflerimiz kimsenin kabul etmeyeceği kadar düşük, ama hâlâ iş yapmaya devam ettiğimizi bilmelerine yetecek kadar yüksek olacak." "Neden?" diye sordu Crowley.

"Çünkü her gün, Jacoby ve Oğulları tarafından sağlanan altmış arabalık devasa bir tahıl nakliyesi Krondor'a geliyor." Hâlâ masanın üstünde duran teklif kâğıtlarından birine göz attı. "Kırk dokuz gün içinde limanda teslim edilmek üzere tabii ki. O buğdayı birilerinin satmak zorunda olduğu ama kimsenin almadığı her gün, şüpheleri artacak, çünkü eğer o tahıl, tümü opsiyon altına alınmadan Krondor'a varırsa, satıcı mallarını denize dökmek zorunda kalacak. Bizi yine de batıracağını varsayarak o tahılı eninde sonunda bizim fiyatımızdan satacaktır." "Buna nasıl karşılık vereceğiz?" diye sordu Hume.

"Krondor'daki bütün sözleşmeleri satın alarak. Buğday şehre ulaşana kadar burasıyla Ylith arasındaki her buğday tanesini alırsak, o zaman Özgür Şehirler'e ve Uzak Sahil'e yüksek kaliteli tahıl satabilir, yatırdığımız parayı kurtarabilir ve kâra geçebiliriz." "Kesh'ten gelen tahılı ne yapacağız?" diye sordu Masterson.

"Hayvan yemi olarak çiftçilere, orduya, kime olursa satarız. O tahıldan sadece masrafımızı karşılayabilirsek, geri kalanı bizi hayallerimizin ötesinde zengin yapar. Bire yirmi, bire otuz, hatta bire yüz kazanırız."

Masterson bir kalem kapıp bir şeyler karalamaya başladı. Neredeyse on dakika sessizce çalıştı. "Şu anki duruma bakılacak olursa, en azından iki yüz bin altına daha ihtiyacımız var. Beyler, daha çok ortağa ihtiyacımız var. Bununla ilgilenin."

Crowley ve Hume aceleyle masadan ayrıldı ve Masterson, "Roo, umarım yanılmıyorsundur," dedi. "Bu teklifin zarar etmemesi için vermemiz gereken fiyat ne?"

Jerome Masterson güldü. "Tahıl bedava olsaydı bile, bunun 'zarar edemez' olduğunu söyleyemezdim. Bu tahılı depolamamız gerekiyor ve eğer Özgür Şehirlerde kıtlık baş göstermezse, ölmeden önce hepimiz Jacoby ve Oğulları için araba kullanıyor olabiliriz." "Bu gerçekleşmeden cehenneme tekrar yelken açarım," dedi Roo. Masterson bir garsona el edip, "Bana özel konyak şişemle iki bardak getir." Roo'ya dönüp, "Artık bekleyeceğiz," dedi. Roo gelen konyağı içti ve mükemmel buldu. Masterson önündeki not yığınlarına bakıp kaşlarını çattı. "Ne oldu?" diye sordu Roo.

"Bu bana çok mantıklı gelmiyor. Sanırım bu işte bir yanlışlık var. Aslında bize aynı grup tarafından aynı anlaşma iki kere teklif edilmiş." Ardından başını salladı. "Ah, işte. Neden hata yaptığımı anlamak kolay... Aynı grup değilmiş. Sadece aynı gruba benziyor." Roo sanki bir şey dinliyormuş gibi kafasını çevirdi. "Az önce ne dedin sen?"

"Bu grup şu gruba benziyor dedim," dedi adam, iki notu göstererek. "Neden?"

"Çünkü bir yatırımcı hariç aynılar." "Bunu neden yapsınlar ki?" "Açgözlü oldukları için mi?" dedi Masterson. İç geçirdi. "Diğer grubun batacağından şüpheleniyorlarsa, bazen insanlar yerine getirmeye

niyetli olmadıkları anlaşmaları teklif eder. Eğer paramızı şimdi alıp bizi batırırlarsa, sözleşmelerin vadesi geldiğinde sadece omuz silkerler. Bunları kime teslim edecekler ki, derler."

Omuzlarını silkti. "Belki başımızın belada olduğu haberi yayılıyordur" "Bela," diye tekrarladı Roo. Ardından aklına bir fikir geldi. Bir süre sonra kafasında bir plan şekillendi. Aniden, "Jerome, buldum!" dedi.

"Ne buldun?" diye sordu Masterson.

"Bunu sadece bizim için kâra nasıl dönüştürebileceğimizi değil, bizi batırmak isteyenleri nasıl batıracağımızı." Gereğinden yüksek sesle konuştuğunu fark etti ve "Eh, batmasalar da, kesinlikle acı çekmelerini sağlayacak," dedi. Ardından sırıttı. "Ama bu buğday işinden nasıl korkunç bir kâr elde edeceğimizi biliyorum." Masterson'ın gözlerinin içine baktı. "Özgür Şehirler'de kıtlık olmasa bile."

Masterson aniden dikkat kesildi. Roo, "Garanti veriyorum," dedi.

-14-
SÜRPRİZ

Atlı dizginlere asıldı.

Atlı yönünü değiştirip onlara doğu yaklaşmaya başlayınca, tarlalarında geçirdikleri uzun bir günün sonunda eve dönen çiftçiler şaşırdılar. Konuşmaksızın yayıldılar ve beklemeye başladılar, çünkü barış zamanları olmasına rağmen, atlı açıkça silahlıydı ve insan yabancılardan ne bekleyeceğini asla bilemezdi.

Atlı geniş kenarlı şapkasını çıkarınca, ortaya kıvırcık kahverengi saçlı genç bir adam çıktı. Gülümsedi ve bir çocuktan biraz daha büyük olduğu da belli oldu. "Selam," diye seslendi.

Çiftçiler homurtudan biraz fazlasıyla selama karşılık verdi. Yürümeye devam ettiler, çünkü bu yorgun emekçilerin, canı sıkıldığı için akşamüstü gezmesine çıkmış bir soylunun oğluyla çene çalarak harcayacakları vakitleri yoktu.

" Hasat nasıl gidiyor?" diye sordu delikanlı.

"İyi," diye karşılık verdi çiftçilerden biri.

"Bir fiyat belirlediniz mi?" diye sordu atlı.

Bu soru karşısında bütün çiftçiler tekrar durdu. Çocuk bu adamların dünyada en çok ilgilendiği iki şey hakkında konuşuyordu: buğday ve para.

"Daha değil," dedi aynı çiftçi, "Krondor ve Ylith'ten aracıların gelmesine daha iki ya da üç hafta var."

"Buğdayınız için ne kadar istiyorsunuz?" diye sordu çocuk.

Çiftçiler sessizce birbirlerine baktı. Ardından bir tanesi, "Karşılaştığım hiçbir komisyoncuya benzemiyorsun," dedi. "Bir değirmencinin oğlu musun?"

Genç adam güldü. "Pek sayılmaz. Doğrusunu söylemek gerekirse büyükbabam bir hırsızdı.

Babam... Krondor Dükü'nün hizmetinde."

"Bu ilginin sebebi nedir?" diye sordu başka bir çiftçi.

"Buğday almak isteyen, ama fiyatı şimdi belirlemeye can atan bir adamı temsil ediyorum." Bu, çiftçilerin kendi aralarında kısık sesle konuşmasına yol açtı. Bir dakika sonra, ilk konuşan çiftçi, "Bu alışılmadık bir durum," dedi. "Henüz ne kadar ürün alacağımızdan bile emin değiliz." Çocuk tek tek çiftçilere baktı. Sonunda bir tanesini gösterip, "Bu topraklarda ne kadardır çiftçilik yapıyorsun?" diye sordu.

Adam, "Doğduğumdan beri," dedi. "Burası babamın tarlasıydı."

"Bunun gibi bir yılda, şu tarladan çıkacak tahılın kaç kile geleceğini bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Adam kızarıp sırıttı. "Şey, doğrusunu istersen, bilebilirim."

"Öyleyse hepiniz bilebilirsiniz," dedi genç adam. "İşte teklifim: şimdi bir fiyat belirlerseniz, ben de ödemeyi şimdi yaparım. Teslimatı da hasatta yaparız."

Çiftçiler şaşkın görünüyordu. "Ödemeyi şimdi mi alacağız?" diye sordu bir tanesi.

"Evet."

Birdenbire fiyatlar atlının hiçbirini anlayamayacağı kadar hızlı bir şekilde bağırmaya başlandı. "Durun!" deyip elini kaldırdı atlı. Atından indi, dizginleri çiftçilerden birine verdi, ardından eyer çantasından birtakım yazı aletleri çıkardı.

İlk çiftçi bin kile için bir fiyat söyledi ve atlı başını salladı. Atlı başka bir fiyat söyledi ve pazarlık başladı. Pazarlıklar bittiğinde, atlı eyer

çantasından çıkardığı parşömene adları yazdı. Her birinin karşısına, anlaştıkları fiyatları ve miktarları yazıp imza attırdı ve ardından birer birer altınları saymaya başladı.

Atlı uzaklaşırken, çiftçiler şanslarına inanamıyordu. Fiyat mümkün olan en iyi fiyat olmamasına rağmen, adildi ve parayı hemen almışlardı.

Dash kuzeye giderken, sırtının ve omuzlarının ağrıdığını hissetti.

Son üç gündür bunun gibi bir düzine köye gitmişti ve Duncan'ın, Roo'nun ve Luis'in de aynısını yaptığını biliyordu. Ama eğer sıkı at sürerse Sarth'tan önceki son köye günbatımından hemen sonra ulaşabileceğini biliyordu. Bu da, köylülerle buğday üstüne biraz pazarlık yaptıktan sonra, John Vinci'ye Roo için bir mesaj götürebileceği, bir handa sağlam bir uyku çekebileceği, ardından da sabah Krondor'a dönebileceği anlamına geliyordu.

Topuklarını bineğinin böğrüne geçirdi ve güneş batarken hayvanı yorgun bir tırısa kaldırdı. Hafta biterken, dört yorgun atlı Krondor'a dönmüş ve Roo'nun deposunda buluşmuştu. Dash sırıtarak, "Eğer burasıyla Sarth arasında bizim olmayan tahıl varsa, atların yem torbalarındakilerdir," dedi. Luis, "Aynısı, burasıyla Karanın Sonu arasında da geçerli," dedi. Duncan, "Burasıyla Vadi güzergâhı arasındaki bütün buğdayı alıp almadığımı bilmiyorum, ama bana verdiğin bütün altını harcadım," dedi. Kuzenine çiftliklerin ve fiyatların listesini verdi.

Roo, "Buradan dağ eteklerine kadar ben de aynısını yaptım," dedi. Kâğıtlara baktı ve "Eğer bu işe yaramazsa, Kral'ın Ordusu'na katılmayı tekrar gözden geçirmek isleyebiliriz," dedi.

Dash, "Benim başka seçeneklerim var," dedi. Sırıtarak, "Umarım," diye ekledi. Roo, "Eve gidip üstümü değiştirmeliyim," dedi. "Bu akşam Jacob Esterbrook ile yemek yiyeceğim."

Dash ve Duncan birbirlerine baktı. Duncan'ın yüz ifadesi anlaşılmazken, Dash sırıtmaya devam etti. Jason, "Sence Sylvia da orada olacak mı?" diye sordu. Roo gülümsedi. "Ben de ona güveniyorum." Luis'in alnı kırıştı, ama bir şey söylemedi.

Roo dükkândan çıkıp aceleyle eve yöneldi. Karli'yi, bebeği sallayıp ninni söylerken oturma odasında buldu. Roo bebeğin uyuduğunu görünce durdu ve sessizce odaya girdi.

Karli fısıldayarak, "Çok mızmızlandı," dedi. Roo karısını yanağından öptü. "Planın işe yaradı mı?" "Bir hafta içinde öğreneceğiz."

"Bunu akşam yemeğinde konuşmak hoşuma gider. Bir süre uyanmaz."

Roo kıpkırmızı oldu. "Bütün bu koşuşturmacanın arasında, sana bu gece yemeği dışarıda yiyeceğimi söylemeyi unuttum. Özür dilerim."

Karli, "Ama eve daha yeni geldin," dedi. "Biliyorum, ama bu önemli. İş meseleleri." Karli, "Gece vakti iş mi?" dedi.

Roo'nun yorgunluğu, endişesi ve Sylvia Esterbrook'u tekrar görmek için sabırsızlanması, niyet ettiğinden daha sert konuşmasına sebep oldu. "Evet! Gece vakti iş! Krallık'taki en önemli yatırımcılardan biriyle akşam yemeği yiyeceğim!"

Babasının sesi yükselince Abigail sıçrayarak uyandı ve ağlamaya başladı. Karli'nin gözleri öfkeyle parladı, ama sesi kontrollü bir tıslama şeklinde çıktı. "Şşşş. Kızını uyandırdın."

Roo elini salladı. "Üzgünüm. Onunla sen ilgilen. Temizlenip üstümü değiştirmem lazım." Arkasını dönerek, "Mary!" diye bağırdı. "Bir küvet dolusu sıcak suya ihtiyacım var!"

Bağırması kızının daha da yüksek sesle ağlamasına sebep oldu. Karli'nin yüzü tam bir kontrol maskesiydi, ama gözleri, akşam yemeği randevusu için temizlenmek üzere merdivenlerde gözden kaybolurken kocasının sırtından ayrılmadı.

Roo acele ediyordu ve banyo yapmış olmasına rağmen yeni kıyafetlerinin altında sıcak ve terli hissediyordu kendini. Esterbrook'un evinin bahçe kapısının önünde durdu. Atla gelmek yerine bir araba kiralamalıydım, diye düşündü. Esterbrook'un kapısına sakin ve rahat gelmesi gerekiyordu, ama neredeyse nefes nefeseydi.

Kapıyı çalınca kapı yanındaki küçük kapı anında açıldı ve dışarı bir seyis çıktı. "Evet?" "Adım Rupert Avery. Bay Esterbrook ile akşam yemeği yiyeceğim," dedi Roo.

"Evet efendim," dedi seyis ve küçük kapıdan geçerek ortadan kayboldu. Kısa bir süre sonra ana kapı ardına kadar açıldı.

Roo, Esterbrook malikânesinin bahçesine girer girmez etkilendi. Buraya gelmek Roo'nun sadece yarım saatini almış olmasına rağmen, ev, şehrin doğu ucundaki, yandaki konaktan neredeyse kırsal hissettirecek kadar yüksek bir tepenin üstüne kurulmuştu. Dar yolda ilerlerken, yüksek taş duvar, bir çeşit küçük kule hariç evi görmesini engellemişti.

Roo aslında kulenin, küçük sivri bir çatısı olan, pencereleri dört yöne bakan bir gözlem platformu olduğunu şimdi görebiliyordu. Kulenin neden orada olduğunu merak etti, ardından güneydoğudaki kervansaraylara ve limana yapılan giriş-çıkışları gözetlemek için mükemmel bir yer olduğunu fark etti. Gökyüzünde iki ay vardı ve Roo bir metal parlaması gördü ve atından inip dizginleri seyise verirken kendi kendine gülümsedi. Yukarıda o marifetli aynalardan biri olmalıydı.

Bunun dışında ev beklediği gibiydi. İki katlı ve büyük olmasına rağmen hiç de görkemli değildi. Roo çiçek kokuları aldığına göre, bahçeler olmalıydı, Birkaç pencerede ışık vardı ve içeriden sesler geliyordu.

Kapı, Roo çaldıktan bir süre sonra açıldı. Bir hizmetkâr beklerken, karşısında Sylvia Esterbrook'u görünce neredeyse nefesi kesildi.

"Bay Avery," dedi kız Roo'nun midesine kramp sokan gülümsemesiyle. Roo'nun düşündüğü kadar ince yapılı olmadığını gözler önüne seren derin dekolteli bir gece elbisesi giyiyordu. Elbise, gözlerinin vurgusunu arttırmak için uçuk mavi tasarlanmıştı.

Üzerinde elmas bir gerdanlıktan başka mücevher yoktu. Roo içeri girerken güçlükle "merhaba" diyebildi.

"Pelerininizi alabilir miyim?" diye sordu kız.

Roo boynundaki bağı beceriksizce çözmeye başladı ve sonunda yeni pelerinini çıkarmayı başardı. "Babam odasında sizi bekliyor. Koridorun sonuna ilerleyip sola dönün," dedi, göstererek. "Bunu asıp yemeğe bakacağım."

Roo sağdaki kapıdan geçip gözden kaybolan kızı izledi ve kendini derin bir nefes almaya zorladı. Kızın görüntüsünden tamamen sarhoş olan Roo babasıyla uğraşmanın bir savaşa girmek kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

Koridorda ilerlerken, iki açık kapıdan içeri göz attı ve tek kişilik yataklar, masalar ve komodinlerle sade bir şekilde döşenmiş odalar gördü. Hizmetçilerin odaları mı acaba, diye düşündü.

Ortasındaki masada duran tek bir mumun aydınlattığı loş koridorda güçlükle görülebilen koridorun sonundaki büyük kapıya ulaştı. İçeriden, "Girin lütfen," diye bir ses geldi.

Roo kapıyı açıp içeri girdi. Jacob Esterbrook, Roo'nun sadece bir kütüphane olarak adlandırabileceği odanın ortasındaki büyük bir masanın arkasında ayağa kalkıyordu. Prens'in sarayında eğitim görürken, bir keresinde içinde birçok kitap olan bir oda görmüştü. Soylu olmayan birisinin bu kadar çok kitabı olduğunu görmek onu şaşırtmıştı. Odayı, bir tanesi Esterbrook'un masasında, diğeri de

karşıdaki duvara dayanmış okuma masasında olmak üzere iki tane mum aydınlatıyordu; iki ışık havuzu dışında kütüphane karanlıktı.

Masaya yaklaşırken, Roo loş ışıkta duvarın yanında başka birisinin durduğunu gördü. Ardından, karanlıkta iki adam daha olduğunu fark etti. Adamlar öne çıkınca, Roo'nun eli refleks olarak genellikle bıçağının asılı olduğu yan tarafına gitti.

"Sakin olun," dedi Esterbrook sanki bir çift çocuğa güven veriyormuş gibi. Işığa Tim Jacoby ve ona yalnızca kardeşi olacak kadar benzeyen daha genç bir adam çıktı.

"Bay Avery, sanırım Timothy Jacoby ile zaten tanışmıştınız. Diğer beyefendi onun kardeşi Randolph." Kapıya bakıp, "Onlar da şimdi gidiyordu," dedi.

Roo kendini savunmaya hazırmış gibi dimdik duruyordu. Tim Jacoby bir şey söylemedi, ama kardeşi, "Bay Avery," dedi başıyla selam vererek.

"Bay Jacoby," diye karşılık verdi Roo, başıyla selam vererek. İkisi de elini uzatmadı.

Kapıya doğru yürürlerken Tim dönüp, "Görüşürüz Jacob," dedi.

"Görüşürüz Timothy," dedi Esterbrook. "Babana selamlarımı ilet."

"Olur," dedi Tim.

Esterbrook, "İşimizi bitirmemiz beklediğimden biraz daha uzun Sürdü," dedi. "Burada bulunmaları sizi korkuttuysa özür dilerim." Roo, "Bunu beklemiyordum?" dedi.

"Oturun," dedi Esterbrook, büyük masanın diğer tarafındaki bir sandalyeyi göstererek. "Sylvia bizi çağırmadan önce biraz vaktimiz var."

Esterbrook, "Hakkında araştırma yaptım genç Avery," dedi. Arkasına yaslanıp ellerini göbeğinin üstünde birleştirdi. Roo onu şapkasız hiç görmemişti. Adam kulaklarının üstü hariç keldi ve gri saçları ensesine iniyordu. Uzun favorileri vardı. Yüzünden çarpık bir keyif ifadesi geçti. "Darkmoor'dan toptan şarap getirme fikrin çok iyiymiş. Bence kovalamaya değer bir girişim. Şakacılar'ın işe bulaşmış olması çok kötü. Eğer seninle daha önce tanışmış olsaydık, zararının bir kısmını ve Sam Tannerson'ın hayatını kurtarabilirdim."

Roo, "Ayrıntılar üzerindeki bilginizden etkilendim," dedi.

Esterbrook sağ elini umursamaz bir tavırla salladı. "Bilgi değerlidir, ama kaynakların varsa elde edilmesi kolaydır." Öne eğilip, "Şunu unutma: insanların ticaretini yaptığı mallar arasında, en değerli olanı bilgidir," dedi.

Roo başını salladı. Esterbrook'un söylediklerini tam olarak anladığından ya da ona katıldığından emin değildi. Bunun bir görüşme, hatta bir tartışmadan çok bir ders olduğuna karar verdi. "Şimdi, umarım gelecekte, ne kadar derin olursa olsun, sen ve Timothy Jacoby aranızdaki anlaşmazlıklarınızı bir kenara bırakırsınız, çünkü her an birbirlerini öldürmek isteyen iki adamla iş yapmak benim için zor olur."

Roo, "İş yaptığımızın farkında değildim," dedi.

Esterbrook gülümsedi ama gülümseyişinde arkadaşça ya da içten hiçbir şey yoktu. "Sanırım şans senden yana genç Avery. Hızlı bir şekilde önemli bir noktaya geldin. Helmut Grindle'ın kızıyla evlenmek, senin yaşındaki çoğu adamın gıpta edeceği kaynaklar verdi sana, ama bunun çok ötesinde bir gelişme kaydettin. Sarayda saygın birisi olduğun açık. Bay Jacoby'nin babası, saraya mal taşıma anlaşmasını senin şirketinin almasına çok sinirlendi; mantıklı seçimin kendisi olacağını düşünüyordu.

"Daha az saygın olan ticaret alanlarında iki kere önüne çıktım sanırım."

Roo kendini zorlayarak güldü. "Genç yaşıma rağmen bir şey öğrendim Bay Esterbrook, hiçbir şeye teslim olmamak." Esterbrook bu kez gerçek bir keyifle güldü. "İyi dedin." İç geçirdi. "Ne olursa olsun, umarım uyum içinde çalışmayı başarabiliriz." Roo, "Görülecek bir hesabım var Bay Esterbrook, ama siz bunun bir parçası değilsiniz," dedi.

"Eh, bu noktada evet," dedi Esterbrook. Kapı vuruldu ve açılırken Roo sandalyesinden kalktı.

Sylvia kafasını içeri uzattı. "Yemek hazır." Esterbrook, "Konağın hanımını bekletmeyelim," dedi.

Roo kafasını iki yana salladı ama bir şey söylemedi. Kapıdan çıkan ev sahibini takip etti. Esterbrook önüne geçmesi gerektiğini işaret etti. Roo koridorda Sylvia'yı takip etti ve iyi aydınlatılmış bekleme odasına girdiklerinde, mum ışığının kızın altın sarısı saçlarında oynayışıyla bir kez daha büyülendiğini fark etti.

Kalbi hızla çarparak kızı yemek salonuna kadar takip etti. Uzun masadaki bir sandalyeye ilerlerken, ev sahibinin solunda ve masanın başında oturduğunu güçlükle fark etti, çünkü Sylvia tam karşısında oturuyordu. Masada yedi kişilik daha yer vardı.

Roo, "Daha önce hiç böyle bir salon görmemiştim," dedi.

Esterbrook, "Kesh Konfederasyonu'ndaki krallıklardan birindeki bir sarayda gördüğüm yemek salonundan esinlendim," dedi. "O kral, alışıldık saray karmaşası yerine samimi bir şekilde yemek yemeyi ve masanın ortasında, yani senin iki sandalye sağında oturmak yerine, masanın bir ucuna oturup herkesle konuşabileceği bir yeri tercih ediyordu."

Sylvia, "Eskiden şu çok büyük yuvarlak masalardan kullanıyorduk ama karşınızdakine sesinizi duyurabilmeniz için bağırmanız gerekiyordu," dedi.

Roo gülümsedi. "Hoşuma gitti." Kendi kendine, tıpkı bunun gibi bir masa alacağına söz verdi. Ardından küçük evinde bu büyüklükte bir masaya yer olmadığını fark etti. Aniden ortaklarıyla beraber oynadığı kumarı hatırladı ve kazanırlarsa böyle bir masaya uygun bir ev yaptırtabileceğini fark etti. Kumarı kaybederlerse ne olacağı hakkındaki endişelerini bir kenara bıraktı. Gece hızla ilerledi ve Roo konuşulanların yarısını bile duymamıştı. Gece boyunca Sylvia'ya bakmamaya çalışmış, ama kendine engel olamamıştı. Gözlerini ondan alamıyordu. Yemeğin sonunda, kızın bütün yüz hatlarını ezberlemişti. Kızın boynunun her bir kıvrımını, dudaklarının duruşunu, güzelliğinde bulabildiği tek kusur olan hafifçe yandaki dişin üstüne binmiş ön dişlerinden birinin ufak kusurunu biliyordu.

Nasıl olduğunu anlamadan, kendini ev sahibiyle sahibesine iyi geceler derken kapıda buldu. Sylvia, Roo'nun elini parmak boğumlarının hafifçe göğüslerinin üstüne değmesi için kaldırarak sıkıca tuttu.

"Harika bir geceydi Bay Avery. Umarım tekrar ziyaretimize gelirsiniz, hem de çok yakında."

Roo tekrar geleceğine söz verirken neredeyse kekeledi. Dönüp atına bindi ve yavaşça kapıya doğru ilerledi. Hissettiği bu büyülü şeye yalnızca şaşırabiliyordu ve bütün belirtilerden, Sylvia Esterbrook'un onun arkadaşlığından hoşlandığını keşfetmesine şaşırmıştı.

Kapı arkasından kapanırken, Roo bu inanılmaz durumu düşünüyordu.

Sylvia kapı kapanana kadar bekledikten sonra, atıyla uzaklaşan Roo'yu izlemek için yandaki pencereye gitti. Babasına dönerek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Jacob Esterbrook, "Gelecek vaat etmeyen genç bir adam," diye yanıtladı.

"Kesinlikle çekici değil, ama böylesine fare suratlı birisi için oldukça etkileyici bir zekâsı var," dedi kız duygusuz bir sesle. "Ama eli şaşırtıcı derecede güçlü..." Tırnağını hafifçe dişlerine vurdu. "Bu çirkin delikanlılar, büyük... dayanıklılığa sahip olma eğilimindedir."

"Sylvia," diye çıkıştı babası, "bu tür konuşmalardan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Yatak odasına çıkan merdivenlere doğru giderken babasına sürtünerek geçip, "Ne olduğumu biliyorsun baba," dedi. "Beni böyle yetiştirdin." Omzunun üstünden bakıp gülümsedi. "Onu öldürtecek misin?"

Esterbrook, "Umarım hayır; akıllı biri ve askerlik günlerinden duyduğum bazı şeylere göre, hayatta kalma becerisi var," dedi. "Bence bir düşmandan çok bir müttefik olması daha iyi olacaktır." Sylvia merdivenleri çıkmaya başladı. "Ama bu seni onu batırmaya çalışmaktan alıkoymuyor." Esterbrook kütüphanesine dönerken umursamaz bir tavırla elini salladı. "Bir adamı batırmak onu öldürmekten çok farklıdır. Bu buğday spekülasyonunda batarsa, ona şirketlerimden birinde bir iş bile teklif edebilirim. Böylece rakibim olacağı endişesini taşımam ve benim için çok değerli olabilir."

Sylvia merdivenlerin tepesinde gözden kaybolunca Jacob kütüphaneye gitti. Kendi kendine, "Ayrıca, gerekirse, onu öldürmesi için elimde Tim Jacoby var," dedi.

Roo kahvesinden bir yudum aldı. Bu, bugün içtiği beşinci ya da altıncı kahveydi ve keyif aldığından değil, alışkanlıktan içiyordu.

Dash hızla merdivenlerden çıkıp Roo'nun ortaklarıyla oturduğu masaya geldi. "Sana bir mesaj geldi."

Roo'ya bir not uzattı. Salador'daki mücevher alıcısı, Roo'nun umduğundan daha düşük bir fiyat vermişti, ama Roo'nun daha iyi bir teklif aramasını gerektirecek kadar değil. Çabucak hesap yapıp, "Hızlı bir atlıyla yanıt gönderin," dedi. "Altını bir an önce göndersin."

Dash, "Bir de Duncan hanın çevresinde bir arbede başladığını söylüyor," dedi. "Bir değirmencinin dün gece içerken, çiftçiler buğdayı şehre getirmediği için öğütecek buğdayı olmadığını söylediği duyulmuş."

Roo başını salladı. "Beni haberdar etmeye devam edin." Dash aceleyle ayrıldı ve Roo, "Başlıyor," dedi.

Masterson başıyla onayladı ve bir garsona masaya gelmesini işaret etti. Genç adam gelince Masterson bir not yazıp garsona verdi. "Bunu alt kata götür lütfen. Bay Amested'e ver."

Roo iç geçirdi. "Durumumuz nedir?"

Masterson, "Altı yüz bin altınlık buğday opsiyonu ödedik ya da borçlandık," dedi. "Tarihteki en büyük buğday alımını yaptın!" Elini yüzünde gezdirdi. "Malac Geçidi ile Uzak Sahil arasında, önümüzdeki iki hafta içinde şehir kapılarından girip de üzerinde ismimizin yazmayacağı tek bir buğday tanesi bile yok kuşkusuz. Tahminlerimiz doğru çıksa iyi olur Roo."

Roo gülümsedi. "İşe yarayacağını fark etmeseydiniz hiçbiriniz planımı onaylamazdınız." Başparmağıyla alt katı işaret etti. "Her şey bir gerçeğe işaret ediyor Jerome. Buradaki herkes, sen ve ben de dahil, açgözlü birer piç."

Masterson güldü. "Bu hiç olmadığı kadar doğru Roo." Öne doğru eğildi. "Doğrusunu istersen, çocukken hayatımı kazanmak için para keselerini keserdim. Büyük İsyan zamanında orduda doğru yola girmek için bir şans yakaladım ve kullandım. Daha çocuktum, ama görev yapan her erkek gibi, Kralın affını kazandım. Dürüst işlere yönelmeye karar verdim ve dürüst işle dürüst olmayan iş arasındaki en büyük farkın, söylediğin şeye ne kadar yakın olduğunu fark ettim." Arkasına yaslandı. "Ah, bu bir adamın her şeyini almak sayılmaz ve birlikte çalışırsak ikimiz de para kazanabiliriz, ama genelde bu iş, pazar yerinde para kesesini çalıp kaçmak kadar acımasız olabiliyor."

Roo, "Fiyatlar ne durumda?" diye sordu.

"Yüzde altı teminatla, on kilesi üç gümüşten sabitledik."

Roo, "Hesap yapmak için çok yorgunum," dedi. "Son durumumuz nedir?"

Masterson, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Hâlâ Özgür Şehirler'den gelen tahıl alıcılarının ortaya çıkmasını ve fiyatın artmaya başlamasını bekliyoruz."

"Umarım birkaç gün daha ortaya çıkmazlar," dedi Roo. "Hâlâ birkaç tane daha ucuz opsiyon almamız gerekiyor." Sesini alçalttı. "Duncan uzaktaki çiftliklerden buğday gelmediğine dair söylentilerin yayılmaya başladığını söyledi. Birkaç gün içinde hiç kimse teklif yapmayacak. Bu işi bugün, en geç yarın bitirmemiz gerekiyor."

"Altınım bitti ve elimdeki her şeyi tefecilere teminat olarak gösterdim," dedi Masterson. Güldü. "Ölümüne korkmam gerekiyor, ama işin aslı, çocukken ensemde Şehir Muhafızları şehirde kaçtığımdan beridir kendimi bu kadar mutlu hissetmemiştim!" Roo, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Bu... âşık oyununda ortaya hayatını koymaya benziyor."

"Zar oyunlarını hiç sevemedim," dedi Masterson. "Her zaman kartları tercih ettim. Lin-lan ya da poker. Diğerlerine karşı sen…"

Roo, "Salador'dan gelecek altınım var," dedi. "On bin altın; ihtiyacımız olursa."

"İhtiyacımız olacak," dedi az önce üst kata çıkmış olan Hume. "O kadar çok alım yaptık ki, kahve paramızı ödeyecek bakırımız yok." Öne doğru eğildi. "O para üzerinde dursun; hepimizin hızlı bir kaçışa ihtiyacı olabilir."

Roo güldü. "Bunun olacağını sanmıyorum. Tahmin ettiğimiz şeyin her an olabileceğini bekliyorum ve bu olduğunda..." Sırıttı. Avuç içi

yukarı bakacak şekilde elini uzattı, ardından, "Elimizde olacaklar!" derken hızla elini kapadı.

Birkaç dakika sonra elinde iki notla bir garson geldi. Masterson ilk notu açıp, "Amested kabul etmiş ve on bin altın koyuyor," dedi. "Ne yaptığımızı görmek için birazdan damlar." Crowley gelip yanlarına oturdu. "Nedir o? Amested'inki mi?" "Evet, kabul etmiş," dedi Masterson.

"Diğer not ne?" diye sordu Roo.

Masterson notu açıp okuduktan sonra sırıttı. "İşte." "Ne yazıyor?" diye sordu Crowley sabırsızlıkla.

"Bir sendika bize, yüzde on opsiyonla üç kilesi iki gümüşten otuz bin kile teklif ediyor." Roo elini masaya vurdu. "Bunlar onlar. Onlar olmalı. Açgözlü piçler dayanamadılar. Artık elimizdeler."

Masterson bazı hesaplamalar yaptı. "Pek sayılmaz." Yanaklarını şişirip oflayarak arkasına yaslandı. "Yeterli altınımız yok." Roo inledi. "Ne kadar eksiğimiz var?"

Masterson hesapladı. "Salador'dan gelecek olan şu on bin altınını kullanabiliriz."

"On bin altın yeter mi?"

"Neredeyse," dedi Masterson. "Ama hâlâ iki bin altın eksiğimiz olacak."

Roo inledi. "Buradan çıkmam gerekiyor." Kalktı. "Bir şeyler düşüneceğim."

Ortaklarının yanından ayrılıp kahve evinin kalbine giden merdivenlerden indi. Dışarı çıktı ve sokakların nispeten boş olduğunu gördü. Gözüne, kariyerini başlatan ipeği sakladığı ev ilişince, su birikintilerinden kaçınarak karşıya geçti. Şehirdeki hafif trafikten kısmen, önceki gece şiddetli yağan yağmur sorumluydu.

Boş evin verandasına ulaşan Roo, zorlayarak açtığı kırık kilidi kimsenin değiştirmemiş olduğunu gördü. Bu evin sahibi her kimse, sanki kapıdaki kilit meraklı gözleri uzakta tutmaya yetermiş gibi, vidaları sadece tahtaya sıkıştırmıştı. İçeride çalmaya değer hiçbir şey olmadığı içindir, diye düşündü iterek kapıyı açarken.

Kendini evinde gibi hissederek dolaştı. Karli'ye hiçbir şey söylememişti, ama zengin olduğu zaman bu evi almak istiyordu. Barret'e yakın bir eve sahip olmak çekici geliyordu, çünkü her ne kadar nakliye şirketinin, kuracağı ticaret imparatorluğun kalbi olmasına çoktan karar verdiyse de, bu, ileride atılacağı pek çok girişimden yalnızca biri olacaktı.

Barret'in yerinde ticaret yapmak daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu; bütün maaşını bir birahanede harcayan herhangi bir askerin hayal bile edemeyeceği bir kumardı bu oynadıkları. Sarhoş ediciydi ve Roo da olasılıklarla sarhoş olmuştu.

Hava kararıp gün biterken yağan yağmuru ve şehrin seslerini dinleyerek orada uzun bir süre oturdu. Sonunda dönmesi gerektiğine karar verdiğinde, neredeyse günbatımı olmuştu.

Evden çıkıp karşıya geçince Dash'ın onu beklemekte olduğunu gördü. Dash, "Luis ilk parti buğdayın geldiğini söylüyor," dedi. "Karanın Sonu'nun dışındaki köylerden biri hasadı erken yapmış."

Roo küfür etti. "Bizim depoda o buğdayı koyacak yer var mı?"

"Diğer her şeyi avluya ve sokağa çıkarırsak ancak..."

Roo, "Durum tatsızlaşabilir," dedi. "Rıhtımlarda depo kiralayacak paramız da yok, Özgür Şehirler'den gelen herhangi bir gemi de." "Var," dedi Dash.

"Ne?" dedi Roo.

"Özgür Şehirler'den gelen bir tüccarın öğlen limana girdiği haberini aldık. Bunu söylemek için saatlerdir seni arıyordum."

Roo'nun gözleri büyüdü ve "Benimle gel!" dedi.

Dash ile birlikte hızlı adımlarla limana doğru yürümeye başladılar. Limana vardıklarında Roo, "Gemi nerede?" diye sordu.

Dash, "Demir atmış," dedi. "Şurada." İleriyi işaret etti.

Roo, "Kaptan gümrük ofisinde olmalı," dedi. "Yürü."

Gümrük ofisine doğru seğirttiler ve içeride, belgeleri inceleyen bir memur ve onu bekleyen iki tane sabırsız adamla karşılaştılar. Roo tezgâhın üstünden, "Özgür Şehirler'den gelen geminin kaptanı burada mıydı?" diye sordu.

Memur kafasını kaldırıp bakarak, "Ne?" dedi.

Bekleyen adamlardan biri, "Evet, buradaydı ve kargosunu alıcısına," yanındaki adamı gösterdi, "teslim etmek için hâlâ şu taş kafalı memurun belgelerini imzalamasını bekliyor," dedi.

Roo, "Eğer yeriniz varsa Özgür Şehirlere gönderilecek bir kargom var," dedi.

Kaptan, "Üzgünüm delikanlı, ama doluyum," dedi. "Mal almak için kredi mektupları ve yetkilerle donatıldım. İşverenim bu konuyu üstüne basa basa vurguladı." Sesini alçalttı. "Eğer ufak bir kargoysa onu koyacak bir yer bulabilirim, aksi takdirde gemimi tahılla doldurmam ve olabildiğince hızlı bir şekilde geri dönmem söylendi."

Roo sırıttı. "Tahıl mı?"

"Evet delikanlı. Buğday. Normal piyasa fiyatına yüksek kalite buğday aldıktan sonra mümkün olduğunca çabuk yola çıkacağım." Ters ters memura baktı. "Mürettebatımı karaya çıkartabilmek için işimin

olabildiğince çabuk bitmesini istiyorum. Üç haftadır denizdeler ve burada yalnızca bir ya da iki gün kalacağız."

"Buğday için seninle kim bağlantıya geçti?" diye sordu Roo.

"Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlayamama rağmen, henüz hiç kimse:"

Rupert sırtını dikleştirip, "Kaptan, kabalığımı bağışlayın," dedi. "Çok üzgünüm. Kendimi ve arkadaşımı tanıtmama izin verin." Dash'a dönüp,. "Yardımcım Dashel Jameson, Krondor Dükü'nün torunu," dedi. Dük'ün adı geçince kaptan ve alıcısı ayağa kalkarken elini göğsüne koydu. "Krondor Tahıl Tüccarları Birliği'nden Rupert Avery." Neredeyse kendini kontrol edemeyerek, "Ne kadar tahıla ihtiyacınız var?" diye sordu.

"Bir gemiyi doldurmaya yetecek kadar Bay Avery."

Roo Dash'a döndü. "Bugün gelen buğday gemiyi doldurmaya yeter mi?" Dash, "Sanırım," dedi.

Roo, "Güzel," dedi. "Fiyata gelince: teklifiniz nedir?" Kaptan, "Elinizde buğday mı var?" diye sordu.

"Evet, günün ilk ışıklarıyla limana getirebilirim."

Kaptanın yüzünden kurnaz bir ifade geçti. Roo adamın ne düşündüğünü biliyordu: kıtlık haberi yayılmadan buğday alabilirse, geminin sahibine, tayfaların karaya çıkma izinlerini iptal etmeye değecek kadar yüklü bir kâr sağlayabilirdi. Adam sonunda, "Yarın limanda teslim edilmek üzere, üç kile için iki gümüş teklif etmeye hazırım," dedi. Roo, "Kile başına bir gümüş alırım," dedi.

"Dört kile için üç gümüş," dedi kaptan.

Roo, "Kile başına bir gümüş, bir bakır," dedi.

"Bir dakika!" diye itiraz etti kaptan. "Az önce kile başına bir gümüş dedin. Fiyatı mı arttırıyorsun?" "Evet," dedi Roo, "ve bir dakika içinde bir gümüş, iki bakır olacak." Ardından öne doğru eğilip çok sessizce, "Çekirge istilası," dedi.

Kaptanın yüzü kıpkırmızı oldu ve sanki birisi az önce pantolonunun içinde ateş yakmış gibi baktı. Uzunca bir süre Roo'ya baktıktan sonra elini uzatıp, "Anlaştık!" dedi. "Sabahın ilk ışıklarında limana teslim, kile başına bir gümüş, bir bakır..."

Roo dönüp elini Dash'ın omzuna koydu ve gümrük evinden çıktılar. "İşe yarıyor," dedi sokağa çıktıklarında.

Ertesi sabah arabalar sıraya girmiş, gemiye taşınacak tahılı mavnalara yüklemek üzere limana gidiyordu. Liman işçileri büyük tahıl çuvallarını arabalardan alıp mavnalara yüklerken Kaptan ve Roo hesapları karşılaştırıyordu.

Öğleye kadar hesap bitmişti ve iki adam rakamları karşılaştırıyordu. Roo kaptanın kasten yanlış saydığını ve altı kile az gösterdiğini biliyordu. Yarım altından biraz fazla olduğu için, kaptanın bu küçük zafer sevincini yaşamasına izin vermeye karar verdi.

"Senin rakamlarını kabul ediyorum kaptan."

Kaptan ikinci kaptanına işaret edince, adam bir sandık getirdi ve kaptan içinden altın torbaları çıkardı. Roo'nun torbaların içine bakmasına izin verdi ve alışveriş bittiği zaman, Roo altınları, hesap açtırdığı muhasebe bürosuna götürülecek bir sandıkla biraz ileride bekleyen Duncan'a verdi.

Limandan boş arabalarla dönerlerken, Roo en öndeki arabada Duncan ile birlikte gidiyordu. Hayatında hiç tatmadığı bir mutluluk yaşıyordu. "İşe yarıyor," dedi kendi kendine.

"Ne?" diye sordu Duncan.

Roo kendini daha fazla tutmadı. Uzun uzun güldü, ardından çığlık attı. "Çok zengin bir adam olacağım kuzen."

"Senin adına çok sevindim," dedi Duncan düz bir sesle. Roo kuzeninin hevessizliğini fark etmedi. Kahve evinin alt katında tam bir keşmekeş vardı. Yetişkin adamlar birbirlerine bağırıyordu ve garsonların kavga eden birkaç kişiyi ayırması gerekmişti. McKeller'ın birkaç kez, "Beyler, beyler, lütfen, kendinize gelin!" dediği duyuldu.

Adamın biri bir masanın üstünden Roo'nun üzerine uçmuş ve Roo'nun savaş eğitimi işe yaramıştı; Roo'nun az önce durduğu yerde boşlukla karşılaşmıştı. Adam çenesini bir sandalyeye çarpınca kendini neredeyse baygın bir şekilde yerde bulmuştu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkan Roo, üst katı çıkma izni olmayanlardan korumak için iki garsonun beklediğini gördü. Üst kat alt kattan daha sakin değildi, ama en azından orada kavga yoktu. Koca koca adamlar neredeyse çaresizlikten ağlayacak gibi görünüyordu. Roo iki tane kızgın adamı iterek geçti ve masanın yanında, eşit derecede kızgın görünen Masterson ile konuşmak için duran birkaç tane daha adam olduğunu gördü.

"Söylediklerin umurumda değil," diye bağırdı Masterson, ellerini sertçe masaya bastırıp öne eğilmiş iki adama. "Anlaşmayı imzaladıysanız, ya buğdayı verirsiniz, ya da piyasa fiyatını ödersiniz. Üç gününüz var!"

Adamlardan biri öfkeli görünürken, diğeri yalvarmaya hazır gibiydi. "Ödeyemem. Lütfen. Varımı yoğumu satmak zorunda kalırım. Beş parasız kalırım."

Masterson öfkesini güçlükle kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu. "Bunu, elinizde olmayan buğdayı bana satmadan önce düşünecektiniz!"

Roo Masterson'ın koluna girip omzunun üstünden, "İzninizle beyler, bir dakika içinde döneriz," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Jerome, sinirli bir şekilde.

Roo istifini bozmamaya çalıştı ama başaramayınca sırıttığı görülmesin diye sırtını masanın çevresine toplanmış adamlara döndü. "Ne kadar?"

Masterson, "Bize iki yüz bin kile buğday borçlular ama ellerinde hiç buğday yok!" dedi. Ardından birdenbire kiminle konuştuğunu fark etti ve kıs kıs gülmeye başladı. Elinin tersiyle ağzını kapayarak, esniyormuş gibi yaptı. "Ne şu Meany, ne de kuzeni Meaks umurumda. Onları biraz terletmeyi düşündüm."

"Jacoby ile ilişkileri var mı?" diye sordu Roo, kısık sesle.

"Hayır," dedi Jerome. "Bildiğim kadarıyla yok. Dediğini yaptım ve Jacoby ile ortaklığı olduğunu düşündüğüm her sendikayı ve birliği araştırdım ama bunlar onların arasında yok."

Roo, "Düşünüyordum da," dedi, "Krondor'daki her yatırımcıyı batıramayız, aksi takdirde iş yapacağımız kimse kalmaz. Bu ikisi ne iş yapıyor?"

Masterson sırıtmaya başladı. "Meany'nin kötü yönettiği çok şirin, küçük bir değirmeni, Meaks'in de buraya pek uzak olmayan ve çok iyi iş yapmayan bir fırını var. Çoğunlukla vurgunculuk yapıyorlar, ama sadece orta ölçekte." Fısıldadı. "Birileri ortalığa, bu işte kan döküleceği haberini yaymış olmalı. Ödeyemedikleri takdirde, mallarının ederinin iki-üç katına anlaşma yaptığım insanlar var."

Roo başını salladı. "Pekâlâ, eğer Krondor Tahıl Tüccarları Birliği'ni kurduysak ve bunun kalıcı bir sendikaya dönüşmesini istiyorsak, sürekli olarak altın üreten birkaç işimizin olmasının bizim için bir zararı olmaz. Bir fırında ve değirmende hissen olmasını ister misin?"

Masterson çenesini ovuşturdu. "Kötü bir fikir değil. Crowley ve Hume ile oturup bunu konuşmalıyız. Sonradan gelen ortaklara diş geçirebiliriz, ama Brandon Crowley ve Stanley Hume bu işin başından beri bizimle."

"Tamam," dedi Roo. Döndü ve masaya gitti. "Bay Meany?" İki adamdan öfkeli olanı, "Evet?" dedi.

Anladığım kadarıyla, elinizde anlaştığımız fiyattan bize teslim edeceğiniz kadar buğday yok?" "Olmadığını biliyorsunuz!" diye bağırdı Meany. "Birisi buradan Yüce Kesh'e kadar olan bütün tahılı almış! Prenslik'teki bütün tahıl alıcılarından, hiçbir yerde satılık buğday olmadığı haberini aldım! Tahıl alamazsak, bu anlaşmaları nasıl yerine getirebiliriz?" Roo, "Talihsiz bir durum," dedi.

Diğer adam, Meaks, "Lütfen," dedi. "Son ödeme tarihinde ödeme yapmaya zorlanırsak, batarız. Benim bir ailem var!"

Roo bunu düşünüyormuş gibi yaptı, ardından, "Senet yapabiliriz," dedi.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Meaks, "Ah, teşekkür ederim beyefendi!" dedi. Rahatlaması onu ağlama sınırına getirmişti.

Meany, "Yapacak mısınız?" dedi.

"Mantıklı bir faiz oranıyla... Ayrıca malınızı da şey olarak..." Roo Masterson'a göz attı ve fısıldayarak, "Neydi?" dedi. Masterson, "Teminat," dedi.

"...teminat olarak alabiliriz. Elinizdekilerin bir listesini yapıp son ödeme tarihinde buraya gelin, bir şeyler düşünürüz. Ailelerinizi sokağa atamayız, değil mi?" dedi Roo Meaks'e anlamlı bir şekilde. İki adam gidince Roo satın alacak tahıl olmadığı için son ödeme tarihini uzatmalarını rica etmeye gelen iki adamla ilgilenmeye başladı. Masterson'ın incelemesi için bir kenara koyduğu notları fark etti ve notlardaki isimleri aklının bir köşesine yazdı. O adamlardan hiçbiri onu görmeye gelmedi. Günün sonunda, Roo ve üç ortağı, Sebastian Lender ile birlikte oturuyordu. Roo, "Beyler, kalıcı bir şirket kurmamızı öneriyorum," dedi.

Crowley, "Devam et," dedi.

"Jerome'un söylediğine göre, Barret'in tarihinde, Batı Toprakları piyasalarının en çarpıcı manipülasyonunu gerçekleştirmişiz." Lender, "Az bile demiş," dedi.

Jerome, "Eh, hiçbirimiz bunu beklemiyorduk," dedi.

Roo, "Demek istediğim, elimizden gelenin en iyisini yaptık çünkü siz beyler, sözünüzden dönmediniz," dedi. "Çoğu insan ortaklığı bozup kaçardı."

Crowley ikna olmamış gibi görünüyordu, ama bu yorum Hume'un hoşuna gitmiş gibiydi.

"İki korkunç yıl boyunca askerdim," dedi Roo, "ve arkanızda güvenebileceğiniz adamların olmasının paha biçilmez değerini bilirim." Tek tek masadakilere baktı. "Dördünüze de güveniyorum."

Bu laf üzerine Crowley gerçekten duygulanmış göründü.

Roo, "Yeni elde ettiğimiz zenginliği bir araya getirip, daha önce görülmedik derecede geniş ve yaygın bir şirket kurmamızı öneriyorum," dedi. İçten içe, bir gecede Jacob Esterbrook'un çok yaygın holdinglerine rakip olacak bir şirket kurmayı teklif ettiğini biliyordu.

Crowley, "Sen de bu şirkete başkanlık mı edeceksin?" diye sordu. Sesinde şüpheli bir hava vardı. "Hayır," dedi Roo. "Ben hâlâ yeniyim ve bu tür işlerde yetenekli olduğumu düşünmeme rağmen, aynı zamanda şanslı olduğumuzu da biliyorum." Güldü. "Uzun süre Krallık'ta hiç kimsenin, parasını peşin ödeyip tahılı almadan bir tahıl anlaşması yapacağını sanmıyorum." Diğerleri de güldü.

"Hayır," dedi Roo, "ben senin başkanlık etmen gerektiğini düşünüyordum Brandon." Crowley'ye ilk defa adıyla hitap etmişti.

"Benim mi?" diye sordu Crowley. Şaşırdığı belliydi.

"Eh," dedi Roo, Jerome'a bakarak, "Bay Masterson ve ben, diyelim ki, daha az temiz bir geçmişe sahibiz." Masterson güldü. "Ve Bay Hume'a saygı duymama rağmen, aramızdaki en yaşlı üye sizsiniz gibi geldi bana. Yaşınız ve deneyiminiz işimize yarayacaktır. Sizin başkan olmanızı, Bay Hume'un da şirketin başkan yardımcısı olmasını öneriyorum. Dört ortaktan biri olmak bana yetecektir. Şirketin dışında, kendi işlerimle ilgileneceğim. Avery ve Oğlu zamanımın bir kısmını alacak. Ve hepimizin, şirket dışında kovalamak isteyeceği işleri olduğunu tahmin ediyorum.

Ama bizimle yaptıkları anlaşmaları yerine getiremeyecek pek çok insanla karşılaşmak üzereyiz." Masterson ile yaptıkları konuşmanın dış hatlarını ve Meaks ile Meany'ye yaptığı teklifi anlattı. "Bu işi, Acı Deniz'in etrafına yayılmış düzinelerce işte ortak hisseler elde ederek sonuçlandırabiliriz. Bu yüzden beyler," dedi, "Acı Deniz Ticaret ve Holding Şirketi'ni kurmayı öneriyorum."

Masterson elini masaya vurdu. "Eğer bu işte yeni parlayan yıldız değilsen kahrolayım Roo Avery! Ben varım."

Ardından Hume konuştu. "Ben de varım; evet, varım."

Bir süre sonra Brandon Crowley, "Şirket başkanı, ha?" dedi. Başını salladı. "Pekâlâ, ben de varım." Roo, "Bay Lender, bu yönde bir anlaşma hazırlar mısınız?" dedi.

"Memnuniyetle Bay Avery."

Masterson ellerini ovuşturdu. "Beyler, sanırım bir içkinin zamanı geldi." Başını çevirip yakındaki bir garsona özel konyağıyla beş kadeh getirmesini söyledi.

İçkiler koyulup herkes bir tane aldığında Masterson, "Bay Rupert Avery'ye! Onun azmi ve inancı olmasaydı, çok yakında zengin adamlar olmayı bırak, muhtemelen sokaklarda dileniyor olurduk," dedi.

Roo, "Hayır," dedi. "Lütfen. Bu işte hepimizin payı var. Kadehlerimizi," kadehini kaldırdı, "Acı Deniz Ticaret ve Holding Şirketi'ne kaldırmayı tercih ediyorum!" Hep bir ağızdan yeni şirketlerinin adını söyleyip içkilerini içtiler.

-15-
BİRLEŞME

Han kalabalıktı.

Karanlık bir köşede, salonun gürültüsüne rağmen alçak sesle konuşan beş adam oturuyordu. Bir tanesi, sinirinden tükürür gibi konuşuyordu. "Lanet olası piç piyasayı boğduğu için batacağız. Bunun kolay bir avanta olacağını söylemiştin. Üç ayrı sendikada, aynı teminat karşılığında, birden fazla anlaşmam var! Birkaçına ödeme yapamazsam, ya Krondor'dan kaçmak zorunda kalacağım ya da hapse gireceğim! Hiçbir sorun çıkmayacağını söylemiştin!" Karşısında oturan adama doğru suçlayıcı bir şekilde parmağını salladı.

Timothy Jacoby öne doğru eğildi. "Sana hiçbir söz vermedim Dewitt. Bir vurgun yapma fırsatı olacağını söyledim." Öfkesi masadakilerin öfkesine denkti. "Ama sana asla hiçbir şey garanti etmedim."

Üçüncü bir adam, "Bunları konuşmak anlamsız," dedi. "Asıl sorun, ne yapacağımız?"

"Esterbrook'u görmeye gideceğim," dedi Jacoby, aniden kalkarak. Sandalyesi arkaya düşüp yan masada yüzüstü yatan bir sarhoşa çarptı. Sarhoş neredeyse hiç kımıldamadı. Jacoby neredeyse komaya girmiş adama göz attı. "Benimle iki saat sonra burada buluşun. Bazı yanıtlarım olacak." Beş adam handan çıktıktan bir süre sonra sarhoş ayağa kalktı. Orta boylu genç bir adamdı ve dikkate değer tek şey, gün ışığında neredeyse beyaz görünen çok açık sarı saçlarıydı. Yün denizci kepini sıkıca başında tutuyor, böylece bu alışılmadık özelliğini gizliyordu. Beş adamın arkasından salondan çıktı.

Sarışın adam handan çıkar çıkmaz, yakındaki bir kapı eşiğinin gölgelerinde beliren şekli görene kadar etrafına baktı. İkinci şekil ona yaklaşana kadar bekledi. "Eee?" dedi Dash sahte sarhoşa. "Dönüp

patronuna arı kovanına çomak soktuğunu söyle. Ona, Tim Jacoby'nin Jacob Esterbrook'dan birtakım yanıtlar almak için aceleyle gittiğini söyle. Ben Jacoby'yi takip edip Esterbrook ile ne planladıklarını öğrenmeye çalışacağım."

Dash, "Eh, en azından çatılara tırmanmaya çalışmak ve pencerelerden baş aşağı sarkmak zorunda değilsin," dedi. "Bu tür işlerde asla iyi olmadın."

Jimmy kardeşine sırıttı. "Eh, sen de yankesicilikte iyi değildin." Kardeşinin koluna yapıştı.

"Babamın seninle birlikte yemeğe çıktığıma inandığından emin misin?"

Dash omuzlarını silkti. "Ona öyle söyledim. Endişelenme. Kendini öldürtmediğin sürece, büyükbabam babamla başımızın belaya girmesini önler. Her zaman yaptığı şey…"

"Pekâlâ, acele et. İki saat içinde burada buluşacaklar. Jacoby'den önce dönememe olasılığıma karşı içeride başka birisini bulundursan iyi edersin." Hafifçe kardeşinin koluna vurdu. "Görüşürüz." Dash seğirterek karanlıkta kaybolduktan sonra Jimmy atını sakladığı yere gitti. Hiç kimsenin onu görmediğinden ya da takip etmediğinden emin olmak için etrafı kolaçan ederek atını doğu kapısına sürdü.

Şehir kapısını geride bırakırken ileride, tam tepelerindeki büyük ayın ışığıyla silueti görünen Jacoby'yi gördü. Jimmy, Jacoby peşinde olduğunu anlar korkusuyla atını yavaşlattı. Jimmy, Esterbrook'un malikânesinin bahçe duvarına ulaşana kadar, içeri girmenin kolay olacağından emindi. Dışarı çıkmak, diye düşündü, daha zor olabilir.

Kardeşi gibi Jimmy de, babaları Arutha'nın büyükbabalarına, ardından da Rillanon Dükü'ne hizmet ettiği Rillanon'daki sarayda büyümüştü. Merhum Krondor Prensi'nin adını taşıyan Arutha, Prens Arutha onu hizmetine alana kadar kötü şöhretli bir çocuk hırsız olan babasının aksine çok kibar bir tarzda yetiştirilmişti.

Ama torunlar büyükbabaları James'in hikâyelerini dinlemişti ve yedi ve beş yaşlarına geldiklerinde saray halkı sürekli duvarlara tırmanan, çatılardan çatılara atlayan, kilitleri açan, gizlice devlet toplantılarını dinleyen ve insanın onların boyutlarında ya da tecrübelerinde iki çocuktan beklediğinin çok ötesinde bir sürü zorluk çıkaran iki çocuktan çok sıkıntı çekmişti.

On bir ve dokuz yaşlarına geldiklerinde, babaları sınırdaki sağlıklı yaşamın onlara bir-iki şey öğreteceğine karar vermişti. Bu yüzden Jimmy ve Dash Kral'ın kuzeni Dük Marcus'un Crydee'deki sınır sarayına sepetlenmişti.

Ziyaretleri iki yıl sürmüştü ve iki kardeş Rillanon'a döndüğünde güneşten kararmış, daha dayanıklı olmuş, kendilerine daha çok güven kazanmış, ortalama iz sürücüler ve daha iyi avcılar olmuş ve artık tamamen yola gelmez olmuşlardı. Sonraki beş yıl, Krallık'ın seçkin insanları arasında oldukları için ne kadar şanslı olduklarını anlarlar umuduyla ikisi de babaları ve büyükbabaları tarafından birkaç kez saraydan kovulmuştu.

Her seferinde ikisi de, zekâları ve kurnazlıklarıyla yaşayarak ve sık sık da yiyecek çalmak için saray çalışanlarının dikkatlerini dağıtırken geliştirdikleri becerileri kullanarak iyi idare etmişti. İki olayda Rillanon'daki Hırsızlar Loncası'na bile bulaşmış ve hikâyeyi anlatacak kadar hayatta kalmışlardı.

Saraydan kovuldukları son seferinde, babaları üç hafta sonra yumuşayarak onları aramaya gitmiş ve limandaki en kötü genelevlerden birinin kontrol hisselerine sahip olduklarını öğrenmişti. Hisseleri kumarda kazanmışlardı.

Jimmy atını, Jacoby'nin görmeyeceği şekilde yolun aşağısına bağladı. Seğirttiği kapıya çabucak göz gezdirdi. Kolayca basabileceği iki ve sonrasında tutunabileceği bir yer buldu ve kapının üstünden etrafa göz gezdirdi. Bir hizmetkâr Jacoby'nin atını ahıra götürüyordu ve ortalıkta başka kimse yok gibiydi.

Malikânenin kapısının kapandığını duydu ve Jacoby'nin içeri girdiğini tahmin etti. Jimmy duvardan atlayıp, patikadan uzak durarak ve bir sıra dekoratif çalının arkasına sinerek eve doğru seğirtti. Eve ulaşınca, etrafı kolaçan etti. Zemin katta olduğundan başka Jacob'ın kütüphanesinin nerede olduğunu bilmiyordu ve bunu da sadece Dash bahsettiği için biliyordu. Dash'a kütüphanenin yerini bilip bilmediğini sormayı akıl edemediği için kendine sövdü. Ah boş ver, diye düşündü. Hazırlık yapmak gibi alışkanlıkları yoktu. Kurnaz olan Dash idi. Birkaç pencereden içeriye göz attı ama hiçbir hareket göremedi. Sonunda kendini sadece iki mumun yandığı loş bir odaya bakarken buldu. İçeriden sesler geldiğini duydu.

"Buraya gelip benden hiçbir şey isteme Timothy!"

Jimmy daha iyi görebilmek için riske girdi ve Jacob Esterbrook'a bağırırken parmak boğumlarını masaya sıkıca bastıran Timothy Jacoby'nin öne eğilmiş görüntüsünü yakaladı.

"Altına ihtiyacım var!" diye bağırdı Jacoby. "Hem de çok altına!" Esterbrook sanki kötü bir kokuyu uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi elini salladı. "Benim de sana bunu vermem mi gerekiyor?" "Borç ver o halde kahrolası!" "Ne kadar?" diye sordu Esterbrook.

"Altmış bin altınlık opsiyon var Jacob. Önümüzdeki üç gün içerisinde piyasaya tahıl gelmez de, siparişi karşılayamazsam her şeyimizi kaybedeceğim."

"Sen altmış bin altından daha değerlisin Timothy, çok daha değerli."

"Bu toplam fiyat değil!" Jacoby bir kez daha bağırıyordu. "Bu teslim edilmemiş tahılın cezası. Tanrılar adına, buğday kile başına üç gümüşe çıktı ve yükselmeye devam ediyor! Elinde buğday olan kimse yok. Krallık'taki bütün değirmenciler tahıl komisyoncularına saldırmak için Krondor'a geldi. Birisi bütün sözleşmeleri satın almış ve elinde buğday olan kimse yok." "Kesh'ten getirttiğin şu ucuz buğdaya ne oldu?" diye sordu Esterbrook.

"Onu yarın teslim alacağız, ama yaptığımız anlaşmaların yarısını bile karşılamıyor. O tahıl anlaşmasını yaptığımda, o küçük böcekle ortaklarının o miktarın beş katını sipariş ettiklerini nereden bilebilirdim? Onu batırmak yerine, zengin ediyoruz. Piyasa fiyatı, bizim opsiyonlu bağladığımız fiyatı ikiye katladı."

Jacob parmağını Timothy'ye doğru uzattı. "Açgözlüsün ki, bu kötüdür. Ama aptalsın, ki bu daha kötüdür. Roo Avery'ye olan nefretinin sağlıklı karar vermene engel olmasına sebep oldun. Ve dahası, sadece onun iş ortağı olduğu için tamamen masum bir insanı öldürdün. Krondor'da bu işten paçasını sıyırmasına izin verilmeyecek tek adam sensin."

"Masummuş!" dedi Jacoby. "Helmut Grindle'ı bir de babama sor. O bir insanın gırtlağının ve bir hançerin keskin tarafının neresi olduğunu iyi bilir. Onun bütün suçu yoluma çıkmak oldu. Avery benden, yerinin doldurulması zor malları alma becerisini gösterdi ve bu malları teslim edeceğim müşteriler bağışlayıcı insanlar değil."

"Şakacılar'a bir kez daha uyuşturucu mu sağlıyorsun Tim?" Esterbrook sesindeki tiksintiyi saklayamamıştı. "Bu yatağı sen yaptın, o yüzden tek başına yatacaksın." "Bana borç verecek misin vermeyecek misin?" diye sordu Jacoby.

"Ne kadar?"

"Eğer önümüzdeki iki gün içerisinde piyasaya tahıl gelirse, batmamam için altmış bin altın yeter. Bu, sırf ben dedim diye bu işe giren Dewitt ve diğerlerini kurtarır. Eğer piyasaya tahıl gelmezse, şirketimi kurtarmak için yeteri kadar altının yok. Hapse girmemek için şehirden kaçacak tek insan Dewitt olmayacak." Sesini alçaltınca Jimmy söylediklerini güçlükle duydu. "Ama eğer hapse girersem Jacob, yargıca söyleyebileceğim cezamı hafifletici şeyler var. Ben birkaç yıl hapis yatmaya dayanabilirim Jacob, ama sen genç değilsin. Bunu bir düşün."

Esterbrook düşündü. Pencereden dışarı bakınca Jimmy eğildi. Yaklaşan ayak seslerini duydu ve elinden geldiği kadar gölgelere sinip kımıldamadan bekledi. Esterbrook'un, "Bir şey gördüğümü sandım," dediğini duydu.

"Sana öyle gelmiştir," dedi Jacoby.

Jimmy bir parşömene bir şeyler yazıldığını duydu. "Bu muhasebecime yazılmış bir mektup," dedi Esterbrook. "Mektupta yazan miktarı ödeyecek. Ama seni uyarıyorum, eğer borcunu zamanın- da ödemezsen bundan babanı sorumlu tutacağım ve arkadaşlığımız bozulacak." "Teşekkür ederim Jacob," dedi Timothy, ama sesi buz gibiydi. Jimmy kapının çarpılarak kapandığını duydu ve ayrılmasının ne zaman iyi olacağını hesaplamaya başladı: Jacoby'nin atı ahırdaydı ve çabuk olursa, Jacoby kapıdan çıkmadan önce atına ulaşabilirdi.

Birisinin kütüphaneye girdiğini duyduğunda harekete geçmek üzereydi. "Baba?"

Göz atma riskine girdi ve içeri çarpıcı görünüşlü genç bir kadının girdiğini gördü. Dash'ın hayatında ilk defa bir kadının güzelliğini abartmamış olduğunu kabul etti. Dash'ın söylediğine göre Avery'nin -kuzeni ve genç Jason gibi- neden bu kadına vurulduğunu anlayabiliyordu. Dash ve Jimmy, Krallık'ın güç merkezine yakın büyümüştü ve yeterince büyüdüklerinden beri de Rillanon Dükü'nün torunlarına pek çok güzel kadın ilgi göstermişti. Bu ilginin nimetlerinden faydalanmışlar ve kadınlar ve zevkleri hakkında yaşlarının çok ötesinde bir bilgi sahibi olmuşlardı, ama kadınlar hakkında şüpheci bir bakış sahibi de olmuşlardı. Jimmy de, kardeşi gibi, Sylvia Esterbrook'un güçlü müttefikler bulabilecek, çok tehlikeli bir yaratık olduğunu anlamıştı.

"Bütün bu bağrış da neyin nesiydi?" diye sordu kız. "Tim yine kabadayılık mı yapıyordu?" "Deniyordu," diye yanıtladı babası. "Görünüşe bakılırsa genç Avery sadece Jacoby'nin onu batırma

girişiminden kurtulmakla kalmamış, durumu tam tersine çevirmiş. Batmasını önlemek için Jacoby'ye borç vermek zorunda kaldım."

"Öyleyse Timothy Rupert'i öldürmeye çalışacak?" "Büyük olasılıkla."

"Ona izin verecek misin?" diye sordu Sylvia. Jacob kalktı ve masanın etrafından dolaşarak kızının yanına gitti.

"Sanırım kendimi beladan uzak tutacağım. Bence birkaç haftalığına taşradaki evimize gitmenin tam zamanı… Biz dönene kadar, iş hallolmuş olur."

"Eh, birisini öldürteceksen, lütfen bunu bir an önce yap baba. Şehirden uzak kalmak çok sıkıcı.." Jimmy doğu saraylarında bazı kurnaz kadınlarla karşılaşmıştı, ama hiç kuşkusuz Sylvia Esterbrook karşılaştığı en soğukkanlı kadındı. Bu konuşmanın devamını da çok fazla dinlemek istemesine rağmen, Jacoby'nin arayı açmasına izin veremeyeceğini biliyordu. Avery'yi uyarmanın bir yararı olup olmayacağını düşünerek pencereden uzaklaşmaya başladı. Ardından Sylvia Esterbrook'un ne kadar güzel olduğunu, Avery'nin bunun gibi bir kadının ilgisini çekmesinin ne kadar imkânsız olduğunu ve bu fikrin işe yaramayacağını düşündü.

Karanlıkta kapı kapanırken Tim Jacoby'nin atının yolda ilerlediğini duyabiliyordu. Hizmetkâr eve dönerken Jimmy yere atladı ve evin kapısının kapandığını duyunca duvara koşup çabucak tırmandı. Birkaç dakika sonra atına binmiş, Krondor'a dönüyordu. Dash'ın çoktan handa olduğunu umdu, çünkü Jacoby'yi geçip yandaki masada sarhoş taklidi yapmaya devam etme olasılığı yoktu.

Evin içinde Jacob Esterbrook arkasından kütüphanenin kapısını kapayıp, "Yaşlı Frederick'in sağlığı eskisi gibi değil ve Timothy'nin yakında tamamen kontrolden çıkacağını düşünüyorum," dedi. "Onun ya da Rupert'in ortalıktan çabucak yok olması bizim için daha iyi olur. Ya bir gün tehlikeli bir güç seviyesine ulaşabilecek çok tehlikeli genç bir adam ya da -potansiyel rakip olmaktan daha tehlikeli olan-

tutarsız bir müttefik ortadan kaldırılmış olacak. Her iki şekilde de, biz kazançlı çıkacağız."

"Eğer Roo Tim'i öldürürse, bunun bize ne yararı olur? O ortaklarından biri değil ve son birkaç ayda şehirde olanların çoğunda senin parmağının olduğunu anlayacağı göz önüne alınırsa, seninle iş yapmak isteyeceğini düşünüyor musun?"

"Eğer Tim onu öldürürse, bu soru anlamsız olur. Eğer o Tim'i öldürürse, büyük nüfuzu olan genç bir adam olur ve onu amacımıza yardım etmesi için hazırlarım. Benimle iş yapmayı istemesi için senin cazibene güveniyorum."

"Onunla evlenmemi mi istiyorsun?" "Hayır, zaten evli..."

Kız, hem hoş hem de ürpertici bir kahkaha attı. "Küçük serseri. Karısı olduğundan hiç bahsetmedi.

O halde, çirkin budalayı sadece baştan çıkarıp metresi olacağım."

"Ama sadece Tim onu öldürmezse kızım."

"Tamam baba. Yemek yemek ister misin?"

Tim Jacoby sinirli sinirli gelip kâğıtları masanın üstüne fırlatırken Roo kımıldamadan oturdu. Kâğıtları Masterson aldı ve "Elinde tahıl var öyle mi?" dedi.

"Evet," dedi Jacoby, öfkesi uğursuz, soğuk bir kızgınlığa dönüşerek. "Bu sabah şehre bir aracı geldi ve anlaşmayı karşılamaya yetecek tahılı aldım."

Roo gülmemek için kendini zor tuttu. Luis'i aracı gibi yollayıp Jacoby'ye, şu anda ödeyeceğinden daha fazla paraya tahıl satmıştı. Tahılı sadece iki kere satmayı değil, iki kat fazla kâr etmeyi amaçlamıştı.

Jacoby dönüp Roo'ya baktı. "Avery," dedi sakince, "bunu nasıl başardığını bilmiyorum, ama bu işte bir haftalık ölü kedi gibi kokan bir şeylerin kokusunu alıyorum. Ve bunun ne olduğunu ve nasıl yaptığını öğrendiğim zaman, seninle görülecek bir hesabımız olacak."

Roo, Barret'in balkonunda bir kavganın patlak vermemesi için yavaşça ayağa kalktı. Masanın etrafından dolaşıp kendinden daha uzun boylu olan düşmanına baktı. "Sana bunu daha önce de söylemiştim, edindiğim ilk düşman sen değilsin. Ama bana kızdığın için yaşlı bir adamı cezalandırmakla çok ileri gittin Jacoby. Eğer ölmeye hazırsan, şimdi dışarı çıkabiliriz." Jacoby gözlerini kırpıştırıp çenesini sıktı, ama bir süre hiçbir şey yapmadı; ardından döndü ve Krondor Tahıl Tüccarları Birliği ile olan borçlarını görüşmeye gelen diğer birkaç kişiyi iterek gitti. Roo yerine dönünce Masterson, "Anlaşmasını yerine getirebilmesi için ona kendi tahılımızı satman bize biraz daha altın kazandırdı Roo, ama Jacoby ve Oğullarını tamamen işin dışında bırakmış olsaydık hepimiz daha iyi uyuyabilirdik," dedi.

"Eğer bunu yapmış olsaydık, şu anda kan döküyor olurduk." Masterson'a bakarak, "Ölüm hücresini gördüm; orayı tekrar görmeyi hiç mi hiç istemiyorum," diye ekledi. Ardından gülümsedi. "Ona tahılı, bize geri verebilmesi için sattığımızı öğrendiği zaman Jacoby'nin tepkisini hayal edebiliyor musun? Şaşırır mıydı?"

Masterson gülümseyerek başını salladı. "Sinirinden çatlayabilirdi."

Serbest piyasada hakim olan fiyatın altında buğday satacak bazı adamlar geldi. Bazıları da zaman istemek ya da uzlaşma teklif etmek için gelmişti.

Kararlaştırdıkları gibi, ortaklar bütün uzlaşma tekliflerini dinledi ve çoğu durumda ya hisse ya da şirketin tamamını almışlardı.

Günün sonuna kadar, Acı Deniz Ticaret ve Holding Şirketi iki tane değirmen, on altı gemi, şehirde yarım düzine dükkân ve Ylith, Carse

ve Malac Geçidi gibi uzak şehirlerdeki diğer holdingleri kontrol ediyordu.

Gün sona erdiğinde, Roo elini yüzünde gezdirdi. "Nasıl gitti?"

Masterson hesapları tutması için işe aldıkları bir yazmanla konuşan Lender'a baktı. "Son dört gün içinde, ederi bir milyon dört yüz bin altından fazla olan mal ele geçirdiniz beyler. Acı Deniz Ticaret ve Holding Şirketi'nin şu andaki net değerini iki milyon altına çıkartıyorum. Bordon'a ve Natal Limanı'na göndereceğimiz tahılı teslim ettikten sonra, bu üç milyon altını geçecektir."

Roo kemiklerini sızlatan yorgunluğuna rağmen sırıtmasına engel olamadı. "Kahrolayım," dedi sessizce.

"Parti ne zaman?" diye sordu Masterson.

"Ne?" dedi Roo.

"Bir sendikanın en yeni üyesinin, ortakları ve iş yaptığı diğer insanlar için parti vermesi buralarda âdettendir. Son zamanlarda Krallık'taki bütün ticari işletmelerle ve Kesh'deki ve Queg'dekilerin de yarısıyla iş yaptığın düşünülürse, umarım büyük bir evin vardır."

"Parti mi?" dedi Roo. Ardından sokağın karşısındaki evi düşündü. "Yakında sanırım."

Döndü ve Lender'ın kulağına fısıldamak için eğildi. "Şu yolun karşısındaki evin kimin olduğunu ve kaça satacağını öğrenebilir misin?"

Lender kalktı. "En kısa zamanda bulurum." Roo da kalktı. "Eve gitmem gerekiyor beyler. Karım, bu işe kalkıştığımızdan beri beni dördünüzün gördüğünden daha az gördü. Onun ve kızımın gönlünü almalıyım."

Kapıya, ona ulaşmak isteyen olursa Avery ve Oğlu'nun ofisine haber bırakabileceğini söyledi.

Ardından eve gitmek üzere ayrıldı.

Roo yemek odasına girince Karli kafasını kaldırıp baktı. Roo gülümseyip, "Sana bir şey söyleyeceğim," dedi.

Karli bebeği emziriyordu. "Evet?"

Roo bir sandalye çekip oturdu. Kolunu karısının omuzlarına atarak, "Krallık'taki en zengin adamlardan biriyle evlisin," dedi. Kıkırdamasına engel olamadı.

Karli geri çekildi. "Sarhoş musun?"

Roo incinmiş görünüyordu. "Kadın! Sarhoş değilim." Ayağa kalktı. "Çok yorgun ve çok açım. Ben banyoya giriyorum. Rendel'e yemeği elinden geldiği kadar çabuk hazırlamasını istediğimi söylersin."

Karli, "Kızına merhaba demek istemiyor musun?" dedi.

Roo şaşkın görünüyordu. "O daha bebek! Merhaba deyip demediği mi nasıl anlayacak?"

Karli incinmiş görünüyordu. "Babasını tanıması gerekiyor Roo." Bebeği kaldırıp omzuna yasladı.

"Bugün bana gülümsedi."

Roo kafasını iki yana salladı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum. Banyo yapmam gerekiyor." Odadan çıkarken, "Sana, yeni bir ev almayı düşündüğümü söylemiş miydim?" diye sordu.

"Neden?"

Roo, yüzü bir öfke maskesine dönmüş bir halde karısına döndü. "Nedenmiş!" diye bağırdı. Bebek bağırtıdan dolayı ağlamaya başladı. "Hayatımın geri kalanını babanın yeterli bulduğu bu küçük kulübede geçirmek istediğimi mi sanıyordun? Barret'in yerinin karşısındaki evi alacağım! Üç katlı ve büyük bir bahçesi var... " Kafasını iki yana

sallayıp derin bir nefes aldı. "Bir de taşrada köşk alacağım. Atlarım ve köpeklerim olacak ve soylularla birlikte avlanmaya gideceğim." Konuştukça öfkesi kayboldu ve garip bir baş dönmesi hissetti. Uzanıp kapı kasasını tuttu. "Bir şeyler yemem gerekiyor."

Döndü ve Karli ağlayan bebeği susturmaya çalışırken merdivenleri çıkmaya başladı. "Mary!" diye bağırdı. "Bir küvet dolusu sıcak suya ihtiyacım var, hem de hemen!"

Roo üst katta kaybolurken, Karli yanağından süzülen yaşlara aldırış etmeyerek, "Sus canım," dedi.

"Baban seni seviyor."

Geceyi müzik dolduruyordu. Satın alabildiği en iyi giysileri giyen Roo kapıda duruyordu. Gelen her konuğu karşılıyordu ve günün adamıydı.

Değerli ve önemli her tüccar davet edilmişti ve arkadaşın arkadaşı olarak pek çok soylu gelmişti. Yeni ev temizlenip süslenmiş ve paranın alabileceği en iyi mobilyalarla döşenmişti. Bakmak için duraklayan herkesin, Barret'in Kahve Evi'nin karşısındaki evi önemli bir adamın aldığı sonucuna vardığı açıktı.

Karli, üstünde tahmin edebileceğinden daha çok altına mâl olan bir gece elbisesiyle kocasının yanında duruyor, ama sanki her gün böyle giyiniyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Çok gürültülü bir evin üst katında olduğu ve diş çıkardığı için kızının nasıl olduğunu merak ederek merdivenlere göz atıyordu. Yanında Mary vardı, ama kızı söz konusu olunca Karli kimseye güvenmiyordu. Evin sahibini bulmak, bir fiyatta anlaşmak, evi düzenlemek ve taşınmak aylar sürmüştü.

Karli büyüdüğü eski evi satmamaları konusunda ısrar etmiş, Roo da onunla tartışmak istememişti. Şehirdeki tahıl ticareti üstünde yaptığı manipülasyon duruldukan sonra, hayal edebileceğinin bile çok ötesinde zengin olmuştu. Son gemi Özgür Şehirlerden döndüğünde, Acı Deniz Ticaret ve Holding Şirketi'nin net değeri üç milyon altın

değildi; çekirgeler Uzak Sahil'e ve Yabon'a yayıldığı ve tahıl fiyatları rekor düzeye yükseldiği için yedi milyona yaklaşıyordu. Ayrıca, ele geçirdikleri işlerden birkaçı oldukça kârlı çıkmış, Roo ve ortakları kontrolü alır almaz çabucak kâra geçmişti.

Şehrin en saygın insanları saygılarını sunmak üzere evine geldiği için, Roo artık önemli bir adam olduğunu biliyordu. Bir grup atlı bir arabanın önünden geldiğinde ve araçtan Dash, ağabeyi Jimmy, babaları ve anneleri çıktığında, Roo göğsünün patlayacağını hissetti. Onun arkasından, Krondor armasını taşıyan bir araba daha geldi. Evini ziyarete gelen, şehrin Dük ve Düşes'iydi. Davete sırf meraktan katılmış, Roo'yu, olasılıkla bir yıl içinde unutulacak, ancak şu andaki gözde kişi olarak yargılayan alaycı insanlar bile, kraldan sonraki en güçlü lordun davete gelmesinden etkilenmişti. Dash içeri girdi ve gülümseyerek Roo'nun elini sıktı, ardından Karli'nin elini öptü. Dönerek, "Ağabeyim James'i takdim edebilir miyim?" dedi. "Büyükbabamla karıştırmamak için ona Jimmy diyoruz."

Roo Dash'ın ağabeyinin elini sıkarken sırıttı. Aslında daha önce tanışmış oldukları gerçeğini saklamaya çalışıyorlardı ve Jimmy, Roo'yu çok güçlü bir adam yapmak için kardeşine yardım ediyordu. Onların arkasından, benzerlik o kadar güçlüydü ki, babalarından başka birisi olamayacak bir adam geldi. Dash, "Babam Arutha, Vencar Lordu, Saray Kontu," dedi.

Roo hafifçe başını eğerek selam verdi ve "Lordum, sizi evimde ağırlamak benim için bir onurdur," dedi. "Karımı takdim edebilir miyim?" Karli'yi tanıştırdı ve ardından Dash ile Jimmy'nin annesi Elena ile tanıştırıldı. Çekici kadın, "Bizi davet etmenizden memnuniyet duyduk Bay Avery," dedi.

"Oğlumuzun," Dash'a göz attı, "değişiklik olsun diye yasal bir iş bulmuş olması bizi sevindirdi." Hafif aksanı Roldem kökenli olduğunu gösteriyordu.

Onların ardından, Roo'nun içtenlikle karşıladığı Dük James ve Düşes Gamina geldi. Gamina, "Son karşılaşmamızdaki kötü durum göz

önüne alınırsa, sizi böyle bir çevrede görmek beni tahmin edemeyeceğiniz kadar çok sevindirdi Bay Avery," dedi.

Roo, "Hislerimiz karşılıklı leydim," dedi.

James eğilip Roo'nun kulağına, "Bir ölümlüden başka bir şey olmadığını unutma Roo," diye fısıldadı.

Roo'nun gözleri kısıldı ve hafif şaşkın bir şekilde baktı, ama Dük yanından geçip merdivenlerin yanındaki büyük odaya girdi; diğer konuklar dışarıdaki bahçede bekliyordu. Roo yetişkin bitkiler getirtmek için büyük miktarda para harcadığından, bahçedeki her şey çiçek açmıştı ve Karli kısa bir sürede, yeni bahçesinden memnun kalmıştı. Ama Roo kendini, Karli'nin yeni evi beğenmediği düşüncesinden kurtaramıyordu.

Jerome Masterson büyük odadan gelip arkasından Roo'nun kulağına fısıldadı. "Krondor Dükü ha! Başarılı birisin delikanlı." Hafifçe Roo'nun omzuna vurdu. "Bir yılda karşılık verebileceğinden daha fazla akşam yemeği daveti alacaksın. Sadece en iyilerini kabul edip geri kalanına nazik davran." Tekrar hafifçe Roo'nun omzuna vurdu ve kalabalığın arasına döndü.

Karli, "Abigail'e bakmalıyım," dedi.

Roo karısının elini tutup okşadı. "O iyi. Yanında Mary var. Eğer bir sorun çıkarsa sana haber verir." Karli rahatlamış görünmüyordu, ama kaldı.

Nal sesleri Jadow Shati ile garnizondan birkaç askerin geldiğini bildiriyordu. Roo onları selamlayıp ellerini sıktı. "Bacağın nasıl?"

Jadow, geniş gülümsemesi dikkat çekecek derecede beyaz dişlerini açığa çıkararak sırıttı. "Artık ne zaman yağmur yağacağını bilmeme rağmen iyi…" Hafifçe sol bacağına vurdu. "Neredeyse eski gücüne kavuştu."

Roo arkadaşını karısıyla tanıştırdı ve Jadow yanındaki askerlerle birlikte içeri girdi. Roo askerlerin hiçbirini tanımıyordu. Kendi kendine güldü; belli ki bunlar bedava yemek ve içki sözü vererek Jadow'un yanında getirdiği yeni kışla arkadaşlarıydı.

Zaman yavaş yavaş ilerlerken, Karli sonunda Roo'yu kızlarına bakması gerektiği konusunda ikna etmişti. Karısı ayrılırken evin önünde büyük bir araba durdu ve içindekinin kim olduğunu görünce Roo'nun kalbi çarpmaya başladı.

Jacob Esterbrook ve kızı gelmişti ve Roo kalbinin göğsünden çıkacakmış gibi attığını hissediyordu. Sylvia kapıda duran hizmetkârın pelerinini almasına izin verdi ve Roo kızın son moda giyindiğini gördü; daha ölçülü olan saray standartlarına göre bile ayıp sayılacak kadar düşük kesimli bir elbise giymişti. Babası pahalı ama sade giyinmişti: önünde tek bir sıra farbala olan bir tuniğin üzerine kısa kesim bir ceket, dar ve kısa pantolon ve gümüş tokalı siyah deri ayakkabı. Şapka takmamıştı ve elinde fildişi kabzalı sade bir baston vardı.

Roo Sylvia'nın elini tuttu ve bırakmaya isteksiz bir şekilde babasını selamladı. "Roo," dedi Jacob Roo'nun elini sıkıca tutup sallayarak, "dikkate değer işler başardığını itiraf etmeliyim genç adam.

Kısa bir süre içinde bir araya gelmeli ve aklımdaki bazı yatırımları konuşmalıyız."

Adam ilerledi ama Sylvia oyalandı. "Taşradan yeni döndük. Yakında tekrar akşam yemeğine gelmen çok hoşuma gider Roo." Kızın gözleri gözlerinden hiç ayrılmamış ve kızın adını söyleme şekli Roo'nun dizlerinin bağının çözülmesine sebep olmuştu.

Ardından kız öne eğilip Roo'nun kulağına, "Çok yakında," diye fısıldadı.

Kız yanından geçerken, Roo kızın göğüslerinin koluna sürttüğünü hissetti. Kızın, artık iyice kalabalıklaşmış olan evde gözden

kayboluşunu izlemek için döndü.

"O da kimdi?" diye sordu Karli.

Roo dönünce üst kattan dönen karısının arkasında durduğunu gördü. Gözlerini kırpıştırdıktan sonra, "Ah, Jacob Esterbrook ve kızı Sylvia'ydı," dedi.

Karli onaylamadığını belirten hafif bir ses çıkardı. "İnsanların içine böyle yarı çıplak çıktığı için kadınların yüzkarası. Bir de ona yaltaklanan şu erkeklere bak."

Roo'nun gözleri kısıldı, çünkü ona yaltaklanan erkeklerden biri de, Sylvia'ya yaklaşmanın yollarını arayan diğer genç erkekleri çabucak engelleyen Duncan'dı. Roo bir sonraki konuğunu karşılamak için döndü ve "Eh, güzel bir kız ve babası Krallık'taki en zengin insanlardan biri ve hiç oğlu yok," dedi. "Bekâr erkekler için harika bir av."

Karli, "Senin ve diğer evli erkeklerin elbisesine ağzınızın suyu akarak baktığınız da dikkatimden kaçmadı," dedi. Sahiplenici bir şekilde Roo'nun koluna girdi ve artık başka konuğun gelmeyeceği anlaşılana kadar da elini çekmedi.

Parti gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürdü ve Roo yaptığı konuşmaların çoğunun bir bölümünü hatırlayamıyordu. Sohbetler dönüp dolaşıp iş konularına geldiğinde, insanları Jerome'a yönlendirerek ya da onlara bir sonraki iş günü Barret'e uğramalarını söyleyerek, kasıtlı bir şekilde iş konuşmaktan kaçınmıştı.

Hangi konuda kiminle ne konuştuğunu hatırlamaya çalışarak, insanlarla elinden geldiği kadar kaynaştı, ama aslında şaraptan ve başarıdan sarhoş olmuştu. Acı Deniz Ticaret ve Holding Şirketi'nin dört ortağından biriydi, ama bu güçlü yeni şirketin aniden ortaya çıkmasının arkasında başka bir güç olduğu dedikoduları çıkmıştı. Kadınlar ona kur yapmış ve erkekler onunla sohbet etmenin yollarını aramıştı, ama o bütün gece sadece iki şeyle ilgilenmişti: zaferin

tadını çıkarmak ve Sylvia Esterbrook'un izini sürmek. Kızı her gördüğünde nefesi kesildi ve etrafında başka bir erkek gördüğü zaman, içinin öfkeyle dolduğunu hissetti. Karli onu konukların arasında gezdirirken, sadece Dük ve ailesiyle konuşmak için durdu ve soylularla sohbet ettiği süre boyunca, az önce Sylvia'nın etrafındaki hareketleri için Roo'ya öfkelendiğini unuttu. İki kere Abigail'i emzirmeye gitmiş ve döndüğünde kocasını Esterbrook'un kızını izlerken bulmuştu.

Bir yerden sonra konuklar gitmeye başladı ve ev sahiplerine veda ettiler. Roo ve Karli kapıda dururken, Jacob geldi ve Roo'nun elini sıktı. "Yeni şirketinizin kutlamasına bizi de davet ettiğin için teşekkür ederim Rupert." Karli'ye bakıp gülümsedi. "Bayan Avery, sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Karli gülümsedi ve etrafa bakıp, "Kızınız nerede Bay Esterbrook?" diye sordu.

Jacob gülümsedi. "Ah, buralarda bir yerdedir." Kapıcının uzattığı pelerinini aldı ve arabasının gelmesini beklerken katlayıp koluna attı. "En azından yarım düzine delikanlının onu eve bırakmak isteyeceğinden kuşkum yok. Ben artık geç vakitlere kadar kalamıyorum."

"Kuşkusuz," dedi Karli kayıtsızca. Arabası gelince Esterbrook ayrıldı. Kısa bir süre sonra Dük James, karısı, oğlu ve gelini ayrıldı; Karli'nin bir kez daha koltukları kabarmıştı. Sade evlerinde babasını pek çok zengin ve güçlü adam ziyaret etmesine rağmen, kapılarından hiçbir soylu girmemişti. Ama yeni evlerindeki ilk eğlencelerinde, kraliyet ailesinden sonra Krallık'taki en güçlü adam davete gelmişti.

Ne Dash'ın ne de Jimmy'nin ebeveynlerinin yanında olduğunu gören Roo karısına, "Bana bir dakika izin ver lütfen," dedi ve ayrıldı.

Jimmy'yi, artık Acı Deniz Şirketi için çalışan bir değirmencinin son derece güzel kızıyla konuşurken buldu ve kolundan tutup, bir özür bile dilemeden uzaklaştırarak, "Dash nerede?" diye sordu.

Jimmy omzunun üstünden üzgün olduğunu gösteren bir ifadeyle genç kadına bakıp ağzını oynatarak bir dakika içinde yanına döneceğini belirtti. "Şurada." Odanın karşı tarafını gösterdi. Sylvia Esterbrook, etrafında hayranlardan oluşan bir daireyle birlikte ana salonun bir bölümünü kontrol ediyordu. Kızın yanında, Sylvia'nın beğenisini ve diğer genç adamların kızgınlığını kazanarak maceralarından bazılarını anlatırken en çekici gülümseyişini takınmış Duncan duruyordu. Dash, çok dikkatli bir şekilde izleyerek biraz arkada duruyordu. "Onun sırası," dedi Jimmy.

"Ne için onun sırası?" diye sordu Roo.

Jimmy fısıldayarak, "Hiç kimsenin senin genç Bayan Esterbrook'una el sürmediğinden emin olmak için sıraya girdik," dedi. Konuşmakta olduğu genç kadına göz attı. "Şu güzel genç hanım... çok ilgimi çekti ve aslında senin çalışanın ben değil de Dashel olduğu için, ben... şu tatlı kızı daha iyi tanımak için... fırsatı değerlendirirken, senin için arkadaşına göz kulak olması gerektiğini düşündü."

"Senin genç Bayan Esterbrook'una? 'Arkadaşına göz kulak olmak?'" diye tekrarladı Roo, yüz ifadesi kararararak.

Jimmy fısıldayarak, "O genç beyefendilerden biri birazcık fazla içip böylesine olağandışı güzellikte bir kadının önünde kendini aptal durumuna düşürecek bir şey yapsaydı bu iyi olmazdı, öyle değil mi?" diye sordu. "Bay Esterbrook'un toplumdaki saygınlığını göz önüne alırsak, demek istedim?"

Roo, "Sanırım haklısın," dedi. "Dash onu evine bırakacak mı?" "Ya o ya da Duncan," dedi Jimmy.

Roo başıyla onaylayıp, "Genç hanımının yanına dön," dedi. Sakat elini yeni ceketinin cebine sokmuş, sanki evdeymiş gibi oturan Luis'i bulana kadar dolaştı.

Luis içki olan sağlam elini kaldırdı. "Sinyor" diye selamladı Roo'yu kendi Rodezya diliyle. "Görünüşe göre nüfuzlu bir adam olmuşsun."

"Teşekkür ederim," dedi Roo. "Dükkânda kim var?"

"Bruno, Jack ve galiba Manuel. Neden sordun?"

"Sadece merak ettim." Etrafa göz gezdirdi. "Eve giderken Duncan ile birlikte oraya uğramanızı istiyorum. İşlerin nasıl gittiğine bir bakın."

Luis, Roo'nun arkasına göz attı ve Roo'nun kuzeniyle Sylvia'yı gördü. Bir saniye sonra, "Anlıyorum," dedi. Kalktı. "Ama bu beni başka bir konuya getiriyor." "Neymiş o?" diye sordu Roo, hâlâ kafası karışık bir şekilde.

"Başka bir ev tutmak istiyorum."

"Neden?" diye sordu Roo, dikkatini birden Luis'e vererek.

Luis omuzlarını silkti. "Ben basit ihtiyaçları olan bir adamım, ama kuzenin, şey... Duncan'ın eve getirdiği bir sürü arkadaşı var. İşimden keyif alıyorum, ama onun... geç saatlere kadar yatmadığı düşünülürse dinlenecek çok az zamanım oluyor."

Roo bir süre bunu düşündü ve şu anda Duncan'a ödediği parayla kuzeninin eve her gece muhtemelen farklı bir garson kız ya da fahişe getirdiğini fark etti. Luis ile Duncan'ın paylaştıkları ev küçüktü ve bu, yalnız Rodezyalı için zor olmalıydı. "Yarın kendine yeni bir ev bak. Ekstra harcamaları karşılamak için gerekli olan parayı ben vereceğim. Güzel, sessiz bir yer bul."

"Teşekkür ederim," dedi Luis nadir gülümsemelerinden birini göstererek. "Şimdi Duncan'a eve dönerken dükkâna uğramamız gerektiğini açıklayacağım."

Roo başını salladı ve Karli'nin konuklara iyi geceler dediği kapıya döndü. "Geldin demek," dedi karısı uğursuz bir bakışla. "Nerelerdeydin?"

"Luis'in yanındaydım." Karısının yanına geçti, ayrılan başka bir konuğa iyi geceler dedi ve ardından Karli'ye, "Ayrı bir ev tutmak istiyormuş, bu yüzden Duncan'dan uzak bir yer bulmasını söyledim," dedi.

"Anlıyorum," dedi Karli.

Roo iç geçirdi. Karısının Duncan ile geçinemediğini biliyordu. Duncan'da ona itici gelen bir şeyler vardı ve Duncan cana yakın saçmalıklarıyla onun kalbini kazanmak için ne kadar çok çabaladıysa, Karli kuzeninin arkadaşlığını daha da itici bulmuştu. Duncan'dan hoşlanmadığını saklamaya çalışmış, ama Roo sorduğunda bunun doğru olduğunu kabul etmişti.

Kısa bir süre sonra, Luis ve Duncan kapıya geldi ve Luis Karli'ye iyi geceler dilerken, Duncan eğilip kuzeninin kulağına, "Bir süre daha kalmayı çok isterdim Roo," diye fısıldadı.

Roo, "Dükkâna uğrayıp işlerin yolunda olup olmadığını kontrol ederseniz daha iyi uyuyacağım," dedi.

Duncan bozuldu. "Eminim öyledir."

Roo kuzenini dirseğinden tutup birkaç adım uzaklaştırdı. "Ayrıca Luis'e yanından taşınmasını söyledim."

Bu Duncan'ı tamamen savunmasız yakalamıştı. "Ne?" dedi. "Eh," dedi Roo fesat bir tonla, "benimle birlikte itibarın artıyor ve... " Bakışlarını Sylvia'nın ve birkaç varlıklı adamın kızlarının bir sürü genç adamla sohbet ettiği salonda dolaştırıp ekledi, "Düşündüm de... eğlencelerini biraz daha gizlilik içinde yapabilirsin. Luis'e kendisine yeni bir ev bulmasını söyledim."

Duncan bir süre buna ne anlam vereceğini bilemedi, ama ardından gülümseyip, "Teşekkür ederim kuzen," dedi. "Çok cömertsin."

Roo, Karli'ye iyi geceler dilemesi için Duncan'ı çabucak kapıya götürdü. Çok geçmeden Dash geldi ve "Bayan Esterbrook'a evine

kadar eşlik edeceğim," dedi.

Roo başını sallayıp ilgisizmiş gibi görünmeye çalıştı. Döndüğünde Karli'nin dik dik ona baktığını gördü. Gülümseyerek, "Bu iş beklediğimden daha uzun sürecek," dedi. "Ben son konukları uğurlarken, sen neden Abigail'e bakmıyorsun? Çok geçmeden yanına gelirim."

Karli ikna olmamış görünüyordu, ama başını salladı, elbisesinin eteklerini kaldırdı ve merdivenlere gidip çabucak üst kata çıktı.

Roo, hâlâ orada bulunanlara partinin sona ermek üzere olduğunu nazikçe belli etmek için salonda çabuk bir tur attı. Jerome Masterson'ı, ana salonun dışındaki küçük bir odada, kollarını artık boş olan bir şişe çok pahalı Kesh konyağına dolamış bir şekilde büyük bir sandalyede uyuklarken buldu. Ortağını kolundan tutup kaldıran Roo onu, genç bir adamla koyu bir sohbete dalmış muhasebecisini gördüğü ana salona taşıdı. Jason'a yanına gelmesini işaret etti ve ortağını evine götürmesini söyleyerek Masterson'ı onun sorumluluğuna bıraktı.

Kapıya vardığında, Sylvia ve Dash da dahil, konukların sonuncusu da ayrılıyordu. Son konuk da ayrılırken, Dash'ın kiralık arabası kapıya yanaştı. Sylvia Roo'ya iyi geceler demek için döndü ve sahte bir tökezlemeyle ona doğru düştü. Roo kızı yakaladı ve kızın vücudunun onunkine sert bir biçimde yaslandığını hissetti. "Ah tanrılar!" diye fısıldadı kız. "Çok fazla şarap içmiş olmalıyım." Roo'nun gözlerinin içine bakarken yüzü yüzüne yalnızca birkaç santim uzaktaydı. "Hakkımda ne düşünürsün sonra?"

Ardından, sanki ani bir dürtüyle olmuş gibi, Roo'yu yanağından öptü ve fısıldayarak, "Lütfen arayı çok açmadan gel," dedi. Geri çekilerek döndü ve "Tekrar teşekkür ederim Rupert," dedi. "Ve... sakarlığımı tekrar bağışla."

Çabucak merdivenlerden indi ve Dash'ın kapısını onun için açık tuttuğu arabaya bindi. Dash işverenine göz attı, ardından kızın

arkasından arabaya bindi. Araba sokağın aşağısına doğru ilerlemeye başladı.

Roo gözden kaybolana kadar arabayı izleyip ardından kapıya döndü. İçeri girdiğinde gece için tuttuğu üç hizmetkârın onu beklediğini gördü. İyi iş çıkardıkları için teşekkür etti, birer ikramiyeyle birlikte ücretlerini ödedi ve onları yolladı. Ertesi gün şafakta kalkacakları için Mary'nin, Rendel gibi çoktan uyumuş olduğunu biliyordu. Paltosunu çıkarıp korkuluklara attı; karısının kıyafetlerini asması için aldığı gardıroba asmak için çok yorgundu.

Beyni Sylvia Esterbrook'un görüntüleriyle alev alev yanıyordu ve onun dokunuşunu, burun deliklerindeki kokusunu, sıcaklığını ve yanağındaki dudaklarını aklından çıkaramıyordu. Karli ile paylaştığı karanlık yatak odasına girerken, vücudu Sylvia için yanıp tutuşuyordu. Odaya göz gezdirdi ve Abigail'in karyolasında uyumakta olduğunu görünce rahatladı. Bebek annesiyle birlikte yatıyor olsaydı, onu uyandırma riskine girmektense konuk odalarından birinde yatmak zorunda kalacaktı.

Çabucak soyunup yatağa girdi. Karanlıkta Karli'nin, "Herkes gitti mi?" diye sorduğunu duydu. Roo hâlâ hafifçe sarhoş bir şekilde güldü. "Hayır, birkaçını bahçede bıraktım; onları sabah yollayacağım."

Karli iç geçirdi. "Sence parti iyi miydi?"

Roo Karli'ye doğru döndü ve "Oradaydın; sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım o güçlü adamlarla... ve güzel kadınlarla olmaktan keyif alıyordun."

Roo elini uzattı ve karısının, geceliğinin ince kumaşının altındaki omzuna dokundu. "Bakmayı seviyorum," dedi hafifçe. "Hangi erkek sevmez ki? Ama evimin yolunu biliyorum."

"Sahi mi Roo?" dedi Karli, yüzünü Roo'ya dönerek. "Ciddi misin?"

"Tabii ki ciddiyim." Karısını kendisine doğru çekip öptü. Bir an sonra tamamen tahrik olmuştu ve Karli'nin geceliğini çıkardı.

Onunla hızlı ve sert bir biçimde birlikte oldu ama aklından bir an bile karısı geçmedi. Bu tutku dolu dakikalar boyunca, Roo'nun aklı tamamen başka bir kadının görüntüsüyle doluydu. Nefes nefese boşalırken, tek düşünebildiği Sylvia'nın kokusu ve dokunuşuydu. Boşaldıktan sonra, yana yuvarlanıp sırtüstü uzandı. Tavana bakıp Sylvia'nın arabasının henüz evine ulaşıp ulaşmadığını düşündü.

Yol boyunca hiç konuşmamışlardı. Dash ilk önce kızın konuşmasını beklemiş, ama kız yolun yarısına kadar tek kelime etmemişti. Kız sonunda, "Özür dilerim ama adını unuttum," dedi.

"Dashel," dedi Dash sırıtarak. "Jameson. Babam ve ağabeyimle tanışmıştınız."

Kız kaşlarını çattı. "Baban mı?" "Vencar Lordu Arutha."

Kız sanki utanmış gibi nefesini tuttu. "Ah tanrılar! Öyleyse büyükbabanız..."

"Krondor Dükü," diye tamamladı Dash. "Evet, o benim."

Kız ona yeni bir ışıkla baktı. "Sizi, ben etrafta olduğumda çok fazla konuşmayan şu diğer çocukla karıştırdım."

"Jason olmalı," dedi Dash. "Size hayran kaldı hanımefendi." "Siz kalmadınız mı?" diye sordu kız, işveli bir ses tonuyla.

Dash'ın sırıtışı genişledi. "Özellikle değil."

"Fikrinizi değiştirebileceğime eminim," dedi kız, yüzü Dash'ın yüzüne birkaç santim kalacak ve göğüslerini yeterince gözler önüne serecek şekilde öne doğru eğilerek.

Dash da öne eğildi. Burnu neredeyse kızın burnuna değiyordu. Fısıldayarak, "Ben de eminim," dedi.

Ardından arkasına yaslandı. "Ama ne yazık ki başkasına söz verdim."

Kız da arkasına yaslandı. Parmağını çenesine vurarak güldü. "Kim bu şanslı kadın?"

"Bilmiyorum," dedi Dash. "Ama soylu bir ailenin kızı kuşkusuz... Zamanı geldiğinde büyükbabam beni haberdar eder."

Kız numaradan suratını astı. "Hayal kırıklığına uğradım."

Dash sanki bu konuşmadan sıkılmış gibi omuzlarını silkti. "Annemle babamın üstünde işe yaramış gibi görünüyor. Görünüşe göre birbirlerini çok seviyorlar."

Yolun geri kalanında konuşmadılar. Konağın bahçesine girdiklerinde, kapıcı arabanın kapısını açabilmek için koştu. Dash arabadan inip elini uzattı ve kızı merdivenlerden indirdi. Ona kapıya kadar eşlik etti. Kız kapıyı açtı, dondu ve "İçeri gelmen için seni ikna edemeyeceğime emin misin?" diye sordu. Dash'a sokuldu ve elini göğsüne koyup kemerinin aşağısına kadar indirdi.

Dash okşayışa bir an dayandıktan sonra geri çekildi. "Çok üzgünüm hanımefendi." Sylvia eve girerken kötücül bir biçimde gülümseyip saklamayı başaramadığı bir kahkaha koyuverirken, Dash döndü ve arabaya doğru seğirtip bindi.

Dash patronunun başının fena halde belada olduğunu düşünürken araba kapıdan çıkıp şehre doğru ilerlemeye başladı. Değirmencinin kızının peşinden gitmesine izin vererek Jimmy'ye karşı çok cömert davrandığı için şimdi pişman olmuştu. Bir dakika sonra, Dash kafasını pencereden çıkarıp, "Arabacı!" diye bağırdı. "Evet efendim?"

"Beni Beyaz Kanat'a götür!"

"Emredersiniz efendim!" diye geldi yanıt.

Dash arkasına yaslanıp iç geçirdi. Uzunca bir süre düşüncelere daldıktan sonra, "Kaltak," diye mırıldandı.

-16-
ARKADAŞLAR

Karli kaşlarını çattı.

Roo akşam yemeği randevusu için aceleyle giyiniyordu ve Karli'nin söylediklerini dinlememiş gibiydi. Karli'nin ifadesini gören Roo, "Özür dilerim hayatım," dedi. "Ne dedin?"

"Umarım bu gece akşam yemeğine gelirsin dedim. Seninle konuşmak istediğim bir şey var." Bir fırçayla saçlarını geriye yatıran Roo, aynada kendine bakıp hafifçe kaşlarını çattı. Kıyafetleri ne kadar zengin, berberi ne kadar pahalı olursa olsun, hâlâ dış görünüşünden memnun değildi. Ufak bir neşe çığlığı Roo'nun aşağıya bakmasına sebep oldu ve kızının kapı eşiğine doğru emeklediğini gördü. Ardından bir sevinç çığlığı daha atarak kapı kasasına yapışıp ayağa kalktı. Denemesine rağmen henüz tam olarak yürüyemiyor, ama tutunacak bir şey varsa artık ayakta durmayı başarabiliyordu. Karli yüzünde sabırsız bir ifadeyle döndü. "Mary!" diye bağırdı.

"Evet hanımefendi?" diye geldi yanıt yan odadan.

"Abigail'i gözünün önünden ayırmışsın, o da emekleyerek buraya geliyor," diye çıkıştı Karli. Mary bebeği yere koyup gidip geri döndüğünde onu aynı yerde bulacağına dair garip bir kanıya sahip gibi görünüyordu. "Ya merdivenlerden aşağı düşseydi?" dedi Karli.

Roo çenesinden salyaları akan kızının ona sırıttığını gördü. Dişleri çıkmaya başladığı için gece boyunca sık sık yaygarayı basıyordu, ama onu sevmeye başladığını kabul etmek zorundaydı. Eğilip, kuşkulu bir gözle onu izleyen çocuğu aldı. Bebek olabildiğince çok parmağını Roo'nun ağzına sokmaya çalışarak elini uzattığında Roo aniden çok güçlü bir kokuyla karşılaştı.

"Ah hayır," dedi, yeni paltosuna bir şey bulaşıp bulaşmadığına bakarken çocuğu kol mesafesinde tutarak. Hiçbir şey göremeyerek,

bebeği -hâlâ kol mesafesinde tutarak- yandaki odaya taşıdı, "Hayatım, bebek altına yapmış... yine," dedi.

Karli kızı aldı ve dikkatle koklayıp, "Galiba haklısın," dedi.

Roo karısının yanağına bir öpücük kondurdu. "Geç kalmamaya çalışacağım, ama konuşma geceye kadar uzarsa... beni bekleme, sen yat."

Karli bir şey söyleyemeden, kapıdan çıktı. Arabası, evin arkasındaki avludan getirilmişti. Arabayı bir önceki ay almıştı ve sadece görülmek için ara sıra şehirde dolaşıyordu.

Bilinen adıyla Acı Deniz Şirketi'nin, gücü hızla büyüyordu ve Roo Avery adı Krondor ile Batı Toprakları'nda giderek ün kazanmaya başlamıştı. Roo arabaya binerken, servetini artırmak için neler yapabileceğini düşünüyordu. Mavi Yıldız Nakliye Şirketi güya para sıkıntısı içindeydi ama Roo, Acı Deniz Şirketi'nin yakında daha çok gemiye ihtiyacı olacağını düşünüyordu. Dash ve Jason ile bağlantılarını konuşurken, belki de Duncan'ı daha fazla bilgi toplaması için liman bölgesine yollamalıydı. Roo, tahıl manipülasyonunda ne kadar yararlı olduğunu ispatladığını düşünerek Dash'ın ağabeyi Jimmy'yi de kendisi için çalışmaya ikna etmek istiyordu. Ama Dash Roo ile büyükbabasının zoruyla çalışmasına rağmen, Dük diğer torununu sarayda çalıştırmaya kararlı görünüyordu.

Roo arkasına yaslandı ve arabacıya gitmeye hazır olduğunu bildirmek üzere tavana vurmak için altın topuzlu bastonunu kullandı. Şehirde ilerlerken Roo'nun aklından geçen bir diğer şey de, Timothy Jacoby'den nasıl kesin bir intikam alacağıydı. Onu tahıl dolandırıcılığıyla zarara uğratmak yeterli olmamıştı.

Jacoby ve Oğulları o zamandan beri iki kez Acı Deniz Şirketi'nin aleyhine iş kapmıştı. Ayrıca, çoğunlukla Acı Deniz'in artan gücünden korkan diğer şirketlerle dirsek temasına geçiyordu. Ama Jacoby ve Oğulları'ndan daha başarılı olmak Roo'ya yetmiyordu. Tim önünde

ölü olarak yatmadığı sürece, Helmut'un borcunu tam olarak ödenmiş saymayacaktı.

Yarım düzine plan yaptı ama hiçbirini beğenmedi. Sonunda aklına bir fikir geldi. Ama olay, sanki Roo bunu kışkırtmak için hiçbir şey yapmamış gibi görünmek zorundaydı; aksi takdirde kendini tekrar ölüm hücresinde bulabilirdi ve artık kaybedecek çok fazla şeyi vardı.

Para sanki bir mıknatısmış gibi daha çok parayı çekiyordu, bu yüzden Acı Deniz Şirketi'ni kurmadaki başarısı daha fazla fırsatın ortaya çıkmasına yol açmıştı. Şu anda Krondor ve kuzey arasındaki nakliyenin çoğu ve Krondor ve Doğu Toprakları arasındaki nakliyenin çok ciddi bir bölümü onun kontrolü altındaydı. Yalnızca Kesh ile Krallık arasında önemli bir varlık göstermede başarısız olmuştu. Bu ticaretin çoğu Jacoby ve Oğulları tarafından yapılıyordu ve bu anlaşmalar bozulmaz görünüyordu. Aslında, güneyden gelen kervanlar artıştaydı ve büyüyorlardı.

Araba Esterbrook malikânesinin kapılarına yaklaşınca iş ve ticaret düşünceleri yok oldu. Kapının diğer tarafındaki hizmetkâr kimin girmek istediğini sorunca Roo'nun arabacısı patronunun adını söyledi. Kapı çabucak açıldı. Büyük partiden beri Roo'nun Esterbrook'un evine dördüncü ziyaretiydi bu. İlk seferinde Sylvia işveli ve cana yakındı.

İkincisinde, babası Roo'ya iyi geceler diledikten sonra Sylvia biraz oyalanmış, vücudunu onunkine bastırarak onu tekrar yanağından öpmüş ve tekrar kızarıp şarabın etkisi olduğunu iddia etmişti. Son seferinde bir kez daha oyalanmıştı, yalnız bu kez öpücük tutkuluydu ve yanaktan değildi ve şarapla ilgili hiçbir şey söylememiş, sadece arayı açmamasını söylemişti. İki hafta sonra yemek daveti gelmişti. Sylvia'yı tekrar görmek için sabırsızlanmasına rağmen, Roo araba durduğunda kapıyı başka bir hizmetkârın açmasını beklemişti.

Arabadan inip arabacıya, "Şehre dönüp yemek ye," dedi. "Ardından buraya dön. Ben gelene kadar burada bekle. Ne kadar gecikeceğimi bilmiyorum." Arabacı selam verdi ve Roo kapıya giden basamakları

çıkarken yola koyuldu. Hizmetkâr kapıyı açıp içeri girdiğinde, onu genişçe gülümseyen Sylvia karşıladı. "Rupert!" diye bağırdı kız sanki onu beklemiyormuş gibi. Adının kızın dudaklarından dökülmesi baştan aşağı ürpermesine yol açtı ve onu yine ayıp sayılacak derecede düşük yakalı bir elbise içinde görmek heyecandan kızarmasına sebep oldu. Kız Roo'nun koluna girip göğsünü sıkıca vücuduna bastırarak yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu akşam çok yakışıklı görünüyorsun," dedi kulağına hafifçe. Neredeyse kedi gibi mırıldanmıştı.

Kız onu yemek salonuna götürdü ve Roo sofranın iki kişi için hazırlanmış olduğunu gördü. "Baban nerede?" diye sordu, aniden korkup aynı anda heyecanlanarak.

Kız gülümsedi. "İş için şehir dışına çıktı. Bildiğini sanıyordum. Davetiyede bunu belirten bir şey yazdığıma yemin edebilirim. Yazmamış mıyım?"

Roo, kız oturduktan sonra oturup, "Hayır, davetin Jacob'dan geldiğini sanmıştım," dedi. "Ben göndermiştim. Umarım bir sakıncası yoktur."

Roo yüzünün kızardığını hissetti. "Hayır," dedi sessizce, "elbette sakıncası yok."

Güçbela yemek yiyebildi ve kendini defalarca şarap kadehine uzanırken buldu. Sylvia yemeğin bittiğini ilan edene kadar, sarhoş olma yolunu yarılamıştı. Masadan kalktı ve kıza girişe doğru eşlik etti. Konuştukları on kelimeden birini bile hatırlamıyordu. Yemek salonundan çıkarlarken, Sylvia hizmetkâra dönüp, "Hepsi bu kadar," dedi. "Bu gece sana daha fazla ihtiyacımız olmayacak." Kız Roo'yu ön kapıya götürmek yerine, onu merdivenlerden yukarıya yönlendirdi.

Roo, kızı bir rüyadan uyandırma korkusuyla konuşmaya korkuyordu. Uzun bir koridorda ilerlediler ve ardından kız bir kapıyı açtı. Eşikten geçip Roo'yu nazikçe kendine doğru çekti. Odanın büyük bir kısmını

kaplayan cibinlikli, devasa yatağa bakarak kımıldamadan duran Roo'nun yanından uzanarak itip kapıyı kapadı.

Ardından kollarını Roo'nun boynuna dolayıp onu öptü. Roo'nun hâlâ sahip olduğu bütün mantıklı düşünce parçaları da, o an yok olup gitti.

Roo karanlıkta yukarıdaki gölgeliğe baktı. Sylvia'nın yavaşça ve düzgünce nefes alıp verdiğini duyabiliyordu ve kızın uyuduğunu düşündü. Pestili çıkmıştı, ama uyumak için de çok heyecanlıydı. Sylvia hayatında tanıdığı en inanılmaz kadındı. Gördüğü en güzel kadındı, ama zengin bir tüccarın iyi yetiştirilmiş kızı olarak neşeli bir çocuksulukla vahşi bir şehvetin şaşırtıcı bir karışımıydı. Beyaz Kanat'taki bir emektar gibi sevişmişti ve Karli'yi dehşete düşürecek hareketler sergilemeye istekli hayır, sabırsız idi.

Karısını düşünerek, suçluluk duygusunu bir kenara itti. Artık onu sevmediğini biliyordu; onunla, ona acıdığı için evlenmişti. Sylvia'ya bakıp iç geçirdi. Kollarımda olması gereken kadın bu, diye düşündü, bir nakliye patronuyla iş konuştuğuma inanarak şu anda evde uyuyan kılıksız kadın değil.

Soylularla tanıştırması ve onun çocuğunu taşıması gereken kadın Sylvia idi.

Kalbi hızlı hızlı atıyor ve Sylvia'ya olan aşkı mayhoş bir sancıya dönüşüyordu. Karanlıkta vücudunun dış hatları güçlükle görünen kadına bakmak için yan döndü. Çocukluk düşlerinde bu anı yaşayacak bir adam olacağını asla hayal etmemişti, ya da Sylvia Esterbrook'un çarpıcı güzelliğinde ve çekiciliğinde bir kadının onunla yatağını paylaşacağını.

Sırtüstü dönerek, üzerindeki siyah kumaşa baktı ve Erik ile beraber Ravensburg'deki tazılardan kaçtıkları geceden beri yaşadığı değişikliklerdeki mucizeyi düşündü.

Erik'i düşünmesi, Roo'yu arkadaşının nerede ve ne yapıyor olabileceğini düşünmesine sevk etti. Erik'in denizde Calis, de

Loungville ve tanımadığı birtakım adamlarla birlikte bir yerlerde olduğunu biliyordu. Ne yapmakta olduklarına dair en ufak bir fikri bile yoktu, ama uğursuz bir şeyler olduğundan kuşkulanıyordu. Ve bunu neden yaptıklarını tam anlamıyla biliyordu. Bu gibi düşüncelerde huzur bulamayarak, nazikçe elini uzatıp yanında yatan kadının şaşılacak derecede yumuşak teninde gezdirdi. Kadın anında kıpırdandı ve ağır ağır hareket etti. Hiçbir şey söylemeden yana döndü ve kollarını dolayarak Roo'ya doğru yaklaştı. Kızın, ne istediğini anında nasıl anladığına şaşırarak, Erik ile ilgili bütün düşüncelerini geride bıraktı.

Erik kayaları gösterdi. "İskeleye! İskeleye!"

Dümenci, gemiyi iskele tarafına çevirmek ve ölmemek için dümen yekesini güçlükle çevirmeye çalışırken fırtına şiddetleniyordu. Erik, geminin karaya oturmasını önlemeye çalışmak için sabahın ilk ışıklarının loşluğunun, sisin ve savrulan karın arasından ileriye bakarak, saatlerdir ejder gemisinin pruvasında dikiliyordu.

Onları hızlı bir şekilde Novindus'a taşıyacağı söylenen akıntıyı yakalamak için Yüce Kesh'in güney ucunu geçmişlerdi. Günler geçmişti ve ejder gemisi altmış dört yolcusuyla -Calis, de Loungville, Erik, Miranda ve Calis'in Kartalları'ndan altmış asker- okyanusta hızla yol alıyordu.

Kürekçiler, akıntıya kaslarının gücünü ekleyerek yirmi dört saat nöbetleşe kürek çekiyordu ve gemi, okyanusun boş enginliğinde hızla ilerliyordu. Miranda konumlarını anlamak ve olmaları gereken yeri söylemek için zaman zaman büyü yeteneğini kullanıyordu.

Hava gittikçe acı bir soğuğa dönmüştü ve ara sıra görüş alanlarına kuzeye doğru giden bir buz dağı giriyordu. Miranda bir gece Erik'e güney kutbunda aklın almayacağı büyüklükte bir buz kütlesi olduğunu, o tek parça buz şelfinden okyanusa şehirler büyüklüğünde

parçalar düştüğünü ve Mavi ya da Yeşil Deniz'in sıcak sularında eriyerek kuzeye doğru sürüklendiklerini söylemişti.

Erik ufukta, bir yelken sandığı, ama sonra Miranda'nın onları uyardığı büyük buz parçalarından biri olduğu anlaşılan şeyi görene kadar bundan kuşku duymuştu. O andan itibaren, fazladan gözcüler yerleştirmiş ve kürekçileri yirmi dört saatlik vardiyalara yerleştirmişti.

Bu buzla kaplı topraklarda bir yarımada bulmuşlardı ve ne yazık ki ona doğru çok hızlı gidiyorlardı. Şimdi geminin ona çarpıp parçalanmaması için umutsuzca çabalıyorlardı. Calis, eğer burada karaya otururlarsa soğuktan ve açlıktan ölecekleri ve onları kurtarmak için hiçbir şey yapılamayacağı konusunda onları uyarmıştı.

"Çekin kahrolasılar!" diye bağırdı Bobby de Loungville dalgaların kükremesini, rüzgârın uğultusunu ve doğanın her isteği karşısında inip kalkan ve dönen geminin çıkardığı gıcırtıları bastırarak.

Güçlü akıntı onları dalganın şiddetli çekimine doğru sürüklerken, Erik yan tarafa doğru hareket ettiklerini hissedebiliyordu. "Daha çok iskeleye!" diye bağırdı ve dümen yekesindeki iki adam emri yerine getirmek için yekeyi itti. Calis geminin arka tarafındaydı ve yekeye insanüstü gücünü ekleyince dümen yekesi korku verecek derecede gıcırdadı. Bu Brijan ejder gemilerinin uzun dümen yekelerinin kopabileceğine dair uyarılmışlardı ve eğer bu olursa, gemiye yön vermenin tek yolu kürekler olacaktı. Brijanlerin deneyimli mürettebatının bile bunu güçlükle yapabileceği konusunda da uyarılmışlardı ve bu gemideki hiçbir adam ne deneyimliydi, ne de Brijan.

Güvertede Miranda belirdi ve her iki kolunun geniş bir hareketiyle birlikte, Erik'in gözcülük yaptığı pruvadan güçlükle duyulabilen bir kelime bağırdı. Bir güç gemiyi aniden arkasından çekmeye başlayınca Erik suya düşmemek için küpeşteye tutunmak zorunda kaldı. Gemi parçalara ayrılmakta duraksadıktan sonra birden hareket etmeyi kesti.

Ardından dalganın çekiminden kurtularak, küreklere ve dümen yekesine boyun eğdi ve sahil şeridine paralel bir rotada ilerlemeye başladı. Miranda ellerini aşağı salıp derin bir nefes aldı. Geminin pruvasına doğru yönelince Erik merakla onu izledi. Yüzbaşı ile kıçtaki küçük kamarayı paylaşıyordu ve Erik'in bunun Calis'in kibarlığından fazlası olduğuna dair bazı fikirleri vardı. Aralarında bir şey vardı, ama Erik ne olabileceğini tahmin edemiyordu. Calis ve Miranda içerideyken, de Loungville Yüzbaşı'nın bekçi köpeği gibi davranıyordu ve ancak çok ciddi bir durum mürettebattan birinin onu geçmeye çalışacak kadar yüreklenmesine sebep olurdu.

Oldukça çekici bir kadın, diye düşündü Erik, Miranda yanına gelirken, ama bu kadında, arkadaş olmakla ilgili herhangi bir fikre kapılmayı neredeyse imkânsız hale getiren bir tarzda hâlâ onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Gemideki diğer adamlar gibi Erik de neredeyse aylardır bir kadınla beraber olmamıştı.

Kadın yanına gelince, dosdoğru ilerideki loşluğu işaret etti. "Üstümüze çok fazla dikkat çekmemek için birkaç günlüğüne bu kadar güçlü başka bir büyü kullanmaya cesaret edemem. O yüzden dikkatle dinle: eğer bu karmaşada görebilirsen, günbatımından bir saat sonra ufuk çizgisinin iki el yukarısında, neredeyse kusursuz bir eşkenar üçgen oluşturan üç küçük yıldız göreceksin. Eğer o kümeye doğru gidersen, sonunda Ispar'a kürekle bir günden daha az mesafede bulunan Novindus kıyısına varırsın. Kuzeydoğuya giderek sahil şeridini izlersen, Dee nehrinin ağzına varırsın.

Yönümüzü bulmak için büyülü olmayan yöntemlere ihtiyacımız var."

Miranda'nın gemiyi kayalardan uzak tutmak için yaptığı büyüden dolayı yorulduğu belliydi, ama son beş dakikadır bütün yolculukta olduğundan daha konuşkandı. Erik bunun yaptığı büyüden dolayı mı, yoksa başka bir sebepten dolayı mı olduğunu düşündü, ama iyi olup olmadığını sormaya isteksizdi. Ardından yolculukla ilgili hiçbir şeyin düzgün gitmediğini düşündü. Miranda bu görevin asıl amacına Erik'ten daha yakındı. Erik sadece geri dönemeyebileceklerini tahmin

etmesine yetecek kadarını biliyordu. Miranda'nın kendisinden çok daha endişeli olması gerektiğini düşündü.

Sonunda, "İyi misin?" diye sordu.

Kadın ona açık bir şaşkınlıkla baktı. İfadesi uzun süre aynı kaldı, ardından güldü. Erik bu kahkahanın sebebinden emin değildi, ama kadın sonunda, giydiği kalın kürk pelerinin üstünden Erik'in kolunu tuttu ve "Evet, iyiyim," dedi. İç geçirdi. "Yol boyunca kullandığım görme büyüleri, öğle vakti bir pazarın gürültüsündeki fısıltı gibiydi. Ama az önce kayalardan kurtulmamız için yaptığım büyü gecede bir çığlık gibiydi. Eğer birisi bizi arıyorsa ya da büyü saptamak için korumalar yerleştirilmişse..." Kafasını iki yana sallayarak döndü.

"Miranda?" dedi Erik.

Kadın durdu ve omzunun üstünden arkaya baktı. "Evet Erik?" "Sence eve dönebilecek miyiz?" Kadının az önceki neşesi kayboldu. Sadece çok kısa bir süre durduktan sonra, "Muhtemelen hayır," dedi.

Erik ani tehlikelere karşı ilerideki loşluğu izlemek için görevinin başına döndü. Birkaç saat sonra Darkmoorlu onbaşı Alfred geldi ve "Nöbeti almaya geldim Çavuş," dedi.

Erik, "Tamam," dedi ve kürek sırasına gitti. Darkmoor'dayken onu kabadayı ve kavgacı yapan davranışını ve rütbesini alıp, Alfred'i yola getirir getirmez, adam birinci sınıf bir askere dönüşmüştü. Erik Alfred'in, Krondor'a döndüklerinde muhtemelen onbaşılığa terfi edecek ilk adamlardan biri olacağını düşündü... ardından düşüncesini eğer Krondor'a dönersek diye düzeltti. Yüzbaşı ile Miranda'nın uyuduğu küçük kamaradan başka uyumak için tek yer, ya son kürekçilerin arkasındaki yedek küreklerin üstü ya da kürekçilerin arasındaki güverteydi. Nöbetleşe uyuyorlardı, yetersiz yatacak yer, denizde geçirilen aylar ve önlerindeki tehlikeler göz önüne alındığında, daha az eğitim görmüş adamlar yumruk yumruğa gelebilirdi, ama de Loungville ve Calis birlikteki en disiplinli altmış adamı seçmişti. Bütün öfkeler ve sıkıntılar kendine saklanıyordu.

Erik uzanır uzanmaz neredeyse anında uykuya daldı. Yorgunluk değişmez bir yoldaş olmuştu ve askerlikle geçen yıllardan ve fırsat buldukça uyumaya alıştıktan sonra, çok az şey onu uyanık tutmaya yetecek kadar zihnini meşgul ediyordu. Ama uyuklamaya başlarken, geride bıraktığı arkadaşlarının ne yapmakta olduğunu merak etti. Roo'nun zengin bir adam olma yolunda ilerleme kaydedip kaydetmediğini, Jadow'un bacağının nasıl olduğunu ve yeni ordularındaki diğer adamların eğitimlerinin nasıl gittiğini düşündü. Greylock ile konuşmak istedi ve ardından Nakor'u düşündü. O küçük komik adam ve Sho Pi, Yüzbaşı ile Yıldızlimanı'ndan dönmemişti ve uyku bastırırken Erik neyin peşinde olduklarını merak etti.

Bir düzine genç adam ve kadın gülerken, kaşlarını iyice çattı, mırıldandı ya da alay etti. "Doğru söylüyorum!" diye üsteledi Nakor.

Sho Pi, olayı ele alma zamanının geldiğine karar veren herhangi bir kızgın öğrenciye karşı onu savunmak için etrafı kolaçan ederek ustası olduğunu iddia ettiği adamın yanında duruyordu. Yarım düzine öğrenciye karşı Nakor'un kendini savunacak yeteneklerinin olduğundan kuşkusu yoktu Nakor'un Dala tapınağında öğrettiği Isalani tarzı çıplak el dövüşünde ne kadar usta olduğunu kesinlikle biliyordu ama bir düzine ya da daha fazlasına karşı yardıma ihtiyacı olacaktı.

"Otur," diye bağırdı gülenlerden biri yanındaki alay edenlerden birine.

"Neden sen oturtmuyorsun?" dedi diğeri buna itiraz ederek. Nakor, "Bir dakika," dedi. Birbirlerinin karşısında duran iki genç adamın yanına gidip kulaklarına yapıştı. Yıldızlimanı'nda güzel bir şafaktı ve Nakor şafak öncesi yapılan kahvaltıda bir öğrenciyle tartışmaya girmişti. Güneş yükselmeye başladığında Nakor dersi, genelde yönetmeliğe uygun olan küf kokulu karanlık salonlardan uzakta, dışarıda yapmaya karar vermişti. Kulaklarından çekerek iki genç adamı geniş dairenin ortasına getirirken, üç grubun öğrencileri de gülmeye başladı.

Sho Pi, dersin yapıldığı çimenlik alana tepeden bakan yukarıdaki pencereye göz atınca pencerede suratlar gördü. Akademi'nin başına getirildiğinden beri Nakor, zaman zaman bir ya da iki şey öğretmek için sorumluluğu üstüne almasına rağmen, günlük işlerin çoğunu bırakmıştı.

Zamanının çoğunu artık adanın demirbaşı haline gelen isimsiz ve akılsız dilenciyle geçiriyordu. Adamı temiz tutmak için, iki öğrenci her sabah dilenciyi göle atmakla görevlendirilmişti. Arada bir daha hırslı öğrencilerden biri adamı sabunlamaya çalışıyordu, ama bu çaba genelde kanayan bir burun ya da çürük bir gözle sonuçlanıyordu.

Sırılsıklam olmadığı zamanlarda adam, herkesin ne yaptığını izlemek için oradan oraya koşuşturuyor ya da uyuyor, ya da yemek verilmediğinde, yiyecek çalmaya çalışmak için mutfak bölgesinde dolanıyordu. Önüne yemek konulduğu zaman bir çocuk gibi tabağı yere atıyor ve çömelip parmaklarıyla yerden yiyordu. Nakor'un zamanının geri kalanı, okuyup notlar alarak kütüphanede geçiyordu. Sho Pi'ye bazen soru sorma ya da daha iyi anlamak istediği bir şey hakkında bilgi alma fırsatı veriliyordu. Nakor onu sık sık birtakım garip görevlere yolluyor ya da görünüşe göre akıl sır ermez bilmeceler soruyordu. Görevi bitirdiğinde ya da başarısız olduğunu kabul ettiğinde, ya da bilmecenin yanıtını tahmin ettiğinde, Nakor'un tepkisi her zamanki umursamazlıklardan biri oluyordu. İnleyen iki öğrenci serbest bırakıldı ve Nakor, "İddia ettiğim şeyin doğruluğunu göstermekte bana yardım etmek üzere gönüllü olduğunuz için teşekkür ederim," dedi.

Nakor'un daha önceki görevinden sonra Mavi Atlılar olarak bilinen gruba ait olan öğrenciye, "Büyü dediğimiz enerjilerin, gerekli olduğunu düşündüğünüz bütün o saçmalıklara başvurmadan kullanılabileceğini söylediğimde bunun doğru olduğuna inanıyorsunuz, öyle değil mi?" dedi. "Elbette Usta," dedi öğrenci.

Nakor iç geçirdi. İtiraz etmesine rağmen, Sho Pi'nin marifeti sonucu, bütün Mavi Atlılar ona usta diyordu.

Kendilerine Watoom Değneği diyen grubun bir üyesi olan diğer öğrenciye, "Sen de bunun mümkün olmadığını düşünüyorsun, öyle mi?" dedi.

"Elbette mümkün değil. El çabukluğu, sokak soytarılığı kesinlikle, ama büyü güçlerinin gerçek kullanımı değil."

Nakor bir parmağını kaldırarak, "O halde dikkatle izle," dedi. Nakor öğrencisinin arkasına geçerken, adsız dilenci öğrencilerin oluşturduğu daireyi yarıp yanlarına geldi. Nakor hariç herkesin deli olarak gördüğü adam arada bir, yapılan şeylere ilgi gösteriyordu. Birkaç metre ötede çömelip izlemeye başladı.

Nakor arkasında durduğu öğrenciye, "Geçen ay öğrettiğim reiki üzerine hiç alıştırma yaptın mı?" diye sordu.

"Elbette," dedi öğrenci.

"Çok güzel," dedi Nakor. "Bu ona çok benziyor. Yumruğunu sık." Öğrencinin kolunu tutup geriye kıvırdı, ardından genç adamın ayaklarını omuz genişliğinde açtı. Diğer öğrenciye, "Tam orada dur," dedi.

Nakor, "Kolunu geri çek ve içindeki enerjiyi hisset," dedi. "Eğer yardımı dokunacaksa gözlerini kapat."

Öğrenci gözlerini kapadı. "Şimdi," dedi Nakor, "içindeki enerjiyi, içinden ve etrafından geçen enerjiyi hisset. Enerjinin aktığını hisset. Hazır olduğunda, bu genç adamın midesine bir yumruk, ama basit bir yumruktan fazlasını indirmeni istiyorum, ellerindeki eklemlerden geçen enerjiyi serbest bırakmanı istiyorum.

"Hazırlan," dedi yumruk yiyecek öğrenciye. "Mideni falan sık, Canın yanabilir."

Kuşkulu öğrenci sırıttı, ama her ihtimale karşı kendini hazırladı. İlk öğrenci vuruşunu yaptı ve yumruk ikinci öğrencinin midesine çarptı,

ama ancak irkilmesine yol açtı. "Üstünde çalışman gerekiyor," dedi Nakor. "Enerjiyi hissetmiyorsun."

Dilenci birden ayağa fırlayıp vuruşu yapan öğrenciyi kenara itti. Kendini topuklarının üstünde mükemmel bir şekilde dengeleyip gözlerini kapadı ve etrafındaki havada garip bir enerjinin çatırdadığını hisseden Nakor geri çekildi. Ardından dilenci elini geri çekti ve "vur" gibi bir şey derken nefesini vererek elini ileri doğru savurdu. Darbe indiğinde, kuşkulu öğrencinin ayaklan yerden kesildi ve ciğerlerinden duyulabilir bir nefes çıkarak geriye doğru uçtu. Zamanında tepki gösterip onu yakalayan iki öğrencinin üstüne düşmeden önce havada bir iki metre süzüldü.

Darbeyi yiyen öğrenci midesini tutarak iki büklüm oldu ve nefesi kesildi. Nakor öğrencinin yanına seğirtti, çocuğu sırtüstü çevirdi ve nefes almasını sağlamak için belinden tutup yukarı doğru kaldırdı. Kesik kesik nefes alıp yanaklarından yaşlar süzülen öğrenci, gözleri ardına kadar açılmış bir şekilde Nakor'a baktı. Güçlükle konuşarak, "Yanılmışım," dedi.

"Evet, yanıldın," dedi Nakor. İki öğrenciye, "Onu içeri götürüp durumuna bakması için bir şifacı bulun," dedi. "İç hasar olabilir."

Döndüğünde, dilencinin boş gözlerle bakarak çömelmiş oturduğunu gördü. Sho Pi yanına gelip, "Usta, bu da neydi böyle?" diye sordu.

Nakor yavaşça, "Keşke bilseydim," dedi.

Ardından diğer öğrencilere döndü. "Gördünüz mü? Şu zavallı yaratık bile zaten orada olan, etrafınızdaki, her yerdeki gücü kullanmayı yeterince biliyor." Çoğunun yüzünde sadece şaşkın bir ifade gören Nakor, elini ana binaya doğru sallayıp, "Pekâlâ, ders bitti," dedi. "Bu vakitlerde ne yapıyorsanız onu yapın."

Öğrenciler giderken, Nakor çömelmiş oturan dilencinin yanına gitti ve adamın gözlerine bakabilmek için çömeldi. Çok kısa bir süre güçlü

ve bilge bir parıltının görüldüğü yerde artık sadece boş bakan bir çift küre vardı. Nakor iç geçirdi. "Dostum," dedi, "kimsin sen?"

Bir süre sonra kalkıp döndü ve tahmin ettiği gibi Sho Pi'yi gördü. "Keşke daha zeki olsaydım," dedi kendi kendini öğrencisi tayin etmiş genç adama. "Keşke daha fazla şey bilseydim." Sho Pi'nin tek söylediği, "Usta?" oldu.

Nakor omuzlarını silkti. "Keşke Calis'e ne olduğunu da bilseydim. Burada sıkılmaya başladım ve ayrıca," dedi, güneş arkasındaki ufukta kaybolurken mavi batı göğüne bakarak, "bir şeyler oluyor. Yönetimi devralmak için Krondor'dan birisi gelse de gelmese de, yakında buradan ayrılmak zorunda kalacağız."

"Ne zaman Usta?" diye sordu Sho Pi.

Nakor omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Yakında. Belki bu hafta… Belki gelecek ay. Zamanı geldiğinde anlayacağız. Gel. Bir şeyler yiyelim."

Yemekten bahsedilince şuursuz dilenci ayağa fırladı ve homurdanıp baykuş gibi sesler çıkararak ayaklarını sürüye sürüye yemek salonuna doğru gitmeye başladı. Nakor uzaklaşan dilenciyi gösterdi. "Bak, şu çok basit arkadaşımız nispeten önemli şeyleri anlıyor."

Ardından Sho Pi'ye Isalani dilinde, "Ve Dala Düzeni'nin Büyük Ustası gibi vuruyor," dedi. Sho Pi aynı dilde karşılık verdi. "Hayır Usta. Daha sert vuruyor. Ne olursa olsun, tapınakta keşişken gördüğüm herhangi bir rahipten daha fazla che'si -kişisel güç için kullanılan kadim bir sözcüğü kullanmıştı- var." Sesini alçaltarak, "Bence o çocuğu öldürebilirdi," dedi.

Nakor, "İsteseydi, kuşkusuz," dedi. Yemekhaneye girerlerken, ikisi de az önce tanık oldukları şeyi düşünüyordu.

Roo penceredeki gri şafak öncesi aydınlığıyla uyandı. Karli uyanmadan eve ancak dönebileceğini fark etti. Bebeğin bütün gece uyumuş olması mümkündü ve Karli'yi, eve daha önce geldiğine ikna edebileceğini biliyordu, ama çabuk hareket etmek zorundaydı.

Yataktan, gitmek zorunda olmasına üzülerek, elinden geldiğince sessizce çıktı. Sylvia'nın vücudunun anısı ve kızın ısrarcı istekleri, yorgunluğuna rağmen gece boyunca onu tahrik etmişti. Giyinip sessizce odadan çıktı, merdivenlerden indi ve evden ayrıldı. Arabacısının uyukladığı arabasına gidip adamı uyandırdı ve onu derhal eve götürmesini söyledi.

Sylvia uyanık yatıyor ve kendi kendine gülümsüyordu. Küçük trolün ayartılmasının çok zor olmadığını düşünüyordu. Gençti, istekliydi ve göründüğünden çok daha güçlüydü. Roo'nun kendisine âşık olduğunu düşündüğünü biliyordu. Onda ortaya çıkaracağı saplantının derinliğini tecrübe etmeye daha yeni başlamıştı. Bir ay içinde, onun için bazı küçük iş meselelerinde ödün vermeye razı olacaktı. Bir yıl içinde, iş ortaklarına ihanet edecekti.

Tatminle esneyip gerindi. Babası birkaç gün daha yoktu ve Roo'dan öğleden önce bir not alacağını biliyordu. Bir ya da iki gün aldırış etmeyecek, ardından onu tekrar davet edecekti. Roo'ya, onu ne kadar severse sevsin, evli bir adamla birlikte olamayacağını söylediğinde, önünde oluşacak pişmanlık manzarasını görmek için ne kadar beklemesi gerektiğini düşündü uykulu bir anda. Tekrar uykuya dalarken, şehirde, babası dönmeden önce eve davet etmesi gereken birkaç genç adam olduğunu düşündü.

Roo parmak uçlarında yukarı çıkıp sessizce yatak odasına girdi. Artık şafak söküyordu ve yarı aydınlık odada Karli'nin uyuduğunu görebiliyordu. Üstünü çıkarıp yatağa girdi.

Yarım saat olmadan Karli uyanınca Roo uyuyormuş gibi yaptı. Karli kalkıp giyindi, ardından kendi kendine sessizce şarkı söyleyen bebeğin yanına gitti. Roo bir süre bekledikten sonra kalkıp yemek odasına indi.

"Günaydın," dedi bebeğe yemek yediren Karli.

Abigail kıkır kıkır gülüyordu ve Roo'yu görünce, "Ba!" dedi.

Roo esnedi.

"Uykunu alabildin mi?" diye sordu Karli, nötr bir ifadeyle ona bakarak.

Mary ona mutfaktan büyük bir kupa kahve getirirken Roo bir sandalye çekip oturdu. "Beş dakika uyumuş gibi hissediyorum," dedi.

Karli, "Geç mi döndün?" diye sordu.

"Çok. Bitirdiğimizde saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum."

Karli ezilmiş sebzeleri aç bebeğin ağzına kaşıklarken belirsiz bir ses çıkardı.

Birkaç dakika sonra Karli, "Sana bir şey söyleyeceğim," dedi.

Roo göğsünün sıkıştığını hissetti. Korku dolu bir an, Karli'nin onu aldattığını bilip bilmediğini düşündü ve ardından kendini zorlayarak bu düşünceyi bir kenara itti. Gwen ile yattıktan sonra Ravensburg'den döndüğünde hiçbir şeyden kuşkulanmamıştı ve şimdi de herhangi bir şeyden kuşkulanması için bir sebep olmadığına karar verdi. Sakince, "Ne söyleyeceksin?" diye sordu.

"Sana bunu dün akşam söylemek istiyordum, ama çok acelen vardı... "

"Ne söyleyeceksin?" diye tekrarladı Roo. "Bir çocuğumuz daha olacak."

Roo Karli'ye bakınca karısının, bir tepki bekleyerek gözlerinin içine baktığını gördü. Ve Roo, Karli'nin bu tepkinin ne olacağından korktuğunu hissetti.

"Harika!" dedi memnun görünmeye çalışarak. Kalktı, masanın etrafından dolaştı ve "Bu sefer erkek olacak," dedi. Karli'yi yanağından öptü. "Olabilir," dedi Karli yavaşça.

Roo neşeli görünmeye çalışarak, "Erkek olmalı," dedi. "Yoksa bütün tabelaları 'Avery ve Kızları' olarak değiştirtmek zorunda kalacağım ve bu da hiç iyi olmaz, değil mi?"

Karli hafifçe gülümsedi. "Erkek olması seni mutlu edecekse, umarım erkek olur." "Bunun gibi harika bir çocuk olacaksa, ben gene mutlu olurum."

Karli ikna olmamış gibiydi ve Roo, yarısını içtiği kahve kupasını masada bırakarak odadan çıkarken, "Bir şeyler yemeyecek misin?" diye sordu. "Hayır," dedi Roo, dış kapının yanındaki askıdan paltosunu alırken, "doğruca ofise gitmeliyim. Yazmam gereken önemli bir mektup, ardından da Barret'te bir toplantım var."

Karli'nin başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini beklemeden, evden çıktı ve Karli kapının çarpılarak kapandığını duydu. Mamanın çoğunu bebeğin ağzında tutmaya çalışırken iç geçirdi. Zaman geçtikçe hayat garip ama tekdüze bir tempoya girmişti. Roo haftada bir ya da iki kez Sylvia ile gizlice buluşmak için planlar yaparken, iş ortaklarıyla her hafta benzer sayıda gece geçiriyordu. Sylvia evli bir adam olduğu için vicdan azabı çektiğini söylediğinde korkunç bir sahne oluşmuştu ve Roo onu tekrar görmesi için ikna edene kadar haftalarca yalvarmıştı. İki yıl önce hayal edebileceğinden daha pahalıya mâl olan elmas ve zümrüt bir kolye gönderince, kız sonunda yumuşamıştı. Sylvia sonunda onu sevdiğini itiraf etmiş, Roo da yasak aşkın ve karısına yalan söylemenin tekdüzeliğine girmişti.

Bir iş adamı olarak güçlü yanları hemen ortaya çıkmıştı, nadiren kötü bir anlaşma yapıyordu ve bunlar da, çok az mali sıkıntı getirmişti. Aylar geçtikçe, Acı Deniz Şirketi büyüyüp zenginleşiyordu.

Roo aynı zamanda kendisi için çalışanları yeteneklerine göre hangi görevlere yerleştireceğini de öğrenmişti. Duncan söylentileri arayıp

bulmakta ve kervansarayların ve rıhtımlardaki hanlarda ve meyhanelerde ticari fırsatlara uygun hareket etmekte çok değerliydi. Jason, Roo'nun işindeki en şaşırtıcı şeyde, para yönetiminde yetenekli olduğunu kanıtlamıştı. Sadece alıp satarak, çok daha fazla zengin bir tüccar olmuştu. Şirketin üye olmayanları arasında çapraz teminat altına alma ve karşılıklı risk paylaşımı gibi garip kavramlar, kullanılmayan altınla en iyi yatırım nereye yapılır ve altını ne zaman elde tutmak güvenli olur; Roo güçlükle takip edebiliyorken, bütün bunların hepsi Jason'ın akıl almaz bir yetenek sergilediği bilgi alanlarıydı. Sylvia ile ilk kez yattıktan altı ay sonra, Roo'nun şirketi bir muhasebe bürosunun kontrolünü alıp kendi bankacılığına başladı.

Luis, Roo için bir hazine kadar değerli olduğunu kanıtlamıştı. En belalı arabacıya karşı acımasız olabildiği gibi, öfkeli bir kadın müşteriye karşı da nazik olabiliyordu. İki kere, sakat bir elle emirlerini uygulatabilmekten daha fazlasını yapabildiğini kanıtlamıştı.

Dash, Roo için bir sırdı. Herhangi bir kişisel kazanca karşı ilgisiz görünmesine karşın, Acı Deniz Şirketi'nin büyümesinden Roo kadar memnundu. Sanki kendine kazanç sağlamaktansa şirketin başarılı olduğunu görmekten saf bir mutluluk duyuyormuş gibi şirkete hizmet ediyordu. Bir iki özel durumda, kardeşini entrikaya katmanın bir yolunu bile bulmuştu. Jimmy ve Dash, Roo'nun karşısına almayı istemeyeceği zorlu bir ikili olabilirdi.

Erkek olduğunu umduğu bebekle Karli'nin karnı büyürken, Roo iki tatsız şey dışında hayatının daha iyi olabileceğini hissediyordu: Tim Jacoby'nin devam eden varlığı ve eski arkadaşlarının yokluğu.

-17-
FELAKETLER

Roo iç geçirdi.

Rahip tekdüze bir tonla büyülerini okuyup bebeğin alnına kokulu yağ dökerken, Roo'nun kucağındaki bebek kıpırdandı. Bir oğlu olduğu için heyecanlı olmasına rağmen, isim verme törenine daha fazla dayanamayacağına karar verdi.

"Sana Helmut Avery adını veriyorum," dedi rahip sonunda.

Roo çocuğu Karli'ye verip karısını yanağından öptü. Ardından Mary'nin kucağında kıpırdanan küçük Abigail'i öptü ve "Kısa bir süre için ofise gitmem gerekiyor, ama en geç iki saat içinde evde olurum," dedi.

Karli, kocasının mümkün olmayan uzun saatler boyunca, bazen eve hiç gelmeden bütün bir gece ve ertesi gün çalıştığını bildiği için kuşkulu görünüyordu. "Konuklarımız gelecek," diye hatırlattı Karli.

"Biliyorum," dedi Roo tapınaktan çıkarlarken. Merdivenlerden inerlerken, Karli'yi geride bıraktı ve "Arabayı sen al," dedi. "Ben yürüyeceğim."

Roo, bir araba bulup kiralayana kadar, Tapınak Meydanı'ndan yürüyerek çıkmıştı. Dakikalar içinde, Esterbrook'un konağına doğru gidiyordu. Berbat ruh halini düşündü. Sylvia onun için öylesine mucizevi bir kaynak olmuştu ki herhangi bir öfkeyi ya da hayal kırıklığını arkasında bırakıyordu. Ve anlayamadığı sebeplerden dolayı, babası bu günlerde sanki hiç eve uğramıyormuş gibiydi. Akşam yemeği için gelişinin dakikaları içinde -ya da bugünkü gibi sürpriz bir gün ortası ziyaretinde- Sylvia kucak açarak onu karşılıyor ve çabucak üst kata çıkarıyordu. Roo kızın şehvetinin kendisininkiyle aynı olduğunu görmekten hem mutluydu, hem de şaşkın. Bazen Sylvia gibi iyi yetiştirilmiş genç bir hanımefendiye bu kadar çok yaratıcı sevişme numaralarını ilk olarak kimin öğrettiğini merak

ediyordu, ama kız Roo ile tanışmadan önceki hayatına dair hiçbir şey anlatmaya ya da Roo'ya önceki deneyimlerini sormaya istekli değildi.

Araba Esterbrook'un mülküne girerken, Roo berbat ruh halinin sebebini anladı. Oğlunun bugünkü ad koyma törenine katılan ya da akşamki kutlamaya katılacak olan insanlar arasında, Roo'nun katılmasını en çok istediği kişi orada olmayacaktı.

Erik işaret verince atlı kolu durdu. El işaretleriyle, attan inme emri iletildi. Erik atını, Miranda ve Bobby de Loungville'in bulunduğu kolun başına doğru sürdü. Calis ve Renaldo adındaki bir adam keşif yapmak için ileriye gitmişti.

Gemi Calis'in planladığı noktada karaya çekilmiş ve birkaç gün içinde Yılan Nehri Şehri'nden gelen adamlar görününce Yüzbaşı belirgin bir biçime rahatlamıştı. Cepheden gelen haberler kötüydü. Büyük bir filonun yarısı neredeyse tamamlanmıştı ve Zümrüt Kraliçe'nin orduları, Ratn'gary Dağları'nın güneyindeki küçük bir bölgeyle batı kıyısının küçük bir kısmı hariç artık kıtanın tamamını kontrol altında tutuyordu. Bunun dışında, raporlar aynı derecede korkunçtu. Zümrüt Kraliçe'nin ordusu bütün kıtayı kırıp geçiriyordu. Okyanusu geçip Krallık'ı istila etmek için yeteri kadar büyük bir filo oluşturmaya çalışırlarken kıtanın bütün kaynaklarını sömürüyorlardı. Savaş sırasında ele geçirilen kölelerden binlercesinin ölmesine aldırış edilmiyordu.

Eski paralı askerlerden oluşan ordunun arasındaki birkaç tane ufak isyan acımasızca bastırılmış ve asiler ya herkesin önünde çarmıha gerilmiş ya da ordunun önünde kazığa oturtulmuşlardı. Daha büyük bir cezalandırma olarak da, herhangi bir itaatsizlik belirtisinin sadece kesin ölüm getireceğini belirtmek için, yoldaşlarının önünde diri diri gömülerek ölmesi için kurayla bin kişiden bir adam seçilmişti.

Erik, grubundaki her adamın diğer beşinden sorumlu olduğu zamanı düşünmüştü. Grubun her üyesi, içlerinden herhangi birisinin

başarısız olması durumunda, hepsinin darağacına geri döneceğini etkin bir biçimde anlamıştı.

Bütün bu olanlar içinde Calis'in birliği için tek iyi haber, Zümrüt Kraliçe'nin bütün dikkatinin Yılan Nehri Şehri, Maharta ve Nehirlileri çevresine yakın bölgelere çevrilmiş olmasıydı. Calis ve birliğinin kullanacağı bölgede kraliçenin ordusundan neredeyse eser yoktu.

Calis hedeflerine yaklaşırlarken bunun olası olayları engelleyeceğini söylemişti. Atlar bağlanmış ve gemiyle getirilmişti. Brijan kıyafetleri yöresel kıyafetlerle değiştirilmişti ve Calis'in adamlarından altısı Brijan gemisini, kaçış zamanı gelene kadar büyük bir barakaya saklamak için ayarlamalar yapacakları bir balıkçı köyünün kıyısına götürmüşlerdi. Bunu çok az kişinin olası bulduğundan kimse bahsetmedi.

Artık dağlardaydılar. Bir haftadır dağ eteklerinde ilerliyorlardı ve henüz en ufak bir tehlikeyle bile karşılaşmamışlardı. Erik, Pantathialıların yaşadığı tünellerden geçerek Saaurlardan kaçanların arasında bulunmuştu ve büyük olasılıkla ne bulacaklarını bilen birkaç kişiden biriydi; Calis'in Kartalları'nın -Pantathialılar onların yalnızca asi bir paralı asker birliği olduklarını sanmıştı- dağlara girdiğinin saptanması, bölgenin tam ölçekli bir Saaur işgali altına alınmasıyla sonuçlanmıştı. Erik bir önceki yolculukta kendilerini sadece, Saaurlarla yer değiştiren insan birliklerinden biri gibi davranma ve doğruca, mantığın söylediği yönün aksi yönündeki cepheye ilerleme konusundaki cesur kararın kurtardığını biliyordu.

Renaldo koşarak gelip nefes nefese de Loungville'e rapor verdi. "Yüzbaşı güvenli bir kamp alanı buldu ve bugünlük daha fazla ilerlemeyeceğimizi söylüyor."

Erik etrafa bakınca günbatımına birkaç saat kaldığını gördü. De Loungville de aynı şeyi fark edip, "Yakında mı?" diye sordu.

Renaldo başını salladı. Ağaçların arasını gösterdi. "Şurada bir dağ sırası var. Oradan nehir koyağını ve köprüyü görebilirsiniz.

Sonuncusunu Yüzbaşı söyledi."

Erik adamın ne demek istediğini anlıyordu. Calis'in gözleri herhangi bir insanınkinden çok daha keskindi. Ama eğer koyak görülebiliyorsa, köprüden atla sadece bir günlük uzaklıktaydılar ve oradan da madenlere giriş, atla bir günlük mesafedeydi. Atları bırakmaya karar verirlerse, köprüden mağaralara yürümek iki günlerini daha alırdı.

Erik karmaşık duygular içinde atından indi; eğer atla yol alırlarsa, işler insanlar için daha kolay olacaktı, ama atları madenlerin yakınında bırakmak binekler için ölüm ilanı demekti. Kendi başlarına köprüyü geçmeleri olasılık dışıydı ve öteki tarafta ot yoktu. Bazıları düşüp ölebilirdi bile. Erik bir an, kendi hayatından çok atların hayatı için endişelendiğini düşündü.

Kamp kurulması için emirler iletilirken bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Adamlar yoğruldukları, öğrendikleri ve onlardan beklenen disiplinle işe koyuldu. Alfred birkaç gün önce onbaşılığa terfi ettirilmişti ve Erik'e her geçen gün, Bobby de Loungville'in saçma istekleriyle Erik'in her gününü cehenneme çeviren onbaşı Charlie Foster'ı daha çok hatırlatıyordu. Erik bu adamları duraksamadan ya da düşünmeden itaat ettirmenin, her adamın hayatta kalma şansını arttırdığını ve daha da önemlisi, görevin başarılmasını sağladığını yıllar sonra şimdi anlıyordu.

Kamp hazırlandığı ve nöbetler ayarlandığı zaman herkes yemek yemeye -yol azığı- başladı. Görülme riskine karşı ateş yakılmamıştı. Hızla yaklaşan kış yüzünden herkes için rahatsız bir gece olacaktı.

Herkes yemek yerken, Erik atların sağlıklı olup olmadığını kontrol etti. Her adamın olması gerektiği yerde olduğuna da baktıktan sonra, de Loungville, Calis ve Miranda'nın oturduğu yere gitti.

Calis Erik'e oturmasını işaret etti. "Atlar iyi durumda," dedi Erik.

Calis, "İyi," dedi. "Buralarda, onları bırakabileceğimiz bir yer bulmak zorunda kalacağız." Miranda, "Neden uğraşıyoruz ki?" diye sordu.

Calis omuzlarını silkti. "Bu işten paçamızı kurtarırsak dağlarda hızlı yol alma şansımızı göz ardı edemem. Eğer buralarda onlara bir iki hafta yetecek kadar ot olan bir kanyon varsa, atları oraya koymak isterim. Yoğun karlar henüz başlamadı. Atlar işimize yarayabilir." Erik, "Gün ortasında tepenin etrafından dolaşırken, aşağımızda küçük bir vadi gördüm," dedi. Vadiyi gördüğü tarafı işaret etti. "Emin değilim, ama sanırım patikadan aşağı inen bir yol var. En azından bir keçi yolu..."

Calis, "Burada birkaç gün dinleneceğiz," dedi. "Yarın araştırırız. Bir giriş varsa, atları oraya koyarız."

Erik, ihtiyaç duyduğunda aklındakileri konuşmak için Bobby ile yeterince vakit geçirmiş olmasına rağmen, hâlâ Yüzbaşı'nın yanında kendini rahat hissetmiyordu. Yine de, görevi ilgilendirdiği zaman Yüzbaşı doğrudan konuşmayı değerlendiriyordu. "Yüzbaşı, neden bekliyoruz? Geciktiğimiz her gün keşfedilme riskini göze alıyoruz." Calis, "Birisini bekliyoruz," dedi.

Miranda, "Bir adamım var ve konuşmamız gereken bazı adamları bulmaya çalışıyor," dedi. Erik bekledi ama daha fazla bir şey söylenmedi, bu yüzden de Miranda'nın gizemli adamının ve şu bazı adamların kim olabileceğini öğrenmek için beklemeye karar verdi. İzin istedi ve kalkıp adamlara bakmaya gitti.

Erik herkesin yapması gerekeni yaptığını gördüğüne şaşırmamış, bu yüzden de hiç kimseye emir vermek zorunda kalmamıştı. Lord William ve de Loungville'e göre bu adamlar, Krallık tarihindeki en iyi asker grubuydu ve Erik o askerlerin arasında olduğu için gurur duyuyordu. Bu birliği yaratmadaki rolünü pek önemsemiyor, ama bir asker olarak kendi gelişimini takdir ediyordu. Savaş sanatı ve taktikleri üzerine yazılmış her kitabı okumuş ve çeşitli askeri konular üzerine saraydaki herkesle konuşma fırsatı bulmuştu. Sarayı ziyaret eden soylularla bu tür konuları tartışma fırsatı bile olmuştu. Bazen

askerlerin yemekhanesinde akşam yemeği yerken, bazen Prens'in sarayındaki devlet yemeğinde, bazen de Calis'in Kızıl Kartalları'nın eğitimini izleyen bazı Sınır Baronları ya da Doğu Dükleri ile avluda sohbet etmişlerdi.

Erik kendisinin strateji, levazım ya da konuşlanma konularında özellikle yetenekli olduğunu düşünmüyordu, ama adamlara önderlik etmede beceri sahibi olduğunu hissediyor ya da en azından, bazı subayların yaptığı gibi kabadayılığa ve tehdide başvurmadan yapılması gerekenleri yaptırıyordu. Emir verince diğer adamların uyacağı gerçeğinden hoşlanıyordu ve bundan neden hoşlandığını anlayamıyordu; sadece hoşlanıyordu.

Denetimini bitirince oturdu ve eyer çantasından bir azık çıkını çıkardı. Pul pul dökülen balmumu parçalarının başka bir kumaşın üstüne dökülmesini sağlayarak balmumuna batırılmış kumaşı çözdü; kampı bozduklarında alanı inceleyip geçişlerini belli edecek tek bir balmumu parçası bile kalmadığından emin olmasa bile, bunu de Loungville'in yapacağından emindi. Erik'in asılmasını emrettiği tarihi günden beri Bobby ile olan ilişkileri değişmişti ama Başçavuş Erik'in görevini yerine getirmediğini hissederse, onu herkesin önünde azarlamaktan çekinmezdi.

Calis ile Miranda yaklaştı ve Erik, "Yüzbaşı?" dedi.

"Biraz yürüyeceğiz," dedi Calis. "Nöbetçileri yerleştir ve çağrı işaretinin iki kere parmak şaklatma ve 'saksağan' olduğunu söyle. Anlaşıldı mı?"

Erik başıyla onayladı. "Anlaşıldı."

Bu kampa yanlışlıkla gelen biri, nöbetçi tarafından iki kez parmak şaklatılarak uyarılacaktı. Eğer anında "saksağan" diyerek yanıt vermezse, ölümcül bir güçle karşılanacaktı. Erik gezgin tüccarların ya da dilenci papazların, önlerindeki birkaç gün içinde bu yoldan geçmemesini umdu. Calis gitmek üzereyken Erik, "Yüzbaşı?" dedi.

Calis durdu. "Evet?"

"Neden 'saksağan'?"

Calis başıyla Miranda'yı gösterdi.

Miranda, "Çünkü adamımın bildiği çağrı işareti bu ve ayrıca, bu kıtada hiç saksağan yaşamıyor, yani şanslı tahminler yok," dedi.

Erik omuzlarını silkip yemeğine döndü.

Calis, "Konuşmamız gereken birkaç şey var," dedi.

Miranda devrilmiş bir ağaç gövdesine oturdu. "Ne gibi?"

Calis yanına oturdu. "Eğer ölmezsek, bir geleceğimiz olacak mı? Seninle benim yani?"

Miranda Calis'in elini tuttu. "Bunu söylemesi zor..." İç geçirdi. "Hayır, düşünmesi bile imkânsız." Eğilip Calis'i öptü. "Karşılaştığımızdan beri birbirimiz için özel olduk Calis." Calis hiçbir şey söylemedi. "Birbirimize karşı birkaç insanın yaşadığı hisler besliyoruz." Başka bir sessizlik anından sonra Miranda, "Ama gelecek?" dedi. "Önümüzdeki hafta hayatta olup olmayacağımızı bilmiyorum."

Calis, "Bunu bir düşün," dedi. "Hayatta kalmayı planlıyorum."

Miranda, ağaçların arasından süzülen ikindi güneşinin altın sarısı ışınlarında Calis'in yüzünü inceledi. Güldü.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Calis, dudakları ihtiyatlı bir gülümsemeyle kıvrılarak. "Benim," dedi Miranda, kalkıp elbisesini çözmek için ellerini arkasına atarak. "Yakışıklı sarışın çocuklar her zaman aklımı başımdan almıştır. Hadi gel, ısıt beni. Soğuk bir gün…"

Miranda'nın elbisesi bileklerine düşerken, Calis kalktı ve ellerini kadının kalçalarına koyarak kollarıyla sardı; onu, bir çocuğu kaldırır gibi kolaylıkla havaya kaldırdı. Göğüslerinin arasını öperek, onu

etrafında döndürdükten sonra nazikçe yere yatırarak, "Çocuk mu?" dedi. "Ben yarım yüzyıldan yaşlıyım be kadın."

Miranda güldü. "Annem hep, genç erkeklerin ateşli âşıklar olduğunu ama genelde kendilerini çok fazla ciddiye aldıklarını söylerdi."

Calis, Miranda'nın yüzünü inceleyerek bir an durakladı. "Annenden hiç bahsetmemiştin," dedi usulca.

Miranda uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, ardından güldü. "Giysilerini çıkar çocuk!" dedi yapmacık bir emirle. "Yer soğuk!"

Calis genişçe gülümsedi. "Babam her zaman büyüklerime saygı göstermemi söylerdi."

En temel ve yaşamı doğrulayan hareketlerden biri içinde, yarının ne getirebileceği korkularını bir kenara bırakarak çabucak sevişmeye başladılar. Kısa süreler içinde yaşadıkları, ortak zevk ve ölüm, korku ve acının inkârı olmuştu.

İki kere parmak şaklamasını çabucak, biraz garip bir aksanla söylenen "saksağan" kelimesi izledi.

Erik, de Loungville ve Calis'ten saniyeler önce nöbet yerindeydi.

Üç gün beklemişler ve Calis Miranda'nın adamı gelmezse, ne olursa olsun hareket etmeye karar vermişti. Atlar, haftalarca otlamalarını sağlayacak verimli bir vadiye yerleştirilmişti. Hiçbirisi geri dönemese de, Erik atların vadiden çıkış yolunu bulabileceklerini ve kış yaklaşırken daha aşağıdaki otlaklara ineceklerini biliyordu. Bu, ifade edemediği bir sebepten dolayı kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Darkmoor'un dağları bu yaklaştıkları kadar etkileyici değildi, ama Erik havadaki değişimi fark etmişti. Geceleri sıcaklık, hızla donma noktasının altına inmişti ve bir sonraki fırtınayla birlikte kar gelecekti. Kış neredeyse bastırmak üzereydi.

En önden garip giyimli bir adam geliyordu; üstünde, Erik'in bildiği herhangi bir metale benzemeyen beyazımsı bir zırh vardı. Bir kere,

zırhın yüksek sesle şakırdaması gerekiyordu, ama sakırdamıyordu; ikincisi, adamın ağır ağır yürümesi gerekiyordu, ama yürüyüşü rahattı. Başı, iki tane göz yarığı olan bir miğferle tamamen kapalıydı ve sırtında yabancı bir dizaynda yapılmış bir arbalet gibi gözüken bir şey taşıyordu.

Ayrıca her tarafından kılıçlar, hançerler ve bıçaklar çıkıyordu.

Onun arkasından gelen iki adam Erik'e tanıdık geldi. Adamlar yaklaşınca Erik onları alçak sesle selamladı. "Praji! Vaja! Sizi tekrar görmek çok güzel…"

İki yaşlı savaşçı selama karşılık verdi. "Maharta'dan kaçanların arasında olduğunu duymuştuk von Darkmoor," dedi Praji.

İki yaşlı adam paralı askerler gibi silahlanmıştı ve Erik, ilerlemiş yaşlarına rağmen hâlâ nasıl bu kadar iyi dövüştüklerini merak ediyordu. Yine de, Praji ve Vaja'nın dayanıklılıklarını iki yıl önce kendi gözleriyle görmüştü ve şu anda da hiç de daha az becerikliymişler gibi görünmüyorlardı; sadece yorgundular.

Prajichitas, Erik'in şimdiye kadar gördüğü en çirkin adamdı, ama zeki ve cana yakındı. Vajasia ise yaşlanan bir tavus kuşu gibiydi ama yaşına rağmen hâlâ kibirliydi ve iki farklı adam birbirlerine kardeş gibi bağlıydı.

Miranda, "Bir sorun çıktı mı Boldar?" diye sordu.

Yürüyen cephanelik miğferini çıkarınca ortaya çilli ve beyaz tenli, kızıl-kahverengi saçlı ve mavi gözlü genç bir yüz çıktı. Praji ve Vaja kampa girip bariz bir yorgunlukla otururken, adamın harcadığı gücün tek göstergesi ufak bir ter parlamasıydı.

Boldar adındaki adam, "Hayır," dedi. "İki arkadaşını bulmak biraz zamanımı aldı Calis."

Calis, Miranda'ya göz atınca kadın, "Tipini tarif etmiştim," dedi. "Ben gitmiş olsaydım bile, buraya gelip seni bulacaktı."

Calis "ben gitmiş olsaydım" kısmından hoşlanmamış gibiydi. Praji'ye dönüp, "Doğuda işler nasıl?" diye sordu.

"Kötü. Düşündüğümden daha kötü... Bu Zümrüt Kraliçe kancığı, Hamsa'da ve onunla karşılaştığımız diğer yerlerde hatırladığımızdan çok daha kötü."

Çizmelerini çıkarıp parmaklarını oynattı. "General Gapi'yi hatırlıyor musun? Lanada saldırısından önceki paralı askerlerin randevusundan? Kuzey bozkırlarındaki Jeshandi'nin üzerine gönderildi -o atlılarla yaşadığım deneyimlerden biliyorum, büyük bir hata- ve çok ağır bir darbe aldı. Bozkırlara gönderilen on adamdan biri geri döndü. Her neyse, Zümrüt Kraliçe bunu kişisel olarak algıladı; Gapi'yi kazığa oturtup bir karınca yuvasına koydurmuş ve hayalarına bal sürdürmüş. Bağırmayı kesene kadar bütün generallerine izletmiş."

Vaja kafasını iki yana salladı. "Onun ordusunda başarısız olamazsın." Yaşlı savaşçı gülümsedi. "'Ölüm kalım' kavramına yeni bir anlam kazandırdı."

Calis, "Yani Jeshandi hâlâ tutunuyor mu?" diye sordu. "Artık değil," diye yanıtladı Praji üzgün bir sesle. "Gapi'nin başarısızlığından sonra, bozkırlara beş bin Saaur saldılar. Jeshandiler kendilerini oldukça iyi savundu -kertenkele adamlara şimdiye kadar hiç kimsenin yapamadığı kadar çok kayıp verdirdiler- ama sonunda dayanamayıp ezildiler."

Erik sessizce başını salladı. Saaurlar ve dev atlarıyla yalnızca bir kez karşılaşmıştı, ama boyutlarına rağmen Saaurların, hayatında gördüğü en iyi biniciler olduğunu biliyordu. Birebirde hiçbir insan onlara karşı koyamazdı; bir Saauru etkisiz hale getirmek için üç ya da dört insan atlısı gerekiyordu. Boş zamanlarında Erik, Saaurları açık bir dövüşte yenmenin yollarını düşünmüştü ve uzaktan yakından akla yatkın bir plan geliştirememişti.

Praji, "Dağlarda, yiyecek için orada burada kampları basarak hâlâ dolaşan bazı gruplar var, ama Özgür Halk gücü olarak artık yoklar," dedi.

Calis bir süre sessiz kaldı. Bu uzak kıtadaki bütün kültürler içinde, Jeshandi en fazla elf halkının olduğu kültürdü. Öldürülen her elf, hiçbir insanın anlayamayacağı bir kayıptı. Annesinin halkı bu habere onlarca yıl yas tutacaktı. Düşüncelerinden sıyrılarak, "Güneydeki Klanlardan ne haber?" diye sordu.

Praji, "Onun," Boldar'ı gösterdi, "bizi bulduğu yer orasıydı," dedi. "Dün gece Hatonis ile kamp yapıyorduk-"

Erik lafa karışıp, "Bu sabah Doğuilleri'nde miydiniz?" diye sordu.

Praji başını salladı. "Bu delikanlının bizi hızlı getirecek bir yöntemi vardı."

Boldar elinde hafifçe çevirerek bir alet uzattı. Alet üzerinde bir dizi çubuk olan bir küreydi. "Göz açıp kapayıncaya kadar buraya geldik," diye devam etti Praji. "Günün çoğunu, sizi bulmaya çalışarak bu kahrolası dağların etrafında iz sürerek geçirdik."

Praji Calis'e dönerek, "Oldukça çaresiziz kadim dostum," dedi. "Zümrüt Kraliçe bu günlerde ordusunu nehir kıyısının her iki tarafına da diziyor. Kereste mavnalarına bir ok erimi zor yaklaştık. En iyi yapabildiğimiz, ara sıra pusu kurarak saldırıp mavnalardan birini karaya oturtmaya çalışmak gibi şeyler. Son seferinde, Yılan Nehri Şehri'ne saldırmayı denedik, ama gücümüzün yarısını kaybettiğimiz halde dişe dokunur bir zarar veremedik." İç geçirdi. Calis'in gözlerinin içine bakarak, "Buradaki savaş bitti Calis," dedi. "Batıilleri'nde ne yapmaya geldiyseniz, özel bir şey olsa iyi olur, çünkü yaptırdığı o filo bir yıl, bilemedin iki yıl sonra yelken açmaya hazır olacak. Size on yıl kazandırdığımızı düşünmüştük, ama daha çok üç ya da dört yıl gibi görünüyor."

Calis başını salladı. "İki yıl geçti bile." İki yorgun ve yaşlı adama bakarak, "Bir şeyler yiyin," dedi. Praji ve Vaja'ya soğuk azıklar verilirken, Miranda Boldar'a döndü. "Getirdin mi?"

Boldar omzundan çantasını indirip elini içine soktu. Küçük bir tılsım çıkardı. "Biraz pahalıya mâl oldu, ama düşündüğüm kadar değil. Fiyatı bana olan borcuna eklerim." "O ne?" diye sordu Calis.

Miranda tılsımı ona verdi ve Erik dikkatle Calis'in havaya kaldırdığı tılsımı inceledi. Basit bir altın kolyeden fazla bir şeye benzemiyordu. Miranda, "Uzakgörü büyüsüne karşı bir koruma," dedi. "Şu andan itibaren, hiçbir büyücü seni ve senin on iki adım çevrendeki hiç kimseyi bulamaz. Buradan ayrılma vaktimiz geldiğinde bu belki de hayatlarımızı kurtaracak."

Calis başını salladı. Tılsımı Miranda'ya uzattı, ama kadın elini kaldırdı. "Ona ihtiyacı olan ben değilim." Uzanıp Calis'in elini itti. "Sensin."

Calis duraksadıktan sonra başını sallayıp tılsımı boynuna taktı. Bobby de Loungville'in olduğu yere dönerek, "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıyoruz," dedi.

Erik ayağa kalktı ve devriye gezmeye başladı. De Loungville'in, onun neyi ne zaman yapacağını söylemesine ihtiyacı yoktu.

Jason, elinde bir tomar kâğıt ve parşömenle koşarak Barret'e girip etrafa göz attı. Roo'nun merdivenlerde olduğunu görerek, ona seslendi ve hızla, bir çift şaşırmış garsonun yanından geçti. "Ne oldu?" diye sordu Roo. İki gündür çok uyumadığı için gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Kendine, Sylvia'dan birkaç gün uzak duracağına söz vermişti. Karli çocuk odasında yeni doğan bebekle birlikte yatarken, ana süitte ihtiyacı olan uykunun bir kısmını alarak, karısı ve çocuklarıyla zaman geçirmek istiyordu, ama son iki gecenin

ikisinde de, sanki iradesi yokmuş gibi, arabacısından onu Esterbrook konağına götürmesini istemişti.

Jason sesini alçalttı. "Birisi Jurgens'ı bizden alacağını istemeye ikna etmiş."

Roo'nun yorgunluğu anında geçti. Jason'ın kolunu tuttu ve artık Acı Deniz Şirketi'nin masası olarak bilinen Masterson'ın, Hume'un ve Crowley'nin oturduğu masaya götürdü. Roo oturup, "Jurgens alacağını istiyormuş," dedi.

"Ne?" dedi Masterson. "Vadeyi uzatmayı kabul etmişti." Jason'a bakarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Jason oturup elindeki belgeleri önüne yaydı.

"Vadesi geçmiş borçtan daha kötüsü de var beyler." Hesap defterinden bir sayfayı gösterdi. "Muhasebe büromuzdaki biri... daha iyi bir terim olmadığı için böyle söylüyorum, zimmetine para geçirmiş."

Bunu duyan Hume ve Crowley doğruldu. "Ne?" dedi Crowley.

Jason, birkaç kez lafının bölünmesine rağmen kibarca ve sabırlı bir şekilde açıklamaya başladı. Kısa açıklama şöyleydi: birisi sadece on binlerce altını hesaptan hesaba zeki bir transfer yaparak aktarmakla kalmamış, aynı zamanda aylardır fark edilmemeyi de başarmıştı. Şu anda neredeyse çeyrek milyon altın yoktu. Jason'ın bu sahtekârlığı ortaya çıkarabilmesinin tek sebebi, bir ödeme mektubu almış olmasıydı. "En kötüsü de beyler," dedi Jason, "öyle ya da böyle, bu ödeme mektubunun, kurulduğundan beri Acı Deniz Şirketi'nin en kritik anında gelmiş olması. Eğer Jurgens'ın borcunu ödeyemezsek, Mavi Yıldız Nakliye'deki hisselerimizi kaybederiz ve o gemiler olmadan, yarım düzine hayati anlaşmayı yerine getiremeyiz." "En kötüsü nedir?" diye sordu Roo.

"En kötüsü mü? Eğer bu ödemeyi yapamazsak, her şeyinizi kaybedebilirsiniz."

Crowley aniden, "Bu senin işin Avery!" dedi. "Sana çok hızlı gittiğimizi söylemiştim.

Durumumuzu sağlamlaştırmak için, sermaye stoku yapmak için zamana ihtiyacımız vardı, ama sen alıma devam etmemiz konusunda ısrar ettin. Şans döner Rupert! Ve bu kez bize karşı döndü!" Masterson, "Ödeme ne kadar?" diye sordu. Jason, "Altı yüz bin altın," dedi. "Ne kadar eksiğimiz var?"

Jason acı acı güldü. "Tam olarak zimmete geçirilen para kadar... Birkaç holdingi çabucak nakde çevirip dört yüz bin altına ulaşabiliriz. Ama nereden bakarsanız bakın, iki yüz bin altın eksiğimiz var."

"Kim yapmış bu işi?" diye sordu Hume.

Jason, "İşe bir yazmandan fazlası karışmış," dedi. Arkasına yaslanıp çenesini kaşıdı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama sanki bütün muhasebe bürosu Acı Deniz Şirketi'ni batırmaya uğraşıyormuş gibi görünüyor."

Roo bir an sessiz kaldıktan sonra, "Olan da tam olarak bu," dedi. "O muhasebe bürosu, fırsatı kaçıramayacağımız kadar çok para getiren bir işti." Parmağını Crowley'ye doğru uzattı. " Buna sen de dahilsin Brandon."

Crowley isteksizce, "Doğru," dedi. "Birisi bize tuzak kurdu beyler. Ama kim?" "Esterbrook," dedi Masterson. "En azından, olanakları olan birkaç kişiden biri o."

"Ama kendine de zarar verir," dedi Roo. "Acı Deniz Şirketi ile yarım düzine anlaşması var." "Ama endişeleneceği kadar büyük değil," dedi Hume.

Masterson, "Başkaları da var," dedi. "Wendel Kardeşler, Jalanki Tüccarları, lanet olsun, Özgür Şehirler'deki büyük ticarethaneler, Kilraine ve diğerleri, hepsinin de bizden sakınmak için sebepleri var."

Roo, "Jason, ofise git ve Luis, Duncan ve nasıl kılıç tutabileceğini bilen güvenebileceğin bütün adamları al," dedi. "Ardından muhasebe bürosuna gidin ve oradaki herkesi gözetim altına alın. Bize karşı çalışan her kimse, haberimiz olduğunun kokusunu almadan önce bu işin aslını öğreneceğiz."

Jason ayağa kalktı. "Bir an önce gitsem iyi olur."

Masterson, "Eğer bu tezgâhlanmış bir ihanetse, bahse girerim muhasebe bürosunu boş bulacaksın," dedi.

Roo sandalyesini arkaya itip kafasını iki yana salladı. "Bahse girmeyeceğim." İçindeki uğursuz his, bir şeyler yapması gerektiğini söylüyor ve onu alt ediyordu. İçinde, üne kavuştuğu kadar hızlı bir şekilde meteliksiz bir korsan durumuna düşebileceğine dair derin bir korku oluştuğunu hissediyordu. Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, babamın dediği gibi, endişe karın doyurmaz. Çeyrek milyon altını en hızlı yoldan nasıl kazanacağımıza odaklanalım," Jason'ın masaya bıraktığı ödeme mektubuna göz attı, "önümüzdeki iki gün içinde." Diğerleri sessiz kaldı.

Duncan hana göz gezdirdikten sonra hızlı bir baş işaretiyle, yerini saptadığı adamı gösterdi. Luis ve Duncan adamın iki yanına geçerken, Roo adamın yanına oturdu.

"Ne?" diye başladı adam kalkmaya başlarken.

Duncan ve Luis tekrar oturtmak için ellerini adamın omuzlarına koydu. "Sen Rob McCraken mısın?" diye sordu Roo.

"Kim bilmek istiyor?" diye karşılık verdi adam. Görünmeye çalıştığı kadar yürekli olmadığı belliydi. Beti benzi attı ve bir kaçış yolu bulmak için etrafa bakıp duruyordu.

"Herbert McCraken adında bir kuzenin var mı?"

Adam tekrar ayağa kalkmaya çalıştı, ama iki adamın kendisini sıkıca bastırdığını fark etti. "Belki." Luis aniden bir hançer çıkarıp adamın

yanağına dayadı ve "Sana daha kesin yanıt vermen gereken bir soru soruldu dostum," dedi. "Bu yanıt da ya 'Evet, kuzenim,' ya da 'Hayır, kuzenim değil,' olacak. Ve yanlış yanıtın çok acı verici olacağını da aklından çıkarma." Adam usulca, "Evet, Herbert benim kuzenim," dedi.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu Roo.

"Birkaç gün önce. Ailemle birlikte akşam yemeği yedi. Bekardır, o yüzden iki üç haftada bir bize yemeğe gelir."

"Bir yolculuğa çıkacağıyla ilgili herhangi bir şey söyledi mi?"

"Hayır," dedi Rob McCraken. "Ama garip bir şekilde vedalaştı."

"Ne demek istiyorsun?"

Adam etrafa göz gezdirdi. "Kapıda oyalandı ve... şey, bana sıkıca sarıldı. Çocukluğumuzdan beri böyle sarılmamıştık. Düşündüğümden daha uzun bir vedalaşma oldu."

"Muhtemelen öyledir. Krondor'dan ayrılıp başka bir yerde yaşamaya karar vermiş olsaydı, nereye giderdi?" diye sordu Roo.

McCraken, "Bilmiyorum," dedi. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Doğu'da akrabalarımız var, ama uzaktan akrabalar. Salador'da bir kuzenimiz var. Ama on yıldır birbirimizi görmedik."

Roo parmaklarını masaya vurarak durakladı. "Kuzenin büyük miktarlarda beklenmedik bir paraya konsaydı, sence nereye giderdi?"

Adamın gözleri kısıldı. "Bir Queg unvanı satın alacak kadar mı?" Roo Luis'e göz atınca Luis, "Sanırım o parayla küçük bir unvan alabilir," dedi.

Roo ayağa kalktı. "Sarth." Duncan'a dönüp, "Herbert McCraken'ın elinden geldiği kadar iyi bir tarifini bul, ardından Sarth'a bir düzine atlı

gönder," dedi. "Eğer yanlarına yedek at alırlarsa, onu on saat içinde yakalayabilirler."

Luis'e dönüp, "Limana gidip sorular sormaya başla," dedi. "Queg'den gelen ya da oraya gidecek kayıtlı bir gemi yok, ama Özgür Şehirler'e ya da Durbin'e gideceğini iddia ederek kaçan bir gemi olup olmayacağını asla bilemezsin. Ortalığı kolaçan et ve şehirden ayrılacak bir gemiye gizlice binmeye çalışan McCraken'ın tarifine uyan biri olup olmadığını iki kere kontrol et. Orada bizim için çalışan yeterince gözümüz ve kulağımız var."

İkisine birden, "Benim yapacak işlerim var, ama yarın, sabahın ilk ışıklarıyla ofiste olacağım," dedi. "Bu adamı yarın öğleye kadar bulamazsak, battık demektir."

Duncan, Roo'nun sandalyesine oturdu. "Bana kelimelerle bir resim çiz Rob ve ayrıntıları atlama.

Herbert neye benziyor?"

"Şey, benim boylarımda, sıradan görünüşlü biri."

Roo başka bir yanıt beklemeden, arabasına binmek için handan ayrıldı. Biner binmez arabacıya, onu Esterbrook malikânesine götürmesini emretti.

Calis karanlıkta işaret verince Erik dönüp işareti arkadakilere aktardı. Çiftler halinde yürüyerek uzun bir sıra oluşturmuş altmış yedi kişi neredeyse zifiri karanlıkta yol alıyordu. Çok az ışıkta bile görebildiği için Calis en önden giderken, karanlıkta görme gücü olduğunu iddia eden Boldar Blood -ki bu Erik'e son derece olasılıkdışı gibi gelmişti, ama tuhaf paralı asker şimdiye kadar tek bir yanlış adım bile atmamıştı- en arkadan geliyordu. Erik, paralı askerin miğferinde büyülü bir özellik olduğu kanısına vardı. Calis'inkine yaklaşan görme becerileri olduğu için, Miranda Calis'e yakın duruyordu. Grubun geri

kalanı, kolun ortasında taşınan tek bir meşalenin ışığında ellerinden geldiği kadar yürümek zorunda kalıyordu. Erik deneyimlerinden, kolun her iki ucunda bulunanların zayıf ışık havuzunun ötesindeki bir şeyleri görebilme şansına sahip olduğunu, ama kolun ortasında gidenlerin ileri baktıklarında neredeyse hiçbir şey göremediğini biliyordu.

İleride tehlikeli bir şey ya da birisi olduğuna dair işaret iletildi. Bütün adamlar sessizce silahlarını hazırlarken, Bobby de Loungville meşale ile Boldar arasındaki konumundan öne geldi. De Loungville'in bir adım arkasından Praji ve Vaja geliyordu. Erik, yaşlı paralı askerlerin onlarla birlikte gelmesini istememişti, ama bu acımasız topraklarda dağlarda at sırtında iki yaşlı adamın medeniyete dönmek için çok az şansı olurdu.

Erik ilerleyince yanağına hafif bir rüzgârın çarptığını hissetti. Yüzbaşı'nın yanına ulaştığında, Calis fısıldayarak, "Aşağıda hareket eden bir şey var," dedi.

"Aşağısı" dikey bir anayol olarak iş görerek en yukarından dağın iç kısımlarına inen derin dairesel bir kuyuydu. Erik ve Calis'in birliğinden kurtulanlar iki yıl önce ağır ağır, bu engin kuyunun iç duvarını saran sarmal rampadan yukarı çıkmıştı, ama şimdiyse aşağı inmeye hazırlanıyorlardı. Erik dinledi ve hiçbir şey duyamadı, ama çoğu durumda olduğu gibi, Yüzbaşı'nın kulakları Erik'inkilerden çok daha hassastı.

Derken, hafif bir ses duydu.

Kayaya sürten bir el sesinden başka bir şeye benzemiyordu.

Birkaç saniye sonra, ses tekrarladı. Ardından sessizlik.

Tam beş dakika kımıldamadan durdular ve ardından Calis Erik'e ilk beş adama onunla birlikte gelmesini istediğini işaret etti. Erik etrafına göz attı ve sıranın başındaki dört askere işaret verip kılıcını çekti.

Kapaklı bir fener yakıldı ve görülmemelerini umarak adamların biraz da olsa görebilmesini sağlamak amacıyla tek bir zayıf ışık çizgisi oluşturması için kapakları kapatıldı.

Altı adam, feneri taşıyan Erik ile beraber ilerlemeye başladı. Kilometrelerdir aynı olan hafifçe aşağı doğru eğimli olan tünelin aşağısına doğru ilerliyorlardı. Derken kendilerini engin kuyuya girerken buldular. Çoğu tünel kesişiminde olduğu gibi, kuyunun içindeki sarmal yolun kuyuya bakan tarafı, birbirlerinin yanından geçebilmeleri için yola girenlere ya da yoldan ayrılanlara ekstra bir genişlik sağlamak için dışarı doğru genişliyordu. Durup dinlediler ve aşağıdan gelen zayıf sürtünme sesini bir kez daha duydular.

Sesi tekrar duyana kadar, kuyunun etrafındaki yolun her çeyreğinde duraklayarak ağır ağır rampadan aşağı indiler. Sonunda ses kesilince yollarına devam ettiler.

Erik kuyunun etrafındaki bir tam dönüşlerinin onları altı metre aşağı indirdiği kanısına vardı.

Kuyuya girdikleri yerden üç tam dönüş yapmışlardı ki, bir cesetle karşılaştılar.

Calis tetikte olmalarını işaret etti ve Erik ile Calis'e eşlik eden dört adam, ikisi üstteki, ikisi alttaki yola bakacak şekilde ışığa sırtlarını döndü. Gözleri karanlığa alışacağı için, onlara doğru yaklaşan herhangi bir şeyi görebileceklerdi.

Cesedin üstünde bir cüppe vardı. Calis cüppenin başlığını çektiği zaman, Erik duyulabilir bir şekilde nefesini tutmasına engel olamadı. Bu bir Pantathialıydı.

Erik düşmana hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bir keresinde yine bu tünellerde onları uzaktan ve bir tanesini de büyük randevuda birlikleri incelemek için çıktığı bir tepenin üstünde görmüştü. "Çevir," diye fısıldadı Calis. Erik elini uzatıp cesedi sırtüstü gelecek şekilde çevirdi. Yaratığın iç organlarının yarısı büyük bir yarıktan boşalmış,

bağırsaklarının büyük bir kısmı da parçalanmış cüppesinden dışarı çıkmıştı.

Calis yaratığın ellerinde duran nesneyi gösterip, "Şunu al," dedi.

Erik denileni yaptı ama nesneye değer değmez, dokunmamış olmayı diledi. Kolundan yukarı garip bir enerji yayılmış ve derisini karıncalandırmıştı. Aniden kıyafetlerini çıkarıp derisi kanayana ve kılları düşene kadar kendini ovalamak istedi.

Ona dokunan Erik olsa da, Calis nesneye kuvvetlice tepki gösteriyor gibiydi. Erik nesneyi çevirince bunun bir miğfer olduğunu fark etti. Kafasına takmak için yolu yarılamıştı ki Calis, "Dur," dedi.

Erik miğferi takmak üzere olduğunu fark ederek durdu ve "Ne yapayım?" diye sordu.

"Yere koy," dedi Calis. Başka bir askere dönerek, "Diğerlerini buraya getir," diye emir verdi. Asker feneri alıp, Erik'i karanlıkta çok garip bir süreye katlanmak zorunda bırakarak gözden kayboldu. Karanlıkta beklerken, hiçbirisi insan olmayan, garip zırhlar giyen uğursuz adamların ve inanılmaz güzellikte kadınların garip görüntülerini gördü. Kafasını iki yana salladı. Zihnini bu görüntülerden kurtarana kadar diğerleri yanlarına varmıştı.

Miranda, "Ne oldu?" diye sordu.

Calis cesedi gösterdi. Miranda diz çöküp cesetle miğferi inceledi. Miğferi aldı ama ondan etkilendiyse bile, belli etmedi. Sonunda, "Bir çantaya ihtiyacım var," dedi. Yakındaki askerlerden biri bez bir çanta uzatınca kadın miğferi çantaya koydu. Boldar'a dönüp, "Sen taşı," dedi. "Bunun, içimizden en az seni rahatsız etmesi gerekir."

Garip paralı asker omuzlarını silkti, çantayı aldı ve kalçasının üstünde taşıdığı büyük bir sırt çantasına koydu.

Miranda cesede baktı ve bir süre sonra, "Görünüşe bakılırsa burada beklenmedik olaylar olmuş," dedi.

Calis, "O nesneyi korumak için kaçıyormuş galiba," dedi.

Miranda, "Ya da çalıyormuş," dedi. Hayal kırıklığıyla kafasını iki yana salladı. "Fikir yürütmeler bizi hiçbir yere ulaştırmaz. Devam edelim."

Calis başıyla onaylayıp kola ilerlemesini işaret etti.

Döne döne kuyunun tabanına doğru inerek galeride ve platoda ilerlediler. Tünelden başka tanımlaması olmayan bir yere geldiklerinde, Calis dönmelerini işaret etti.

Kol, dik bir açıyla aşağı inen tünele girdi. İlerledikçe, sıcaklık hızla yükseliyordu. Dağlarda geceler, gittikçe iliklere işleyen bir soğuğa dönmüştü ve tüneller de aynı derecede soğuktu, ama aşağı doğru ilerledikçe, attıkları her adımda hava ısınıyordu. Sıcaklıkla beraber artan bir koku da vardı. Bu, kükürt ve çürümüş etin mide bulandırıcı kokusuydu.

Genişleyen bir tünele girdiklerinde Calis işaret verdi; herkes silahlarını çekti. Birliğin her üyesi, emirleri uykusunda tekrarlayacak duruma gelene kadar görevin bu kısmını defalarca tekrar etmişti.

Burası Pantathia galerilerinin ilkiydi ve içeride yılan rahipleri ve yavrulayan dişileri bulacaklardı. Yumurtalar ve gençler bir çeşit yuvaya yerleştirilmiş olacaktı ve emirler basitti: içeri gir ve yaşayan her şeyi öldür.

Calis işaret verince saldırı başladı. Saldırı başladığı gibi çabucak bitti.

Galerideki koku tünellerde olduğundan çok daha güçlüydü. Boğucu koku birkaç kişinin iki büklüm olup öğürmesine yol açtı. Baktıkları her yerde cesetler vardı. Çoğu, bir kısmı bu ırkın küçük çocukları olan Pantathialılar, diğerleri de Saaurlardı. Ama bir tanesi bile tek parça değildi. Tünelde karşılaştıkları Pantathialı, bu salondakilerle karşılaştırıldığında neredeyse yara almamış sayılırdı. Vücut parçaları

salonun her tarafına dağılmıştı ve çürümüş cesetler havayı neredeyse dayanılamayacak bir kokuyla dolduruyordu.

Calis bir tahtı gösterdi. Bir zamanlar o tahtta oturan figür, tahtın dibinde yatıyordu. Bu bir Pantathialı cesediydi, mumyalaşmıştı ve parçalanmış bir halde yatıyordu.

"Şuraya," dedi Calis nefesi kesilerek, daha fazla dayanamayan adamlar öğürüp kusarken soğukkanlılığını korumaya çalışarak.

Kokuya karşı bağışık gibi görünen Miranda ve Boldar cesede doğru ilerledi. Miranda ellerini oynatıp tam bir dakika mumyayı inceledi, ardından döndü ve "Eşyalar?" diye sordu.

"Zırh, kılıç, kalkan, aklına gelebilecek her şey," diye karşılık verdi Calis.

"Eh," dedi Miranda, "birisi o nesneleri bizden önce almış." askerlerden biri büyük salonu aydınlatmak için bir fener yakarken, katliama bakmak için mağaraya göz gezdirdi. "Bunlar burayı savunurken ölmüş ve bedelini de ödemişler. Tünelde bulduğumuz günler önce ölmüş olmalı." Erik yanına iki adam alıp yan galerileri kontrol etti. Bazı pis havuzlarda Pantathialıların yarı biçimlenmiş hali yüzerken, sıcak su dolu büyük bir havuzda yarım düzine kırılmış yumurta duruyordu. Başka bir galeride, boyutlarından bebek oldukları anlaşılan bir düzine ufak beden buldular ve aralarında bazıları insan olmak üzere, pek çok yaratığın kemiği vardı.

Bütün alanı inceledikten sonra, Erik dönüp rapor verdi. "Yüzbaşı, her yer burası gibi." Sesini alçaltıp, "Bir silahla açılmış gibi görünen tek bir yara bile görmedim," dedi. Bir Saaur savaşçının vücudunun üst kısmını gösterdi. "İkiye kesilmemiş Yüzbaşı. Sanki bir şey onu ikiye ayırmış." Boldar Blood, "Bunu yapabilecek birkaç yaratık görmüştüm," dedi. Erik ile Calis'e göz attı, ama taktığı garip miğferin kara göz yarıklarının içindeki gözleri görünmüyordu. "Ama çok az ve bu dünyada değil."

Calis ve Miranda etrafa göz gezdirdi ve Calis, "Bir şey, yaz otlarının arasından geçen bir ateş gibi buraya gelip herkesi öldürmüş."

De Loungville, "Eh, birisi bizi birkaç katliam yapmaktan kurtarmış," dedi.

Erik, onunla karşılaştığından beri Calis'i ilk defa huzursuz görüyordu. "Bobby, birisi, babamın beyaz ve altın sarısı zırhı giydiğinden, beri bu dünyadaki hiç kimsenin görmediği güç nesneleriyle çekip gitmiş."

De Loungville, "Üçüncü bir oyuncu mu var yani?" diye sordu.

Miranda, "Görünüşe göre öyle," dedi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu de Loungville.

"İlerlemeye devam edeceğiz," dedi Calis duraksamadan. "Bu yuvaya saldıranın kim olduğunu ve diğer yuvaların da yok edilip edilmediğini öğrenmek zorundayız." Etrafında toplanmış olan birliğe, "Emirler değişti," dedi. Herkes bütün dikkatini anında Calis'e çevirdi. "Başka bir gizemle karşı karşıyayız. Dağların içinde ilerlemeye devam edeceğiz ve yaşayan Pantathialılar bulursak onları, son üyelerine kadar öldüreceğiz." Durdu. "Ama onları öldürenin kim olduğunu bulursak da, düşmanımızın düşmanı dostumuz olmayabilir; bu diğer düşmanın kim olduğunu öğrenmemiz gerekiyor." Sesini alçalttı. "Güçlüler ve artık Valheruların -Ejderha Lordları'nın- en güçlü eşyalarından bazılarına sahipler. Onlardan korkmak gerek."

Dönüp işaret verdi ve birlik kuyuya dönmek için tünelden yukarı doğru ilerlemeye başladı. Kuyuya vardıklarında Calis adamların dinlenip yemek yemesi için durmalarını emretti. Zamanı geldiğinde, kolu yeniden oluşturmalarını işaret etti ve aşağı, kuyunun daha derinlerine doğru ilerlemelerini emretti.

-18-
KEŞİF

Roo başını salladı.

Duncan yumruğunu geri çekip sandalyedeki adama vurdu. Adamın kafası geriye doğru gitti ve burnu kanamaya başladı. "Yanlış yanıt," dedi Duncan.

Herbert McCraken, "Bilmiyorum," dedi.

Duncan adama bir kez daha vurdu.

Roo, "Çok basit McCraken," dedi. "Bana, altınımı çalman için seni kimin ayarttığını ve altını kimin aldığını söyle, biz de gitmene izin verelim." "Söylersem beni öldürürler," dedi adam.

"Söylemezsen seni biz öldüreceğiz," dedi Roo.

McCraken, "Eğer size söylersem, pazarlık etme gücümü yitiririm," dedi. "Konuştuğumda, seni gırtlağımı kesmekten alıkoyacak olan şey nedir?"

"Bunun bana hiçbir faydası dokunmaz," dedi Roo. "Altın benim; onu almakla Kral'ın yasalarını çiğnemeye çalışıyormuşuz gibi davranma. Seni Şehir Muhafızları'nın ofisine götürürsem ve Dük'ün saray nazırı tarafından suçlu bulunursan, yarattığın hesaplar bilmecesini anlayabilecek bir yargıç buluruz ve sen de önümüzdeki on beş yıl boyunca liman ekibinde çalışıyor olursun."

"Peki söylersem?"

"Şehirden ayrılmana izin veririz... canlı olarak."

Adam bir dakika düşündükten sonra, "Adamın adı Newton Briggs," dedi. "Altının transferini o ayarladı."

Roo, McCraken'ın onu göremeyeceği bir yerde, arkasındaki gölgelerde duran Jason'a göz attı. Jason sessizce, "Biz satın almadan önce muhasebe bürosunun ortaklarından biriydi," dedi.

McCraken, "Kontrolü kaybetmekten mutlu değildi," dedi. "Sanırım senden çalması için birisi ona ödeme yaptı. Bütün bildiğim, bana, bir Queg unvanı ve bir villa almaya ve kendi işimi kurmaya yetecek kadar altın sözü verdiği."

"Neden Queg unvanı?" diye sordu Duncan.

Adamın arkasında durup sandalyede kalmasını sağlayan Luis, "Krallık'taki birçok kişi, bir düzine genç köle kızla," omuzlarını silkti, "ya da çocukla dolu bir villada yaşamak için zengin bir Queg soylusu olma hayali kurar," dedi.

Roo güldü. "Sen bir aptalsın. Oyuna getirildin. Queg limanından dışarı adımını atar atmaz, dakikalar içinde kadırgalara doğru gidiyor olacaktın. Sahip olduğun bütün altın ceza olarak devlete gidecekti. Orada güçlü müttefiklerin yoksa, Queg vatandaşı olmayanların hakları yoktur." McCraken gözlerini kırpıştırdı. "Ama bana söz verdiler..." Roo, "Bırakın onu," dedi.

"Öylece bırakalım mı?" diye sordu Duncan.

"Nereye gidebilir ki?"

Luis, McCraken'ı yaklaşık dört saat önce birisiyle -artık Briggs olduğunu biliyorlardı- buluşmak için bir depoda beklerken bulmuştu. Duncan Sarth'a giden adamları geri getirmeleri için çoktan bir atlı göndermişti; her şey plana göre giderse, bir saat içinde Roo'nun merkez ofisinde olmaları gerekiyordu. Adam ayağa kalkıp, "Şimdi ne yapacağım ben?" diye sordu. "Queg'e gidip bir soyluluk beratı almaya çalış," dedi Roo. "Ama başkasının parasını kullan. Yarın günbatımına kadar şehirden ayrılmazsan, seni öldürmeye çalışanlar yalnızca suç ortakların olmayacak."

Adam elinin tersiyle kanlı dudağını sildi ve sendeleyerek kapıdan çıktı. Roo, "Duncan, bir dakika sonra onu takip etmeye başla," dedi. "Tek başına kaçmaya çalışamayacak kadar korkmuş bir halde. Eğer bu işte başka birisi daha varsa, bizi ona götürebilir. Gerçekten kaçmasına da izin verme; Kraliyet Mahkemesi'ne ifade vermesi için ona ihtiyacımız olabilir. Soygun suçuyla aramızda duran tek şey o olabilir."

Duncan başıyla onayladı. "Sen nerede olacaksın?" "Limanda," dedi Roo. "Sabah akıntısıyla Queg'e gidebilecek bir gemi olma olasılığına karşı sadece. Oraya haber gönderirsiniz." Duncan başını sallayıp çıktı.

Roo, "Jason, ofise dön ve orada bekle," dedi. "Eğer sana başka bir yerde ihtiyacımız olursa, haber göndeririz."

Jason da ayrıldı. Luis, "Haber ettiğin anda yelken açacak bir gemimiz hazır bekliyor," dedi. "Güzel," dedi Roo. "Altın hırsızımız şehirden kaçacaksa, onu dalgakıranın dışına çıkmadan yakalamak istiyorum. Herhangi bir kraliyet savaş gemisi sorgulamaya gelene kadar her şeyin bitmiş olmasını istiyorum. Bir gümrük muhafız gemisi bize bordaladığında altının elimizde olmasını istiyorum. O zaman açıklama yapması çok daha kolay olur."

Luis kafasını iki yana salladı. "Neden altını kaçırıyorlar? Neden sadece bir yere atıp Acı Deniz Şirketi'nin iflas etmesini beklemiyorlar?"

Roo, "Çünkü bu hem zekice, hem de riskli," dedi. "Bu, işbirliği yaptığın adamların şehirden ayrılıp konuşmayacaklarını bilirsen zekice bir hamle olur. Ama yakalanacaklarını ve konuşmaya zorlanacaklarını düşünürsen, eninde sonunda bizi bu soygunu gerçekleştiren beyne götürecektir ve o noktada," parmaklarını şaklattı, "kiralayabildiğimiz her kılıçla üstlerine gideriz ve bir meydan savaşı olur." İç geçirdi. "Ama eğer altın güvenle, bir limana ya da dağların arkasına giden bir arabayla gönderilirse... " Omuzlarını silkti.

"Bunu kim planlamışsa, zamanlamayı mükemmel yapmış," dedi Luis.

Roo, "Beni endişelendiren de bu," dedi. "Bu işin içinde sadece muhasebe bürosundaki piçler yok. Acı Deniz Şirketi ve mali durumu hakkında McCraken ve Briggs gibi insanlardan daha çok şey bilmeleri gerekirdi." Bir parmağını kaldırdı. "Jason'ın ya da başka birisinin soygunu fark etmeye yakın olacağını bilmeleri gerekiyordu. Bu iş çok uzun zamandır devam ediyordu." Bir parmağını daha kaldırdı. "Ve böyle bir kaybı telafi edebilmemiz için birkaç haftamız olduğunu bilmeleri gerekiyordu." Hayal kırıklığıyla kafasını iki yana salladı. "Doğu'dan gelecek kervanlarımız ve bugün Ylith'e varacak bir tahıl nakliyemiz var. Uzak Sahil filomuz ya Carse'da ya da eve dönüş ayağında olmalı. Bunlardan herhangi biri bu açığımızı kapatacak kadar altın getirecekti," yumruğunu avucunun içine indirdi, "ama bugün değil!"

"Bir casus mu?"

"Bir çeşit ajan," dedi Roo. Kapıya yürüdü. "Duncan'dan başka, tamamen güvendiğim tek kişi sensin Luis. Seninle ölüm hücresinde beraberdik ve yüzerek Vedra Nehri'ni geçtik. Birlikte ölümle burun buruna geldik ve Jadow ve Greylock hariç, Krondor'da senin dışında arkamı dönebileceğim hiç kimse yok."

Luis'in yüzünde her zamanki neşeli ifadesi vardı. "Tek eli olsa bile mi?"

Roo kapıyı açtı. "Bir bıçakla, çoğu adamın bir kılıç ve iki elle olduğundan daha iyisin. Gel, rıhtımları taramaya başlayalım."

Kapıdan çıkarlarken Luis patronunun sırtına bir şaplak indirdi ve arkasından kapıyı kapadı. Bu baraka Acı Deniz Şirketi'nin Tüccarlar Mahallesi'nde sahibi olduğu pek çok barakadan biriydi ve ikili oradan çabucak rıhtımlara doğru ilerlemeye başladı.

Onlar gittikten sonra, barakanın çatısında birisi ayağa kalktı. Sessizce yere atlayan gölgeler içindeki izleyici, karanlıkta gözden

kaybolan Luis ile Roo'yu izledi, ardından döndü ve onları göstererek hafifçe ıslık çaldı. Sokağın bir blok ötesinden iki kişi daha çıktı ve hızla ıslık çalanın yanına gitti. Üç kişi bir süre konuştuktan sonra ikisinden biri dönüp geldiği yere geri gitti. Diğer ikisi limana giden Roo ile Luis'i takip etmeye başladı.

"Pusu!" diye bağırdı Renaldo.

"Kama!" diye bağırdı Calis ve bütün adamlar anında konuşlandılar. Birlik, genişliği rahatlıkla altmış metreyi bulan ve altı girişi olan büyük bir galerideydi. Eğitildikleri gibi, kırk adam, kılıçları herhangi bir saldırganı aşağı indirmek için dik bir durumda, kalkan kalkana bir kama oluşturdu. Galeriyi insanlık dışı bir hırıltı ve çığlık doldururken, diğer yirmi adam çıkardıkları küçük yaylarına sakin bir şekilde oklarını yerleştirdi.

Önlerindeki üç tünelden, Calis'in Kızıl Kartalları'nın üstüne Pantathialılar akıyordu. Erik karşılarındaki gücü kabaca tahmin etmeye çalışıyordu, ama saldırganların ilk dalgası okçuların atışlarıyla düşmeye başlayınca saymaktan vazgeçti. Ardından kalkan duvarına ulaştılar. Erik güçlü kılıç darbeleriyle saldırıyordu. Pantathialı askerler kılıçlarıyla Erik'in darbelerini savuşturmaya çalışırlarken, iki kere vuruşunun altında çeliğin kırıldığını duydu. Rakiplerinde çok az beceri olduğunu fark etti. Calis'ten emir beklemeden, "İkinci sıra!" diye bağırdı. "Kılıçlarınızla beni takip edin!"

Yirmi okçu yaylarını bırakıp kılıçlarını çekti. Erik bulunduğu sıranın sağ ucundan dolaşarak bir daire çizip Pantathialılara yandan saldırdı. Tahmin ettiği gibi, çabucak şaşkınlığa düştüler. Ama kaçmak yerine, aniden son ikisi Calis'in adamlarının önünde yere düşene ve galeri sessizliğe bürünene kadar kendilerini sadece Krallık askerlerinin üstüne attılar. Boldar Blood, "Odun kesmek gibi," dedi.

Erik garip paralı askere baktı ve zırhına sıçrayan kanların, sanki garip beyaz yüzeyde kalmaları mümkün değilmiş gibi aşağı aktığını

fark etti. Erik soluklanarak, "Cesurdular, ama bunlar savaşçı değildi," dedi. İki adama, o taraftan başka Pantathialıların da gelmesi durumunda tetikte beklemeleri için tünel ağızlarına gitmelerini işaret etti. "Cesur değillerdi," dedi Boldar. "Bağnazdılar."

Calis, "Hiçbir Pantathialının göğüs göğüse çarpıştığını duymamıştık," diyen Miranda'ya baktı.

"Savaşmak için gizli kalmayı ve kurnazca davranmayı tercih ederler."

Erik bir tanesini çevirmek için çizmesinin ucunu kullandı ve "Bu yetişkin değil," dedi.

"Hiçbiri yetişkin değil," dedi Calis. "Dün tünelde bulduğumuzdan daha küçükler."

Erik de Loungville'e göz attı. "Üstümüze çocukları mı salıyorlar?" "Olabilir," dedi Başçavuş. "Bu tavşan deliğinin diğer kısımlarında da dün bulduğumuz yuva gibi yenilmişlerse, tek parça kalanları korumak için çaresiz bir durumda olabilirler."

Calis ve Miranda ölü Pantathialıyı incelerken, Erik çabucak adamlarını kontrol etti. Calis'in komutasındaki hiç kimsenin önemli bir yarası yoktu. "Sadece kesikler ve çürükler var," diye rapor verdi Erik.

"Birkaç dakika dinlendikten sonra devam edeceğiz," dedi de Loungville.

Erik başını salladı. "Hangi tünelden?" De Loungville soruyu Calis'e tekrarladı.

"Ortadakinden sanırım. Gerekirse aynı yoldan dönebiliriz," dedi Yüzbaşı.

Erik öyle olmasını umdu, ama düşüncelerini kendine sakladı.

Silahlı adamlardan oluşan beklenmedik bir güç dikkatle karanlıkta ilerlerken, Roo bir balyanın arkasına çöktü. Ortalığı sis basmıştı ve şafak loşluğunda insan bir kol boyu mesafeyi güçlükle görebiliyordu.

Roo'nun adamlarından biri büyük bir muhafız birliğini ve rıhtımlara doğru giden bir arabayı haber verince, Roo ve Luis rıhtımları araştırmıştı. Roo, Luis'i daha fazla adam getirmesi için yollamış ve takibe tek başına devam etmişti.

Arkasından gelen ani bir sesle hızla arkasını döndü. Roo kılıcını çekerken, Duncan elini kaldırıp fısıldayarak, "Benim!" dedi. Roo kılıcını indirip arabanın rıhtıma girişini izlemek üzere döndü. Duncan kuzeninin yanına geçip diz çöktü. "McCraken bu tarafa yöneldi. Sis yüzünden onu bir an kaybettim, birisinin -senin- şu ara sokaktan," Roo'nun arkasını gösterdi, "eğilerek çıktığını görünce takip ettim. Her an Herbert'ü görebiliriz."

Roo başını salladı. "O arabadaki şeyin bizim altınımız olduğuna kuşkum yok."

"Onlara limanda mı saldıracağız?"

Roo sayım yaptı. "Onlar kayığa binmeden önce Luis adamlarımızla gelmedikçe hayır," diye fısıldadı. "Adamlarımız ya Acı Deniz Kraliçesinde ya da depoda, emir bekliyor."

Araba durdu ve karanlıkta bir ses çınladı. "Şu kayığa yükleyin." Tek bir kapaklı fener açıldı ve araba ve etrafındaki adamlar, artık zayıf ışıkla dış hatları belli olan siluetler şeklinde görülebiliyordu.

Adamlar arabanın arka kapağını açıp birkaç tane küçük sandık indirmeye başladı. Aniden karanlıktan, arabanın etrafını saran fener ışığının oluşturduğu küçük ışık havuzuna birisi çıktı.

Kılıçlar çekilince korku dolu bir ses, "Benim! McCraken!" dedi.

Sürücü koltuğundan bir adam aşağıya atladı ve iki muhafız Herbert'ün koluna girerken feneri kaptı.

Adam feneri yukarı kaldırıp bir adım attı.

Roo nefesini tuttu. Bu Tim Jacoby idi. Ardından arkasında Tim'in kardeşi Randolph'u gördü. Tim, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. "Briggs gelmedi," dedi McCraken.

"Budala," dedi Tim Jacoby. "Sana, ne kadar sürerse sürsün o gelene kadar orada beklemen söylenmişti. Şu anda muhtemelen depoda seni bekliyordur." Randolph, "Yüzüne ne oldu?" diye sordu.

Herbert elini yüzüne götürdü, ardından, "Karanlıkta düşüp dudağımı bir sandığa çarptım," dedi. "Birisi sana vurmuş gibi duruyor," dedi Tim Jacoby.

"Hiç kimse vurmadı bana," dedi McCraken, Tim Jacoby'nin hoşlandığından daha yüksek bir sesle.

"Yemin ederim!"

"Sesini yükseltme," dedi Tim. "Herhangi biri seni takip etti mi?"

"Bu siste mi?" dedi McCraken. Derin bir nefes aldı. "Beni de yanında götürmelisin. Briggs'in günbatımında altınımla birlikte gelmesi gerekiyordu. Bekledim ama gelmedi. Bu işten payıma elli bin altın düşüyordu. Bunu telafi etmen gerekiyor." "Yoksa ne olur?" dedi Tim.

McCraken korkmuştu. "Ben..."

Roo, McCraken geldiğinden beri arabanın etrafındaki hiç kimsenin kıpırdamadığını fark etti. Rıhtım basamaklarının dibindeki kayık, sallanarak hafifçe taşlara çarpıyordu. "Konuşmaya devam et," dedi Roo sessizce, her geçen dakika Luis ve adamlarının daha da yaklaştığını bilerek. Onları burada karşılamak denizde savaşmaktan çok daha kolay olurdu. Ödemeyi yapmaları için günbatımına kadar vakitleri vardı ve Jacoby'nin adamlarını limanda halledemezlerse, bir deniz takibine girişmek ve Tim'in gemisini öğleden önce ele geçirmek zorunda kalacaklardı.

Fısıldayarak Duncan'a, "Gerekirse, Luis gelene kadar onları burada tutmayı planlıyorum," dedi.

"Etraflarından dolaşıp arkalarına geçebilir misin?"

"Ne?" dedi Duncan fısıldayarak. "Onları sadece ikimizin mi durdurmasını istiyorsun?"

"Onları yavaşlatmak istiyorum, hepsi bu. Arkalarına geç ve oyunumu uygula."

Duncan gözlerin devirip fısıldayarak, "Tanrılardan bizi öldürtmeyeceğini ümit ediyorum kuzen," dedi. Ardından döndü ve sisin içinde gözden kayboldu.

McCraken, "Zararımı telafi etmezsen, Dük'ün saray nazırının önünde ifade veririm," dedi. "Hesaplarda tahrifat yapmam için senle Briggs'in beni zorladığını söylerim."

Tim kafasını iki yana salladı. "Çok aptal bir adamsın McCraken. Bağlantımızın olmaması gerekiyordu. Briggs'in işi buydu."

"Briggs gelmedi!" dedi McCraken, neredeyse histerik bir sesle.

Tim başıyla işaret verince McCraken'ın koluna girmiş olan iki muhafız hareket etmemesi için McCraken'ı sıkıca tuttu. Jacoby kemerinden hızla bir kama çekip McCraken'ın karnına soktu. "Depoda kalmalıydın McCraken. Önce Briggs öldü, şimdi de," muhasebeci, onu tutan iki muhafızın arasında yığılıp kaldı, "sen." Bir baş hareketiyle cesetten kurtulmalarını işaret etti. İki muhafız kayığa inen basamaklardan aşağı iki adım atıp cesedi pruvanın birkaç metre önünden suya attı.

Limanda yüzerken bulunan başka bir ceset Krondor'da pek konuşulmaya değer bulunmazdı. Roo neredeyse altının hepsinin kayığa yüklendiğini tahmin edene kadar bekledikten sonra balyanın

arkasından çıkıp yapabildiği kadar buyurgan bir sesle, "Kıpırdamayın!" diye bağırdı. "Etrafınız sarıldı."

Tahmin ettiği gibi, arabanın ve kayığın yanındakiler, sis yüzünden orada kimin olduğunu göremiyordu ve bu duraksama Roo'ya umduğu avantajı sağladı; anında saldırıya geçmiş olsalardı, ne kadar iyi kılıç kullanırsa kullansın adamlar onu alt ederdi.

Arabanın arkasından boğuk bir çığlık geldi ve bir adam yere yığıldı. Roo ne olduğunu merak ederken, Duncan'ın bağırdığını duydu. "Kıpırdamamanızı söylemiştik!"

Cesedin yanındaki bir adam aşağı bakıp, "Hançer bu!" dedi. "Şehir Muhafızları olamazlar!" Bir adım atınca başka bir hançerle yere yığıldı ve farklı bir ses, "Şehir Muhafızları olduğumuzu iddia etmedik ki," dedi. Roo'nun saklandığı binanın diğer tarafından yavaşça, belli belirsiz onlara doğru gelen bir şekil görünüyordu. Roo sesi tanıdığını düşündü ve ardından birtakım tanıdık özellikler gördü. Her iki taraf da görene kadar Dashel Jameson ileri çıktı.

Uzaktan nal sesleri duyulmaya başladı ve Dash, "Ayrıca destek kuvveti de yolda," dedi.

"Silahlarınızı bırakın."

Dashel'in çıktığı karanlıktan üçüncü bir hançer fırlayıp tok bir küt sesiyle arabanın yanına saplanınca adamlardan bazıları duraksadı. "Size silahlarınızı bırakmanızı söyledi!" diye bağırdı farklı, garip aksanlı biri.

Hızla yaklaşan atlar Luis ve adamlarına ait olduğu için, Roo Şans Tanrıçası Ruthia'ya şükretti.

Jacoby'nin muhafızları yavaşça diz çöküp silahlarını yere bıraktı.

Roo bir an bekledikten sonra ileri çıktı. "Günaydın Timothy, Randolph." Sakin görünmeye çalışıyordu.

Jacoby, "Sen!" dedi.

Tam o anda Luis arkasında bir düzine atlıyla görüş alanına girdi ve atlılar yayılarak diz çökmüş adamların etrafını sardı. Birkaç tanesinin elinde, arabaya ve kayığa doğrultulmuş arbaletler vardı. "Altınımla kaçmana izin vereceğimi mi sandın?"

Jacoby o kadar sinirlenmişti ki, neredeyse tükürerek konuştu. "Altınım demekle neyi kastediyorsun?"

Roo, "Hadi Tim," dedi. "McCraken ve Briggs bize her şeyi anlattı." Jacoby, "Briggs mi?" dedi. "Nasıl anlatabilir ki? Biz-" "Kapa çeneni aptal!" diye çıkıştı Randolph.

Roo, McCraken'ın koyda yüzdüğü yere göz attı. "Yani Herbert'ü de Briggs'in yanına gönderdiniz, öyle mi?"

"Cehennemde onlara katılman için seni de yanlarına göndereceğim!" diye bağırdı Timothy Jacoby, kendisine doğrultulmuş arbaletlere aldırış etmeden kılıcını çekerek.

"Hayır!" diye bağırdı Randolph, üç arbalet boşalırken kardeşini kenara iterek.

Oklardan ikisi Randolph'un göğsüne, bir tanesi de boğazına isabet etti ve arkasında duran adamların üstüne kan sıçradı. Randolph, havada ezilen bir sinek gibi yere düştü.

Tim Jacoby, bir elinde kılıcı, diğerinde de kamasıyla yerden kalktı. Gözlerinde sadece delilik ve öfke vardı. Luis hançerini fırlatmak için kolunu geri çekmeye başlamıştı ki Roo, "Hayır!" dedi.

"Bırakın gelsin. Bu işi bitirmenin zamanı geldi."

"Karşılaştığımız günden beri içime dert oldun," dedi Tim Jacoby. "Kardeşimi öldürdün!" Roo kılıcını yere paralel konuma getirip, "Sen de Helmut'u öldürdün," dedi. Jacoby'ye ona doğru gelmesini işaret etti. "Hadi! Ne bekliyorsun?"

Adamlar geri çekildi ve Jacoby Roo'ya doğru koştu. Roo deneyimli askerdi, Jacoby ise katil kabadayıdan başka biri değildi, ama artık nefretle yanıp tutuşan ve intikam almak isteyen bir katil kabadayıydı.

Roo'nun üstüne beklediğinden daha hızlı geldi ve Roo ölümcül çift el saldırıya karşı kendini savunmak ve geri çekilmek zorunda kaldı.

Duncan, "Işık!" diye emir verince adamlar çabucak fenerlerin kapaklarını açtı ve iki adam mücadele ederken sisin içinde ürkütücü bir parlaklık yayıldı. Atlılardan biri aşağı atladı, eyer çantasını açtı ve bir demet meşale çıkardı. Roo ve Jacoby kılıçlarını savurup kendilerini savunurken, bir çelik çakmağı çakıp ateş yaktı. Çabucak yakıp meşaleleri Luis'in adamlarına dağıttı ve dövüşen iki adamın etrafını bir ışık dairesi sardı.

Luis adamlarına Jacoby'nin adamlarının yere bıraktığı silahlarını toplatmıştı ve muhafızları arabanın yanına götürmüşlerdi. Roo hayatı için dövüşüyordu.

İki adam, diğerinin hata yapmasını bekleyerek ileri geri saldırıp savunma yaparak ilerliyordu. Jacoby yorulunca öfkesi uçup gitmişti. Roo bir daha alıştırma yapmadan böyle bir işe kalkışmayacağına dair yemin etti. Birbirine çarpan çelik sesleri limanda yankılanıyordu. Limana demirlemiş uzaktaki gemilerde bulunan bekçiler fenerlerini yakmış bağırarak birbirlerine sorular soruyordu.

İki binanın arasından bir bekçi çıktı, Randolph'un yayılan bir kan havuzunun ortasında yattığını, dövüşen iki adamı ve iki grup adamı gördü ve çabucak geri çekildi. Güvenli bir mesafeye çekilince, bir düdük çıkarıp bütün gücüyle çalmaya başladı. Çok geçmeden üç kişilik bir muhafız ekibi göründü ve bekçi gördüklerini anlattı. Kıdemli muhafız, daha fazla adam getirmesi için adamlarından birini karargâha gönderdi ve ardından diğer adamla birlikte rıhtıma doğru yöneldi. Roo kollarının ağrımaya başladığını hissetti. Jacoby beceri eksikliğini, tek kılıçla savunması zor bir dövüş tarzı olan iki silah kullanarak kapatıyordu.

Jacoby, sol elini savurmasını takiben kılıcını ileriye uzatarak kurnazca bir hamle yaptı. Hamle, kılıcını karşılamayı deneyip çabucak karşılık vermek isteyen rakibin göğsünü biçmek için tasarlanmıştı. Bunu ilk denediğinde, Roo tuniğinin yırtılmasıyla ucuz kurtulmuştu.

Roo, kılıcının ucunu Jacoby'ye doğru tutarak sol eliyle alnındaki terleri sildi. Jacoby sağ topuğunu hafifçe yere vurdu ve ardından, sol el savurmasını takiben uzanıp hamle yaptı. Roo geriye doğru sıçradı. Omzunun üstünden arkaya bakma riskine girdi ve büyükçe bir yığın sandığa doğru sürüldüğünü gördü. Sırtı onlara dayandığında kaçacak yeri kalmayacaktı.

Jacoby'nin topuğunun bir kez daha yere hafifçe vurması, Roo'nun hayatını kurtardı, çünkü Jacoby'ye bakmadan tekrar geriye sıçradı ve kama havada ıslık çalarak çok yakınından geçti. Roo çömeldi.

Beklediği gibi, Tim'in topuğu tekrar yere vurdu ve Roo duraksamadan öne doğru eğildi. Jacoby'nin uzanmış kılıcına yandan vurdu, ama doğruca bir darbe indirmek yerine, silahını indirdi, sol elini yere koydu ve eğilerek kamanın tehlikeli savruluşunun altından geçti. Bir an için tamamen savunmasız kalmıştı, ama Jacoby'nin silahları avantajı değerlendirecek konumda değildi. Roo deneyimli herhangi bir savaşçının yere düşürmek için ona tekme atacağını biliyordu, ama Jacoby'nin daha önce bu hamleyi gördüğünden kuşkuluydu. Sağ elini yere koyup kendini ileri doğru ittirdi ve Jacoby'yi sağ tarafından, kaburgalarının tam altından yakaladı. Kılıç yukarı doğru girerken, ciğerleri ve kalbi deldi.

Jacoby'nin gözleri büyüdü ve ciğerlerinden garip, çocuksu bir ses geldi ve parmaklarındaki bütün güç çekildi. Kılıcı ve kaması yere düştü. Ardından dizleri boşaldı ve Roo göğsünden kılıcını çekerken yere yığıldı.

"Kimse kıpırdamasın," dedi birisi.

Roo omzunun üstünden arkaya göz atınca, elindeki sopayı dalgın dalgın avucuna vurarak yaklaşan kıdemli muhafızı gördü. Nefes nefese kalmış Roo, iki düzine silahlı adama rozetinden ve copundan başka bir şey olmaksızın kafa tutmaya istekli Prens'in Şehir Muhafızı subayına garip bir hayranlıkla baktı.

Roo, "Aklımdan bile geçirmedim," dedi.

Atlılar yaklaşırken subay, "Burada neler oluyor bakalım?" diye sordu.

Roo, "Çok basit," dedi. "Bu iki ölü adam hırsızdı. Şuradaki adamlar da," arabanın yanında duran silahları alınmış korumaları gösterdi, "kiralanmış haydutlar. Ve o arabayla şu kayık da, benden çaldıkları altınlarla dolu." Hiç kimsenin sorun çıkarmayacağını anlayan subay, copunu kolunun altına koyup çenesini ovuşturdu. "Peki limanda yüzen şu adam kim?"

Roo nefesini koyuverip derin bir nefes aldı. "Adı Herbert McCraken. Muhasebe büromda çalışan bir muhasebeciydi. Bu ikisinin altınımı çalmasına yardım etti."

"Hmm," dedi subay. İkna olmadığı belliydi, "Peki, muhasebe bürosu sahibi, muhasebecisi ve büyük miktarda altını olan siz kimsiniz bayım?" Jacoby kardeşlere göz atıp, "Ve gereğinden fazla cesede sahip olan," diye ekledi.

Roo gülümsedi. "Rupert Avery. Acı Deniz Şirketi'nin ortaklarından biriyim."

Muhafız başını salladı. Atlılar köşeyi dönüp gruba yaklaşırken, "Son birkaç yılda Krondor'da bu adı duymamış çok az kişi vardır," dedi. "Burada sizi doğrulayacak birisi var mı?" Dash öne çıktı. "Ben varım. Patronumdur." "Peki sen kimsin?" diye sordu muhafız.

"Torunum," dedi atlıların başındaki adam.

Loş ışıkta atın üstündeki adamı görmeye çalışan muhafız, "Peki sen kimsin?" diye sordu.

Lord James meşale ve fener ışıklarının oluşturduğu dairenin içine girdi ve "Adım James," dedi.

"Ve bir anlamda senin patronunum."

Ardından, Prens'in kişisel muhafızlarının kıyafetlerini giyen diğer atlılar belirdi ve Şövalye-Mareşal William, "Neden şu adamları," Jacoby'nin korumalarını gösterdi, "tutuklamıyorsunuz Çavuş," dedi.

"Biz diğer beyefendilerle ilgileniriz."

Muhafız'ın Krondor Dükü'nün ve Şövalye-Mareşal'in huzurunda olduğu için neredeyse dili tutulmuştu ve konuşmadan önce uzun bir süre duraksadıktan sonra, "Emredersiniz efendim!" dedi.

"Titus!"

Gölgelerden genç bir muhafız çıktı. Görünüşüne bakılacak olursa yirmi yaşında ya var ya yoktu. Elinde bir arbalet vardı. "Evet Çavuş?"

"Şuradaki grubu tutukla."

"Emredersiniz efendim!" dedi genç muhafız ve tatar yayını tehditkar bir tarzda adamlara doğrulttu. "Benimle gelin ve aptalca davranışlarda bulunmayın."

Diğer muhafızlar göründü ve çavuş onları bir düzine tutuklunun etrafına yerleştirdi. Roo Lord James'e dönüp, "Sabahın köründe atla gezinti yapmaya çıktığınızı zannetmiyorum lordum," dedi. James, "Hayır," dedi. "Seni izliyorduk." Gölgelerden Katherine ve Jimmy çıktı.

"İzlemek mi?" diye sordu Roo. "Neden?"

"Konuşmamız gerekiyor," dedi James. Atını çevirerek, "Altınını güven altına al, temizlen ve ardından saraya kahvaltıya gel," dedi.

Roo başını salladı. "Emredersiniz lordum." Luis ile Duncan'a dönüp, "Altını kayıktan alıp ofise götürün," dedi. Ardından Dash'a dönüp, "Söylesene: kimin için çalışıyorsun sen?" diye sordu.

"Benim için mi, yoksa büyükbaban için mi?"

Dash sırıtıp omuzlarını silkti. "Bir anlamda ikiniz için de." Roo bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kovuldun," dedi. Dash, "Ah, bunu yapabileceğini sanmıyorum," dedi. "Nedenmiş o?" diye sordu Roo.

"Büyükbabam açıklar."

Roo omuzlarını silkti. Aniden kendini çok yorgun hissederek, "Yiyecek bir şeyler ve kahve işime yarayabilir," dedi. İç geçirdi. "Bol bol kahve…"

Adamlar altını Jacoby'nin arabasına geri yüklemeye başladı ve iki adam Jacoby kardeşlerin cesetlerini alıp altınların yanına koydu. Roo, sırada neyin olduğunu merak ederek kılıcını kınına soktu. En azından ödemeyi yapabilecek ve şirketini ayakta tutabilecekti. Asla, diye yemin etti içinden, şirketinin bir daha bu kadar savunmasız kalmasına izin vermeyecekti.

Roo kahvesinden bir yudum alıp iç geçirdi. "Mükemmel."

James başını salladı. "Jimmy'ye Barret'ten aldırttım."

Roo gülümsedi. "Şehirdeki en iyi kahve…"

Krondor Dükü, "Seninle ne yapacağım ben?" dedi.

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim lordum."

Dük'ün dairesindeki büyük bir masada oturuyorlardı. Şövalye-Mareşal William Dük'ün yanında oturuyor ve grubu Jimmy, Dash ve Katherine tamamlıyordu. Owen Greylock odaya girip oturdu.

"Günaydın lordum, Mareşal, Roo," dedi gülümseyerek.

"Buradaki eski arkadaşına anlatmaya çalıştığım gibi Yüzbaşı Greylock, onunla ne yapacağımı bilemiyorum," dedi James.

Greylock'un kafası karışmış gibiydi. "Yapmak mı?"

"Rıhtımların orada birkaç tane ceset var ve oraya nasıl gittiğine dair hiçbir açıklama olmayan çok fazla altın var."

Roo, "Lordum, kusura bakmayın ama, size her şeyi anlattım," dedi.

"Sen öyle diyorsun," diye karşılık verdi James. Öne doğru eğilip parmağını Roo'ya doğru uzattı.

"Ama hüküm giymiş bir katilsin ve son zamanlardaki ticari işlerinin birkaçı suç çizgisini aştı." Roo'nun yorgunluğu çabuk öfkelenmesine sebep oldu. "Suç çizgisini aşmak suçlu olmakla aynı şey değildir... Lordum."

"Eh, altına el koyup bir duruşma düzenleyebiliriz," dedi Mareşal William.

Roo doğruldu. "Yapamazsınız! Gün sonuna kadar o altını alacaklılarıma veremezsem batarım. Bu Jacoby'nin planına tam tamına uyar."

James, "Bay Avery dışında herkes çıkabilir mi lütfen," dedi. "Kahvaltı bitmiştir."

Greylock üzüntüyle masadaki yiyeceklere baktı, ama Roo'yu Lord James ile baş başa bırakmak için kalkıp diğerleriyle birlikte dışarı çıktı.

James yerinden kalkıp Roo'nun yanındaki sandalyeye oturdu. "Böylesi daha iyi," dedi. "Çok iyi iş çıkardın. Olağanüstü kelimesi, yükselişini anlatmaya yetmiyor genç Avery. Rakiplerinin sana yaptıklarından kurtulman konusunda, bir noktada sana yardım etmemiz gerekebileceğini düşünmüştüm, ama bizim yardımımıza ihtiyacın olmadı. Bu da senin başarın.

"Ama sana boş bir tehdit savurmuyorum; bir şeyi anlamanı istiyorum ve o da, ne kadar güçlü olursan ol, senin ve Erik'in, Stefan von Darkmoor'u öldürdüğünüzde olduğu gibi yasanın üstünde olmayacağındır."

Roo hiçbir şey söylemedi.

"Altınına el koymaya çalışmayacağım Rupert. Alacaklılarına borcunu ödeyip zenginleşmeye devam et, ama her zaman seni ilk kez ölüm hücresine attığımızda olduğu gibi çabucak kenara atılabileceğini unutma."

Roo, "Bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sordu. "Çünkü bize yapacağın hizmetler bitmedi genç Avery." James kalkıp odada dolaşmaya başladı. "Denizin öteki tarafından gelen raporlar düşündüğümüzden daha kötü; çok daha kötü. Arkadaşın Erik çoktan ölmüş olabilir. Calis ile giden herkes ölmüş olabilir." Durup Roo'ya baktı. "Ama başarmaya çalıştıkları hedeflere ulaşmış olsalar bile, şuna güvenebilirsin: Zümrüt Kraliçe'nin ordusu geliyor ve sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki eğer o bu kıyılara ayak basarsa, güçlükle elde ettiğin zenginliklerin hiçbir anlamı kalmaz. O hedefine -bu dünyadaki yaşayan her şeyin yok edilmesi- doğru ilerlerken, sen, karın ve çocukların kenara atılacak nesnelerden başka bir şey olmayacaksınız." Roo, "Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Yapmak mı?" dedi James. "Senden bir şey yapmanı istediğimi de nereden çıkardın?"

"Çünkü, bana sadece beni asabilme becerini, ya da Calis'in emrindeyken gördüğüm korkunç şeyleri hatırlatmaya çalışmıyorsan, bu yemeği yiyor olmazdık." Roo, "Bu iki gerçeği de çok iyi biliyorum!" derken sesi öfkeyle yükseldi. Yumruğunu masaya indirdi ve tabakların havalanıp takırdamasına yol açtı. Ardından, "Lordum," diye ekledi.

"Sana ne istediğimi söyleyeyim," dedi Lord James. Bir eli bir sandalyenin arkasında, bir eli masanın üstünde öne doğru eğildi ve gözlerinin içine bakarak yüzünü Roo'nun yüzüne yaklaştırdı.

"Altına ihtiyacım var."

Roo gözlerini kırpıştırdı. "Altın mı?"

"Senin gibi açgözlü küçük bir piçin bile hayal edebileceğinden daha fazla altına Rupert." Doğruldu. "Bu kıyılarda, bu dünyanın tarihindeki en büyük savaş patlak vermek üzere." Limanı yukarıdan gören pencereye yürüdü ve elini savurarak dışarıyı gösterdi. "Birisi bu Krallık'taki bütün lordların sahip olduğundan çok daha fazla güçle ve zekâyla ortaya çıkıp beklenmedik bir çözümle gelmedikçe, üç yıldan daha az bir sürede bu limana giren tarihteki en büyük donanmayı göreceğiz. Ve o donanma hiç görülmemiş büyüklükte bir orduyu taşıyor olacak."

Dönüp Roo'ya baktı. "Ve bu pencereden gördüğün her şey kül olacak. Buna evin, işin, Barret'in Kahve Evi, rıhtımların, depoların, gemilerin, karın, çocukların ve metresin de dahil."

Sonuncusunda, Roo boğazının neredeyse düğümlendiğini hissetti. Sylvia ile olan ilişkisini hiç kimsenin bilmediğini sanıyordu. James sakin konuşuyordu, ama hareketleri güçlükle kontrol altında tutulan bir öfkeyi ele veriyordu. "Bu şehre karşı duyduğum sevgiyi asla anlayamazsın Rupert." Çevresini gösterdi. "Bu sarayı neden bu dünyadaki diğer her yerin üstünde tuttuğumu asla anlayamazsın. Çok özel bir adam, bende başka hiç kimsenin göremediği bir şey gördü ve elini uzatıp beni, benim statümde doğan hiç kimsenin hayal bile edemeyeceği bir yere taşıdı." Roo Lord James'in gözlerinde hafif bir ıslaklık parlaması gördü. "Onun anısına, oğluma o adamın adını verdim." Dük sırtını Roo'ya dönüp tekrar pencereden dışarı baktı. "Ve şu anda o adamın aramızda olmasını ne kadar istediğimi bilemezsin. Bu korkunç günler yaklaşırken, bize ne yapmamız gerektiğini söylemesini istediğim tek kişi o."

Derin bir nefes alan yaşlı Dük kendini toparladı. "Ama aramızda değil. Öldü ve olmayacak işler hakkında düşünmenin bir zaman kaybı olduğunu bana ilk söyleyen oydu." Tekrar Roo'nun gözlerinin içine baktı. "Ve düşündüğümüzden çok daha az zamanımız var. O donanmanın üç yıldan daha az bir sürede burada olacağını söyledim. İki yıldan daha az da sürebilir. Novindus'tan gelen bir gemi görünmedikçe bunu bilemeyeceğim." Roo, "İki, üç yıl mı?" dedi.

"Evet," dedi James. "Bu yüzden altına ihtiyacım var. Krallık tarihindeki en büyük savaşı finanse etmem gerekiyor. Bu öyle bir savaş ki diğer bütün savaşlarımızı gölgede bırakacak. Prenslik'te yaklaşık beş bin adamdan oluşan düzenli bir ordumuz var. Krallık sancağını kaldırdığımız zaman, Doğu ve Batı Toprakları, deneyimli gaziler ve silah altına alınan insanlar dahil savaş alanına belki kırk bin adam sürebilir. Peki Zümrüt Kraliçe bize karşı kaç adam getirecek?"

Paralı askerlerin randevusundaki o birlikleri hatırlayan Roo arkasına yaslandı. "Eğer hepsini getirebilirse iki yüz, iki yüz elli bin."

James, "Son raporlarımıza göre altı yüz gemisi var," dedi. "Haftada iki gemi yapıyor. Üretimi o seviyede tutmak için bütün kıtayı yok ediyor, ama bütün halkın gırtlağına basmış durumda ve üretim devam ediyor."

Roo hesap yaptı. "Minimum elli hafta... O kadar adamı besleyecek erzakı taşıyabilmek için en azından yüz gemi daha yapması lazım. Mantıklıysa, yüz hafta daha gemi yapar." "Mantık gösteren herhangi bir şey yaptığını gördün mü?"

"Hayır," dedi Roo, "ama diğer taraftan hizmetindeki her adamı öldürmeye istekli birisinin bile, hedefine varmak için neye ihtiyacı olduğuna dair bir fikri olması gerekiyor." James başını salladı. "Şu andan itibaren iki ya da üç yıl sonra, bu limanda olacaklar." Roo, "Ben hangi rolü üstleneceğim?" diye sordu.

James, "Bu savaşı finanse etmek için iflas edene kadar sana vergi koyabilirim, ama Dünyanın Dişleri'nden Kesh'e, Günbatımı Adaları'ndan Roldem'e kadar her sikkeyi toplaması için bir ordu göndersem bile yeterli olmaz," dedi. Bir kez daha öne doğru eğildi ve birisinin dinliyor olabileceğinden korkuyormuş gibi sessizce konuştu. "Ama önümüzdeki iki ya da üç yılda, uygun bir yardımla, bu savaşı sen finanse edebilirsin." Roo anlamamış gibi baktı. "Lordum?"

James, "Bu savaşı finanse etmemiz için gerekli olacak parayı Taç'a borç olarak verebilmen için önümüzdeki iki yılda yeterli kazancı sağlaman gerekiyor," dedi.

Roo derin derin iç geçirdi. "Bu beklenmedik. Benden, kazanmayabileceğimiz bir savaşı yürütmek üzere Taç'a borç verebilmem için düşlerin ötesinde zengin olmamı istiyorsun." James, "Evet," dedi.

"Söylediklerinizden anladığım kadarıyla, bu zor sınavı atlatmayı basarsak bile, Taç'ın geri ödemeyi zamanında yapabilecek durumda olabileceğini sanmıyorum." James, "Seçenekleri düşün," dedi.

Roo başını salladı. "O da doğru." Kalktı. "Pekâlâ, üç yıl içinde kül yığınının en tepesinde oturan en zengin adam olmam gerekiyorsa, daha fazla para kazanmak için işe koyulsam iyi olur. Bunu yapmak için, günbatımına kadar alacaklılarıma borçlarımı ödemem gerekiyor." "Bir şey daha var," dedi James.

"Nedir lordum?"

"Jacoby'ler meselesi. Babaları var."

"Başka bir saldırıdan mı korkmam gerekiyor?"

"Olabilir," dedi James. "Yapılacak en akıllıca şey, oğullarını öldürdüğünü öğrenmeden önce derhal onu görmeye gitmen olur. Barış yap Rupert, çünkü önümüzdeki yıllarda müttefiklere ihtiyacın var ve her olayda sana yardım edemem, benim gücümün bile sınırları var."

Roo, "Frederick Jacoby ile işimi hallettikten sonra, bütün bunları ortaklarıma anlatmam gerekecek," dedi.

"Bütün hisseleri almanı tavsiye ederim," dedi James. "Ya da en azından Acı Deniz Ticaret ve Holding Şirketi'nin kontrolünü ele geçir." Ardından sırıttı ve Roo Dük'ün yüzünde hem bir zamanlar Krondor sokaklarında koşturan çocuk hırsızın, hem de torunlarının yansımasını gördü. "Zaten eninde sonunda bunu yapmayı planlıyordun, değil mi?"

Roo güldü. "Eninde sonunda."

"Ne kadar erken olursa, o kadar iyi olur. Bunu yapmak için az miktarda altına ihtiyacın olursa, Taç bunu sana borç verebilir; senden bunu ve çok daha fazlasını kesinlikle alacağız."

Roo Dük'ü gelişmelerden haberdar edeceğini söyleyip ayrıldı. Saraydan ayrılırken, kaderinin Taç ile bağlantılı oluğu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Erik ile birlikte Stefan'ı öldürdüğü anda çizilen kaderinden kurtulamayacağını düşünüyordu.

Kapıya vardığında, onu ne bir atın ne de bir arabanın beklediğini fark etti. Ardından ofise kadar yürümenin, oğullarının öldüğünü Frederick Jacoby'ye nasıl söylemesi gerektiğini zihninde oturtmasına yardımcı olacağına karar verdi.

Erik keşifçilere önlerindeki galeriyi kontrol etmelerini işaret etti. Yaklaşık on dakikadır zayıf sesler duyuyorlardı, ama seslerin kaynağı belirsizdi. Çok fazla yan geçit ve galeri vardı ve sesler garip ve kafa karıştırıcı bir tarzda yankılanıyordu.

Keşifçiler birkaç dakika sonra döndü. "Kertenkelelerle dolu," diye fısıldadı keşifçilerden biri. Erik onu takip etmesini işaret etti ve adamı

Calis ve diğerlerinin beklediği yere götürdü. Adam çabucak galerinin planını çizdi.

Galeri neredeyse, girişten aşağı sağa doğru kıvrılan uzun bir rampası ve sola doğru kıvrılan düz bir sırtı olan tam bir daireydi. Okçular aşağıdaki yılanların üstüne ok yağdırmak için sol tarafa konuşlanırken, kılıç kullananlar rampadan aşağı saldıracaktı.

Calis emirleri verdi ve Erik ve de Loungville emirleri aktardı. Erik Calis'in Boldar'a, Miranda ile kalıp onu korumasını söylediğini duyduktan sonra, önden kendisinin gitmesi konusunda ısrar eden Calis'in ilerlemeye başladığını gördü.

Daha önce de olduğu gibi, her bir adam emirleri duraksamadan ya da düşünmeden eksiksiz yerine getirdi, ama galeriye girdikleri zaman, savaş başlayacaktı. Ve Erik'in hem ilk elden, hem de William'ın ona verdiği kitaplardan öğrendiği gibi, savaş başladığı zaman planlar rüzgârdaki saman çöpüne dönerdi.

Bu Pantathialılar, bugün daha önce savaştıkları genç savaşçılardan yarım kat daha büyük yetişkinlerdi. En uzunları Erik'in çenesine geliyordu ve en iyi savaşçıları Calis'in acımasızlığıyla yarışamazdı, ama sayıca üstündüler.

Galeride iki yüz ya da daha fazlası toplanmıştı ve Erik bazılarının yaralı olduğunu fark etti. Ama Pantathialıların başka nerede savaşmış olabileceğini düşünecek zaman yoktu. Bunun, Calis'in üçüncü oyuncu dediği şeyle bir ilgisi olduğunu tahmin etti.

Birlikteki herkes sürpriz saldırının çok az bir avantaj sağlayacağını biliyordu ve mümkün olduğunca çok Pantathialıyı öldürmek için çabucak bu avantaja sarılmaları gerekiyordu. Emirler, yılan rahiplerin anlaması mümkün olmayan tıslamalı dilinde galerinin diğer tarafına iletildi. Erik bütün gücüyle saldırıya geçti; çarpışmanın ilk iki dakikasında, indirdiği her darbede bir yılan adam öldü.

Derken savunma toparlanıp saldırganları geri püskürtmeye başladı. Savaş kafa kafaya gidiyor gibi görünürken, yirmi okçu galeriye tepeden bakan sırtın üstünde yerlerini aldı ve aşağıdaki Pantathialıların üzerine ok yağdırmaya başladı.

Erik, "İleri!" diye bağırdı ve şiddetle düşmanlarının üzerine saldırırken diğerlerinin emri tekrarladığını duydu. Daha önce olduğu gibi Pantathialılar teslim olmayı reddedip, ya okla ya da kılıçla ölmek için yerlerinde kaldılar. Derken ortalığa sessizlik çöktü.

Etrafına göz gezdiren Erik, her tarafta seğiren vücutlar gördü. Bunlardan birkaç tanesi kendi adamlarıydı, ama çoğu yeşil derililerdi. Sayım yapmak için etrafa göz gezdirdi, ardından ikinci kez baktıktan sonra, nefes nefese biraz ötede duran de Loungville'i gördü. "Yedi adamımız düştü Başçavuş."

De Loungville başını salladı. Erik diğerlerine, yaralıları alıp okçuların beklediği sırta götürmelerini emretti. Ardından salonu inceleyen de Loungville, Calis ve Miranda'nın yanına gitti. Keşifçiler, bu ışıkta güçlükle görülebilen yakındaki galerilere gönderildi.

Hava nemli ve sıcaktı. Nefes almak zordu. İlerideki duvarın dibindeki bir çatlaktan sürekli buhar çıkıyordu. Pantathialılardan birkaçı hâlâ yaşıyordu ve Calis'in adamları onları çabucak öldürdü. Emirler açıktı: Pantathialıysa öldür. Adam, kadın ya da çocuk ayrımı yapılmıyordu. Erik emirleri sorgulamamıştı bile, ama adamlar bunu tartışmıştı.

Arkadaşlarının öldüğü bir savaşın ardından, emirleri uygulamak daha kolaydı. Derken bir keşifçi,

"Çavuş!" diye seslendi. "Buraya gelin!"

Erik döndü ve hızlı hızlı yürüyerek keşifçinin yanına gitti. "Ne oldu?"

"Bakın efendim."

Erik bir galeriye bakıyordu ve açıklığın ortasında kabarcıklar çıkaran bir sıcak su havuzu gördü. Kayalarda görünen alet izlerinden, yılan

rahipler tarafından oyulduğu anlaşılıyordu. Kuluçka için uygun sıcaklıktaki havuzun içinde bir düzineden fazla büyük yumurta vardı. Yumurtalardan biri hareket ediyordu.

Erik yaklaşırken, yumurtanın bir tarafında bir çatlak belirdi ve ardından gürültülü bir çatırtıyla yarıldı. Dışarı tökezleyerek bir köpekten biraz daha büyük bir vücut çıktı. Yaratık kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırdı ve bir insan bebeği gibi tiz bir sesle ağlamaya başladı.

Erik kılıcını kaldırdı ve küçük yaratık meraklı bir ses çıkarınca duraksadı. Ardından bebek Pantathialı bakışlarını Erik'e çevirdi.

Bebeğin gözleri kısıldı ve Erik o yeni doğmuş kürelerde nefret gördü. Küçük yaratık, öfkeye yaklaşan bir düşmanlıkla tıslayıp Erik'in üzerine atladı.

Erik duraksamadan kılıcını aşağı indirip küçük yaratığın başını vücudundan ayırdı.

Midesinin bulanmaya başladığını hisseden Erik güçlükle yutkunup, "Kır hepsini!" diye bağırdı. Keşifçi yanına geldi ve bütün yumurtaları kırdılar. Yumurtalardan küçük bedenler döküldü ve Erik başka herhangi bir yerde olabilmeyi istediğini fark etti. Yaratıklardan hızla yükselen koku, dayanabileceğinin ötesinde bir iğrençliğe sahipti.

Tüyler ürpertici iş bittikten sonra galeriyi terk eden Erik diğerlerinin de öteki galerilerde aynı şeyi yaptığını gördü. Gördükleri şeyden sonra, birçok adam öğürerek galerileri terk etti. Birkaç dakika sonra Miranda, "Bir şey var..." dedi.

"Ne?" dedi Calis.

"Bilmiyorum... ama yakın."

Calis kıpırdamadan durdu, ardından, "Galiba ne olduğunu biliyorum," dedi. Aşağı inen bir tünele doğru gitti. "Bu taraftan."

De Loungville, "İki ölü, yalnızca bir tanesi devam etmek için çok kötü, beş yaralı," dedi. Calis'in çenesindeki kasların yalnızca bir an titremesi, bu raporu duyduğu için çektiği acıyı göstermeye yetmişti. Calis yaralıların götürüldüğü yere çıkan rampaya doğru ilerlemeye başlayınca de Loungville, "Ben sorarım," dedi.

Erik, Bobby'nin adama, arkadaşlarının ellerinden çabuk bir ölümü mü istediğini, yoksa Calis'in birliğinin bu yoldan dönüp onu alabileceğini umut ederek, ne pahasına olursa olsun burada tek başına bırakılma riskine mi girmek isteyeceğini soracağını biliyordu. Erik hangi seçeneği seçeceğini biliyordu, ya da en azından bildiğini düşünüyordu ve de Loungville'in nasıl olup da böylesi bir göreve gönüllü olduğunu merak etti.

Diğer yaralılar ve okçular rampadan inerken, Erik Bobby'nin bunu nasıl yapabildiğini bildiğini fark etti. Pantathialıların ve müttefiklerinin dehşetini kendi gözleriyle görmüştü ve birliğindekilerden biri için iyi sokulmuş bir bıçak ve bir anlık sıcak bir acı, yakalanırsa çekeceği uzun acılardan çok daha iyiydi.

Boğuk bir acı homurtusu Erik'e adamın neyi seçtiğini anlatmıştı. De Loungville yüzünde anlaşılması güç bir ifadeyle döndü ve "Kolu oluştur," dedi. Erik emri verince adamlar hareket etmeye hazır hale geldi.

-19-
KEŞİFLER

Roo iç geçirdi.

Saraydan ayrılmış ve yol boyunca Frederick Jacoby'ye yaklaşmanın en iyi yolunu düşünerek eve yürüyerek dönmüştü. Eğer yaşlı adam biraz Randolph'a benziyorsa, bir uzlaşmaya varılabilirdi. Eğer maymun iştahlı Timothy'ye benziyorsa, kan davasının ailelerden biri yok edilene dek süreceği neredeyse kesindi.

Eve girdi. Tek ses, Rendel ile Mary'nin yemek hazırladıkları mutfaktan geliyordu. Üst kat koridoru sessizdi ve karısıyla çocuklarını uyurken bulacağını biliyordu. Saati merak etti ve kaç olduğuna dair en ufak bir fikri bile olmadığını fark etti. Güneşe bakılacak olursa, sekizi geçmiş olamazdı. Karli'nin bebekle uyuduğu odanın kapısını açınca, ikisinin de uyuduğunu gördü. Karli'yi uyandırmayı düşünüyordu, ama bebeğin karnı acıkana kadar beklemeye karar verdi. Roo sessizce yatağın yanına yürüdü ve perdelerden gelen loş ışıkta karısını ve oğlunu inceledi.

Loş ışıkta Karli çok genç görünüyordu. Roo aniden kendini korkunç derecede yaşlı hissetti ve Karli'nin, huysuzlandığı zaman bebeği sakinleştirmek için kullandığı sallanan sandalyeye oturdu. Oğlu ablası kadar iyi uyumuyor ve daha sık ağlıyordu.

Roo kendini kemiklerine kadar yorgun hissederek elini yüzünde gezdirdi. Gözlerine kum dolmuş gibiydi ve ağzının içinde kötü bir tat vardı: çok fazla kahve ve insan öldürmekten kaynaklanan safra tadı.

Gözlerini kapadı.

Bir süre sonra bebeğin ağlamasına uyandı. Karli doğruldu ve "Ne oldu?" dedi. Kocasının sandalyede oturduğunu gördü. "Roo?" "Uyuyakalmış olmalıyım."

"Neden yatağına gitmedin?" diye sordu karısı.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye yanıtladı Roo, Karli bebeği emzirmeye başlarken.

"Ne?"

"Babanın katilleri öldü." Karli bir tepki göstermedi.

Bir süre sonra Roo, "Beni batırmaya çalıştılar, ama tam zamanında fark ettim," dedi. "Dövüştük... ve öldüler. Saraydan geliyorum. Dük ile bu olaylar üzerine uzun bir konuşma yaptık." "Öyleyse bitti," dedi Karli.

"Tam olarak değil," dedi Roo.

Karli bir süre ona baktı. "Neden?"

"Babaları var." Derin bir nefes aldı. "Babanın eski bir rakibi vardı, Frederick Jacoby."

Karli başını salladı. "Birlikte büyümüşler, Tannerus'daki Advaria toplumunda." Sesini alçalttı.

"Galiba bir zamanlar arkadaşmışlar. Neden? Babamı o mu öldürtmüş?"

"Hayır, emri oğlu Timothy vermiş. Kardeşi Randolph yardım etmiş olabilir ya da en azından bunu biliyordu ama engellemek için hiçbir şey yapmadı."

"Yani o adamlar öldü?"

"Evet."

"Ama Frederick hâlâ yaşıyor," dedi Karli. Ağlamak üzereymiş gibi bakıyordu. "Onu da mı öldürmek zorundasın yani?"

Roo, "Bilmiyorum," dedi. "Yapabilirsem onunla barış yapmak istiyorum." Kalktı. "Ve bunu hemen yapmam gerekiyor. Dük ısrar

etti."

Roo yatağın etrafından dolaşarak kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki, durup döndü. Eğildi ve bebeğin başının arkasını, ardından yanağından Karli'yi öptü. "Muhtemelen akşam yemeğine kadar eve gelemeyeceğim. Ve gerçekten ihtiyacım olan şey uyumak."

Karli uzanıp Roo'nun elini sıktı. "Dikkatli ol."

Roo karşılık olarak karısının elini sıkıp odadan çıktı.

Mary'ye seslenerek arabasının getirilmesini söyledi, odasına gitti, çabucak elini yüzünü yıkadı ve tuniğini değiştirdi. Ardından alt kata indi ve evden çıktı. Arabası onu bekliyordu. Arabaya binerken, içeride başka birisinin oturduğunu gördü. Dash başıyla selam verdi. "Daha iyisin ya?"

"Yorgunum," dedi Roo. "Hangi rüzgâr attı seni?"

"Büyükbabam seninle gelmemin mantıklı olacağını düşündü. Bay Jacoby'nin, hizmetkârları ya da kardeşlerinin ölüm haberini kötü bir şekilde karşılayacak başka çocukları olabilir." Dizlerinin üstünde duran kılıcı gösterdi.

Roo başını salladı. "Onu nasıl kullanacağını biliyor musun?" "Çoğu kişiden daha iyi," dedi Dash övünmeksizin.

Araba Jacoby'nin konutuna varana kadar sessizlik içinde yolculuk ettiler. Dash arabadan çıkıp kapıya giden Roo'yu takip etti. Roo bir an duraksadıktan sonra kapıyı çaldı. Birkaç dakika sonra kapıyı genç bir kadın açtı. Kadının sade -siyah saçlar ve gözler, güçlü bir çene ve düzgün bir burun- bir güzelliği vardı. "Buyurun? Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kadın.

Roo konuşmakta güçlük çektiğini fark etti. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bir anlık bir duraksamadan sonra, "Adım Rupert Avery," dedi.

Kadının gözleri kısıldı. "Adınızı duymuştum Bay Avery. Bu evde sevgiyle bahsedilen bir isim değildir."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Roo. Derin bir nefes aldı. "Sanırım buraya gelme sebebimi öğrenince daha da az sevgiyle bahsedilir olacak. Frederick Jacoby ile konuşmak istiyordum."

"Korkarım bu mümkün değil," dedi genç kadın. "Ziyaretçi kabul etmiyor."

Roo'nun ifadesi bir şeyleri ele veriyordu, çünkü bir süre sonra kadın, "Ne oldu?" diye sordu.

Dash, "Affedersiniz hanımefendi," dedi. "Siz kimsiniz?" "Helen. Randolph'un karısıyım." Roo gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. "Korkarım kayınbabanız ve sizin için kötü haberler getirdim."

Kadının kapıyı tutan elinin parmak boğumları bembeyaz oldu. "Randy öldü, değil mi?"

Roo başını salladı. "İçeri girebilir miyim lütfen?"

Kadın geri çekildi ama bayıldı bayılacak gibi duruyordu. Dash, düşmesin diye yanına gidip kadını dirseğinden tuttu. Tam o sırada antreye, çocuksu bir haksızlığa şikâyet ederek, koşarak iki çocuk girdi. Kadın, Roo'ya dört ve altı yaşında gibi gelen biri erkek biri kız iki çocuğu ayırdı. "Çocuklar," dedi, "odanıza gidip sessizce oynayın."

"Ama anne," dedi çocuk, şikâyetine aldırış edilmeyişine gücenerek.

"Odanıza gidin!" dedi kadın sertçe.

Çocuk emir yüzünden incinmiş gözüküyordu, ama kız, annesinin çocuğun şikayetini duymazdan gelmesini sonsuz kardeş kavgasında bir zafer sayarak hemen odasına gitmeye başladı.

Çocuklar gittiği zaman, kadın Roo'ya bakıp, "Randy nasıl öldü?" diye sordu.

Roo, "Randolph ve Timothy'yi rıhtımlarda köşeye sıkıştırdık -benden aldıkları altınla beni batırmaya çalışıyorlardı- ve Timothy bana saldırmayı denedi," dedi. "Randolph kendini onun önüne attı ve Timothy'ye atılmış arbalet oklarıyla öldürüldü." Kadının acısını biraz olsun hafifletecek herhangi bir şey düşünmeye çalışarak, "Her şey çok çabuk oldu," dedi. "Ağabeyini kurtarmaya çalışıyordu."

Helen'in gözleri yaşla doldu, ama sesi öfkeliydi. "Sürekli ağabeyini kurtarmaya çalışırdı!" dedi. "Tim yaşıyor mu?"

"Hayır," dedi Roo alçak sesle. Derin bir nefes aldı. "Onu öldürdüm."

Kadın dönerken, Dash, "Adil bir dövüştü hanımefendi," dedi. "Timothy, Bay Avery'yi öldürmeye çalışırken elinde silahlarıyla öldü."

"Buraya neden geldiniz?" diye sordu kadın. "Jacoby ailesinin çöküşünü zevkle izlemek için mi buradasınız?"

"Hayır," dedi Roo. "Buradayım çünkü buraya gelmemi Dük James istedi." Kendini hayatında hiç hissetmediği kadar yorgun hissederek iç geçirdi. "Ne kocanızla, ne sizinle, ne de babanızla bir alıp veremediğim yoktu hanımefendi. Benim yalnızca Tim ile sorunum vardı. Tim ortağımın kayınbabamın- ölümünden sorumluydu. Beni batırmaya çalışıyordu."

Helen arkasını döndü. "Bundan kuşkum yok Bay Avery. Lütfen beni takip edin." Onları uzun bir koridordan geçirdi ve Roo evin sokaktan göründüğünden çok daha büyük olduğunu fark etti. Evin arkasındaki, yüksek taş duvarla çevrelenmiş bir bahçeye çıktılar. Bir sandalyede, kalın bir cüppeye sarmalanmış ve dizlerinin üstünde büyük bir yorgan olan yaşlı bir adam oturuyordu. Yaklaşırlarken, Roo adamın gözlerinin katarakt yüzünden kör olduğunu, ardından da yüzünün bir tarafının felçli olduğunu gördü. "Evet? Kim var orada?" dedi adam, kötü bir telaffuz ve zayıf bir sesle.

Helen sesini yükseltti. "Benim baba!" Roo'ya, "Ağır işitiyor," dedi. "İki yıl önce felç geçirdi. O zamandan beri böyle."

Dönüp Roo'ya baktı. "İşte fırsatınız Bay Avery. Bir zamanların büyük ticaret ailesi Jacoby'den geriye kalan kör, yarı sağır deli bir adam, bir kadın ve iki çocuk. Hepimizi şimdi öldürüp bu kan davasına bir son verebilirsiniz."

Roo tamamen çaresiz bir ifadeyle elini kaldırdı. "Lütfen ben... ben ailelerimizden başka hiç kimsenin daha fazla acı çekmesini istemiyorum."

"Acı çekmesini istemiyor musunuz?" dedi kadın yanaklarından yaşlar süzülürken. "Bunu nasıl yapmamı bekliyorsunuz? Şirketi kim idare edecek? Bize kim bakacak? Kılıcınızı çekip hepimizi bu sefaletten kurtarsanız çok daha kibarca olurdu." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca Dash yanına gitti ve ağlarken kadının omzuna yaslanmasına izin verdi.

"Helen?" dedi yaşlı adam, felç yüzünden kötü bir telaffuzla konuşarak. "Bir şey mi oldu?"

Roo yaşlı adamın yanına gidip diz çöktü. "Bay Jacoby?"

"Kim o?" dedi adam, sol kolunu uzatarak. Roo adamın sağ elinin hareketsiz bir şekilde kucağında durduğunu gördü. Yaşlı adamın sol elini tutup, "Adım Rupert Avery," dedi. Yüksek sesle konuşuyordu.

"Avery mi? Sizi tanıyor muyum bayım?" diye sordu yaşlı adam. "Eskiden bir Klaus Avery tanıyordum... hayır, o Klaus Klamer idi. Avery çocuğun adı neydi?"

Roo, "Hayır, sizinle daha önce tanışma onuruna eriştiğimi sanmıyorum," dedi. "Ama... eski bir arkadaşınızı tanıyorum. Helmut Grindle."

"Helmut!" dedi yaşlı adam sırıtarak. Ağzının kenarından salyası aktı.

Helen sakinleşince, Dash'ın omzuna bir teşekkür ifadesiyle vurarak yanlarına geldi ve bir peçeteyle adamın çenesini sildi.

"O ve ben aynı kasabada büyüdük, bunu biliyor muydun?" dedi yaşlı adam. "Nasıl?"

Roo, "Geçenlerde öldü," dedi. "Ah," dedi yaşlı adam. "Çok kötü. Onu bir süredir görmüyordum.

Aynı kasabada büyüdüğümüzü söylemiş miydim?" "Evet, söylediniz," dedi Roo. Yaşlı adam neşeyle, "Oğullarımı tanıyor olabilir misin?" diye sordu. "Tim ve Randy?" Roo, "Tanıyorum efendim," dedi.

Yaşlı adam, sanki vurgu içinmiş gibi Roo'nun elini hafifçe kaldırdı. "Sürekli ağacımızdan elma çalan o keratalardan biriysen, itiraz etme!" dedi gülerek. "Tim'e diğer çocukları o ağaçtan uzak tutmasını söyledim! Turta için o elmalara ihtiyacımız var! Eva'ın her sonbaharda turta pişirir!" Roo Helen'e bakınca, kadın fısıldayarak, "Kafası karıştı," dedi. "Bazen oğullarının hâlâ çocuk olduğunu sanıyor. Eva karısıydı; on üç yıl önce öldü."

Roo kafasını iki yana sallayıp yaşlı adamın elini bıraktı. "Yapamam," dedi. "Söylemeyecek misiniz?" diye sordu Helen. Roo kafasını iki yana salladı. "Randy?" dedi yaşlı adam Roo'yu yanına çağırarak. Roo başını yaşlı adamınkine yaklaştırmak için eğildi. Yaşlı adam fısıldayarak, "Randy, sen iyi bir çocuksun," dedi. "Tim'e göz kulak ol; çabuk öfkelenen bir yapısı var. Ama diğer çocukların elmaları çalmasına izin verme!" Sağlam elini uzatıp hafifçe Roo'nun omzuna vurdu.

Roo doğruldu ve birkaç dakika, günlerini düşlerinin ya da anılarının arasında kaybolarak geçiren yaşlı adamı izledi. Roo geri çekilip Helen'e, "Ne için söyleyeyim ki?" diye sordu. "Tanrılar aşkına, bırakalım oğullarının yaşadığını sansın."

Birkaç yıl içinde gelip Krondor'a yıkım getirecek donanmayı düşündü ve "Bırakalım birkaç yıl hoş düşler içinde yaşasın," dedi.

Helen onları bahçeden çıkardı ve "Bu küçük jestiniz için size teşekkür ederim bayım," dedi.

"Siz ne yapacaksınız?" diye sordu Roo.

"Evi ve şirketi satacağım." Tekrar ağlamaya başladı. "Ailem Tannerus'ta. Onların yanına gideceğim. Bizim için zor olacak, ama dayanacağız."

Roo, "Hayır," dedi. Çocukla kızı ve kendi çocuklarını düşündü, ardından, "Çocukların, babalarının yaptığı... hatalar yüzünden acı çekmesine gerek olduğunu sanmıyorum." "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Helen.

"Jacoby ve Oğulları'nı yönetmeme izin verin. Şirketin kazancından metelik bile almayacağım. Sanki benimmiş gibi işleteceğim, ama oğlunuz yeterince büyüdükten sonra, onun kontrolüne geçecek." Antreye doğru yürürlerken Roo etrafa göz gezdirdi. "Randolph ile bir kelimeden fazla bir şey konuşmadım, ama bana öyle geliyor ki kocanızın tek kusuru ağabeyini çok fazla sevmiş olmasıydı. Benim sorunum sadece Tim ileydi." Kadının elini tutarak, "Buna şimdi burada bir son verelim," dedi. Kadın, "Çok iyisiniz," dedi.

Roo, "Hayır, değilim" dedi. "Üzgünüm. Asla bilemeyeceğiniz kadar. Hukuk danışmanım, siz şirketi satmak isteyene ya da oğlunuz kontrolü almaya hazır olana kadar, Jacoby ve Oğulları'nı işletmesi için Randolph Jacoby'nin eşi olarak sizinle Acı Deniz Şirketi arasında bir anlaşma hazırlayacak. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, herhangi bir şeye, söylemeniz yeterli." Dash'ı gösterdi. "Yardımcım öğleden sonra sizi tapınağa götürmek için buraya gelecek. Sizinle gelmesini istediğiniz başka akrabalarınız var mı?"

"Hayır. Şehir dışında yaşıyorlar."

"Size iyi günler dilemek isterdim Bayan Jacoby, ama bu size boş bir dilek gibi gelecektir. Keşke başka şartlar altında karşılaşmış olsaydık diyerek ayrılmama izin verin."

Gözyaşlarını tutan Helen Jacoby, "Bence de Bay Avery," dedi. "Şartlar değişik olsaydı Randolph ile arkadaş olabileceğinizden bile

kuşkum yok."

Evden çıkıp arabaya bindiler. Dash hiçbir şey söylemedi, Roo da sağ eliyle yüzünü kapadı. Bir süre sonra ağlamaya başladı.

Calis işaret verince kol durdu. Son üç gündür, küçük çaplı Pantathialı gruplarla karşılaşmışlardı. Calis, dağın ortasındaki büyük kuyudan çıktıktan sonra otuz kilometre kuzeye ilerlediklerini tahmin ediyordu. Birkaç kere çarpışma ve yıkımdan daha çok ize rastlamışlardı. Ara sıra Saaur cesetleriyle karşılaşıyorlardı, ama henüz yaşayan bir tek kertenkele adama bile rastlamamışlardı. Bir kere onlarla karşılaşmış olan Erik bu küçük lütfa minnettardı.

Erik, içinde gittikçe büyüyen işe yaramazlık duygusuyla mücadele ediyordu. Tüneller dağların altında sonsuza uzanıyormuş gibi görünüyordu; bu erimin binlerce kilometre uzunluğunda olabileceğini öngören saraydaki haritaları hatırladı. Pantathialıların ana yurdu Calis'in teorisinin öngördüğü sınırlara yakınsa, yılan adamların yuvasını yok edene kadar ölmüş olurlardı.

Adamlar gergindi; hayallerini kaplayan diğer ürkütücü şey, şu gizemli üçüncü oyuncuydu.

Pantathialılardan ya da Saaurlardan başka ceset görmemişlerdi. İnsanlara ait tek kalıntılar, yavru Pantathialıları beslemek için dağın altına getirilmiş acınası tutsaklara ait olanlardı. Pantathialılarla savaşan her kim ya da neyse, Calis ve adamlarıyla aynı amacı gütmüş gibi görünüyordu: hepsi parçalarına ayrılmış, üç yuva yeni doğmuş Pantathialı bulunmuştu.

Erik daha çok kanıt gördükçe, başka bir istila kuvveti aramadıklarına daha çok ikna oluyordu. Birkaç vücut, kelimenin tam anlamıyla parçalarına ayrılmıştı. Genç Pantathialılardan bazıları sanki ısırılarak ikiye bölünmüş gibi görünüyordu. Erik, düşmanlarını yok etmek için bir büyücü tarafından burada cisimleştirilmiş, çok eski bir masaldan

çıkıp gelmiş canavarımsı bir yaratığın görüntülerini aklından uzaklaştıramıyordu.

Ama düşüncesini dile getirdiği zaman Miranda'nın verdiği karşılık, "Pantathialı büyücüler nerede o zaman?" olmuştu Erik ilerlerlerken, Miranda'nın teorilerinden birini duymuştu: bütün Pantathialı yılan rahipler Zümrüt Kraliçe'ye hizmet etmek üzere yüzeye çıkmıştı. Miranda bu söylediğine kendi de inanmamış gibiydi.

Bir keşifçi döndü ve "İleride, birtakım garip yankılanmalardan başka hiçbir şey yok Çavuş," dedi.

Erik başını sallayıp, "Garip demekle neyi kastediyorsun?" diye sordu.

"Adlandırabileceğim bir şey değil, ama ileride bir şey var, muhtemelen bayağı uzakta, ama duyulmadan epeyce yaklaşabileceğimiz kadar çok ses çıkarıyor." Bu Calis'e söylendiğinde, Calis, "Neredeyse tabana geldik," dedi.

Miranda alnını sildi. "Buradaki sıcaklık Kesh'in Yeşil Erimleri'ndeki kadar kötü."

Erik'e göre de bu tartışmasız doğruydu. Adamlar zırhlarının altına ellerindeki en ince kıyafeti giyiyordu ve katlayıp ağır sırt çantalarına yerleştirdikleri kalın kürk pelerinlerini atmamaları için çok dikkat etmek gerekiyordu. Erik adamlara dağların yüzeyine çıktıklarında kışla karşılaşacaklarını ve buradaki sıcak kadar soğuk olacağını hatırlatıyordu.

Calis mola verip dinlenmelerini emredince diğerleri ellerinden geldiğince uyumaya çalışırken, Erik adamları nöbet sırasına koydu. Hatırlayabildiği her ayrıntıyı yeniden gözden geçirirken, de Loungville ona mağaranın uzak bir kısmına gelmesini işaret etti.

"Kokuyu alıyor musun?" diye sordu.

Erik başını salladı. "Kükürt bazen gözlerimi yakıyor."

"Ne düşünüyorsun?"

Erik'in kafası karışmıştı. "Ne hakkında?"

"Bütün bunlar hakkında?" Bobby eliyle etrafı gösterdi.

Erik omuzlarını silkti. "Düşünmek için para almıyorum."

Bobby sırıttı. "Doğru." Ardından sırıtışı kayboldu. "Şimdi, bana gerçekten ne düşündüğünü söyle." Erik omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Bazen bir daha gün ışığını görme fırsatımız olmayacakmış gibi geliyor, ama genelde, bir adım ileri atarak, nereye söylenirse oraya giderek ve adamları hayatta tutmaya çalışarak sadece ilerlemeye devam ediyorum ve yarını düşünmüyorum,"

De Loungville başını salladı. "Anladım. Ama işin zor kısmı da bu… 'Hep bir adım ileri' tutumu, siperlerdeki askerler için iyidir, ama senin sorumlulukların var." "Biliyorum."

"Hayır, bildiğini sanmıyorum," dedi de Loungville. Hiç kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına baktı. "Miranda'nın kendisini ve bir başkasını buradan çabucak çıkartacak yöntemleri var. Özel yöntemleri."

Erik başını salladı. Miranda'nın bir çeşit büyücü olduğu fikrini uzun zaman önce kabul ettiği için bu onu şaşırtmamıştı.

"Bana bir şey olacak olursa, senin görevin Yüzbaşı'yı Miranda ile birlikte dışarı yollamak, anlaşıldı mı?"

"Zannetmiyorum."

"O özel biri," dedi de Loungville. "Krallık'ın ona, senin benim gibi sefil heriflerden daha çok ihtiyacı var. Mecbur kalırsan, kafasına vurup bayılt ve gevşek bedenini Miranda'ya ver, ama Miranda'nın onsuz gitmesine izin verme."

Erik gülmemeye çalıştı. Bu birliğin Erik'ten daha güçlü tek üyesi Yüzbaşı'ydı ve Erik'in son birkaç yıl içinde gördüklerinden anladığı kadarıyla, Calis Erik'ten çok daha güçlüydü. Erik'in, eğer Calis'in kafasına vurursa, muhtemelen bunun onu bir an bile yavaşlatmayacağına dair oldukça iyi bir kanısı vardı.

"Ne yapabileceğime bakarım," dedi.

İki saat sonra yola çıktıklarında Erik'in aklında de Loungville'in söyledikleri vardı. Uyarıya aldırmıyordu çünkü de Loungville'in etrafta olmayarak ona ne yapması gerektiğini söylemediği bir durumu düşünmek istemiyor, ayrıca Yüzbaşı'ya yapması için herhangi bir şey söyleyebileceğini sanmıyordu.

Hafifçe aşağı eğimli gibi görünen uzun, dar bir tünelde ilerliyorlardı. Sıcaklık aynen devam ediyordu, ama daha da kötüleşmiyor gibiydi.

İki kere mola verdiler ve keşifçiler ileriye gönderildi. Keşifçiler her dönüşlerinde uzaktan gelen tanımlayamadıkları sesleri rapor etti.

İki saat sonra, Erik bahsedilen sesleri duydu. Uzaktan gelen ve çok tiz perdeden yankılanan hafif gürlemeler duyuyor ya da en azından ona öyle geliyordu.

Bir galeriye vardılar ve bir kez daha savaş izleri buldular. Ama dün ya da bugün bulduklarına benzemiyordu, bunlar oldukça tazeydi. "Bu çarpışma dün gerçekleşmiş," dedi Calis. Pıhtılaşmaya devam eden derin kan havuzlarını gösterdi. İlerideki bir üreme havuzundan bir asker Calis'e seslendi ve Erik takip etti.

"Tanrılar!" dedi Erik katliama bakarak. Bu şimdiye kadar buldukları en büyük kuluçka havuzuydu. Yumurtalar parçalanmıştı ve sarılarıyla akları suda yüzüyordu. Çürümüş yumurtaların kokusu neredeyse bayıltıcıydı. Derken Erik'in dikkatini bir şey çekti. "Gençlerin cesetleri nerede?" Kabarcıklar çıkan pembemsi suyun üstünde tek bir kol yüzüyordu ve havuzun kenarına kan sıçradığı belli oluyordu. Sonunda Calis, "Bir şey burada kendine ziyafet çekmiş," dedi.

Yumurtaları yararak açıp Pantathialı yavrularla beslenen bir şey, Erik'in düşünmek istemediği bir şeydi, bu yüzden arkasını dönüp uzaklaştı. "Devam etmeliyiz," dedi Calis sonunda. Erik adamları sıraya geçirdi ve ilerlemeye başladılar.

Tören Helmut'a düzenlenen tören kadar kısa sürdü. Roo törene Karli ile birlikte gelmişti. Çocuklar evde Mary ile birlikteydi. Helen ve çocuklar sessizce beklerken Lims-Kragma rahibi tekdüze bir makamla ölü için kutsama duasını okudu ve cenaze ateşini yaktı. Kız dalgın dalgın elindeki oyuncak bebekle oynarken, çocuk yüzünde şaşkın bir ifadeyle olanları izliyordu.

Törenin sonunda Karli, "Bitti mi?" diye sordu.

Roo karısının elini okşadı. "Evet. Dul kadın oldukça güçlü ama içinde kırgınlık yok. Daha çok çocuklarını düşünüyor."

Karli çocuklara baktı. "Zavallılar." Helen'in yanına gidip, "Bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama, yardım edebileceğim bir şey olursa, çekinmeden söyleyin," dedi.

Helen başını salladı. Bitkin ve solgun görünüyordu, ama kalan gözyaşlarını gecenin ilerleyen saatlerine, tekrar yalnız kalacağı zamana saklıyordu.

Karli Roo'nun yanına döndü. "Eve mi gidiyoruz?"

Roo kafasını iki yana salladı. "Çok isterdim, ama işim var." İkindi güneşine göz attı.

"Günbatımından önce bir borcu ödemem gerekiyor. Ondan sonrasını bilmiyorum."

Karli başını salladı. "Çocukların yanına dönmeliyim."

Roo karısını yanağından öptü. "İşlerim bittiğinde eve gelirim."

Karli tapınaktan ayrılırken Roo Helen'in yanına gitti. Dul kadını inceledi ve ne kadar güzel ve cesur bir kadın olduğunu düşündü. Sylvia'nınki gibi bir güzelliği yoktu, ama yine de ona çekici gelen bir kadındı.

Kadın dönüp onun kendisine baktığını görünce Roo bakışlarını indirdi. "Sadece bugün söylediklerimi tekrar etmek istedim. Neye ihtiyacınız olursa olsun, sizindir." Kadın sakince, "Teşekkür ederim," dedi.

Roo sebebini bilmeden, "Bana teşekkür etmek zorunda değilsiniz," dedi. Ardından düşünmeden kadının elini tutup, "Asla," dedi.

Kadının bir şey söylemesini beklemeden dönüp yürümeye başladı.

Tapmaktan Barret'in yerine gidene kadar düşüncelerini toparlayamadı. Yorgunluk ve yeni tattığı duygular aklını toplamasına engel oluyordu. Dövüşü ve ölümü düşündü, ardından Helen Jacoby'nin yüzünü gördü. Çocukları ve ardından kendi çocuklarını düşündü.

Arabacısı Barret'e geldiklerini bildirdi ve Roo bitkin bir şekilde her zamanki iş yerine girdi. Üç ortağı onu bekliyordu. Kendini sandalyeye bırakarak oturdu ve garsona büyük bir fincan kahve getirmesini işaret etti.

Masterson, "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Altını aldım," diye karşılık verdi Roo. Altını geri aldığını ortaklarına kasten haber vermemişti. Dük James ile yaptıkları konuşma aklından çıkmıyordu ve ortakları meraktan çılgına dönmüşken onlarla konuşması gerektiğini biliyordu.

"Şükürler olsun!" dedi Hume, Crowley sadece derin derin iç geçirirken.

Masterson, "Altın nerede?" diye sordu. "Ödemeyi yapmak üzere yola çıktı." "İyi, iyi," dedi Crowley.

Roo bir an durduktan sonra, "Bütün hisselerimi almanızı istiyorum," dedi.

Masterson, "Ne?" dedi.

Roo, "Her şey çok hızlı gelişiyor," dedi. "Çok kolay darbe alacak durumdayız ve zamanımın çoğunu Acı Deniz Şirketi için harcadığımı ve Avery ve Oğlu'nun işlerine yeterli zamanı ayıramadığımı fark ettim."

Crowley, "Neden bütün hisselerini almamız gerekiyor?" diye sordu.

"Çünkü çekilmeyi hak ettim," dedi Roo. Vurgulamak için elini masaya vurdu. "Kıçlarımızı kurtarmak için bu sabah düello yapan bendim. Kendi altınımı kurtarmanın benim için bir sakıncası yok, ama siz beyefendilerden hiçbirini elinde kılıçla karanlıkta, hayatlarınız için dövüşürken orada görmedim!"

Hume, "Şey, yani, haberimiz olsaydı... " dedi.

Crowley, "Sana herhangi hızlı bir ayrılış borçlu olduğumuza ikna olduğumu sanmıyorum Bay Avery," dedi.

Masterson sessiz kalmıştı, derken, "Yani bu ortaklığın bozulması gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Roo, "Ya da en azından yeniden düzenlenmesini," dedi.

Masterson hafifçe gülümsedi. "Nasıl?"

"Hisselerimin hepsini almayacaksanız," dedi Roo, "kontrol hissesi almama izin verin. Benim için ikisi de fark etmez, ama hayatımı ortaya koyacaksam, bu kendi çıkarlarım için olmalı."

Masterson, "Tez canlı birisin Roo Avery," dedi. "Bence bizle ya da bizsiz iyi idare edersin. Ayrılma konusunda istekliysen, sana

hisselerimi satarım."

Hume, "Bütün bunlar benim için çok fazla," dedi. "Kafam karıştı."

Crowley, "Hah!," dedi. "Bu beni Acı-Deniz Şirketi Başkanlığından indirmek için düzenlenmiş bir oyun sadece."

"Bana hisselerinizin yarısını satın beyler," dedi Roo, "ben de sizi zengin yapayım. Ama bir daha sizin altınlarınız için kendimi, hayatımı ve ailemin geleceğini tehlikeye atacak bir duruma sokmayacağım."

Masterson güldü. "Haklısın Avery. Bak sana ne diyeceğim: diğerleri de satarsa, sana sadece kontrolü sağlayacak kadar hisse satarım, hepsini değil. Bize bu zenginliği sağlayan, iş konusundaki yeteneğin ve kahrolası şansın olmuş olabilir, ama biz de çok fazla miktarda altınımızı riske ettik." Hume, "Ben de aynısını yaparım," dedi. "Burada Acı Deniz Şirketi üzerine çok fazla zaman harcıyor, diğer işlerimle yeteri kadar ilgilenemiyorum."

Crowley, "Eh, ben böyle yapmayacağım," dedi. "Ya bütün hisselerimi alırsın ya da hisselerini bana satarsın."

Roo Crowley'ye bakıp, "Kaça?" diye sordu. "Alış mı, satış mı?"

Diğer üçü gülünce Crowley bir süre sonra, "Pekâlâ," dedi. "Sana bir fiyat önereceğim." Bir tüy kalem ve parşömen alıp bir rakam yazdı, ardından parşömeni Roo'ya doğru itti.

Roo parşömeni aldı, rakamın çok yüksek olduğunu gördü ve kafasını iki yana salladı. Tüy kalemi aldı, rakamın üstünü çizdi, başka bir rakam yazdı ve parşömeni Brandon Crowley'ye geri verdi.

Crowley rakama baktı. "Ama bu soygun!"

"Hisselerimi satın alman için ilk rakamı mı kabul edeyim o halde?" dedi Roo.

Masterson güldü. "Köşeye sıkıştın Brandon." Crowley, "İkisi arasındaki farkı alacağım," dedi.

Tam da Roo'nun tahmin ettiği gibiydi, bu yüzden Roo, "Anlaştık!" dedi. Hume ve Masterson'a, "Beyler şahitsiniz," dedi.

Mülkiyetin devri konusunda çabucak bir anlaşmaya vardılar ve Masterson bir kez daha özel konyağını çıkardı. Son iki günün olayları yüzünden Roo duygusal ve fiziksel olarak tükenmişti. Bir kadeh konyak, onu neredeyse şimdiye kadar hiç olmadığı kadar sarhoş etti. Aşağı inince, Duncan'ın kapıda onu beklediğini gördü. "Luis altının gitmesi gereken yere gittiğini ve her şeyin yolunda olduğunu söylememi istedi." Gülümsedi. Roo da gülümsedi. "Kuzenim olduğun kadar iyi bir arkadaşımsın da Duncan." Aniden kuzenine sarıldı. "Sana bunu söylemeyi ihmal ettim."

Duncan güldü. "İçki mi içiyordun?"

Roo başını salladı. "Evet. Ve şu anda Acı Deniz Ticaret ve Holding Şirketi'nin sahibiyle konuşuyorsun." Arabasını getirmelerini işaret etti. "Sanırım bu beni Krondor'un en zengin adamlarından biri yapıyor Duncan."

Duncan gülerek, "Eh, öyle diyorsan öyledir," dedi.

Araba gelince Duncan kapıyı açıp Roo'nun binmesine yardım etti. "Nereye efendim?" diye sordu arabacı.

Roo açık kapıdan dışarı sarkıp, "Duncan, bana bir iyilik yap," dedi. "Bu akşam Sylvia Esterbrook ile yemek yiyecektim ama çok yorgunum. Arkadaşım olarak ona üzüntülerimi iletir misin?"

Duncan sırıttı. "Sanırım halledebilirim."

"Sen iyi bir arkadaşsın Duncan. Bunu sana söylemiş miydim?" "Evet," dedi Duncan gülerek. Kapıyı kapayıp, "Eve git!" dedi.

Araba yola koyulunca Duncan atının bağlı olduğu yere gitti. Atına bindi ve Esterbrook konağına doğru ilerlemeye başladı. Bir blok sonra, atını çevirip Luis ayrıldıktan sonra rıhtımlarda tanıştığı bir fahişeyle paylaştığı küçük evine doğru yöneldi.

Kadını uyurken buldu ve teklifsizce üstündeki örtüyü çekti. Kadın homurdanıp uyandı ve "Ne oluyor?" dedi.

Duncan bir an kadının çıplak vücuduna baktı, ardından eğilip yerden elbisesini aldı. "Eşyalarını topla ve defol!" dedi elbiseyi kadına atarak.

"Ne oluyor?" diye sordu hâlâ şaşkın olan kadın, doğrularak.

"Defol dedim!" diye bağırdı Duncan, kadının yüzüne sert bir tokat atarak. "Yıkanmam gerekiyor. Ben işimi bitirene kadar gitmiş ol." Şaşkın ve ağlayan kadını yatak odasında bırakıp küçük bir sobanın yanında duran bir küvetin olduğu koridorun sonuna ilerledi. Suyu ısıttı ve parlatılmış metal bir aynada yüzünü inceledi. Elini çenesinde gezdirerek, tıraşa ihtiyacı olduğuna karar verdi. Yan odadaki adını hatırlayamadığı fahişe eşyalarını toplayıp sessizce ona küfür ederken, usturasını bileyerek isimsiz bir melodi mırıldanmaya başladı.

Tünellerde çığlıklar yankılanıyor ve Erik, Calis ve birliğin geri kalanı mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde ilerliyordu. İleride, bir çarpışmanın yaşandığı belli olan yeri parlak bir ışık sardı.

Çarpışma sesleri ara sıra kesiliyor, ardından çelik şakırtıları ve bağırışlar tekrar başlıyordu. Pantathialıların tıslama şeklindeki çığlıkları Erik'in Saaur savaş çığlıklarına benzettiği seslerle ve ensesindeki tüyleri diken diken eden başka bir şeyle kesiliyordu.

Erik, ilerideki gürültü yüzünden birisinin yaklaştıklarını duyabilme olasılığının zayıflığına karşın, el işaretlerini kullanıyordu. Renaldo en

önde giden Erik'in yanına geldi ve ikisi de ileride ne olduğunu görmeye yetecek kadar ilerledi.

Çok büyük bir mağara, dağlara girmek için kullandıklarına benzeyen dairesel kuyu şeklinde şimdiye kadar gördükleri en büyük mağara önlerinde duruyordu. Kuyunun boyu o kadar yüksekti ki, Erik'in nerede son bulduğuna dair bir fikri yoktu, ama neredeyse tabanına ulaşmışlardı. Altlarında, kuyunun içini saran dairesel rampanın bir tur altında, onları son derece korkunç bir manzara karşıladı. Pantathialı yumurtalarının saklandığı, şimdiye kadar gördükleri en büyük yuva, kabarcıklar çıkan engin bir havuzda duruyordu. Erik çabucak ayrıntıları fark etti. Duvarların birinden havuza su akıyordu ve Erik suyun soğuk olduğunu tahmin etti, aksi takdirde yumurtalar haşlanırdı. Yukarıdan gelen soğuk suyla aşağıdan gelen sıcak su, yumurtaları kuluçka sıcaklığında tutmak için karıştırılıyor olmalıydı.

Havuz rahat yirmi metre çapındaydı ve ortasına çökmüş duran yaratık Erik'in tanımlayamayacağı kadar garipti. Arkasındakilere el etti ve birliğin geri kalanı tünelden çıkıp rampanın kenarına yayılırken yaratığı izledi. Erik omzunda bir acı hissedip dönünce, Calis'in omzunu sıktığını gördü. Erik, "Yüzbaşı?" diye fısıldadı.

Calis gözlerini kırpıştırdı ve elini çekerken, "Özür dilerim," dedi.

Erik Calis'in korktuğunu biliyordu ama bu kadar çok korkması onu şaşırtmıştı.

Sırtında büyük köselemsi kanatları olan havuzdaki yaratık beş, beş buçuk metre boyunda görünüyordu. Derisi parlak siyah, gözleri de zümrüt yeşiliydi. Dikkati, havuzda kalan yumurtalara vahşice saldırmak -yumurtaları parçalıyor ve içinden yavru Pantathialıları alıp bir yutuşta mideye indiriyordu- ve hayatta kalan savunucularla savaşmak arasında ikiye bölünmüştü. Yaratığın kafası ata benziyordu, ama başının üstünde keçi boynuzuna benzeyen geniş, kıvrık boynuzlar vardı ve kolları tırnakların olması gereken yerde uzun, keskin pençelerin olduğu beş parmaklı insansı ellerle son buluyordu.

"Bu şey de ne?" diye sordu de Loungville.

"Mantrecoe," dedi Boldar. "Sanırım siz iblis diyorsunuz. Farklı bir gerçeklik boyutunda yaşayan bir varlıktır. Daha önce hiç görmemiştim, ama onları bilirim." Miranda'ya dönüp, "Sen biliyor muydun?" diye sordu.

Kadın kafasını iki yana sallayıp, "Hayır," dedi. "Ben bambaşka bir şeyle karşılaşacağımızı düşünmüştüm."

"Buraya nasıl gelmiş?" diye sordu Boldar. "Bu dünya ve Beşinci Çember arasındaki mühür yüzyıllardır sağlamdı. Eğer bunlardan biri Koridor'dan geçseydi, haberimiz olurdu."

"Dünyalar Koridoru'ndan geçmediği belli," dedi Miranda, görmek için uzanarak. Ardından, "Artık Pantathialı büyü kullanıcılarının nerede olduğunu biliyoruz," dedi.

Yaratık acı içinde bağırınca ortamı aniden tiz bir uluma doldurdu. Yaratık ona büyü yapan bir grup yılan adama döndü. Calis, "Şurası!" dedi.

Gösterdiği yere bakan Erik, savaşın diğer tarafından yaklaşık altı metre uzakta bir tünel gördü.

"Ne?" "Gitmemiz gereken yer orası." "Çıldırdın mı sen?" dedi Erik, kimle konuştuğunu unutarak, "Ne yazık ki hayır," dedi Calis. Bobby'ye dönerek, "Adamları şu kapının tam üstüne gelene kadar rampada yürütmeye başlat ve ardından aşağıya bir ip atın," dedi. "Dikkat çekmemeye çalışın. Kaçınabilirsek, iki tarafla da uğraşmak istemiyorum."

De Loungville işaret verince Erik başa geçti. Elinden geldiği kadar duvara yakın durup yukarı tırmanan rampayı takip ederek kuyunun etrafında ilerlerken zaman zaman eğilip, sağa sola çekilerek koruma büyülerini ve enerji patlamalarını geçmeye çalışan yaratığın kafasını görüyordu. Aşağıdaki savaştan iki kere yakıcı bir sıcaklık yükseldi ve

bir keresinde de bir an için gözlerini kırpıştırmasına neden olan çok parlak bir ışık çakması yüzünden neredeyse kör oluyordu.

Calis'in istediği tünel girişinin üstündeki yere varınca arkasındaki adam sırt çantasından ip çıkarsın diye arkasını döndü. Erik ipi bağlayabileceği hiçbir şey göremeyince, ağırlığını iyice yere verip ipten inip tünele girmesi için yanındaki askere baş işareti yaptı.

Adamlar düşünmeden ya da duraksamadan emri yerine getirdi. Az ötede, Pantathialı büyücülere ya da iblise ateş etmeye hazır bir biçimde iki okçu bekliyordu, ama iki taraf da kendini dövüşe kaptırmış gibiydi.

Onuncu adam aşağı indiğinde Calis geldi ve "Nasılsın?" diye sordu.

"Kolum ağrımaya başladı, ama iyiyim," dedi Erik. Calis, "Biraz ben tutayım," dedi. İpi tek eliyle aldı ve Erik Yüzbaşı'nın aslında göründüğünden çok daha güçlü olduğunu görerek bir kez daha etkilendi.

Adamlar aşağı inip tünele girmeye devam etti. Erik emin olamıyordu, ama aşağıdaki savaş yavaş yavaş iblisin lehine dönüyormuş gibi görünüyordu. Pantathialı büyücüler her saldırdıklarında, yaratık daha da vahşice karşılık veriyordu. Erik'in bu yabancı yaratıkları tanıyabildiği kadarıyla, büyücüler yorulmaya başlamış gibiydi. Derken aşağı Miranda indi ve Calis, "Erik, in," dedi. Erik emre uydu ve ardından de Loungville geldi; sonra ip yere düştü. Calis altı metreden fazla bir yükseklikten atladı ve yere sanki sadece birkaç metreden atlamış gibi hafifçe kondu.

Birliğinin duvara dayanarak tünele yayıldığını gördü. Calis sıranın başına ulaşınca, "Beni takip edin," dedi. Adamlar sıraya girdi ve Erik, geride kalan dövüşe göz atmak için arkada konum aldı. Havada garip, tıslamalı bir çığlık yankılanınca Erik büyücülerden birinin iblis tarafından öldürüldüğünü anladı. Birliğin ancak sığabileceği büyüklükte küçük bir odaya geldiler. Calis, "Herkes dinlesin," dedi. "Bir şey güç dengesini aleyhimize çevirdi ve bu şeyin ne olduğunu

bulmamız gerekiyor." Çevresine göz gezdirdi. "Boldar?" "Evet?" dedi paralı asker.

"Sen o şeyin adını biliyorsun. Onunla ilgili başka ne biliyorsun?" Boldar'ın miğferi Miranda'nın olduğu tarafa dönünce kadın başını salladı. "Anlat."

Boldar miğferini çıkardı. "O şeye, ziyaret ettiğim bir dünya olan Ast'hap'ut rahiplerinin dilinde mantrecoe denir. Daha Önce hiç karşılaşmamıştım, ama tapınak resimlerini görmüştüm." Boldar söyleyeceklerini düşünüyormuş gibi durdu. "Başka dünyalar, başka kurallarla işler," diye başladı. "Ast'hap'ut'ta, bu gibi yaratıklarla anlaşmalar yapanlar vardı. Törensel kurbanlar, dualar ve bir çeşit tapınma.

"Diğer dünyalarda bunların farklı bir enerji boyutunda yaşayan yaratıklar olduğu düşünülür." "Enerji boyutu mu?" dedi Calis.

Miranda konuştu. "Evrende, bu dünyadan daha farklı kurallara tabi olan yerlerde pek çok varlık var. Babanın Dehşet'ten bahsettiğini duymuş muydun?"

Calis başını salladı ve hiç de az sayıda olmayan insan korunma işaretleri yaptı. "Bir keresinde bir Dehşet Ustası'nı yenmiş." Dehşet, Ejderha Lordları gibi efsane malzemesiydi. Ruh-emici ve yaşam-içici olan Dehşet, boşluğun yaratıklarının en güçlüsü olarak düşünülüyordu. Bastıkları yerdeki otlar kururdu ve onları sadece en güçlü büyü yok edebilirdi.

"Eh," diye devam etti Miranda, "dışarıdaki o yaratık, o iblis de buna benzer bir şey; onun içinde yaşadığı evren, bizimkinden farklı kurallarla yönetiliyor." Arkasındaki tünelin girişine göz atıp, "O yaratık, bizim işlerin nasıl yürüdüğüne dair anlayışımıza Dehşet kadar yabancı olmayabilir, ama önümüzde çok zor günlerin bizi beklediğine işaret edecek kadar da farklı," dedi. "Buraya nasıl gelmiş?" diye sordu Calis.

"Bilmiyorum," dedi Miranda. "Belki ileride bulabiliriz." Dışarıdaki çarpışmadan uzağa açılan tüneli gösterdi. Calis başını salladı. "Gidelim."

Arkasından Erik, Boldar, de Loungville ve diğerleriyle birlikte ilerlemeye başladı. "En azından sağda solda neden birtakım el sürülmemiş havuzlar bulduğumuzu anladık," dedi de Loungville. Erik başını salladı. "O şey bazı odalara girebilmek için çok büyük." Boldar, "Hep o şekilde olmamış olabilir," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Calis, karanlık tünelde ilerlemeye devam ederek. Sırasının ortasındaki tek meşale sistemlerine geri dönmüşlerdi ve Erik loş ışıkta Calis'in sesini duymanın garip olduğunu fark etti.

"Boyutsal bir çatlaktan geçmiş olabilir." "Çatlak mı?" dedi Calis.

"Gedik," dedi Miranda. "Mantıklı görünüyor. Küçük bir iblis fark edilmeden gelip, merkezden uzakta bulunan kreşlere saldırabilecek kadar güçlenene dek tünellerdeki dikkatsiz kişileri avlayıp gücünü toplayarak biraz zaman geçirdiyse..."

"Ama bu, buraya nasıl ya da neden geldiğini yanıtlamıyor," dedi Calis.

Tünelde hızlı hızlı ilerlerlerken, aniden büyük bir odaya vardılar. Odaya yarım düzine daha giriş vardı ve önlerinde kadim bir ağaçtan yapılmış devasa çift kanatlı bir kapı yükseliyordu. Kapıları açıp şimdiye kadar gördükleri en büyük salona girdiler. Erik gördüklerini anlamakta güçlük çekti. Burası bir tapınaktı, ama daha önce gördüğü hiçbir insan tapınağına benzemiyordu. "Bütün tanrıların anası!" dedi Erik'in arkasından salona giren askerlerden biri.

Önlerinde tam doksan metrelik bir zemin uzanıyordu ve baktıkları her yerde, bölünmüş ve bir tarafı kopartılmış vücutlar saçılıydı. Koku, günlerdir ceset kokularını solumuş adamlar için bile neredeyse dayanılmazdı.

Bir zamanlar bin tane meşale bu salonu parlak bir şekilde aydınlatırken, şu anda yalnızca on meşaleden biri yanıyordu. Salon kasvetli bir loşluğa gömülmüştü ve her yerde titrek gölgeler dans ediyor, ortama olduğundan daha da korkutucu bir görüntü veriyordu.

Ve bu manzara öğle ışığında bile korkutucu olurdu.

Arka duvara muazzam boyutta bir heykel oyulmuştu. Ayak başparmağından tacının tepesine kadar otuz metre yüksekliğinde, muhteşem görünüşlü bir kadın bir tahtta oturuyordu, Cüppesi, göğüslerini açıkta bırakacak şekilde omuzlarından aşağı uzanıyordu. Kollarında, bir tanesi açıkça Pantathialı, diğeri de Erik'in gördüğü Saaurlardan biraz daha küçük yapıda olmasına rağmen Saaurlara benzeyen, gerçek boyutta yaratıklar vardı. Heykelin tamamı yeşildi; sanki evrendeki en büyük tek parça yeşim taşından kesilmişti.

Önünde dipsiz görünen çok büyük bir çukur vardı ve Erik aşağıya bakmak için vücut parçalarının arasından geçerek çukura gitti. "Tanrılar!" diye fısıldadı.

Çukuru doldurmak için kaç tane insan gerektiğini hesaplayamadı, çünkü kuyunun dibi görünmüyordu. Ama görebildiği kadarıyla, insanı afallatan bir sayıydı. Derken kara parmaklıkların rengini, boyadan ya da zamanla kararmadan değil, insan kanından almış olduğunu fark etti. Yanına Boldar geldi ve "Bu karşılık verilmesi gereken bir şey," dedi. "Miranda nereye ve neden gideceğimizi söylediğinde acımasız bir grup olduğunuzu düşünmüştüm, ama artık bu yaratıkları neden yok etmeniz gerektiğini anlıyorum."

"Bu sadece bir kısmı," dedi Calis arkadan. Devasa heykelin her iki tarafına dizilmiş eşyaları sergilemek için kullanılan dolapları gösterdi. "Şurası. Oraya gitmemiz gerekiyor."

Erik etrafa göz gezdirdi. Kemik dağının üstünden yürümeye çalışma fikrine sıcak bakmıyordu.

Derken çukurun tabanının yakınında bir giriş olduğunu gördü. "Bu taraftan olabilir mi?" Calis başını salladı. "Sen, Boldar ve Miranda, benimle gelin." De Loungville'e dönüp, "Adamlara dağılıp ortalığı araştırmalarını söyle," dedi. "Uzaktan yakından önemli görünen her şeyi buraya getirsinler."

Miranda, "Ama dikkatli olsunlar," dedi. "Yabancı alet ya da nesnelerin birbirlerine değmesine izin vermesinler."

Boldar, "Yanlış türden büyülerin birbirine değmesi kötü sonuçlar doğurabilir," dedi.

De Loungville adamlara dağılmalarını emretti ve tapınağın yıkıntılarını daha fazla ışık altında inceleyebilmeleri için meşaleler dağıtıldı. Calis diğerlerini Erik'in gördüğü küçük kapıya yönlendirdi. Aslında burası sunağa açılan bir kapıydı ve çukuru geçmeden muazzam heykele ulaşabilirlerdi.

Sahte tanrının oturduğu platforma yaklaştıklarında, Calis Boldar ve Erik'e kenara çekilmelerini işaret etti ve Miranda ile birlikte dikkatlice en yakındaki dolaba yaklaştı. Kitaplıktan başka bir şeye benzemiyor, diye düşündü Erik. Yalnız bunlar, taştan yapılmıştı ve yüzyıllardan beri dökülen insan kanıyla kararmışlardı. Miranda ile Calis'in dolaplarla ilgilenmediğini gördü. İçlerindeki nesneleri inceliyorlardı.

Erik hiçbirinde dikkate değer bir şey göremiyordu; dolaplarda çoğunlukla mücevher, birkaç tane silah ve birtakım tanımlanamayan nesne vardı. Ama Calis ve Miranda onlara birer kötücüllük deposuymuş gibi yaklaşıyordu.

Dolaplara yaklaşıp uzaklaşarak, ardından nesnelere çok hafifçe dokunarak sessizce inceliyorlardı. Calis birdenbire, "Sahteler!" dedi. Miranda, "Emin misin?" diye sordu.

"Mirasımdan olduğum gibi!" Bir hançer alıp, "Yanımıza aldığımız miğfer sesler, tatlar ve kadim görüntüler taşıyor," dedi. "Bunlarda öyle bir şey yok."

Miranda başka bir silah alıp inceledi, ardından kısa kılıcı Erik'e attı ve "Von Darkmoor: bir şeye vur," dedi.

Erik etrafına baktı ama vurabileceği hiçbir şey göremedi. Devasa putun öteki tarafına geçip büyük taş dolaplardan birinin kenarına vurdu. Kılıç paramparça oldu.

"Çok iyi yapılmamış," dedi Erik hâlâ elinde duran kabzaya bakarak. Yıllardır demircilik yapmış biri olarak, "Çelik bile değil," dedi. Calis diz çöküp parçalardan birini aldı. "Çelik olması gerekmiyor," dedi. "Çok daha... ölümcül bir şey olması gerekiyordu." Erik kabzayı bir kenara attı. Calis etrafında dolaşarak heykeli inceledi. "Bu Yeşil Anne olmalı," dedi sessizce. "Garip bir şekilde, halam olur kendisi."

Erik'in hafifçe gözleri büyüdü ve Miranda ile Boldar'a göz attı. Miranda, sanki bir şeylerden endişeleniyormuş gibi dikkatle Calis'e bakıyordu. Boldar, Erik'in soru soran bakışlarına omuzlarını silkerek karşılık verdi.

Miranda, "Bunlar... sahne dekoru," dedi. Elini sallayarak dolaplardaki eşyaları gösterdi. "Sanki bunları bir grup aktör yerleştirmiş gibi." Engin salona göz gezdirdi. "Burası bir tapınaktan çok bir tiyatroya benziyor."

Boldar etrafındaki kıyıma ve çukura baktı. "Cesetler yeterince gerçek." Calis, "Şuna bakın," dedi.

Erik Calis'in yanına gidince devasa putun arkasında hafif bir çatlak olduğunu gördü. Elini çatlağın üstüne koyunca bir hava akımı hissetti. "Bunun arkasında bir giriş var."

Calis omzunu puta yaslayınca Erik de aynısını yaptı ve heykeli itmeye başladılar. Müthiş bir dirençle karşılaşacaklarını bekledikleri bu tek parça taş put, tam karşılarındaki menteşelerin üzerinde dönerek birkaç santim açıldı. Putun arkasındaki duvarda bir insanın geçebileceği kadar bir açıklık, aşağı doğru giden bir dizi basamağa açılan bir giriş belirdi.

Miranda diz çöküp heykelin tabanının diğer tarafını inceledi. "Kusursuz bir mühendislik," dedi.

Boldar metal işçiliğine baktı. "Midkemia'da dövülmüş gibi durmuyor."

Olağanüstü çarklara, makaralara ve menteşelere bakan Erik de bu fikre katılmak zorunda kaldı. Bu nesneleri incelemek için yeterince zamanı olmasını isterdi -hâlâ demircilik sanatlarından büyüleniyordu- ama Calis merdivenlerden inmeye başlamıştı bile.

Erik meşaleyi sol eline, kılıcını da sağ eline alıp omzunun üstünden, "Çavuş!" diye bağırdı. De Loungville, "Ne var?" diye bağırdı.

"Burada aşağı giden bir geçit var. Yüzbaşı aşağı iniyor."

"Anlaşıldı!" dedi de Loungville, askerlerin yılan adamların bu garip yeraltı şehrinde olanlara ışık tutabilecek herhangi bir şey için cesetleri aramaya devam etmelerini işaret ederek.

Erik basamakların tepesine geçti ve aşağı inenlerin peşinden gitti.

Duncan'ın çaldığı kapıyı çabucak bir hizmetkâr açtı; kapıcının Roo'nun gelişini beklediğini tahmin etti. "Evet?" dedi hizmetkâr.

"Leydi Sylvia'ya Rupert Avery'den bir mesaj getirdim." Atlının iyi giyimli olduğunu gören hizmetkâr kapıyı açarken, "Peki siz kimsiniz bayım?" diye sordu. "Duncan Avery." "Peki bayım," dedi hizmetkâr, eve doğru yönelen Duncan'ın arkasından kapıyı kapatırken.

Duncan atından indi ve dizginleri başka bir hizmetkâra verip kapıya yürüdü. Kapıyı çaldı. Bir süre sonra kapı açıldı ve Sylvia Duncan'a bakarak durdu. Yalnızca Krondor'daki en cesur genç kadınların giymeye cesaret edebileceği başka bir çarpıcı gece elbisesi giyiyordu; bu kadın onu hak edebilecek birkaç kadından biriydi.

Duncan en çekici haliyle gülümsedi.

Kadın, "Rupert'i bekliyordum," dedi.

"Üzüntülerini gönderdi. Bir mesaj yollamaktansa, şahsen gelmenin çok daha uygar olacağını düşündüm."

Kadın kenara çekilip, "İçeri buyurun," dedi.

Duncan içeri girdi ve "İş ve aile meseleleri üst üste geldiğinden bu akşam size katılamadığı için üzüntü duyduğunu söyledi," dedi. "Perişan bir durumda..."

Sylvia hafifçe gülümsedi. "Her nasılsa Roo'nun bunu tam olarak bu şekilde söyleyeceğini hayal etmekte zorlanıyorum."

Duncan omuzlarını silkti. "İtirazınız yoksa, bir alternatif olarak naçizane arkadaşlığımı teklif edebileceğimi düşünmüştüm."

Kadın güldü. Koluna girerek onu yemek salonuna götürürken, göğsünü sıkıca Duncan'a bastırdı. "Kadınların arkadaşlığınızı naçizane bulacağından kuşkuluyum sevgili... Duncan, değil mi?"

"Evet, Sylvia. Eğer haddimi aşmıyorsam."

Yemek salonuna geldiklerinde kadın, "Haddini epey bir aşabilirsin sanırım," dedi. Onu masanın sonundaki sandalyeye götürdü ve bir hizmetkâr Sylvia'nın sandalyesini çekerken oturmasını işaret etti. "O geceki partide tanışmıştık; şimdi hatırladım."

Duncan gülümsedi ve kadın bir süre onun yüzünü inceledi.

"Yemeğe başlayalım," dedi Sylvia. "Ve içmeye. Evet, kendimi çok fazla şarap içecek havada hissediyorum." Duncan'ın kadehini göstererek hizmetkâra, "Babamın en iyi şaraplarından birini getir," dedi.

Hizmetkâr şarabı getirmek için ayrılırken, Sylvia en delici bakışlarıyla Duncan'a baktı. "İyi kuzen Duncan. Evet, Roo senden bahsetmişti."

Tekrar gülümsedi. "Çok içelim sevgili Duncan. Beraber sarhoş olalım. Ve ondan sonra, yapabileceğimiz diğer şeylere bir bakalım."

Duncan'ın gülümsemesi genişledi. "İsteğiniz ne olursa olsun, hizmetinizdeyim."

Uzanıp tırnaklarıyla Duncan'ın elinin tersini çizdi. "İstek ve hizmet; vay be, ne hazineymişsin!" Hizmetkâr gelip şarapları koydu ve yemek başladı.

-20-
KEŞİF

Roo gülümsedi.

İyi bir uyku çekmiş ve sesle dolu bir evde uyanmıştı. Ama gürültü onu sinirlendirmek yerine, neşelendirdi. Bebek çığlıklar atıp mırıldanıyor, Abigail yarım yamalak konuşuyordu.

Karli her zamanki uysal tavırlarında görünüyordu, ama çocuğun yaptığı küçük yorum her neyse ona gülümsedi. Roo kahvaltıyı biraz uzattı ve sonunda ofise gitmek üzere kalktığında, Karli onunla birlikte kapıya geldi.

"Taşrada yaşamak ister miydin?" diye sordu Roo.

"Aklımın ucundan bile geçmemişti," diye yanıtladı Karli.

Roo sokağın karşısındaki Barret'in yerine baktı ve "Çocukken, başka hiç kimseye rastlamadan saatlerce koşardım, ya da en azından bana öyle gelirdi," dedi. "Hava temiz ve geceleri sessiz olur. Sanırım şehir dışında, ufaklıkların koşup oynayabileceği ve sağlıklı büyüyebilecekleri bir yerde, bir ev yaptıracağım."

Karli, onlardan nadiren bahsettiği için Roo'nun çocuklara ilişkin söylediği şeye gülümsedi. "O kadar uzaktan işlerini yürütebilecek misin?"

Roo güldü. "Artık şirket benim kontrolümde. Sanırım günlük işler için Dash, Jason ve Luis'i görevlendirebilirim."

"Ya Duncan?"

"Tabii," dedi Roo. "Sonuçta kuzenim." Karısı başını salladı.

"Ara sıra buraya gelmem gerekebilir ve sen ve çocuklar tatil için benimle birlikte gelebilirsiniz ve kış süresince şehirde kalabiliriz, ama

havalar ısınınca, şehirden atla bir günlük mesafedeki bir ev çok sıkıntı yaratmaz,"

"En iyisini sen bilirsin," dedi karısı, gözlerini yere dikerek.

Karli'nin çenesini tutup hafifçe kaldırdı. "Mutlu olmanı istiyorum Karli. Şehirden uzakta yaşamak istemiyorsan, burada kalırız. Güzel olacağını düşünüyorsan, başka bir ev yaparız. Sen karar ver." Karli gerçekten şaşırmış gibiydi. "Ben mi?"

"Evet," dedi Roo gülümseyerek. "Düşün bunu. Bana ihtiyacın olursa sokağın karşısındayım." Karşıya geçip binaya girdi. Kurt, "Günaydın Bay Avery," derken, Roo'ya kapıyı açmak için az kalsın kapının üstüne düşüyordu.

Roo neredeyse tökezliyordu; genellikle huysuz olan garsonun kibarlığı onu çok şaşırtmıştı. Üye olduğundan beri suratına bakmayan adamların, onu selamlamak için yerlerinden kalktığını gördü.

"Günaydın Bay Avery," lafı, adlarını güçlükle hatırladığı adamlar tarafından tekrar edildi. Merdivenleri çıktığında, üst balkonun dibindeki üçte birlik kısma yeni korkuluklar konulmuş olduğunu gördü. Korkulukların diğer tarafında Luis, Jason ve Dash oturuyordu. Dash yerinden fırlayıp etkileyici bir hareketle korkulukların kapısını açtı.

"Ne oluyor?"

Dash sırıttı. "Bay McKeller ile birlikte, buraya sürekli yerleşmek üzerine, ileride balkonun bu kısmının kalanını da içerebilecek şekilde bir anlaşma yaptım."

"Sahi mi?" dedi Roo, Dash'a uğursuz bir bakış atarak "Peki bu aşağıda olanlar da neyin nesi?" Dash masum görünmeye çalıştı. "Acı Deniz Şirketini artık senin yönettiğini dün öğleden sonra, sen eve gitmek için ayrıldıktan sonra, öğrendim." Sesini alçaltarak, "Bu

sabah muhtemelen Krondor'daki en zengin adam oldun Rupert," diye ekledi.

Dash elini uzatınca Jason bir avuç dolusu kâğıt çıkardı. Onları Dash'a verdi, o da Roo'ya uzattı.

"Özgür Şehirler'e gitmiş olan ticaret filosu dün gece döndü!"

Roo kâğıtları alıp göz gezdirdi. "Bu inanılmaz!" Gemiler tahılı son tanesine kadar tahmini piyasa fiyatının -çekirge istilası Gri Kuleler'e yayılmış ve Uzak Sahil'i çok kötü vurmuştu- çok üzerinde satmakla kalmamış, kâr getireceğinden emin oldukları çok zekice kargolarla dönmüştü. Hesapları gemilerin boş döneceği üzerinden yapmışlardı, demek ki Roo aslında düşündüğünden çok daha zengindi.

"Demek buradasın!" dedi Crowley, aceleyle merdivenleri çıkarken.

Roo, "Günaydın Brandon," dedi. "Bana günaydın deme hırsız." "Ne?" dedi Roo, keyfi kaçarak. "O filonun geldiğini biliyordun, ama yine de orada oturup risklerle ilgili gevezelik yaparak bizi kandırdın ve-"

"Kandırmak mı!" diye bağırdı Roo. Sırtını dikleştirdi. "Brandon, Acı Deniz Şirketi'ndeki hisselerimi sana satmak isteyen bendim!"

"Hepimizi kandırmak için yapılmış zekice bir planın parçası olduğu belli." "Ah, merhamet," dedi Roo, Dash'a doğru dönerek.

"İnkâr etme," dedi Crowley.

Roo arkasını döndü. "Brandon, inkâra pek hoşgörüyle bakmam." Eski ortağına baktı. "Bak ne yapalım. Sana bir seçenek sunacağım. Jason'a filodaki kâr hesaplamasını ve Acı Deniz Şirketi'ndeki hisselerini dün gece bana satmamışssın gibi paylaştırmasını söyleyeceğim. Eğer bunu yaparsam, bir daha benden, seni Acı Deniz Şirketi ile herhangi bir iş yapmaya çağırmamı bekleme.

Bugün sana vereceğimiz altın bizden alacağın son altın olur. Aslında, kader bizi karşı karşıya getirirse, batmanı sağlarım." Devam ederken gülümsedi. "Ya da sadece yanlış kart üstüne bahse girdiğini kabul eder ve nazikçe gidersin. Bunu yapmayı başarabilirsen, ileride başka işler için ortak aradığımda Acı Deniz Şirketi'ne katılman için seni davet edeceğimi garanti ederim. Seçeneklerin bunlar; hangisini tercih ediyorsun?"

Crowley orada uzun bir süre dikildikten sonra, "Hah!" dedi. "Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık... Ama buraya iyilik dilenmeye gelmedim. Senin haksız kazançlarından hiçbir şey istemiyorum Roo Avery. Anlaşma anlaşmadır ve Brandon Crowley'den başka türlüsünü duymazsın." Döndü ve mırıldanarak gitti.

O gittikten sonra Dash güldü. Jason, "Teklifini düşünmek için sadece bir gün istemiş olsaydı, çok daha zengin bir adam olacaktı," dedi.

Roo başıyla onayladı. "Yakınmasının tek sebebi bu... Kendine çok kızmış." "Sence bir düşman mı edindin?" diye sordu Luis.

Roo, "Hayır," dedi. "Brandon sadece söylenmeyi sever. Birtakım kârlı anlaşmalara dahil olacağından emin olduğu için çağırdığım an gelir, ama söylenmeye devam eder."

Diğer ortaklar sabahın ilerleyen saatlerinde geldi, ama Crowley'nin aksine sadece Roo'yu şansı için ve kendilerini de hâlâ sahip oldukları şirket hisselerinin artan kârları için kutladılar. Roo bir sonraki saati kahve evindeki önemli adamların tebriklerini kabul ederek geçirdi. Öğleden önce kutlama için gelen son ziyaretçi de ayrılınca Roo, "Duncan nerede?" diye sordu. "Dünden beri görmedim," dedi Dash.

Roo omuzlarını silkti. "Buradan ayrıldıktan sonra benim için bir yere haber götürmesini istemiştim.

Duncan'ı tanıyorsam, bahse girerim ondan sonra dışarı çıkmış ve tepişecek bir kadın bulmuştur." Roo etrafta başka kimsenin

olmadığından emin olmak için etrafa baktı, ardından üç arkadaşına sessizce konuşabileceği bir mesafeye gelmelerini işaret etti. "Aramızda bir hain var." Jason, Luis ile Dash'a baktı. "Nereden biliyorsun?" "Birisi, bu şirket hakkında içeride bağlantısı olmadan bilmesi mümkün olmayacak kadar çok şey biliyordu; o birisi Jacobylere haber yolluyordu."

Helen ve çocukları için Jacoby ve Oğulları'nın idaresini almayı nasıl kabul ettiğini anlattı. "Jason ofislerine git ve hâlâ orada olabilecek herkese kendini tanıt; Tim'in attığı adamların çoğu bugün hapse girdi, bu yüzden etrafta bir iki yazmandan başka kimse olmayabilir. Eğer ikna edilmeleri gerekiyorsa, birisini Helen Jacoby'nin evine gönder, anlaşmamız olduğuna dair onay alsın. "Hesapları incele ve neyin tam neyin eksik olduğuna bak. Hainin kim olabileceğine dair herhangi bir ipucuna dair gözlerini de açık tut." Jason başını salladı. "Hemen gidiyorum." O gittikten sonra Roo, "Pekâlâ beyler, bugün başka ne gibi işlerimiz var?" dedi. Oturdu ve Krondor'un en zengin adamı olmanın gereklerini yerine getirmeye başladı. Sylvia ona uzun bir öpücük verirken Duncan kapıda duruyordu. "Kes şunu," dedi Duncan, "yoksa tekrar üst kata çıkacağız."

Kadın gülümsedi ve düşüp açılmış olan üstündeki incecik sabahlığı kapadı. "Üzülerek söylüyorum, ama çıkmayacağız. Biraz uyumam gerekiyor ve sabahın yarısı gitti. Git artık."

Duncan merdivenlerden inip bir seyisin getirdiği atına doğru giderken kadın arkasından kapıyı kapadı ve at uzaklaşana kadar bekledi. Sol koridora yönelip ofise doğru devam etti. Kapıyı açıp içeri girdi.

Jacob Esterbrook kafasını kaldırdı ve önü açık sabahlığı görünce, "Önünü kapa Sylvia," dedi.

"Hizmetçiler ne der sonra?"

"İstediklerini söyleyebilirler," dedi Sylvia, söylenene aldırış etmeyip sabahlığını açık bırakarak. Babasını kızdırmak hoşuna gidiyordu. Masanın diğer tarafına oturdu. "Aralarında ara sıra beni çıplak

görmemiş olmayanı yok." Bazılarıyla yıllarca yatağını paylaşmış olduğundan bahsetmeye gerek görmedi. Baba-kız, onun zaafını bilmiyormuş gibi davranıyordu.

"O giden genç Avery miydi?"

Sylvia sırıttı. "Diğer genç Avery idi. Kuzeninin yerine Duncan geldi. Ben de, Roo'nun bütün görevlerini onun da yapabileceğine karar verdim." Jacob iç geçirdi. "Olası sorunlar yaratıyorsun Sylvia."

Kız sabahlığının daha da açılmasına aldırış etmeden, arkasına yaslanarak güldü. "Ben her zaman sorun yaratırım; yapım böyle. Ama bahse girerim bu Duncan karşılaştığım her erkek gibi altına ya da vücuda onurunu satmaya hazır. Bence onu kullanabiliriz, özellikle hem altın, hem de vücut önerirsek."

"Öyle mi?" dedi Jacob, kızının onu utandırmak için küstahça girişimine aldırış etmeden.

"Bizim için yararlı bir silah olabilir," dedi kız gülümseyerek.

Jacob başını salladı. "Eh, Acı Deniz Şirketi'nin içinde bir adam edinmek çok yararlı olur. İki kişi daha da iyi olur. Ama durumu göz önüne alırsak, bir hata yapıp da ikisinin birbirinden haberi olmasına izin verirsen başımıza ne gibi felaketler açacağını hatırlatmak isterim."

Kız kalktı ve başını arkaya vererek kedi gibi gerindi. "Konu erkekler olunca hiç hata yaptım mı baba?"

Adam arkasına yaslandı. "Şimdiye kadar hayır, ama daha gençsin."

"Kendimi genç hissetmiyorum," dedi kız, dönüp ofisten çıkarken. Jacoby bir süre kızı olan varlığı düşündü, ardından bu gibi düşüncelerini uzaklaştırdı. Kadınları asla anlamamıştı, ne Sylvia'yı, ne onun merhum annesini, ne de ara sıra Beyaz Kanat'ta beraber olduğu fahişeyi. Ona göre kadınlar ya kullanılmalı ya da görmezden gelinmeliydi. Ardından tekrar kızını düşündü ve onun gibi birisini

görmezden gelmenin ölümcül bir hata olacağını fark etti. Kızının neye dönüştüğü görerek iç geçirip, suçu kendinde bulmayı reddetti; onun şu anda olduğu gibi birisi olmasını asla istememişti ve ayrıca, Jacob Esterbrook ve Şirketi'nin ihtiyaçlarına olağanüstü bir biçimde hizmet ediyordu.

Erik ileriyi gösterdi. "Şu nedir?"

Putun arkasındaki basamakların aşağısında, ileri uzanan uzun bir tünel bulmuşlardı. De Loungville yukarıdaki kıyımın arasında ilgi çekici hiçbir şey bulamadıklarını rapor etmiş, Calis de birliği tünele doğru yöneltmişti.

Calis adamların çok yorgun olduğunu görerek durmalarını emretmişti. Karanlığa uzanan geniş tünelde ilerlemeden önce, merdivenlerin dibinde Erik'in birkaç saat olacağını tahmin ettiği bir uyku çekiyorlardı.

Beklerlerken, Erik tünelin tavanı boyunca giden geniş bir boruya benzeyen bir şey fark etmişti.

"Atık su borusu olabilir mi?" dedi Praji.

Erik boruyu incelemeye çalıştı ve sonunda, "Bana bir fener verin," dedi.

Vaja ona bir fener verince Erik dikkatle boruyu inceledi. Feneri yaklaştırıp, "Bu boru değil," dedi. "Sanırım masif." Kılıcını çıkarıp yanıyla hafifçe vurdu.

Şiddetli bir yeşil ışık çakması Erik'i neredeyse kör ederken, çok yüksek bir çığlık uyanık olanların kulaklarını kapamasına, uyuyanların da korkuyla sıçramasına yol açarak tünelde yankılandı. Miranda, dudakları hafifçe kımıldayarak bir büyü okuyup elini

savururken, Erik'in yanında duran Praji, "Bunu bir daha yapma," dedi.

Erik kolunun omzuna kadar uyuştuğunu hissetti ve "Merak etme, yapmam," dedi.

Miranda, "Bu bir kanal," dedi.

"Ne için?" diye sordu Calis. "Yaşam için."

Erik kaşlarını çatıp patronunun yanında duran Boldar'a baktı. Paralı asker omuzlarını silkti. "Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok."

Calis, "İlerlemeye başlıyoruz, hemen!" dedi.

Adamlar sıraya girip tünelde ilerlemeye başladı. Erik, Alfred'in, "O çığlığa bakılırsa, ortaya çıktığımızda kimse şaşırmayacak," diye mırıldandığını duydu.

Erik, "Gördüklerimize bakılırsa, buradaki herhangi bir şeye şaşıran biri aptaldır," dedi.

"O da doğru," dedi Darkmoorlu eski onbaşı.

Erik, "Arkayı al Alfred," dedi. "Arkada sinirleri sağlam olan birisine ihtiyacım var."

İltifata hafif bir gülümsemeyle karşılık veren eski kavgacı, diğer adamların geçebilmesi için kenara çekildi.

Büyük ahşap bir kapıya gelene kadar ilerlediler. Sesleri dinleyerek dikkatle kapıyı incelediler ve hiçbir şey duyamayınca, Calis elini kapıya koydu. İtince kapı ardına kadar açıldı.

Calis ve Erik büyük bir salona girdi ve Erik'in saçları, hatta kollarındaki tüyler bile dikildi. Oda, bütün vücudundan geçen enerjiler ve içini sersemletici bir hisle dolduran garip bir güçle doluydu. Ortam, ışığın kaynağı tam altında durulmadıkça görünmesin diye gömme

yapılmış, tavandaki bir dizi fenerle aydınlatılıyordu. Yumuşak parıltı hafifçe yeşille renkleniyordu ve Erik, kılıcıyla Miranda'nın "kanal" dediği şeye dokunduğunda gördüğü yeşil ışık parlamasıyla, bu odadaki garip ışığın birbirleriyle ilişkili olduğundan kuşkulandı.

Onlar içeri girdiğinde beş kişi dönünce Calis anında kılıcını çekip saldırıya geçmişti. Erik, Praji ve Vaja emir beklemeden Yüzbaşı'nın ardından saldırıya katıldı.

Miranda büyü yapmaya başlarken, arkasındakilere, "Geri çekilin!" diye bağırdı.

Beş Pantathialı yılan rahip de büyü yapmaya başladı. Gösterişli cüppeler içindeki altıncı bir rahip, olanları yüzünde herhangi bir değişim olmaksızın izleyerek kımıldamadan büyükçe bir tahtta oturuyordu. Rahiplerden birinin elinden kör edici bir enerji patlaması çıkarken Erik hızla, yaratığın uzattığı kolunun altına doğru hareket etti. Öne doğru yuvarlandı ve bir an için Miranda'nın patlamayı yere doğru yansıtmak için bir çeşit kalkan oluşturduğunu gördü.

Onların olduğu tarafta doğru başka bir enerji topu patlaması olduğunda Calis, Praji ve Vaja bir arada bulunuyordu. Praji ve Vaja patlamayı tam cepheden yedi ve ikisi de vücutları alev alarak geriye doğru düştü. Erik daha yere çarpmadan öldüklerini tahmin etti. Calis dönünce patlamanın bir kısmını sol tarafına yedi ve enerjiler vücudunu yakarken sendeleyip acı içinde bağırdı. İşkence verici bir süre, ışık saçan ve tükenen canlı bir mum gibi göründü. Derken büyü ateşi söndü, ama Calis'in vücudunun sol tarafının tamamı kömürleşmiş bir halde tütüyor ve yaralarından kan akıyordu.

"Calis!" diye bağırdı Miranda, Erik ilk yılan rahibe doğru yuvarlanmaya devam ederken. Yaratığı yere devirdi ve başka bir rahibi öldürmek için ayağa kalkıp ikinci rahibi biçti. Duraksamaksızın, yere devirdiği yaratığın gırtlağına çizmesinin topuğunu geçirdi ve yılan rahibi ezilmiş bir nefes borusuyla soluk almaya çalışırken acı içinde kıvranarak boğulmaya terk etti.

Üçüncü bir rahip büyü yapmak için Erik'e döndü, ama Erik kafasını omuzlarından ayırınca büyü yapamadan öldü.

Aniden tünelin öteki ucundan gelen bir bağırış daha çok sorunları olabileceğini hatırlatarak Erik'i uyardı. Kalan üç rahibe döndü. Bir tanesi bir büyü yapmaya başlamıştı ki, Miranda saldırınca, kafasından kör edici beyaz ve mor titreşimli ince bir ışık çizgisiyle vuruldu.

Yaratık acı içinde tısladı, ardından kafası mistik bir alevle patladı; çok kısa bir ışık parlamasının ardından yok oldu. Başsız kalan vücut yere yığıldı.

Erik erişemeden, Calis beşinci rahibi öldürmek için, iradesini zorlayarak doğruldu. Yaralıyken bile, Calis kılıcını rahibin öteki tarafından çıkaracak kadar güçlüydü.

De Loungville, "Saaurlar geliyor!" diye bağırınca Erik yüzünü hızla kapıya çevirdi.

Erik oturan rahibe döndü. Aynı anda Miranda öne çıktı; öncelikle Calis'i tutup ayakta kalmasına yardım etmek, sonrasında da onu korumak için. Ölümlü yardımının çok ötesinde oldukları belli olduğu için, Praji ile Vaja'nın dumanlar tüten cesetlerine yalnızca göz ucuyla bakmıştı. Yüksek Rahip herhangi bir saldırıda bulunursa Calis'i korumaya hazırlanarak son Pantathialı ile yüzleşmek için Calis'e katıldı.

Ama oturan Pantathialı önündeki katliama bakarken yalnızca gözlerini kırpıştırdı.

Yavaşça yaklaşan Erik beş rahibin bir şeyi, tahtın tabanının önünde ve birkaç metre aşağısında bulunan taş bir kuyunun içindeki bir nesneyi koruduğunu gördü. Bir nesneye, bir de tahtta oturan Pantathialıya bakarak yavaşça ilerledi.

Nesne büyük bir zümrüde, doğaüstü bir ışıkla parlayan bir zümrüde benziyordu. "Tanrılar!" dedi Miranda korkudan kısılmış bir sesle.

"Tanrılarının bununla bir ilgisi yok insan," dedi Erik'in Yüksek Rahip olduğunu tahmin ettiği tahtta oturan yaratık. Konuşması ıslığı andırmasına rağmen anlaşılabiliyordu. "Bu dünyaya yeni gelenler var, mütecavizler ve hak iddia eden sahtekârlar."

Erik yukarı bakınca metal bir çubuktan hafif parlak yeşil bir enerji aktığını ve taşın üzerine zayıf bir şelale gibi döküldüğünü gördü. Çubuğu kapının üstündeki duvara kadar takip edince, vurduğu borunun devamı olduğunu tahmin etti. Tünelde çatışma sesleri yankılanıyordu.

Erik, halsiz bir şekilde, "Şu kapıyı kapayıp bir şekilde önünü kapatın," diyen Calis'e göz attı.

Erik de Loungville'in yanına gitti. "Yüzbaşı kapıyı kapayıp önünü kapamamızı istiyor," dedi Erik.

De Loungville, "Geri çekilin!" diye bağırdı. Erik'e dönüp, "Bir avantajımız var," dedi. "O kadar iriler ki, tünelden her seferinde bir tanesi geçebiliyor ve çirkin yüzlerini gösterdikleri an onları haklıyoruz."

Adamlar geri çekildiğinde Erik çoğunun kanla kaplı olduğunu gördü. Sıranın sonundakilerin amansız bir iş yaptıklarını düşündü. Gelen son adam, hamle yapıp görünmez rakibinin darbesini savuşturan Alfred olmuştu. Ardından Erik, hafifçe kamburunu çıkarmış bir şekilde ilerleyip dövüşmeye çalışan bir Saaur savaşçısının büyük yeşil kafasını gördü. Erik duraksamadan bıçağını çıkardı ve geri çekilen Alfred'in omzunun üstünden bütün gücüyle fırlattı. Bıçak Saaurun gırtlağına saplandı ve yaratık kapının yarısını kapayarak öne doğru düşerken bir eliyle bıçağı çıkarmaya çalıştı. Yaratığın arkasından gelen bir bağırış Erik'e, arkadaşlarının yaratığın düştüğünü gördüklerini haber veriyordu.

De Loungville duraksamadan, "Onu içeri çekin!" diye bağırdı. Diğer bir asker Erik'in hareketini taklit edip arkadaki Saaura bıçağını

atarken, aynı taraftaki üç adam, neredeyse altı metre boyundaki yaratığı tutup kapıdan dışarı çekti. Onlar kapıyı kapatana kadar yaratığın yeterince uzağa çekilmesi sağlanarak istenen sonuç elde edilmişti. Kapının yanında büyük bir kalas vardı. Erik diğer askerlere kalası kapıdaki devasa demir desteklere yerleştirmelerini işaret etti. Bir süre sonra Erik'in bir Saaur küfrü olarak tahmin ettiği kızgın bir bağrışı takiben, kapıya iri bir vücudun çarptığı duyuldu. "Kapının önünü kapayın!" diye bağırdı Erik.

Adamlardan dördü, ölen Saauru çekerek kapının önünden uzaklaştırırken, diğerleri sanki bir şeyi koruyormuş gibi çömelmiş, yılan figürlerinden oluşan birtakım taş putları kapının önüne itiyordu. Erik arkasını dönünce Miranda ile Calis'in yavaşça yeşil mücevhere yaklaştığını gördü.

"Bu da ne?" diye sordu Miranda.

Rahip, "Düşük zekânız anlamak için yetersiz insan," dedi.

Calis Miranda'nın yardımıyla topallayarak nesnenin yanına gitti. Yeşil ışığın onu yıkamasına aldırış etmiyordu. Büyücünün patlamasından meydana gelen yanıkları inanılmaz derecede acı çekmesine sebep oluyor olmalıydı, ama hiçbir şey belli etmedi. "Bir anahtar," dedi.

Yılan, "Göründüğünden daha zekisin elf," dedi.

Calis Miranda'nın desteğinden kurtuldu ve zümrüdün olduğu kuyunun kenarına ve Pantathialının sanki hastalık ya da yaş omuzlarında ağır bir yükmüş gibi yavaşça ayağa kalktığı yere gitti.

"Hayır!" dedi Pantathialı. "Ona dokunma! Neredeyse hazır!"

"Bitti," dedi Calis elini mücevherin üstüne koyup gözlerini kaparken. Titreşen yeşil ışık yavaşça kolundan yukarı tırmanıyor gibiydi. Calis'in yaraları -pembe et ve yanmış saçlar- hâlâ çok kötüydü, ama yeşil ışık onu güçlendiriyormuş gibi görünüyordu. Elini mücevherden çekti ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona bakarak, artık tamamen ayağa kalkmış olan yaratığa doğru yürümeye başladı. "Ölmüş olman

gerekiyordu," dedi rahip. "Bu iş onlarca yıl sürdü, katledilmiş binlerce yaratığın yaşam gücüne sahiptir ve Hanımımızı geri getirecek olan anahtardır."

"Hanımınız bir yalan!" diye bağırdı Calis. Hafifçe sallanarak Pantathialının yanına gidip, "Siz yılanlardan kaldırıldınız ve size kollar, bacaklar, dil ve kurnazlık verildi, ama sonuçta yılansınız!" dedi. Yaratıkla neredeyse burun buruna gelene kadar eğildi. "Gözlerime bak yılan! Karşındakinin kim olduğunu gör!"

Yaşlı rahip gözlerini kırpıştırıp Calis'in gözlerine baktı. Aralarında mistik bir iletişim oldu, çünkü rahip Calis'in bakışlarından korunmak istiyormuş gibi kollarını kaldırıp dönerek aniden dizlerinin üstüne düştü. "Hayır!

Olamaz!"

"O soyu kanımda taşıyorum!" diye bağırdı Calis. Erik Calis'in kendine o şekilde hakim olacak gücü nereden bulduğunu merak etti; normal bir insan o yanıklardan sonra ölmüş olurdu.

"Yalan!" diye bağırdı kertenkele adam, yüzünü çevirerek.

"Yalan olan sizin Yeşil Anneniz!" diye bağırdı Calis. "O tanrıça değil! Valherulardan biri!"

"Hayır! Onlar daha küçük akrabaları. Hiçbiri, Bize Yaşam Veren kadar büyük değildir! Onu geri getirmeye uğraşıyoruz, böylece ölerek, onun ayakları altında hükmetmek için yeniden doğacağız!" "Aptallar!" dedi Calis. Erik Calis'in gücünün yavaş yavaş azalmaya başladığını hissedebiliyordu. Dik durabilmesine yardım etmek için Miranda sağ tarafından dikkatlice onu tutuyordu. "Kana susamış aptallar, siz sadece sizi ne yaptıysa o'sunuz, doğal kökeni olmayan değiştirilmiş yaratıklarsınız, yalnızca kendi keyfini düşünen kibirli bir varlığın yarattıklarısınız. Siz onun ayağının altındaki tozdunuz ve kardeşleriyle birlikte başkaldırdığı Kaos Savaşları sırasında unutuldunuz!" Calis sendeleyince de Loungville yardımına koştu.

"Eğer seni ve senin türünü kurtarmak için herhangi bir yol olsaydı, burada olmazdık."

Ardından Calis derin bir nefes aldı. "Sen bir piyonsun ve her zaman da öyleydin. Yok edilmek zorunda olmanız senin suçun değil, ama kökünüzün kazınması gerekiyor." "Buraya bunu yapmaya mı geldin?" diye sordu Yüksek Rahip.

"Evet," dedi Calis. "Ben, Alma-Lodakanızı hapsedenin oğluyum!" "Hayır!" diye haykırdı Yüksek Rahip. "Hiç kimse isimlerin en yücesini söyleyemez!" Yaşlı yılan ayağa kalkıp cüppesinden bir hançer çıkardı. Erik duraksamadan platforma çıkan iki basamağı koşarak tırmandı ve Yüksek Rahip'i elinden geldiği kadar sert bir şekilde biçti. Yaşlı yaratığın başı omuzlarından uçtu ve vücudu yere yığılırken biraz ileriye düştü.

Erik, "İyi yaptın," diyen Calis'e baktı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu de Loungville, kapıdaki gümbürtü daha ritmik bir hal alırken. "Koçbaşı getirmişler. Kapıda kalınca bir kalas var, ama sonsuza kadar dayanmayacaktır. Saaurlar güçlü yaratıklar."

Calis, "Başka bir çıkış bulun, yoksa dövüşerek geldiğimiz yoldan gitmek zorunda kalırız," dedi. De Loungville dönüp adamlara başka bir çıkış aramaya başlamalarını emretti. "İşte tapınakları," dedi Calis, Miranda basamaklara oturmasına yardım ederken. "Bunu yaratabilmek için, son elli yılda iğrenç kurbanlarla on binlerce yaşama kıydılar." Bitkin bir şekilde yeşil taşı gösterdi. "Yaşamları tutsak eden bir şey bu..."

Miranda, "Baban bir keresinde sahte Murmandamus'un, Hayattaşı ile aynı boyuta geçmek için onun hizmetinde ölenlerin tutsak edilmiş yaşamlarını kullandığından bahsetmişti," dedi. "Tekrar böyle bir yolu deneyeceklerinden şüphelenmeliydik." Taşı gösterdi. "Bu, basit bir aldatmacadan çok çok daha güçlü bir alet..."

"Ne yapacağız bunu?" diye sordu Erik.

Calis acıyla inledi. "Sen," dedi Miranda'ya, "al onu. Onu babama götürmelisin. Bu dünyada onun nasıl kullanıldığını anlayabilecek sadece iki kişi var, onlar da babam ve Pug." Kapıdan gelen gürültü söyleyeceklerini çabuk söylemesi gerektiğine işaret ediyordu. "Zümrüt Kraliçe bu anahtarı Sethanon'a götürüp Hayattaşı ile temas ettirirse... "

Miranda başını salladı. "Sanırım anlıyorum. Buradan birkaç kişiyi çıkarabilirim... "

"Hayır," dedi Calis. "Ben kalıyorum. Burada bulabileceğimiz herhangi bir şeyi anlamaya yakın tek kişi benim. Bulduğumuz Valheru miğferini ve bu anahtarı al. Yüzeye çıkmaya çalışın." Boldar'a bakıp, "Paralı askeri de yanına al," dedi. "Geri dönmek için sanatlarını kullanabileceğin bir yer bulana kadar hayatta kalmanı sağlar."

Miranda gülümsedi. "Seni piç. Büyü hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemiştin bana." Calis, "Büyü yoktur, unuttun mu?" dedi.

"Keşke Nakor da burada olsaydı," dedi Erik.

Calis, "Pug elli yıl aradıktan sonra Pantathialıları bulamadıysa, bu, burasının çok güvenli olduğunu gösterir ve sanırım büyü kullanarak içeri girmek ya da dışarı çıkmak aynı derecede imkânsız olmalı," dedi.

"Lanet olsun sana," dedi kadın, yanağından bir damla yaş süzülerek. "Yüzeye ya da yakınlarına çıkmamız gerekiyor."

"Eh, o halde başka bir çıkış olduğunu umut etsek iyi olur."

Birkaç dakika sonra de Loungville, salonun arka tarafında yukarı doğru giden merdivenler bulduklarını rapor etti. "İşte," dedi Calis, gülümsemeye çalışarak. "Biraz dinlenmem gerekiyor.

Adamların da etrafa göz gezdirmesi gerekiyor."

Miranda Calis'in elini tutup sıktı. "Babana ne diyeyim?"

"Onu sevdiğimi söyle, anneme de aynısını söyle," dedi Calis. "Ona bir iblisin serbest kaldığını ve bu oyunda üçüncü bir oyuncu olduğunu söyle. Sanırım o mücevhere bakınca, göründüğü gibi olmadığını anlayacaktır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bırak Efsunörücüler o şeyi teorilerim düşüncelerini etkilemeden incelesinler."

Miranda dikkatle nesneye yaklaşıp hafifçe dokundu. Mırıldanıp ellerini taşın üzerinde gezdirdikten sonra nesneyi aldı. "Seni bırakmak hoşuma gitmiyor."

Calis cesurca gülümsemeyi başardı. "Benim de pek hoşuma gitmiyor. Şimdi, eğer yaralı tarafıma dokunmadan bana bir öpücük vermeyi başarabilirsen, beni öp ve git buradan."

Miranda diz çöküp Calis'in yüzünün sağ tarafını öptü, ardından fısıldayarak, "Senin için geri geleceğim," dedi.

"Sakın," dedi Calis. "Burada olmayacağız. Dışarı çıkmanın bir yolunu buluruz. Bir şekilde şu Brijan gemisine ulaşırım. Dük William'a her olasılığa karşı bizi karşılayacak birilerini göndermesini söyle, ama benim için buraya gelmeye kalkışma. Çok yüksek olasılıkla bu dağlarda hâlâ başka rahipler var ve merkezi gruplarını öldürmüş olsak bile, geri dönmek için büyü kullandığını anlayacak kadar güçlü olacaklardır."

Ardından kadının ona verdiği kolyeye dokundu. "Ayrıca beni nasıl bulacaksın?" Sorusu kapıya yapılan başka bir saldırıyla son buldu.

Miranda sağ elinde parlak mücevheri tutarken sol eliyle Calis'in sağlam elini sıktı. "Ölme lanet olası!"

"Olur," dedi Calis. "Bobby!" De Loungville, "Yüzbaşı?" dedi.

"Yanına bir düzine adam alıp onlarla git."

De Loungville dönüp, "Grup iki ve grup üç, buraya gelin!" diye bağırdı.

On iki adam salonu araştırmayı bırakıp rapor verdi. "Hanımefendiyle gidin," diye emir verdi de Loungville.

Calis, "Sen de Bobby," dedi.

De Loungville döndü ve kötücül bir sırıtışla, "Göndermeyi dene," dedi. Bekleyen on iki adama kapıyı gösterip, "Hanımefendiyle paralı askeri alıp defolun buradan!" dedi.

On iki adam Miranda ile Boldar'a göz attı. Boldar başıyla onaylayıp önden gitmeye başlayınca altı adam peşinden gitti, diğer altısı Miranda Calis'in elini bir kez daha sıkıp bırakırken bekledi. Ardından Miranda'yı takip etmeye başladılar. Erik Calis'e döndü. "Şimdi ne yapacağız Yüzbaşı?" "Kaç adamımız kaldı?" diye sordu Calis.

Erik'in saymaya ihtiyacı yoktu. "İki grup gittiğine göre, siz dahil otuz yedi kişiyiz." "Yaralı?" "Beş tane, ama dövüşebilirler." "Kalkmama yardım et," dedi Calis.

Erik kalkmasına yardım ettikten sonra yanmış tenine değmemek için elini Calis'in kemerine koyarak kolunu beline doladı. Calis sağlam tarafının ağırlığını iyice Erik'e verdi ve "Etrafta, Kadim Kişiler'in, Ejderha Lordları'nın eşyası olabilecek herhangi bir şey olup olmadığına bakmam gerekiyor," dedi.

Erik'in, böyle bir eşyanın üstünden atlasa bile nasıl bilebileceğine dair bir fikri yoktu, ama Calis, "O miğfere dokunduğunda neler hissettiğini hatırlıyor musun?" dedi.

Erik, "Unutamam," dedi

"Böyle bir şey arıyoruz."

On beş gergin dakika boyunca salonu taradılar. Bir duvar halısının arkasında, büyük bir kalasla kapatılmış bir kapı buldular. Kapı açılır açılmaz Calis, "Geri çekilin," dedi. Erik'i onu bırakmaya zorladı ve topallayarak kapı eşiğine gitti. İçeride bir zırh takımı vardı. Yeşil yeşil parlıyordu ve Erik bir kez daha kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Calis, "Bu onun gücünün gerçek kaynağı," dedi.

Erik, Calis'in tanrıçayı ya da kadın Ejderha Lordu'nu ya da her ne ise onu kastettiğini tahmin etti, ama Saaurlar ağır kapıya düzenli olarak vurmaya devam ederken çatlayan tahtanın ve inleyen menteşelerin sesi dikkatini dağıttı.

Bobby, "Ne yapacağız bunu?" diye sordu. "Yok edeceğiz," dedi Calis.

Sallanarak bir adım atınca Erik ile de Loungville yardımına koştu. Erik derisinin sızlamaya başladığını hissetti ve eşyalara yaklaşırken kaşınma dürtüsüyle savaştı. Zırhın yanı sıra, bir takım zümrüt mücevher vardı: bir taç, büyük taşlardan yapılmış bir gerdanlık, bilezikler ve yüzükler.

Calis yavaşça uzanıp zırha dokundu. Ardından sanki parmakları yanmış gibi elini hızla geri çekti. "Hayır!" dedi.

"Ne oldu?" diye sordu de Loungville.

"Bu zırh... hatalı." Çabucak odadaki bütün nesnelere dokundu ve "Hepsi bozulmuş. Bir şey bunları... değiştirmiş."

Aniden ve Erik'in onu tanıdığından beri ilk kez, Calis'in yüzünde korku görüldü. "Tam bir aptalım!

Neredeyse Pantathialılar kadar koca bir aptalım."

Bobby'ye dönerek, "Bu şeyleri elimizden geldiğince çabuk bir biçimde yok etmeliyiz, ama daha da önemlisi, kaçmalıyız," dedi.

De Loungville, "Buna karşı çıkmam Yüzbaşı," dedi.

Calis, "Erik, sen demirciydin," dedi. "Bu zırhı yok etmenin en iyi yolu nedir?"

Erik, üstünde yarım kabartma bir yılanın olduğu donuk donuk titreyen yeşil metali zırhın göğüs plakasını aldı. Plaka elindeyken, garip görüntüler, baştan çıkarıcı bir müzik ve damarlarında yabancı bir öfkenin dolaştığını hissetti. Plakayı elinden bıraktı. Yere çarpınca çınladı. "Bunun yok edilip edilemeyeceğini bilmiyorum; en azından normal yollarla," dedi Erik. "Metali eritmek için çok yüksek ısı gerekir; yüksek ısı aynı zamanda yapısındaki çeliği de ayrıştırabilir. Yeterince ısı verecek bir ateş yakabilirsek... " Calis çevresine bakarak, "Ne yakabiliriz ki?" dedi. Ardından bayıldı ve Bobby onu yere yatırdı. Erik'e bakarak, Alfred'e seslendi. Onbaşı yanlarına gelince de Loungville, "Üzülerek belirtiyorum ki, bir anda kendimi komutada buldum," dedi. "Şu andan itibaren, her ikinizden de gelebilecek herhangi bir teklife açığım."

Alfred, "Buradan defolup gitmeliyiz Başçavuş," dedi. "Kapı daha fazla dayanmaz." "Peki şu lanet şeyleri ne yapacağız?" diye sordu Bobby Erik'e.

Erik elinden geldiğince hızlı düşünmeye çalıştı. "Büyü işlerinden hiç anlamam. Ben silahtan, atlardan ve dövüşmekten anlarım." Ardından devam etti, "Bunlar hakkında bildiğim tek şey, Miranda'nın birbirleriyle temas etmelerine izin verilmemesi hakkındaki uyarısı. Eğer her adam tek bir parçayı sararsa, hepsini yanımızda götürebiliriz. En azından onlardan uzak tutmuş oluruz." Gümbürdeyen kapıyı gösterdi.

"Yapın."

Erik emirleri verdi ve adamlar duvardaki halıları indirip zırhı, mücevherleri ve diğer nesneleri bunlara sardı. Erik, "Herkes etrafındakileri kontrol etsin," dedi. "Eğer herhangi birinde bir... gariplik -dalgın, şaşkın ya da dikkati dağılmış- görürseniz hemen bana söyleyin!" Nesneleri dağıttı. Hiçbiri -ne kadar küçük olduğunun önemi yoktu- başka bir parçayı taşıyan adamın yanında durmayacaktı. De Loungville, "Önden git," dedi.

"Peşinden geleceğim. Eğer kapıyı kıramazlarsa, on dakika içinde yola koyulacağım.

"Diğer kapıyı arkandan kapatıp kapatamayacağına bak," dedi Erik.

"Defol," dedi de Loungville alaycı bir gülümseyişle.

Erik bir meşale yakıp eşyaları taşıyan adamları çabucak ikinci kapıdan geçirdi. Merdivenler karanlığa doğru yükseliyordu ve tırmanmaya başladı.

Nakor aniden doğrulduğunda, bir ağacın altında uyukluyordu. Etrafa göz atınca, Sho Pi'nin biraz ileride ona bakarak oturduğunu gördü. Deli dilenci de oturmuş ona bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Nakor.

"Seni rahatsız etmek istemediğim için bekledim Usta; Vencar Lordu geldi. Prens yönetimi devralması için onu göndermiş."

"Onu demiyorum," dedi Nakor kalkarak. "Hissetmedin mi?"

"Neyi hissetmedim mi usta?"

Nakor, "Boş ver," dedi. "Buradan gidiyoruz."

Sho Pi de ayağa kalktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum. Krondor'a sanırım. Belki de Elvandar'a. Duruma göre değişir." Nakor adaya hakim olan büyük binaya doğru seğirtirken Sho Pi onu takip etti. Binaya yaklaştıklarında, deli dilenci mutfağa doğru seğirtti. Çarpık bacaklı Isalani kumarbaz binaya girip doğruca ana salona yöneldi ve salondaki masanın başında oturan iyi giyimli bir adamın yanı sıra, Kalied, Chalmes ve diğer büyücülerin de orada olduğunu gördü.

Saray Kontu, "Sen de Nakor olmalısın," dedi.

Nakor, "Öyle olmalıyım," dedi. "Size birkaç şey söyleyeceğim. Öncelikle, bunların hepsi yalancıdır."

Diğer büyücüler nefeslerini tuttu ya da karşı çıktı, ama Nakor konuşmaya devam etti. "Öyle bir niyetleri yok, ama işleri öylesine gizlilik içinde yürütmeye alışmışlar ki, kendilerine engel olamıyorlar. Söyledikleri hiçbir şeye inanmayın. Ama bunun dışında iyi niyetlidirler." Vencar Lordu Arutha gülmeye başladı. "Babam tuhaf biri olduğunu söylemişti."

"Bence Lord James de oldukça tuhaf biridir," dedi Nakor. "Çok iyi bir kart oyuncusudur." Göz kırptı. "Kart oyunlarında bana hile yediren tanıdığım tek insan. Bunu takdir ediyorum." Arutha, "Eh, bunu akşam yemeğinde konuşabiliriz," dedi.

"Hayır konuşamayız," dedi Nakor. "Gitmem gerekiyor."

Rengi daha açık olan saçları dışında babasına benzeyen Arutha, "Hemen mi?" diye sordu. "Evet." Nakor kapıya doğru döndü. "Bu inatçı ahmaklara, çok yakında gerçekten kötü bir şeylerin olacağını ve salak salak ortalarda dolaşacaklarına Krallık'a yardım etme konusunu ciddi ciddi düşünmeye başlamalarını, yoksa artık herhangi bir şey yapmanın hiçbir anlamı kalmayacağını söyleyin. Yakında dönerim."

Krondor Prensi'nin temsilcisinin diyecek başka bir şeyleri vardıysa bile, Nakor neredeyse koşarak geçitte ilerlemeye başladığı için

dinlemedi; çok hızlı yürüyordu.

Sho Pi, "Usta, gidiyoruz dediğini sanmıştım," dedi.

"Gidiyoruz," dedi Nakor merdivenleri çıkmaya başlarken.

"Ama rıhtımlara buradan gidilmiyor. Burası-"

"Pug'ın kulesine gidiyor. Biliyorum."

Sho Pi, dönerek kulenin tepesine çıkan merdivenleri tırmanan Nakor'u takip etti. En üst kata ulaştıkları zaman, kilidi olmayan ahşap bir kapıyla karşılaştılar.

Nakor kapıyı yumrukladı. "Pug!"

Kapının yüzeyini garip bir parıltı kapladı ve tahta akışkanlaşıp dönerek bir yüz şeklini aldı.

"Defol!" dedi yüz. "Bu odaya girilmez."

Nakor uyarıya kulak asmayıp kapıyı daha çok yumruklamaya başladı. "Pug!" diye bağırdı.

Sho Pi, "Usta, Pug burada değil-" derken kapı açılınca sustu. Pug kafasını uzattı. "Sen de mi hissettin?" "Nasıl hissetmeyeyim?" dedi Nakor.

Sho Pi, "Ama senin burada olmadığını söylemişlerdi," dedi.

Nakor gözlerini kısarak Sho Pi'ye baktı. "Bazen senden ümidimi kesiyorum evlat. Aptal mısın yoksa çok mu safsın?"

"Ne zamandan beri biliyordun?" diye sordu Pug, içeri girmelerini işaret ederek.

Kapı arkalarından kapandı. "Buraya geldiğim günden beri. Gelip giderken çok fazla gürültü çıkarıyorsun." Ardından sırıttı. "Bir gün çok sessizce buraya çıktım ve seninle hanım arkadaşını duydum."

Gözleri büyüdü ve kafasını iki yana salladı. "Siz ikiniz!" Güldü. Pug gözlerini devirdi. "Rahatsız etmediğin için teşekkür ederim." "Gerek görmedim. Ama artık gitmemiz gerekiyor." Pug başını salladı. "Saldırıyı göze alacağız." Nakor, "Pek sanmıyorum," dedi. "Hissettiğimiz her neyse, o kadar çok gürültü yapıyor ki, eğer birileri seni arıyorsa bile, üçümüzü taşıdığının farkına varmazlar. Nereye gidiyoruz? Krondor'a mı?" Pug kafasını iki yana salladı. "Hayır. Elvandar'a gidiyoruz. Tomas ile konuşmam gerekiyor." Nakor Sho Pi'ye ona yakın durmasını işaret edip öğrencisinin elini tuttu. Pug diğer ikisiyle ellerini birleştirdi ve oda değişmeye ve titrek titrek parlamaya başladı; ardından kendilerini bir ormanın ortasındaki bir açıklıkta buldular.

Pug, "Beni takip edin," dedi ve biraz ötedeki sığ bir nehre yöneldi. "Crydee nehri," dedi. Ardından yüksek sesle seslendi. "Ben Yıldızlimanlı Pug. Lord Tomas ile görüşmek istiyorum!" Birkaç dakika sonra karşı kıyıda iki tane elf ortaya çıktı. Bir tanesi, "Elvandar'a girebileceğin söyleniyor!" diye bağırdı.

Ağır ağır ilerleyerek nehri geçtiler ve Pug, Sho Pi'ye, "Hiç kimse Elvandar'a izinsiz giremez," dedi. Karşı kıyıya ulaştıklarında Pug, "Umarım hızlı gitmemin bir sakıncası yoktur," dedi.

Elf, "Zerre kadar bile yok," dedi. Pug gülümsedi. "Galain'di, değil mi?" "Hatırlıyorsun," dedi elf.

Pug, "Konuşacak zamanımızın olmasını dilerdim," dedi.

Elf başını salladı. "Ben ve keşif kolum birkaç gün içinde saraya döneceğiz. Belki o zaman görüşebiliriz."

Pug gülümsedi. Tekrar Sho Pi ile Nakor'un elini tuttu ve onları ormandaki başka bir noktaya taşıdı.

Sho Pi'nin gözleri ardına kadar açılınca Pug elf ormanının kalbini ilk kez gördüğü zamanı hatırladı. Devasa ağaçlar, neredeyse delinemeyecek bir örtü oluşturarak en kadim meşeleri bile gölgede

bırakıyordu. Ağaçlardan bazılarının yaprakları çok koyu yeşil görünürken, diğerlerinin yaprakları altın sarısı, kızıl ya da gümüş rengi, birkaçı da kar beyazıydı; alanı garip, yumuşak bir ışık yıkıyordu. Devasa ağaç gövdelerinde, içlerine oyulmuş basamaklar yükseliyordu ve oldukça geniş dallar her yöne dağılan yollar olarak iş görüyordu.

"Burası bir ağaç şehir," dedi Sho Pi.

"Evet," dedi büyük bir yaya yaslanarak biraz ötede duran yaşlı bir adam. Saçları bembeyazdı ve teni yaşadığı yılları gösteriyordu, ama vücudu hâlâ diriydi ve üstünde avcıların giydiği yeşil derilerden vardı.

"Martin!" dedi Pug, adama doğru giderek.

Yaşlı adam Pug'ın uzattığı eli sıktı. "Uzun zaman oldu." "İyi görünüyorsun." Nakor sırıttı.

"Seni yaşlı kart hilebazı!" dedi Martin, Nakor'un elini sıkarak. "Bir gün bile yaşlanmamış gibi duruyorsun."

Nakor omuzlarını silkti. "Uzun hayat verilmemiş biri için Martin, olağanüstü görünüyorsun." Yaşlı adam gülümsedi. "Benim yaşımda bir adam için demek istiyorsun." Etrafına baktı. "Burada vakit geçiriyorum. Elvandar bana kucak açtı. Sanırım tanrılar son yıllarımı huzur içinde geçirmeme izin vermeye karar verdi."

Pug, "Huzuru hak ediyorsun," dedi.

Bir zamanların Krondor Dükü, Kral Lyam'ın ağabeyi ve Kral Borric'in amcası olan Martin Longbow, "Görünen o ki, huzur bir kez daha tehlikede," dedi.

Pug başını salladı. "Tomas ve Aglaranna ile konuşmam gerekiyor. Calis burada mı?"

Martin yayını eline aldı. "Seni beklemek için gönderilmiştim. Miranda yanında çok garip bir adamla birlikte bir saat önce geldi." Yürümeye

başladı. "Tomas kısa bir süre sonra burada olacağını söylemişti. Calis... şey, geri dönemeyebilir." "Kötü haber," dedi Nakor.

"Bu kim?" dedi Martin, Sho Pi'yi göstererek.

Nakor, "Sho Pi," dedi. "Öğrencim."

Martin ağaçların arasında ilerlemeye devam ederken güldü. "Ciddi mi, yoksa yine şu sadakayla geçinen kutsal adam rolünü mü oynuyorsun?"

"Ciddi," dedi Nakor, alınmış görünerek. "O dümeni Borric'e asla anlatmamalıydım. Ailesindeki herkese söyledi."

Martin'in kahverengi gözleri kısıldı. "Bir sebebi vardı." Ardından güldü. "Seni tekrar gördüğüme sevindim."

"Sen gelmiyor musun?" diye sordu Pug.

"Hayır, artık Kraliçe'nin Meclisi'ne nadiren katılıyorum. Burada zamanımın dolmasını bir konuk olarak beklemekten memnunum."

Pug gülümsedi. "Anlıyorum. Bunu akşam, yemekten sonra konuşuruz." Sho Pi ve Nakor'un ellerini tutup gözlerini kapadı ve bir kez daha hava titrek titrek parlamaya başladı ve başka bir yerdeydiler. Yukarılara yerleştirilmiş büyük bir platformun ortasında duruyorlardı. Birisi, "Hoş geldin Crydeeli Pug," dedi.

Pug kahkahasına engel olamadı. "Teşekkür ederim dostum."

Boyu rahatlıkla iki metre olan iri yarı bir adam yaklaşıp Pug'ın elini sıktı, ardından sarıldı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim Pug." Genç göstermesine karşın gözleri kadimdi. Fiziksel özellikleri insan ve elf karışımıydı. Çıkık elmacık kemikleri, sivri uçlu kulakları ve sarı saçları vardı. Calis'i gören birinin, bu adamın onun babası olduğuna dair şüphesi olmazdı.

Pug hafifçe arkadaşının sırtına vurdu. "Uzun zaman oldu Tomas," dedi üzüntüyle.

Sho Pi ve Nakor, Elvandar'daki Elf Ordusunun Savaş Şefi Tomas'a tanıtıldı. Ardından soylu tavırlar içindeki çok çekici bir kadına, Elvandar Kraliçesi Aglaranna'ya takdim edildiler. Nakor gülümseyip, "Tanıştığımıza memnun oldum Leydi," derken, Sho Pi diz çökerek selam verdi. Elf Kraliçesi, yüzyılları bulan yaşına rağmen genç görünüşlü bir kadındı. Saçları muhteşem bir kızıl-altın sarısı, gözleri koyu mavi ve yabancı olmasına rağmen güzelliği nefes kesiciydi.

İnsan standartlarına göre genç görünüşlü bir elf gelip Tomas'ın yanına geçti. "Bu Calin," dedi

Tomas, "Elvandar tahtının varisi ve oğlumun ağabeyi."

Prens Calin yeni gelenleri selamladı, ardından Pug'a dönüp, "Miranda bir saat önce geldi," dedi.

"Nerede?" diye sordu Pug.

"Şurada." Tomas, ilkinin bitişiğindeki ikinci bir platformu gösterdi.

Sho Pi ağzı açık bakakalmıştı. Ağaçlar ışıklarla ve büyüyle doluydu. Hayal bile edemeyeceği çok derin bir huzur ve neşe hissi vardı.

Gösterilen yere geçtiklerinde, Miranda'nın bir miğferle beraber garip parlak bir mücevheri incelediğini gördüler. Elflerden hiçbiri yakınında durmuyor, ama dikkatle nesnelere bakıyorlardı.

Pug kadına doğru seğirtti. "Miranda!"

Kadın döndü ve onu görünce neredeyse uçarak kollarını boynuna doladı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim." "Calis?" diye sordu Pug. "Yaralandı." "Yarası ne kadar kötü?" "Kötü."

Pug bir süre kadına sarıldıktan sonra, "Bana onu nerede bulabileceğimi söyle," dedi.

"Yapamam. Onu büyü görüşünden koruyan bir tılsım takıyor. Onu Pantathialılardan gizlediği kadar bizden de gizliyor."

"Bana olanları anlat," dedi Pug.

Miranda yolculukta olanları, keşfi ve kaçışı anlattı. "Dağlardan çıkarken hayatta kalan altı adamı, tepelerdeki dondurucu bir mağarada bıraktım," diye bitirdi. "Dağlardan inmeleri için dua ediyorum, ama korkarım hepsi öldü."

Pug, "Hepimiz tehlikeleri biliyorduk," dedi.

Miranda Pug'ın elini sıkıca tutarak başını salladı, ama bitkin görünüyordu. "Bunu bulduk," dedi kadın, "ve Calis bunu buraya getirmemin hayati önem taşıdığına karar verdi."

Pug anahtara baktı. "Ne bu?"

"Bir Pantathia işi. Yeşil Hanımı Hayattaşı'ndan azat edecek bir anahtar," dedi Miranda. Pug kuşkulu görünüyordu. Elini değdirmeden taşın üstünde tutarak uzun dakikalar boyunca nesneye baktı. Birkaç kere gözlerini kapadı ve dudakları kıpırdandı. Bir kere avucundan taşa ulak bir enerji kıvılcımı sıçradı. Sonunda doğruldu ve "Bir çeşit anahtar, orası kesin," dedi, "ama Valheru'yu azat etmek için..."

Orada bulunan Elvandar'ın Efsunörücülerine baktı ve en yaşlılarına hitap etti. "Tathar, ne görüyorsun?"

"Bu, adı söylenmemesi gerekenlerin bir şeyi," dedi Kraliçe'nin baş danışmanı. "Ama burada, bilgim dahilimde olmayan yabancı bir hava da var."

Pug, "Bahsettiğin iblis olabilir mi Miranda?" diye sordu.

"Hayır. O neredeyse akılsız bir şeydi, katıksız ve basit bir öldürme makinesi. Yaptığı işe tanık oldum ve bir düzine yılan rahibi bir köşede tutabildiği ve güçlü olduğu halde, kurnazdı, zeki değil - en azından bu aleti anlayacak kadar değil. Bu şeyi yapan her neyse, o

basit varlıktan daha fazlasına sahip. Birileri o yaratığı, Pantathialıların yurtlarının tam kalbine açtıkları bir gedikten, bizimle aynı niyetle onları yok etmesi için yollamış."

Pug, "Daha önce de hileyle karşılaşmıştık; şimdi neden olmasın?" dedi.

Tomas arkadaşının yanına gelip, "Ne düşünüyorsun?" dedi.

Pug sakalını sıvazladı. "Nasıl ki Murmandamus, Sethanon'u ele geçirmek ve moredhelleri ayaklandırmak için kullanılmış sahte bir simge, bir Pantathialı hilesiydiyse, bu da, Hayattaşı'nı ele geçirmek için Pantathialıları kullanan bir iblis hilesi olamaz mı?" "Hangi amaçla?" diye sordu Aglaranna.

Pug iç geçirdi. "Güç. Kimin kullandığı fark etmez, bu güçlü bir alet."

"Silah," dedi Nakor. "Alet değil."

"Peki Valheru?" diye sordu Tomas. "Başka bir güç de içinde hapsedilmişlerle uğraşmadan

Hayattaşı ile bir şeyler yapmayı, onu bir şekilde kullanmayı hayal edemez mi?"

Pug, "Sorun, elimizdeki tek bilgi kaynağının, Ashen-Shugar'ın anılarından hatırlayabildiklerin olması," dedi. Tomas, Gedik Savaşları sırasında zırhını giymiş olduğu ve çağlar önce ölmüş Ejderha Lordu'nun anılarına sahipti. "Ama Hayattaşı'nın yapımıyla hiçbir ilgisi olmayan tek Valheru o. Yapısına, amacına dair bir şeyler -yeni tanrıları yok etmek için bir silah olduğunu- biliyordu, ama bunun haricinde taşın doğasını bilmiyor."

"Yani başka birilerinin -o iblisin dünyamıza girişinin arkasında her kim varsa- Hayattaşı için aklımıza gelmemiş bir amacı olabileceğinden mi şüpheleniyorsun?" dedi Miranda. "Hayattaşı'nı öylece alıp, bir insanın kılıç ya da arbalet kullandığı gibi bir silah olarak kullanabilirler mi?" "Bunu bilmiyorum," dedi Pug. "Birilerinin bunu

denemeye istekli olduğu belli gerçi." "Ne yapacağız?" diye sordu Miranda.

Pug, "Bekleyip bu şeyi inceleyecek ve bir sonraki hamlelerinin ne olacağını göreceğiz," dedi.

Miranda, "Calis ne olacak?" diye sordu. Tomas, "Bekleyeceğiz," dedi.

Miranda, "Onu ve diğerlerini aramak için geri dönmek istiyorum," dedi.

Pug, "İstediğini biliyorum, ama bu aptalca olur," dedi. "İlerlemiş olacaklar ve kiminle karşılaşsak, her kim hayatta kalmışsa tetikte ve onu kolluyor olacaktır. Orada ikinci kez ortaya çıkman, geride kalmış ne kadar büyü varsa, ışığa üşüşen böcekler gibi üstüne üşüşmene sebep olacaktır." Nakor, "Ben giderim," dedi.

Pug dönüp, "Ne?" dedi.

"Ben giderim," dedi Nakor tane tane. "Beni Krondor'a götürürsen, bir gemi alıp, Calis'in gemisini bıraktığı yere yelken açar ve onu geri getiririm." Pug, "Sen ciddi misin?" diye sordu.

Nakor, "Buna," dedi, Sho Pi'yi göstererek, "yolculuğa çıkacağımızı söylemiştim. Bu düşündüğümden yalnızca birazcık daha uzun…"

Bir an gülümsedikten sonra gülümsemesi kayboldu. Nakor, hiç kimsenin ondan şimdiye kadar duymadığı kadar ciddi bir sesle, "Büyük ve korkunç bir fırtına geliyor Pug," dedi. "Kara ve ölümcül ve henüz arkasında neyin olduğunu anlayamadık. Buradaki herkesin bir görevi var. Tabii benim de: Calis ve diğerlerini bulmak ve Miranda ayrıldıktan sonra ne öğrendilerse onlarla birlikte geri getirmek."

Aglaranna, "Eğer oğlumuzu bulmana yardımı olacaksa, verebileceğimiz her şeyi bizden alabilirsin," dedi.

Nakor, "Beni sadece Krondor'a götürün," dedi. Pug, "İstediğin özel bir yer var mı?" diye sordu. Nakor bir süre düşündü. "Prensin sarayı

iyi olur." Pug başını salladı, ardından Sho Pi'ye bakıp, "Sen de geliyor musun?" diye sordu.

"Ben ustamı takip ederim."

Pug, "Pekâlâ; elleri birleştirin," dedi.

Birleştirdiler, Pug bir büyü yaptı ve aniden kayboldular.

Calis baygındı ve Erik onu bir çocuğu taşıyormuş gibi taşıyordu. Bobby güçbela kendindeydi ve Alfred'in omzuna yaslanmıştı. Pantathialıların derinlerdeki tapınağında geriye kalan otuz yedi adamdan, dokuzu hayattaydı. Üç kere düşman kuvvetlerle karşılaşmışlar ve dövüşmek zorunda kalmışlardı. Calis'in ısrarı üzerine devam etmişlerdi. Kendisini bırakmalarını istemesine rağmen, onu taşımışlardı.

Erik yol üzerinde, ısının titreyen dalgalar halinde yükseldiği derin bir yarık bulmuştu. Zırhın ve diğer nesnelerin çatlağa atılmasını emretti; ısı Valheru eşyalarını yok etmese bile, en azından hiçbir ölümlünün onları oradan alamayacağından emindi.

Bunu yaptıktan birkaç dakika sonra, dağ korkunç bir titremeyle sarsıldı ve düşen kayalar bir adamı öldürdü, diğerini de yaraladı. İlerledikleri tünelde, onları yere yıkıp neredeyse bir saat sağır olmalarına yol açan muazzam bir rüzgâr esti ve sanki çılgına dönmüş yıldırımlar gökyüzüne dönmenin bir yolunu arıyormuş gibi, tünelin tavanında kızgın enerji çatırdamaları boşaldı. Erik, o büyülü nesneleri yok etmeye kalkıştıklarında bile, birbirlerine değmelerine izin vermenin akıllıca olmadığına karar verdi. Şiddetin, Valheru eşyalarının yok olduğu haberini verdiğini ümit etti.

Ardından saldırıya uğramışlardı. İlki, görünüşe göre yuvalarından birine yapılan iblis saldırısından sağ kurtulmuş küçük bir Pantathialı grup tarafındandı ve iki kere de Saaurlarla dövüşmek zorunda

kalmışlardı. Hayatta olmalarının tek sebebi, diğer kuvvetlerin de dağların içinden çıkmayı en az Calis'in birliği kadar istiyor olması ve dövüş bir kere kesildi mi, takip etmemeleriydi.

Ama saldırılar yüzünden dağların daha yükseklerine çıkmak zorunda kalmışlardı. Alfred sıranın başından gelip, "İleride bir mağara var," dedi.

Mağaraya girdiklerinde Erik mağara ağzından dışarıya göz attı. Ayaklarının dibinde, dağ sırtlarını yer yer gül kırmızısı ve altın sarısı ile yıkayan ikindi güneşinin vurduğu zirveleri karlı dağlar uzanıyordu. Acısına ve korkusuna rağmen çok kısa bir an, güzel şeylerin hâlâ var olduğunu düşündü, ama tadını çıkarmak için sadece çok yorgun, aç ve üşümüştü.

"Kamp kurun," diye emir verdi ve ne kadar hayatta kalabileceklerini düşündü. Adamlar sırt çantalarının birinden meşaleler çıkarıp onları küçük bir ateş yakmak için kullandılar. Erik sayım yaptı ve beş ya da altı gün hayatta kalabilecekleri kadar yiyecekleri olduğu yargısına vardı. Ondan sonra, adamların ne kadar yaralı olduğunun bir önemi olmaksızın, Ejderha Lordu'nun eşyalarının yok edilmesinden kaçmış olan Pantathialılar tarafından fark edilmekten kaçınmaya ve devam etmelerini sağlayacak kadar yiyecek bulmaya çalışarak karlı bölgeden aşağı inmeye başlayacaklardı.

Atların hâlâ vadide olup olmadığını ve o vadiyi bulup bulamayacağını merak etti. Calis ve de Loungville yaralı olduğu için, hayatta kalanları artık Erik komuta ediyordu. "Çavuş," dedi Alfred. "Buraya gelseniz iyi olur."

Erik ateş yakmaya çalışan adamların yanından geçti ve Alfred'in yanına gidip diz çöktü. De Loungville'in gözleri açıldı.

"Başçavuş," dedi Erik.

"Yüzbaşı nasıl?" diye sordu de Loungville.

"Yaşıyor," dedi Erik. Bu basit gerçeğe şaşırmıştı. "Normal bir insan bu sabah ölmüş olurdu.

Uyuyor."

Erik de Loungville'in soluk tenine bakıp, "Sen nasılsın?" diye sordu.

De Loungville öksürünce, Erik ağzının kenarından kanlı tükürüğün aktığını gördü. "Ölüyorum," dedi de Loungville, ikinci tabak yemeği isterken kullandığı aynı sakin ses tonuyla. "Nefes almam her seferinde... zorlaşıyor." Yan tarafını gösterdi. "Ciğerlerime bir kaburga parçası saplanmış olduğunu düşünüyorum." Ardından acıyla gözlerini kapadı. "Hayır, ciğerlerime bir kaburga parçası saplanmış olduğunu biliyorum."

Erik gözlerini kapayıp gözyaşlarıyla savaştı. Eğer adam dinlenebilse ve kemik parçasının yeri tespit edilse, bir şeyler yapılabilirdi, ama yarı taşınıp, yarı sürüklenerek yürümeye zorlanırken bir parçanın batması... günün yarısında ciğerini biçiyor olmalıydı. Acısı dayanılmaz olmalıydı. De Loungville'in çoğu zaman baygın olmasına şaşmamak gerekiyordu.

"Üzülmek yok," dedi de Loungville, Erik'in düşüncelerini okumuş gibi. Uzanıp Erik'in tuniğini tuttu. Erik'i kendine doğru çekerek, "Hayatta kalmasını sağla," dedi.

Erik başını salladı. De Loungville'in kimden bahsettiğini söylemesine gerek yoktu. "Sağlarım." "Başaramazsan, yemin ederim geri gelip gırtlağına binerim." Öksürünce vücudu acıyla kasıldı ve gözleri yaşla doldu.

Tekrar konuşabilecek duruma geldiğinde fısıldayarak, "Bilmiyorsun, ama ben ilktim," dedi.

"Askerdim ve beni Hamsa'da o kurtardı. Beni iki gün boyunca taşıdı. Beni o yetiştirdi!" Bobby'nin gözleri yaşla doldu; Erik acıdan mı, yoksa duygulandığı için mi anlayamadı. "Beni saygın biri yaptı." De Loungville'in sesi gittikçe zayıflıyordu. "Benim ailem yok Erik. O

benim babam ve ağabeyim. O benim oğlum. Hayatta kalmasını-" De Loungville'in vücudu kasılmaktan iki büklüm oldu ve kan kustu.

Nefes almak için büyük bir acıya katlanması, sadece gözlerinin yaşarmasına neden olunca vücudunu dikleştirdi. Erik çırpınmasını engellemek için kollarını Bobby de Loungville'e dolayıp sıkıca vücuduna bastırdı, ama bir çocuğu tutar gibi nazikçe tutuyor ve de Loungville gelmeyecek bir nefesi almaya çalışırken yanaklarından yaşlar süzülerek dinliyordu. Ciğerlerine dolan kanın hırıltılı gürültüsünü duydu ve ardından de Loungville öldü.

Erik, yanaklarından yaşların süzülmesine aldırış etmeden uzun bir süre onu sıkıca tuttu. Ardından yavaşça yere yatırdı. Alfred uzanıp, artık boş bakan gözleri kapadı. Erik düşünemeyecek bir durumda oturuyordu ki Alfred, "Leş yiyicilerin ona ulaşamayacağı bir yer bulayım Çavuş," dedi. Erik başını salladı ve Calis'in yattığı yere baktı. Acı soğuğu hissederek, Bobby'nin kalın pelerinini çıkarmaya başladı. Yakınındaki bir askere, "Yardım et," dedi. "Kendi de aynı şeyi yapardı." Başçavuş'u soydular ve üstündekileri baygın yarı elfin üstüne yığdılar. Erik merakla rengine baktı. Pantathialıların salonundaki patlamadan sağ çıktıysa, dinlenip iyileşmesi sağlanırsa bu soğuktan da sağ çıkabilirdi.

Erik tek olasılığın burada birkaç gün dinlenmek olacağını biliyordu, ama sonrasında soğuk ve açlık onları mağaradan çıkmak ve dağdan aşağı inmek zorunda bırakacaktı. Alfred ile başka bir adam de Loungville'in cesedini alıp dışarıdaki karlara taşırken Erik bakışlarını tekrar Calis'in yüzüne çevirdi.

"Söz veriyorum Bobby," dedi yavaşça. "Hayatta kalmasını sağlayacağım."

Kısa bir süre sonra, Alfred ve diğer asker döndü ve Alfred, "Şurada küçük bir buz mağarası var," dedi, hafifçe batıyı göstererek. "Onu oraya koyup, mağaranın girişine kaya yığabiliriz." Ateşe elinden geldiği kadar yakın oturarak, "Burada karların eridiğini hiç sanmıyorum," dedi. "Orada güvende olur Çavuş."

Erik başını salladı. Aklı umutsuzluğa kapılması için yalvarıyor ve sanki yere uzanıp uyumaktan başka bir şey yapmaya ihtiyacı yokmuş gibi hissediyordu. Kendinden başka, artık yaşamı ona bağlı, bir adamdan daha fazlası olan çok özel bir varlık ve altı adam daha olduğu için plan yapmak ve çalışmak zorunda olduğunu ve bir söz verdiğini biliyordu. Yorgunluk ve ümitsizliği aklından uzaklaştırmak için derin bir nefes aldı ve aklını herkesi sapasağlam bu dağlardan çıkartmanın yolunu düşünmeye çevirdi.

Alt katta bir kargaşa patlak verince Roo kafasını kaldırıp baktı. Birkaç itiraz sesi yükseliyordu.

"Neler?"

"Nakor!" dedi Roo, Isalani kumarbaz bir basamak arkasında onu durdurmaya çalışan üç garsonla birlikte hızla merdivenleri çıkarken.

"Yukarı çıkamazsınız!" diye bağırdı Kurt, Nakor'a yetişmeye çalışarak.

Roo ayağa kalkıp, "Tamam Kurt," dedi. "Kendisi eski bir... iş arkadaşımdır."

"Anlatmaya çalıştım," dedi Nakor. Hayal kırıklığına uğramış garson dönüp merdivenlerden inerken, Nakor Kurt'e bakıp sırıttı. Roo, "Hangi rüzgâr attı seni?" diye sordu.

"Sen. Saraydan geliyorum. Lord James bana gemilerinden birini veremeyeceğini söyledi. Bir gemiye ihtiyacım var. Senin gemilerin olduğunu söyledi, bu yüzden ben de buraya senden bir gemi almaya geldim."

Roo güldü. "Benden sana bir gemi vermemi mi istiyorsun? Ne için?"

Nakor, "Calis, Erik, Bobby ve diğerleri Novindus'ta sıkışıp kaldı. Birisinin gidip onları getirmesi gerekiyor."

Roo, "'Sıkışıp kalmak' ile neyi kastediyorsun?" diye sordu.

Nakor, "Pantathialıları bulup yok etmek için aşağıya indiler," dedi. "Onları yok edip etmediklerini bilmiyorum, ama canlarını fena yakmışlar. Calis, Miranda'yı birtakım önemli işler için babasına göndermiş ve şimdi eve dönüş yolları olmadığı için sıkışıp kalmış durumdalar. Lord James bu iş için ayıracak gemisi olmadığını, şehri savunmak için gemileri burada tutacağını söyledi. O yüzden ben de senden bir tane alabileceğimi düşündüm."

Roo duraksamadan Jason'a dönüp, "Hangi gemilerimiz limanda?" diye sordu.

Jason bir kâğıt demetine göz attı. Sayfaları karıştırarak, "Altı tane-"

"En hızlısı hangisi?"

"Acı Deniz Kraliçesi', diye yanıtladı Jason.

"O geminin altı aylık bir yolculuk için hazırlanmasını ve yarın, sabahın ilk ışıklarıyla bizimle yola çıkabilecek en dayanıklı elli paralı askerin tutulmasını istiyorum." "Bizimle mi?" diye sordu Nakor.

Roo omuzlarını silkti. "Erik bildiğim tek kardeşim ve orada Calis ile beraberse, ben de geliyorum." Nakor oturdu ve Roo'nun masasının bir köşesinde duran demlikten kendine bir fincan kahve koydu. Kahveden bir yudum alıp, "Bizimle gelebilecek durumda mısın?" diye sordu.

Roo başını salladı. "Görev başında bırakabileceğim güvenilir adamlarım var." Sylvia ile Karli'yi, ardından da Helen Jacoby'yi düşündü ve "Birkaç kişiyle vedalaşmam gerekiyor," dedi. "Karnım aç," dedi Nakor. "Ah, Sho Pi aşağıdaydı. Benden daha kibar olduğu için, yukarı çıkamayacağını söylediklerinde onlara inandı."

Roo Jason'a, gidip Sho Pi'yi getirmesini işaret etti ve "sonra da gidip Luis ile Duncan'ı bulmalıyım," dedi. "Ben yokken kimin neyle ilgileneceğini ayarlamam gerekiyor." Jason başını sallayıp ayrıldığında Roo, "Onları geri getireceğiz," dedi.

Nakor gülümsedi, başını salladı ve kahvesini yudumlamaya devam etti.

-SONSÖZ-
KURTARMA

Erik ileriyi işaret etti.

Calis başını salladı. "Gördüm."

Hayatta kalan beş asker, iki aydan fazladır ev dedikleri kaba kulübenin önündeki, okyanusa tepeden bakan bir kayalığın tepesinde oturuyordu. "Haberi getiren balıkçı onu dün günbatımından önce ufukta gördüğünü söylüyor. Kraliçe'nin gemilerinin normal devriye rotasının çok güneyinde olduklarını söyledi. Bu suları bilenler için buzdağı sürüklenmelerine çok yakınlar."

"Bir Krallık gemisi mi?" diye sordu Renaldo, dönüp Micha'ya -Calis, Erik ve Alfred ile birlikte dağlardan inmeyi başarmış diğer bir asker- bakarak.

"Olabilir," dedi Calis, koltuk değneklerinin üstünde dikilmeye çalışarak. Üç ay önce dağlardan indiklerinden beridir öldürücü koşullara dayanmıştı. Mağarada geçirdikleri altı günden sonra, meşalelerden ve birbirlerinden başka ısı kaynağı olmadan aşağı inmeye başlamışlardı. O süre zarfında Calis biraz güç toplamıştı, ama inişlerinin ilk iki günü yardıma ihtiyacı olmuştu. Erik'in ateş yaktığı ve yabani tavşan yakaladığı kar çizgisinin altında bir mağara bulmuşlar ve iki gün daha dinlenmişlerdi.

Ondan sonrası, sadece Erik atların olduğu vadiyi bulamadığı için değil, onları Dee nehrinin güney kıyısına geçecek sığlık yeri olmayan yanlış tarafına götürdüğü için çok uzun bir yürüyüş olmuştu. Ama sonunda sahile ulaşmışlar ve balıkçı köyünü bulmuşlardı. Köy, Saaur devriyeleri tarafından saldırıya uğramış, Brijan gemisinin olduğu kurutma barakası yakılmış ve koruma için bırakılan altı adam öldürülmüştü. Saaurlar arkalarında savaşçılar bırakmış, ama onlar da, kimse gelmeyince iki hafta sonra yurttaşlarına katılmak üzere

gitmişti. Beşinin üzerine de bir ümitsizlik duygusu çökmüştü, ama bir günlük moral bozukluğundan sonra, Erik sağlıklı olan diğer üç adamı organize etmiş ve köyden biraz uzakta sade bir kamp kurmaya başlamışlardı.

Köylüler iş karşılığında yardım etmeye dünden hazırdı, çünkü bu adamların zorbaların düşmanları olduğu belliydi. Köylülerden bir teki bile onları Zümrüt Kraliçe'nin ordusuna teslim etmeleri gerektiğini teklif bile etmemişti.

Gemi ufukta yavaş yavaş büyüyordu. Sonunda Calis, "Bu bir Krallık gemisi," dedi.

Micha Savaş Tanrısı Tith-Onanka'ya kısa bir şükran duası okurken, Alfred ve Renaldo bir sevinç çığlığı attı. Calis koltuk değneklerine dayanarak doğruldu. "Köye gitsek iyi olacak." Erik yardıma ihtiyacı olabilir diye Calis'in yanında yürüyordu. Herhangi bir ölümlünün dayanabileceğinden çok daha fazla yara almıştı, ama yine de yaşıyordu. İyileşiyordu. Yüzünün sol tarafında yanık izleri kalacaktı, ama saçları yeniden çıkıyordu.

Yaraların ağırlığına bakılacak olursa -ki Erik her gün temizlemiş ve üzerlerinde düzenli olarak reiki yapmıştı- izler o kadar da kötü değildi. Sol tarafında bir güçsüzlük vardı ve topallıyordu, ama Erik Krallık'a ulaştıkları zaman, Prens'in doktorundan ya da tapınakların birindeki şifacı rahiplerin birinden alınacak biraz yardımın, Yüzbaşı'ya eski dinçliğini kazandıracağından emindi.

Dağların yükseklerinde bulunan buzlu mezarı hariç, Bobby de Loungville'den hiç bahsetmediler. Erik'in, ölülerden bahsetmek istemeyişinin Calis'in elf mirasından kaynaklandığına dair belli belirsiz bir sezgisi vardı. Birtakım derin kişisel kayıp da sezmişti: Bobby, Calis için bir arkadaştan çok daha fazlasıydı. De Loungville, Calis'in özel amacı için seçilen ilk kişiydi ve Calis'in komutasındaki herkesten daha çok dayanmıştı.

Kumsala ulaştıklarında Erik, artık Calis'e Bobby'den daha uzun süre hizmet eden tek kişinin Jadow Shati olduğunu, onun da ancak üç yıldır hizmet etmekte olduğunu fark edince neredeyse şok oldu. Kafasını iki yana salladı.

Calis bunu fark edip, "Ne oldu?" diye sordu.

Erik omuzlarını silkti. "Sadece, uzun yaşamanın bu hizmetin kalitesini belirlemediğini düşünüyordum."

"Bu doğru," dedi Calis. "Ve korkarım katliam daha yeni başlıyor. Aramızdaki beş kişiden, her şey bittiğinde hiçbirimiz yaşamıyor olabiliriz."

Erik hiçbir şey söylemedi. Köye vardıklarında, Rajis adındaki yaşlı bir balıkçı, "O gemiyi karşılamak istiyor musunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi Erik. "Bizimkilerden biri. Bizi eve götürecek."

Köylü başını sallayıp Erik'in elini sıktı, ardından Calis'in ve diğerlerinin. "Size sadece teşekkür edebiliriz," dedi Calis.

"Eğer Zümrüt Kraliçe'yi yenme yolunda yardımcı olabildikse, bize teşekkür etmenize gerek yok." Bindikleri sandal dalgalara doğru itildi ve iki balıkçı kürek çekmeye başladı. Gemi yaklaşırken, Erik, "Bu kraliyet gemisi değil," dedi.

Calis başını salladı. "Ticaret sancağı taşıyorlar." "Ne?" dedi Alfred. "Bu bir ticaret gemisi mi?" "Öyle görünüyor," dedi Calis.

Birkaç dakika sonra Erik, "Bilemiyorum..." dedi. Ayağa kalkıp el sallamaya başladı. Gemi yaklaşırken, güvertedekiler de el sallamaya başladı, ardından Erik aniden içlerinden birini tanıdı. "Bu Roo!" diye bağırdı. "Bu Roo!" Hemen ardından, "Yanında da Nakor var!" dedi. "Ve Sho Pi!" Çok geçmeden gemiye yanaştılar ve bir ip merdiven atıldı. İki denizci aşağı inip Calis'in güverteye çıkmasına yardım etti. Erik gemiye en son binmek için bekledi, ardından iki balıkçıyla vedalaştı. Güverteye çıktığı zaman Nakor'u, Sho Pi'yi ve Roo'yu

beklerken buldu. Roo yanına geldi ve iki çocukluk arkadaşı kucaklaştı. Bir süre sonra Erik, "Sizi tekrar görmek güzel; hiç bilemeyeceğiniz kadar," dedi.

Güneşten yanmış, iyi beslenememiş, üstleri başları dökülen beş kirli adama bakan Roo kafasını iki yana salladı. "Sadece beşiniz mi kurtuldunuz?"

"Bildiğimiz bu," dedi Calis. "Miranda'nın yanında bir düzine adam vardı."

Nakor, "Şimdiye kadar buraya gelmedilerse, çıkamamışlardır," dedi. "Miranda Elvandar'a Boldar adında garip bir adamla gelmiş. Onları orada gördüm. Pug, gelip sizi alabilmem için beni Roo'ya gönderdi."

Calis doğruldu. "Konuşmamız gereken çok şey var, dağın altında gördüğüm ama henüz anlayamadığım şeyler. Belki olaylar üstündeki garip bakış açın anlamamda bana yardımcı olur." "Önümüzde uzun bir yol var," dedi Nakor. "Konuşacak çok zamanımız olacak. İlk önce bir şeyler yemeniz gerekiyor, ardından da uyumanız. Sonra Sho Pi ve ben yaralarınız üstünde çalışmaya başlayacağız." Diğer üç adam aşağıya götürüldü ve Erik Roo'ya, "Neden sen?" diye sordu.

Roo omuzlarını silkti. "Dük James, Nakor'a bir gemi vermeye isteksizdi. Biraz para kazandım ve limanda bekleyen birkaç gemim vardı, bu yüzden ona bir tane vermeyi kabul ettim." Giden Isalani'nin arkasından bakarak, "Ardından onun ne kadar manyak olabileceğini düşününce, onunla gelip gemimi geri götürmeyi garanti altına almamın iyi olacağını düşündüm," dedi.

Erik güldü. Roo, "De Loungville?" dedi.

Erik'in gülümsemesi kayboldu. "Yukarıda," dedi, başıyla zirveleri bulutlarla sarılı uzaktaki dağları göstererek.

Roo uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra kıç güvertesine döndü. "Kaptan!"

"Evet Bay Avery?"

"Bizi eve götürün."

"Baş üstüne," dedi kaptan. Emri ikinci kaptana iletti ve gemi arkasını yavaşça Novindus'a dönerek yol almaya başladı.

Erik kolunu Roo'nun omzuna koyup, "Gelirken bir sorunla karşılaştınız mı?" diye sordu. Roo güldü. "Kraliçe'nin küçük kotralarından biriyle bir kovalamaca yaşadık. Kısa sürede tutabildiğim en pis kavgacılardan bazılarını yanımda getirdim ve bize yanaşmalarına izin verdik, ardından bordalayıp kotrayı batırdık. Burada korsanlarla pek deneyim yaşadıklarını sanmıyorum."

Erik güldü. "Eee, sonunda Krallık'ın en zengin adamı oldun mu?"

Roo, "Muhtemelen," dedi. "Olamamışsam bile, ona uğraşıyorum." Güldü. "Gel de sana yiyecek bir şeyler bulalım."

İki adam aşağı indi ve gemi yarım tur atarak dönüp o iki adamın yuva dediği uzak bir limana yönelerek geldiği yere doğru olan uzun yolculuğuna başladı.

- SON -

Raymond Elias Feist

Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Kaliforniya Üniversitesinde İletişim Bilimleri eğitimi aldı. Çok satan ve övgü toplayan Gediksavaşları Efsanesi (Riftwar Saga) kitaplarının yazarıdır. Daughter of the Empire, Servant of the Empire ve Mistress of the Empire kitaplarını Janny Wurts ile birlikte kaleme almıştır.

Feist, Rancho Santa Fe, Kaliforniya'da eşi -roman yazarı- Kathlyn Starbuck ve kızıyla yaşamaktadır.

Taranmış belgeden düzenleme: ERASMUS